Primul roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON

Jeffrey

ARCHER

DOAR TIMPUL NE VA SPUNE

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL I

DOAR TIMPUL NE VA SPUNE

Titlul original: Only Time Will Tell, 2011
În româneşte de: TANIA MOCHI

Cuprins

MAISIE CLIFTON 1919
- PRELUDIU

HARRY CLIFTON 1920-1933
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10

MAISIE CLIFTON 1920 -1936
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19

HUGO BARRINGTON 1921-1936
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26

MOȘ JACK TAR 1925-1936
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33

34
GILES BARRINGTON 1936-1938
35
36
37
38
39
40
41
42
43
EMMA BARRINGTON 1932-1939
44
45
46
47
HARRY CLIFTON 1939 -1940
48
49
50
51
52

Pentru
ALAN QUILTER
1927-1998

MULŢUMIRI

Mulţumirile mele se îndreaptă către următoarele persoane pentru nepreţuitele lor sfaturi şi cercetări:

John Anstee, Simon Bainbridge, John Cleverdon, Eleanor Dryden, George Havens, Alison Prince, Mari Roberts, Susan Watt, David Watts şi Peter Watts

THE BARRINGTONS

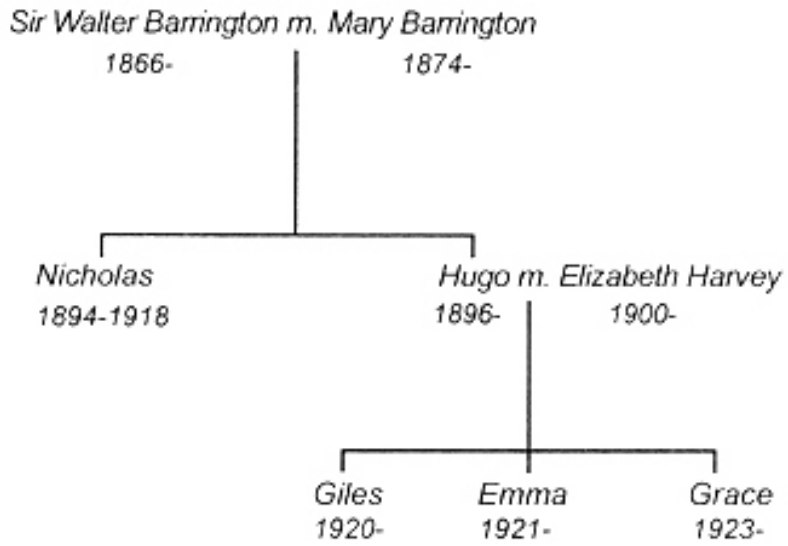

THE CLIFTONS

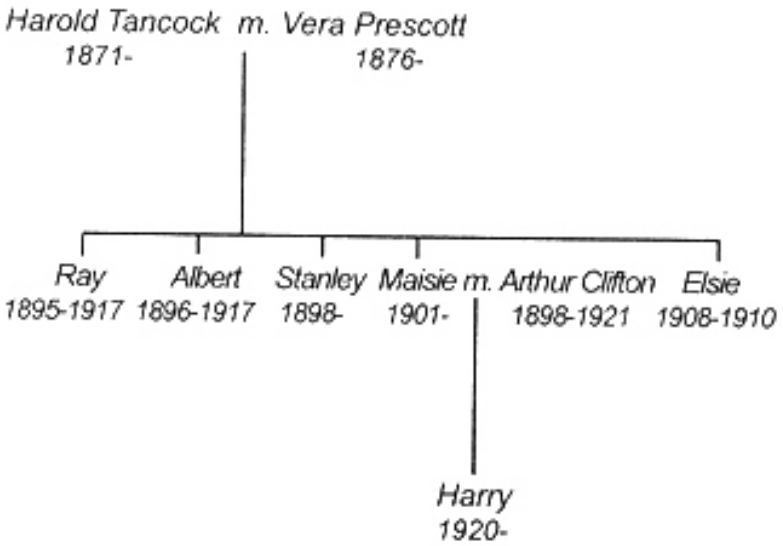

MAISIE CLIFTON
1919

PRELUDIU

Această povestire n-ar fi fost scrisă niciodată dacă n-aş fi rămas gravidă. Dar fiţi atenţi, întotdeauna plănuisem să-mi pierd virginitatea lângă Weston-super-Mare, doar că nu chiar cu acest bărbat.

Arthur Clifton era născut pe aceeaşi stradă cu mine, merseserăm chiar la aceeaşi şcoală, Merrywood Elementary, dar cum eu eram mai mică decât el cu doi ani, el nici măcar nu ştia că existam. Toate fetele din clasa mea erau topite după el şi nu doar pentru că era căpitanul echipei de fotbal.

Cu toate că Arthur nu păruse interesat deloc de mine când eram la şcoală, asta s-a schimbat după ce s-a întors de pe Frontul de Vest. Nu sunt sigură că şi-a dat seama cine eram când m-a invitat la dans în acea sâmbătă noaptea la Palais dar, ca să fim drepţi, şi eu m-am uitat de două ori înainte să-l recunosc, pentru că acum avea o mustaţă subţire şi părul lui era lins pe spate ca al lui Ronald Colman. Nu s-a mai uitat la altă fată în noaptea aceea şi, după ce am dansat ultimul vals, mi-am dat seama că nu va mai dura mult până ce mă va cere de nevastă.

Arthur m-a ţinut de mână pe când m-a condus înapoi spre casă şi, când am ajuns în faţa casei, a încercat să mă sărute. M-am întors. La urma-urmei, reverendul Watts îmi spusese adesea că trebuia să rămân virgină până la nuntă, şi domnişoara Monday, dirijoarea corului, mă avertizase că bărbaţii voiau doar un singur lucru şi, de îndată ce-l obţineau, îşi pierdeau repede interesul. M-am întrebat adesea dacă domnişoara Monday ne vorbea din experienţa proprie.

În sâmbăta următoare, Arthur m-a invitat la cinema s-o văd pe Lillian Gish în *Broken Blossoms* şi, cu toate că i-am permis să-şi pună mâna pe umărul meu, tot nu l-am lăsat să mă sărute. N-a protestat. Adevărul e că Arthur era cam timid şi nu m-ar fi surprins dacă şi el ar fi fost virgin.

După o săptămână, l-am lăsat să mă sărute, dar când a încercat să-şi bage mâna în bluza mea, l-am împins. De fapt, nu l-am lăsat s-o facă până ce nu m-a cerut de nevastă, mi-a cumpărat un inel şi reverendul Watts a citit jurămintele a doua oară.

Fratele meu, Stan, mi-a spus că eram ultima fecioară existentă de această parte a râului Avon, cu toate că bănuiesc că majoritatea cuceririlor lui erau închipuite. Totuşi, am decis că venise timpul să-mi pierd virginitatea şi când era un moment mai propice decât la terminarea lucrărilor la Weston-super-Mare, cu bărbatul cu care urma să mă căsătoresc peste câteva săptămâni?

Dar, de îndată ce Arthur şi Stan au terminat şmotrul, s-au dus direct la cârciuma cea mai apropiată. Dar eu îmi petrecusem ultima lună aşteptând acest moment, aşa că atunci când am coborât din trăsură, ca o fată bună cum mă credeam, eram pregătită.

Mergeam supărată spre ponton când mi-am dat seama că cineva mă urmărea. M-am uitat împrejur şi am fost surprinsă când am văzut cine era, fiul şefului. M-a prins din urmă şi m-a întrebat dacă eram singură.

— Da, i-am răspuns, conştientă că Arthur era deja la cea de-a treia halbă.

Când mi-a pus mâna pe fund, ar fi trebuit să-l pocnesc, dar, din mai multe motive, n-am făcut-o. Mai întâi m-am gândit la avantajele de a face sex cu cineva pe care era puţin probabil să-l mai întâlnesc. Şi trebuie să recunosc că eram flatată de avansurile lui.

Până când Arthur şi Stan ajunseseră probabil la a opta halbă, eram deja instalaţi într-un hotel pe malul mării. Se părea că erau preţuri speciale pentru vizitatorii care nu aveau de gând să rămână peste noapte. El a început să mă sărute chiar înainte de a ajunge la primul etaj şi, când uşa dormitorului s-a închis, mi-a desfăcut repede nasturii bluzei şi a început să mă pipăie pe sâni. Evident că nu o făcea pentru prima oară. De fapt, sunt sigură că nu eram

prima fată pe care o agăţase la ieşirea de la serviciu. Altfel cum ar fi ştiut de tariful special?

Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptasem să se termine atât de repede. De îndată ce s-a dat jos de pe mine, am dispărut în baie, în timp ce el a rămas pe marginea patului şi şi-a aprins o ţigară. Poate ar fi mai bine a doua oară, m-am gândit eu. Dar când am ieşit, el dispăruse. Trebuie să recunosc că am fost dezamăgită.

M-aş fi simţit mai vinovată că nu-i fusesem credincioasă lui Arthur dacă n-ar fi vomitat pe mine pe drumul de întoarcere către Bristol.

În ziua următoare, i-am mărturisit mamei ce se întâmplase, fără să-i spun însă cine fusese tipul. La urma-urmei, ea nu-l ştia şi era puţin probabil să-l vadă vreodată. Mama mi-a zis să-mi ţin gura pentru că nu voia să anuleze nunta şi chiar dacă aş fi rămas gravidă, nu şi-ar fi dat nimeni seama, pentru că eu şi Arthur am fi fost deja căsătoriţi până ce ar fi observat cineva.

HARRY CLIFTON
1920-1933

1

Mi s-a spus că tata a murit în război.

De câte ori am întrebat-o pe mama despre moartea lui, n-a vrut să-mi spună decât că servise în regimentul Royal Gloucestershire şi fusese ucis luptând pe Frontul de Vest doar cu câteva zile înainte de semnarea tratatului de pace cu Germania. Bunica mi-a zis că tata a fost un bărbat curajos şi, când eram singuri în bucătărie îmi arăta medaliile lui. Bunicul rareori îşi spunea părerea despre ceva, dar era şi surd toacă, aşa că poate nici nu auzise ce întrebasem.

Singurul alt bărbat pe care mi-l amintesc este unchiul Stan, care stătea în capul mesei la micul dejun. Când pleca dimineaţa, mergeam adesea cu el la docurile oraşului, unde muncea. Fiecare zi petrecută acolo era o aventură. Cargouri venite din ţări îndepărtate îşi descărcau produsele: orez, zahăr, banane, iută şi multe alte lucruri de care nici n-auzisem. După ce calele erau golite, docherii le încărcau cu sare, mere, cositor, chiar şi cărbuni (cei mai puţin îndrăgiţi de mine pentru că dădeau de înţeles ce făcusem toată ziua şi mama se supăra), apoi porneau iar, nu ştiu unde. Întotdeauna am vrut să-l ajut pe unchiul Stan să descarce orice adusese cargoul în dimineaţa respectivă, dar el se mulţumea să râdă şi spunea:

— Toate la timpul lor, băiete.

Nu era suficient de repede pentru mine şi, fără nicio avertizare, şcoala mi s-a aşezat în drum.

Am fost trimis la Merrywood Elementary când aveam şase ani şi mi se părea că e o pierdere de vreme. Ce rost avea să mă duc la şcoală când puteam învăţa tot ce aveam nevoie pe docuri? Nu m-aş fi obosit să mă duc şi a doua zi, dacă mama nu m-ar fi târât până la poarta din faţă, nu m-ar fi lăsat acolo şi nu s-ar fi întors la ora patru să mă ducă acasă.

Nu mi-am dat seama că mama avea alte planuri pentru viitorul meu care nu includeau munca pe docuri.

De îndată ce mama mă lăsa dimineaţa la şcoală, mă învârteam prin jur până ce dispărea, apoi o ştergeam pe docuri. Mă asiguram că eram înapoi la porţile şcolii când mama se întorcea după-masa să mă ia de acolo. În drum spre casă, inventam tot felul de poveşti, dar n-a durat mult până ce şi-a dat seama că erau doar poveşti.

Unul sau doi dintre băieţii de la şcoală se învârteau şi ei pe docuri, dar mă ţineam departe de ei. Erau mai mari şi mai solizi şi aveau obiceiul să mă bată dacă le stăteam în drum. Trebuia să mă uit şi după domnul Haskins, şeful, pentru că atunci când mă descoperea hăimănălind, ca să folosesc cuvântul lui preferat, îmi dădea un şut în fund şi mă ameninţa:

— Dacă te mai văz hăimănălind p'acia, băiete, te raportez lu' directoru'.

Din când în când, Haskins era de părere că mă văzuse suficient de des şi mă pâra directorului, care îmi trăgea câteva curele şi mă trimitea în clasă. Învăţătorul meu, domnul Holcombe, nu se supăra dacă nu apăream la ore, dar el era cam molâu. Când mama afla că am chiulit iar, se înfuria şi nu-mi mai dădea o săptămână bani de buzunar. Dar în ciuda pumnului ocazional primit de la câte un băiat mai mare şi a pierderii banilor, tot nu puteam rezista să mă ţin departe de docuri.

Mi-am făcut doar un singur prieten pe când „hăimănăleam" prin şantierul naval. Îl chema Moş Jack Tar. Domnul Tar locuia într-un vagon abandonat la capătul magaziilor. Stan îmi spusese să mă feresc de Moş Jack pentru că era un vagabond bătrân, prost şi murdar. Mie nu mi se părea murdar, sigur nu la fel de murdar ca Stan, şi n-a durat mult până ce mi-am dat seama că nu era nici prost.

După prânzul cu unchiul Stan, o îmbucătură din sandviciul Marmite, cotorul lui de măr abandonat şi o înghiţitură de bere, mă întorceam la şcoală pentru meciul de fotbal; singura activitate pentru care consideram că merita să mă întorc. La urma-urmei, după ce terminam şcoala voi fi căpitanul echipei Bristol, sau voi construi un vas care va naviga în

jurul lumii. Dacă domnul Holcombe tăcea şi dirigintele nu mă pâra directorului, treceau mai multe zile până ce mă prindeau şi, atâta timp cât evitam barjele cu cărbuni şi ajungeam la poarta şcolii înainte de patru după-masa, mama habar n-avea de nimic.

***

În fiecare sâmbătă, unchiul Stan mă ducea la meciurile echipei Bristol la Ashton Gate. Duminică-dimineaţa, mama mă căra la Biserica Nativităţii, chestie de care nu reuşeam să scap. Când reverendul Watts rostea binecuvântarea finală, alergam până în curtea şcolii să mă alătur colegilor la un joc de fotbal înainte de a mă întoarce acasă la timp pentru prânz.

Nu împlinisem şapte ani şi toată lumea care se pricepea la fotbal se lămurise că nu voi intra în echipa şcolii, ce să mai vorbim de căpitănia echipei Bristol. Dar tot atunci am descoperit că Dumnezeu îmi dăduse un mic talent, şi acela nu se afla în picioarele mele.

La început nu mi-am dat seama că toţi cei care stăteau în biserică lângă mine duminică-dimineaţa se opreau din cântat de câte ori deschideam eu gura. Nu m-aş mai fi gândit la asta dacă mama nu ar fi sugerat să intru în cor. Am râs dispreţuitor; la urma-urmei corul era pentru fete şi molâi, toţi ştiau asta. Aş fi renunţat de tot la idee dacă reverendul Watts nu mi-ar fi spus că băieţii din cor primeau un penny pentru înmormântări şi doi penny pentru nunţi; prima mea experienţă în mituire. Însă chiar după ce am acceptat cu rea voinţă să dau un test vocal, diavolul s-a decis să-mi pună un obstacol în drum, sub forma domnişoarei Eleanor E. Monday.

Nu m-aş fi întâlnit cu domnişoara Monday dacă aceasta n-ar fi fost şefa corului din biserică. Deşi avea doar un metru cincizeci, o sufla vântul, nimeni nu îndrăznea s-o contrazică. Bănuiam că până şi diavolului îi era frică de domnişoara Monday, pentru că reverendului Watts sigur îi era.

Am acceptat să dau testul, numai după ce mama mi-a dat alocaţia cu o lună în avans. În următoarea duminică am stat la coadă cu un grup de alţi puşti, aşteptând să fiu chemat.

— Întotdeauna vei ajunge la timp pentru repetiţii, a anunţat, uitându-se chiorâş la mine. M-am uitat şi eu obraznic la ea. Nu vei vorbi decât dacă vei fi întrebat. Am reuşit cumva să tac. Şi, în timpul slujbei, te vei concentra tot timpul. Am încuviinţat cu neplăcere. Şi, cel mai important, a declarat ea, punându-şi mâinile pe şolduri, în douăsprezece săptămâni, vei trece un test de scris şi citit, aşa încât să fiu sigură că eşti în stare să te descurci cu un imn nou sau cu un psalm necunoscut.

Eram mulţumit că trecusem de prima încercare. Dar, după cum urma să descopăr, domnişoara Eleanor E. Monday, nu renunţa uşor.

— Ce ne vei cânta, copile? m-a întrebat ea când a venit în faţa rândului.

— Nu am ales nimic, i-am spus eu.

Ea a deschis o carte de imnuri, mi-a dat-o şi s-a aşezat la pian. Am zâmbit gândindu-mă că mai aveam timp să ajung şi la repriza a doua a meciului de fotbal din acea zi. Ea a început să cânte o melodie familiară şi, când am văzut-o pe mama holbându-se la mine din primul rând de strane, m-am hotărât să-i dau înainte ca s-o fac fericită.

— *„Toate lucrurile strălucitoare şi frumoase, toate creaturile mari şi mici. Toate lucrurile înţelepte şi minunate…”* Domnişoara Monday a început să zâmbească înainte să ajung la *„Domnul Dumnezeu le-a creat pe toate”*.[1]

— Cum te cheamă, copile? a întrebat ea.

— Harry Clifton, domnişoară.

— Harry Clifton, vei veni la repetiţiile corului în fiecare luni, miercuri şi vineri la şase fix.

Întorcându-se spre băiatul din spatele meu, a zis:

— Continuă!

I-am promis mamei că voi ajunge la timp la prima repetiţie a corului, deşi ştiam ca va fi ultima, când domnişoara Monday îşi va da seama repede că nu

ştiam să scriu sau să citesc. Şi chiar ar fi fost ultima, dacă toţi cei care mă ascultaseră nu-şi dăduseră seama că vocea mea era într-o clasă diferită de a tuturor celorlalţi din cor. De fapt, din momentul în care deschisesem gura, toţi tăcuseră şi privirile de admiraţie, de respect profund, pe care le aşteptasem pe terenul de fotbal, au apărut la biserică. Domnişoara Monday s-a prefăcut că nu observă. După ce ne-a dat drumul, nu m-am dus acasă, ci am fugit la docuri ca să-l întreb pe domnul Tar cum să procedez când eu nu ştiam nici să scriu, nici să citesc. Am ascultat cu atenţie sfatul bătrânului şi m-am întors în clasa domnului Holcombe. Profesorul nu şi-a ascuns mirarea când m-a văzut în primul rând şi a fost chiar şi mai surprins când, pentru prima oară, am fost atent la ora de dimineaţă.

Domnul Holcombe a început să mă înveţe alfabetul şi, după câteva zile, puteam să scriu toate cele douăzeci şi şase de litere, chiar dacă nu le scriam întotdeauna în ordinea corectă. Mama m-ar fi ajutat când m-am întors acasă după-masa, dar, ca şi restul familiei, nici ea nu ştia să scrie sau să citească.

Unchiul Stan nu ştia decât să-şi mâzgălească semnătura şi, cu toate că ştia diferenţa dintre un pachet de Wils's Star şi de Wild Woodbines, eram sigur că de fapt nu putea să citească etichetele. În ciuda bombănelilor lui inutile, am început să scriu alfabetul pe orice bucăţică de hârtie pe care o găseam. Unchiul Stan n-a părut să observe că ziarul rupt de la toaletă era plin întotdeauna cu litere.

După ce am învăţat bine alfabetul, domnul Holcombe m-a învăţat câteva cuvinte simple: „câine", „pisică", „mamă" şi „tată". Atunci l-am întrebat prima oară de tata, sperând că va fi în stare să-mi spună câte ceva despre el. La urma-urmei, părea să ştie totul. Dar el a părut nedumerit că ştiam atât de puţine despre propriul meu tată. După o săptămână am scris pe tablă primul cuvânt din patru litere, „casă", apoi din cinci, „carte", şi din şase, „şcoală". Până la sfârşitul lunii am fost în stare să scriu prima propoziţie, „Vulpea cu blană maro ţopăie

zorită fix chiar peste javra adormită" care, a observat domnul Holcombe, conţinea toate literele din alfabet. Am verificat şi s-a dovedit că avusese dreptate.

Până la sfârşitul trimestrului puteam să scriu „imn", „psalm" şi chiar „binecuvântare", deşi domnul Holcombe a observat că tot nu pronunţam h-urile când vorbeam. Apoi ne-am despărţit în vacanţă şi am început să mă îngrijorez că nu voi reuşi să trec testul domnişoarei Monday fără ajutorul domnului Holcombe. Şi s-ar fi putut să fie adevărat, dacă Moş Jack nu i-ar fi luat locul.

***

Vineri-dimineaţa am ajuns cu jumătate de oră mai devreme la repetiţie când am aflat că trebuie să trec al doilea test dacă doream să continui să fiu membru al corului. Am stat liniştit în strană, sperând că domnişoara Monday va alege pe altcineva înaintea mea.

Trecusem deja primul test cu ceea ce domnişoara Monday descria ca fiind culorile zburătoare. Ni se ceruse să recităm: „Tatăl Nostru". Asta nu fusese o problemă pentru mine, pentru că, de când mă ştiam, mama îngenunchea în faţa patului meu în fiecare seară şi repeta cuvintele familiare înainte de a mă înveli. Totuşi, următorul test al domnişoarei Monday urma să fie mult mai greu.

De data aceasta, la sfârşitul celei de-a doua luni, ni s-a cerut să recităm cu voce tare un psalm, în faţa restului corului. Am ales Psalmul 121, pe care-l ştiam pe dinafară, pentru că-l cântasem foarte des. *Şi-mi voi ridica ochii spre dealuri, de unde-mi vine ajutorul.* Puteam doar să sper că ajutorul meu venea de la Domnul. Deşi eram în stare să întorc pagina corectă în cartea cu psalmi, şi ştiam deja să număr până la o sută, mă temeam că domnişoara Monday îşi va da seama că nu puteam urmări fiecare strofă, rând cu rând. Chiar dacă şi-a dat seama, n-a zis nimic, pentru că am rămas în cor încă o lună, în timp ce doi răufăcători – aspru cuvânt, nu că aş fi ştiut ce

înseamnă până ce nu l-am întrebat pe domnul Holcombe – au fost trimişi înapoi cu restul congregaţiei.

Când mi-a venit rândul la al treilea şi cel din urmă test, eram pregătit. Domnişoara Monday ne-a cerut celor rămaşi să scriem cele Zece Porunci în ordine, fără să ne uităm în Cartea Exodului.

Şefa corului s-a făcut că nu observă că pusesem furtul înaintea crimei, nu puteam să scriu corect „adulter" şi, desigur, nu ştiam ce înseamnă. Doar după ce alţi doi răufăcători au fost daţi afară din cor pentru greşeli mai mici, mi-am dat seama că vocea mea era excepţională.

În prima duminică a Postului Paştelui, domnişoara Monday a anunţat că alesese trei noi tenori – sau „îngeraşi", după cum dorea să ne spună reverendul Watts – să se alăture corului, restul fiind respinşi pentru comiterea unor păcate de neiertat cum ar fi vorbitul în timpul predicilor, mestecatul gumei şi, în cazul a doi băieţi, fiind prinşi jucând dame în timpul *Nunc Dimittis.*

În duminica următoare, m-am îmbrăcat într-o robă lungă şi albastră, cu un guler alb, plisat. Doar mie mi s-a permis să port un medalion cu Fecioara Maria, pentru a se vedea că fusesem ales solist. Aş fi purtat cu mândrie medalionul pe drumul spre casă, şi chiar şi la şcoală în dimineaţa următoare, ca să-l arăt colegilor, dacă domnişoara Monday nu mi l-ar fi luat la sfârşitul slujbei.

În fiecare duminică eram transportat într-o altă lume, dar mă temeam că această stare de delir nu va dura o eternitate.

2

Când unchiul Stan se scula dimineaţa, reuşea cumva să-i trezească pe toţi ceilalţi. Nimeni nu se plângea, pentru că el era cel care aducea bani în casa şi, oricum, era mai ieftin şi mai sigur decât un ceas deşteptător.

Primul zgomot pe care-l auzea Harry era uşa dormitorului trântindu-se. Aceasta era urmată de tropăitul unchiului pe scara de lemn, în jos, şi afară din casă. Apoi se trântea altă uşă când intra în privată. Dacă cineva mai dormea, huruitul apei când unchiul Stan trăgea lanţul, urmat de alte două uşi trântite înainte de întoarcerea lui în dormitor, le amintea tuturor că era timpul să-i pună micul dejun pe tavă când intra în bucătărie. Se spăla şi se bărbierea doar sâmbătă-dimineaţa înainte de a se duce la Palais sau la Odeon. Făcea baie doar de patru ori pe an, sâmbăta. Nimeni nu-l putea acuza pe Stan că risipea banii greu câştigaţi pe săpun.

Maisie, mama lui Harry, era următoarea care se scula, sărind din pat după ce se auzea prima uşă trântită. Când Stan ieşea din privată, pe aragaz era vasul cu porridge. Bunica urma curând după aceea şi-şi întâlnea fiica în bucătărie înainte ca Stan să se aşeze în capul mesei. Harry trebuia să coboare la cinci minute după prima uşă trântită dacă dorea să capete micul dejun. Ultimul care sosea în bucătărie era bunicul, care era atât de surd încât reuşea uneori să doarmă în timpul ritualului matinal al lui Stan. Această rutină zilnică din casa Clifton nu varia niciodată. Când ai doar o privată în curte, o chiuvetă şi un prosop, ordinea este o necesitate.

Când Harry se spăla pe faţă cu un fir de apă rece, mama lui deja servea micul dejun în bucătărie: două felii subţiri de pâine prăjită cu slănină pentru Stan, şi patru felii subţiri pentru restul familiei, pe care le prăjea doar dacă mai rămâneau cărbuni în sacul aruncat în faţa uşii în fiecare luni. De îndată ce Stan

îşi termina porridge-ul, Harry avea voie să lingă vasul.

Pe cămin fierbea întotdeauna un ceainic mare cu ceai pe care bunica îl turna în tot felul de căni, printr-o strecurătoare victoriană argintată pe care o moştenise de la mama ei. În timp ce alţi membri ai familiei îşi beau ceaiul neîndulcit – zahărul era doar pentru sărbători – Stan deschidea prima sticlă de bere pe care, de obicei, o termina dintr-o înghiţitură. Se ridica apoi de la masă şi râgâia zgomotos înainte de a-şi lua cutia cu mâncarea de prânz, pe care i-o pregătea bunica în timpul micului dejun: două sandviciuri Marmite, un cârnat, un măr, încă două sticle cu bere şi un pachet cu cinci cuie de coşciug. De îndată ce Stan pleca la docuri, toţi începeau să vorbească în acelaşi timp.

Bunica voia să ştie cine vizitase ceainăria la care fiica ei lucra ca ospătăriţă: ce mâncaseră, cu ce erau îmbrăcaţi, unde stăteau; detalii despre meniurile gătite pe o maşină de gătit, într-o cameră luminată cu becuri electrice, din care nu se scurgea ceară, şi despre clienţii care lăsau uneori trei penny bacşiş şi pe care Maisie îi împărţea cu bucătarul.

Maisie era mai interesată să afle ce făcuse Harry la şcoală în ziua anterioară. Îi cerea raportul zilnic, care nu o interesa pe bunica, poate pentru că ea nu fusese niciodată la şcoală. Şi nu fusese nici la ceainărie în viaţa ei.

Bunicul comenta rar, pentru că, după patru ani de descărcat şi încărcat tunul de artilerie, dimineaţa, la prânz şi noaptea, era aşa de surd încât trebuia să se mulţumească să le vadă cum dau din buze şi să încuviinţeze din când în când. Acest lucru ar fi putut da unui străin impresia că era tâmpit, ceea ce restul familiei ştia că nu era adevărat.

Rutina matinală a familiei se schimba doar în weekend. Sâmbăta, Harry îşi urma unchiul afară din bucătărie, mergând întotdeauna cu un pas în urma lui pe când acesta se îndrepta spre docuri. Duminica, mama lui Harry îl însoţea la Biserica Sfintei Naşteri,

unde, din al treilea rând de strane, se scălda în gloria solistului corului.

Dar astăzi era sâmbătă. În timpul celor douăzeci de minute ale drumului până la doc, Harry nu deschidea niciodată gura dacă nu-l întreba unchiul lui ceva. Ori de câte ori o făcea, revenea la aceeaşi conversaţie pe care o purtaseră cu o sâmbătă în urmă.

— Când ai de gând să pleci de la şcoală şi să munceşti şi tu o zi, băiete?

Era rafala de deschidere a unchiului Stan.

— N-am voie să plec până la paisprezece ani, îi amintea Harry. Aşa e legea.

— O lege tâmpită, după mine. Eu am renunţat la şcoală şi munceam deja la docuri la doişpe ani, declara Stan, de parcă Harry nu mai auzise această observaţie profundă şi mai înainte. Harry nu se obosea să-i răspundă, pentru că ştia deja următoarea frază a unchiului său. Şi, mai mult, m-am înrolat în armata lui Kitchener înainte de a împlini şaptesprezece ani.

— Povesteşte-mi despre război, unchiule Stan, spunea Harry, ştiind că asta-l va ţine ocupat următoarele sute de metri.

— Eu şi taică-tu ne-am înrolat în regimentul Royal Gloucestershire în aceeaşi zi, spunea Stan, atingându-şi şapca de parcă ar fi salutat o amintire îndepărtată. După douăsprezece săptămâni de antrenament la Taunton Barracks, am fost expediaţi la Wipers să ne luptăm cu nemţii. Când am ajuns acolo, ne-am petrecut majoritatea timpului îngropaţi în tranşeele alea pline cu şobolani, aşteptând ca un ofiţer cu nasul pe sus să ne spună că, atunci când suna trompeta, trebuia să sărim din tranşee, trăgând din puşti pe când înaintam spre liniile inamice. Apoi urma o pauză lungă, după care Stan adăuga: Eu am fost dintre cei norocoşi. M-am întors la Blighty în formă şi întreg. Harry ar fi putut cita următoarea propoziţie cuvânt cu cuvânt, dar a tăcut. Nici nu ştii cât de norocos eşti, băiete. Am pierdut doi fraţi, pe unchiul tău Bert şi pe tatăl tău, iar tatăl tău nu a pierdut doar un frate, ci şi pe tatăl lui, celălalt bunic

al tău, pe care nu-l ştii. Un bărbat grozav, care putea da duşcă o halbă mai repede decât oricare alt docher pe care-l ştiu.

Dacă Stan s-ar fi uitat în jos, ar fi văzut cum băiatul îi mima cuvintele, dar astăzi, spre surprinderea lui Harry, unchiul Stan a adăugat o propoziţie pe care n-o mai auzise înainte.

— Şi tatăl tău ar mai trăi şi azi, dacă şefii m-ar fi ascultat.

Harry a devenit brusc atent. Moartea tatălui lui fusese întotdeauna subiectul unor conversaţii şoptite. Dar unchiul Stan a tăcut, de parcă-şi dăduse seama că mersese prea departe. Poate săptămâna viitoare, s-a gândit Harry, prinzându-şi unchiul din urmă şi mergând în pas cu el, de parcă erau doi soldaţi în patrulare.

— Deci cu cine joacă City astăzi? a întrebat Stan, revenind la scenariu.

— Cu Charlton Athletic, a replicat Harry.

— O adunătură de cârpaci.

— Ne-au făcut praf sezonul trecut, i-a amintit Harry.

— Au avut un noroc afurisit, dacă mă întrebi pe mine, a spus Stan şi n-a mai deschis gura.

Când au ajuns la intrarea în şantierul naval, Stan a pontat cartela înainte de a se îndrepta spre locul în care lucra cu alţi docheri, dintre care niciunul nu-şi permitea să întârzie un minut. Şomajul era mare şi prea mulţi tineri aşteptau la porţi să le ia locul.

Harry nu l-a urmat pe unchiul lui, ştiind că dacă domnul Haskins îl prindea învârtindu-se prin magazii l-ar fi tras de urechi iar unchiul lui i-ar fi dat un şut în fund pentru că-l supărase pe şef. Aşa că a pornit în direcţia opusă.

Prima vizită a lui Harry în fiecare sâmbătă-dimineaţa era la Moş Jack Tar, care locuia într-un vagon abandonat la celălalt capăt al docurilor. Nu-i spusese niciodată lui Stan despre aceste vizite pentru că unchiul îi ceruse să-l evite pe bătrân.

— Probabil că n-a făcut o baie de ani de zile, îi spuse cineva care se spăla de patru ori pe an şi asta

abia după ce mama lui Harry se plângea din cauza mirosului.

Dar curiozitatea lui Harry învinsese avertismentul unchiului şi, într-o dimineaţă, el se strecurase în patru labe din vagon în vagon şi se uitase furiş pe geam. Bătrânul stătea la clasa întâi, citind o carte.

Moş Jack se întorsese spre el şi îl invitase:

— Hai înăuntru, băiete.

Harry sărise jos şi nu se oprise până ce nu ajunsese acasă.

În sâmbăta următoare, Harry se târâse iar în jurul vagonului şi se uitase înăuntru. Moş Jack păruse adormit, dar Harry l-a auzit spunând:

— De ce nu intri, băiete? Nu te muşc.

Harry a răsucit mânerul greu din alamă şi a deschis încet uşa vagonului, dar n-a intrat. S-a uitat doar la omul care stătea în mijloc. Era greu să-şi dea seama câţi ani are, pentru că faţa îi era acoperită cu barbă căruntă, neîngrijită, care-l făcea să semene cu marinarul din pachetul de cărţi de joc Players Please. Dar l-a privit cu o căldură în ochi, aşa cum unchiul Stan nu-l privea niciodată.

— Sunteţi Moş Jack Tar? s-a interesat Harry.

— Aşa mi se spune, a replicat bătrânul.

— Şi locuiţi aici? a întrebat Harry, uitându-se prin vagon şi îndreptându-şi privirea către un vraf de ziare strânse pe un scaun.

— Da, a răspuns omul. În ultimii douăzeci de ani a fost căminul meu. De ce nu intri şi nu iei loc, tinere?

Harry s-a gândit niţel înainte să sară iar jos din vagon şi să fugă.

În sâmbăta următoare, Harry a închis uşa, dar a rămas cu mâna pe mâner, gata să sară jos dacă bătrânul făcea o mişcare. S-au privit fix unul pe celălalt o vreme, înainte ca Moş Jack să întrebe:

— Cum te cheamă?

— Harry.

— Şi unde te duci la şcoală?

— Nu mă duc.

— Atunci ce speri că vei obţine de la viaţă, tinere?

— Voi lucra cu unchiul meu la docuri, desigur, a replicat Harry.

— Şi de ce-ai vrea să faci asta? s-a interesat bătrânul.

— De ce nu? s-a răstit Harry. Nu credeţi că sunt destul de bun?

— Eşti mult prea bun, a răspuns bătrânul. Când eram de vârsta ta, a continuat el, voiam să mă înrolez în armată şi nimeni nu m-ar fi putut face să mă răzgândesc.

În următoarea oră, Harry a ascultat, vrăjit, amintirile lui Moş Jack Tar despre docuri, despre oraşul Bristol şi despre ţinuturile de dincolo de mare de care n-ar fi putut afla decât din lecţiile de geografie.

În următoarea sâmbătă, şi timp de mai multe sâmbete decât îşi putea aminti, Harry a continuat să-l viziteze pe Moş Jack Tar. Dar nu le-a spus niciodată nici unchiului, nici mamei sale, de teamă că-l vor opri să-şi vadă primul lui prieten adevărat.

***

Când Harry a bătut la uşa vagonului în sâmbăta următoare, era clar că Moş Jack îl aştepta, pentru că obişnuitul lui Cox’s Orange Pippin fusese aşezat pe bancheta din faţă. Harry l-a ridicat, a luat o îmbucătură şi s-a aşezat.

— Mulţumesc, domnule Tar, a spus Harry, ştergându-şi sucul de pe bărbie.

Nu-l întrebase niciodată de unde avea merele; se adăugau doar la misterele acestui bărbat măreţ.

Cât de diferit era de unchiul Stan, care repeta puţinele lucruri pe care le ştia iar şi iar, în timp ce Moş Jack îi spunea cuvinte noi, îi povestea experienţe noi, chiar lumi noi în fiecare săptămână. Se întrebase adesea de ce Moş Tar nu era profesor – părea să ştie mai multe chiar decât domnişoara Monday şi aproape la fel de multe ca domnul Holcombe. Harry era convins că Holcombe ştia orice, pentru că îi răspunsese la toate întrebările pe

care Harry i le pusese. Moş Jack i-a zâmbit, dar nu a continuat până ce nu şi-a terminat mărul şi nu a aruncat cotorul pe fereastră.

— Ce ai învăţat la şcoală în săptămâna asta, a întrebat bătrânul, din lucrurile pe care nu le ştiai cu o săptămână în urmă?

— Domnul Holcombe mi-a spus că mai există şi alte ţări, dincolo de mare, care fac parte din Imperiul Britanic şi peste toate domneşte regele.

— Are dreptate, i-a răspuns bătrânul. Poţi să-mi spui numele câtorva dintre ele?

— Australia. Canada. India. A ezitat. Şi America.

— Nu, America nu, a spus Moş Jack. Era pe vremuri, dar acum nu mai e, mulţumită unui prim-ministru slab şi unui rege bolnav.

— Cine era regele, şi cine era prim-ministrul? a întrebat Harry, supărat.

— Pe tron, în 1776, era regele George III, i-a zis Moş Jack, dar, ca să recunoaştem cinstit, era bolnav, iar lordul North, prim-ministrul, a ignorat pur şi simplu ce se întâmpla în colonii şi, din păcate, până la urmă chiar neamul nostru a ridicat armele împotriva noastră.

— Dar cred că i-am învins? a zis Harry.

— Nu, nu i-am învins, a spus Moş Jack. Nu numai că dreptatea era de partea lor – nu pentru că asta ar fi o condiţie preimpusă pentru victorie…

— Ce înseamnă preimpusă?

— Necesară ca o condiţie iniţială, i-a răspuns Moş Jack, după care a continuat de parcă nu ar fi fost întrerupt. În afară de asta, au fot conduşi de un general strălucit.

— Cum îl chema?

— George Washington.

— Săptămână trecută mi-ai spus că Washington este capitala Americii. A fost numit după oraş?

— Nu, oraşul a fost numit după el. A fost construit într-o zonă mlăştinoasă numită Columbia, prin care trece fluviul Potomac.

— Şi Bristol e numit după un om?

— Nu, a chicotit Moş Jack, amuzat de felul în care mintea iscoditoare a lui Harry trecea de la un subiect la altul. Bristol se numea iniţial Brigstowe, ceea ce înseamnă locul în care se află un pod.

— Şi când a devenit Bristol?

— Istoricii nu au căzut de acord, a comentat Moş Jack, deşi Bristol Castle a fost construit de Robert de Gloucester în 1109, când a descoperit că avea ocazia să facă comerţ cu lână cu irlandezii. După aceea, oraşul a devenit port comercial. De atunci a fost centrul şantierelor navale sute de ani, şi s-a ridicat şi mai repede în 1914 când marina a trebuit să se dezvolte.

— Tăticul a luptat în Marele Război, a spus Harry, mândru. Şi dumneavoastră?

Pentru prima oară, Moş Jack a ezitat înainte de a răspunde la una dintre întrebările lui Harry. Stătea acolo, tăcut.

— Îmi pare rău, domnule Tar, a spus Harry. N-am vrut să vă supăr.

— Nu, nu, a spus Moş Jack. Doar că n-am mai răspuns la întrebarea asta de mulţi ani.

Fără să mai spună un cuvânt, şi-a deschis palma, în care se afla o monedă de şase penny.

Harry a luat mica monedă de argint şi a muşcat-o, aşa cum văzuse că făcea unchiul lui.

— Mulţumesc, a spus, înainte de a şi-o băga în buzunar.

— Du-te şi cumpără-ţi peşte şi cartofi prăjiţi de la cafenea, dar nu-i spune unchiului tău, pentru că va întreba de unde ai banii.

De fapt, Harry nu-i spusese nimic unchiului său despre Moş Jack. Îl auzise spunându-i odată mamei sale:

— Scrântitul ar trebui închis.

O întrebase pe domnişoara Monday ce înseamnă scrântit, pentru că nu găsise cuvântul în dicţionar şi, când aceasta-i spusese, îşi dăduse prima oară seama cât de prost era unchiul lui.

— Nu neapărat prost, comentase domnişoara Monday, este doar prost informat şi, de aceea, este

plin de prejudecăţi. Nu mă îndoiesc, Harry, adăugase ea, că vei mai întâlni astfel de oameni în viaţă, iar unii dintre ei vor fi în poziţii mai înalte decât unchiul tău.

3

Maisie a aşteptat până ce a auzit uşa de la intrare trântindu-se, fiind convinsă că Stan a plecat la muncă, înainte de a anunţa:

— Mi s-a oferit o slujbă ca ospătăriţă la Royal Hotel.

Nu i-a răspuns nimeni de la masă, pentru că discuţiile de la micul dejun urmau o anumită rutină şi nu trebuiau să includă surprize. Harry avea vreo douăzeci de întrebări pe care voia să le pună, dar a aşteptat să vorbească mai întâi bunica. Dar ea s-a mulţumit să-şi toarne o ceaşcă cu ceai, de parcă nu ar fi auzit nimic.

— Nu spune nimeni nimic? a întrebat Maisie.

— Nici nu ştiam că-ţi cauţi de lucru, s-a aventurat Harry.

— Nu căutam, a zis Maisie. Dar, săptămâna trecută, domnul Frampton, managerul de la Royal, a intrat la Tilly să bea o cafea. S-a mai întors de câteva ori şi pe urmă mi-a oferit slujba!

— Credeam că erai mulţumită la ceainărie, a spus bunica, vorbind în sfârşit. La urma-urmei, domnişoara Tilly plăteşte bine şi orele sunt convenabile.

— Sunt fericită, a spus mama lui Harry, dar domnul Frampton îmi dă cinci lire pe săptămână şi jumătate din bacşişuri. Vineri aş putea aduce acasă chiar şase lire.

Bunica a rămas cu gura căscată.

— Şi vei munci şi noaptea? a întrebat Harry, terminând de lins vasul cu porridge al lui Stan.

— Nu, nu voi munci, a spus Maisie, ciufulindu-i părul, şi, mai mult, voi avea o zi liberă o dată la două săptămâni.

— Da' hainele tale sunt destul de elegante pentru un hotel mare ca Royal? a întrebat bunica.

— Voi primi o uniformă şi un şorţ alb, curat, în fiecare dimineaţă. Hotelul are chiar şi o spălătorie proprie.

— Nu mă îndoiesc, a zis bunica, dar cred că vom avea o problemă cu toţii.

— Care anume, mamă, a întrebat Maisie.

— Ai putea să câştigi mai mult ca Stan şi lui n-o să-i placă, n-o să-i placă deloc.

— Atunci va trebui să accepte asta, a zis bunicul, spunându-şi părerea prima oară după câteva săptămâni.

***

Banii urmau să le fie de folos, mai ales după ce se întâmplase la Sfânta Nativitate. Maisie era gata să iasă din biserică după slujbă, când domnişoara Monday s-a îndreptat hotărâtă către ea.

— Pot să vă spun acum ceva în particular, doamnă Clifton? a întrebat, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta către vestiar.

Maisie a urmărit-o ca un copil pe Pied Piper. Se temea de ce-i mai rău. Ce mai făcuse Harry de data aceasta?

Maisie a urmărit-o pe şefa corului în vestiar şi a simţit că i se moaie picioarele când l-a zărit pe reverendul Watts, pe domnul Holcombe şi pe un alt domn. Când domnişoara Monday a închis uşa după ea, Maisie a început să tremure fără să se mai poată stăpâni.

Reverendul Watts i-a pus o mână pe umeri.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, draga mea, a asigurat-o el. Dimpotrivă, sper că vei descoperi că îţi aducem veşti bune, a adăugat el, oferindu-l un scaun.

Maisie a luat loc, dar tot nu se putea opri din tremurat.

De îndată ce s-au aşezat toţi, domnişoara Monday a început:

— Vrem să vă vorbim despre Harry, doamnă Clifton, a început ea.

Maisie a strâns din buze; oare ce făcuse băiatul de strânsese trei oameni atât de importanţi laolaltă?

— Nu voi mai ocoli subiectul, a continuat şefa corului. Maestrul muzical de la St Bede m-a abordat

şi m-a întrebat dacă Harry ar dori să se înscrie la concursul pentru una dintre bursele lor corale.

— Dar el este foarte fericit la Sfânta Nativitate, a spus Maisie. Şi, oricum, unde este Biserica St Bede? N-am auzit de ea.

— St Bede nu este o biserică, a spus domnişoara Monday. Este o şcoală care trimite corişti la St Mary Redcliffe, care a fost descrisă de regina Elisabeta ca cea mai frumoasă şi dumnezeiască biserică din toată ţara.

— Deci va trebui să-şi părăsească şcoala şi biserica? a întrebat Maisie, neîncrezătoare.

— Încercaţi s-o consideraţi ca o ocazie care ar putea să-i schimbe întreaga viaţă, doamna Clifton, a spus Holcombe, vorbind pentru prima oară.

— Dar nu va fi printre băieţi bogaţi, inteligenţi?

— Mă îndoiesc că există mulţi băieţi la St Bede la fel de inteligenţi ca Harry, a spus domnul Holcombe. Este sclipitor, a zis domnul Holcombe. Cu toate că mai reuşim să trimitem câte unul dintre băieţii noştri la liceu, niciunuia nu i s-a oferit ocazia de a intra la St Bede până acum.

— Mai trebuie să ştiţi ceva înainte de a vă hotărî, a spus reverendul Watts. Maisie a părut şi mai speriată. Harry va trebui să plece de acasă în timpul trimestrului, pentru că St Bede este o şcoală cu internat.

— Atunci nici nu se pune problema, a spus Maisie. Nu-mi pot permite aşa ceva.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus domnişoara Monday. Dacă lui Harry i se oferă o bursă, taxele şcolare vor fi plătite şi va primi şi zece lire pe trimestru.

— Dar asta nu e una dintre şcolile în care taţii copiilor poartă costume şi cravată, iar mamele sunt casnice? a întrebat Maisie.

— Mai mult de atât, a spus domnişoara Monday, încercând s-o înveselească. Profesorii poartă robe lungi şi negre şi toci pe cap.

— Totuşi, a comentat şi reverendul Watts, Harry nu va mai fi bătut cu cureaua. La St Bede sunt mult

mai rafinaţi, îi bat doar cu băţul.

Doar Maisie n-a râs.

— Dar de ce să plece de acasă? a întrebat ea. E la Merrywood Elementary şi n-o să vrea să renunţe să fie solist în cor la Sfânta Nativitate.

— Trebuie să recunosc că pierderea mea va fi chiar şi mai mare ca a lui, a spus domnişoara Monday. Dar sunt sigură că Domnul n-ar vrea ca eu să stau în drumul unui copil atât de talentat, doar din cauza dorinţelor mele egoiste, a adăugat ea, liniştită.

— Chiar dacă aş fi de acord, a spus Maisie, jucându-şi ultima carte, asta nu înseamnă că va fi şi Harry.

— Am discutat cu băiatul săptămâna trecută, a recunoscut domnul Holcombe. Sigur că se teme de o asemenea provocare, dar, dacă îmi amintesc corect, cuvintele lui au fost: „Aş dori să încerc, domnule, dar doar dacă sunteţi de părere că sunt suficient de bun.” Şi, a mai spus el înainte ca Maisie să poată răspunde, mi-a explicat clar că nici nu s-ar gândi la aşa ceva dacă mama lui n-ar fi de acord.

***

Harry era şi înspăimântat şi încântat la gândul de a da examenul de admitere, speriat că nu va reuşi şi va dezamăgi atâţia oameni sau că va reuşi şi va pleca de acasă.

În următorul trimestru, n-a lipsit la nicio lecţie la Merrywood şi, când se întorcea acasă în fiecare seară, se ducea în dormitorul pe care-l împărţea cu unchiul Stan, unde, la lumina unei lumânări, studia ore în şir lucruri despre care mai înainte nici nu ştia că există. De multe ori, mama lui îl găsea adormit pe podea, cu multe cărţi deschise, împrăştiate în jurul lui.

În fiecare sâmbătă-dimineaţă, îl vizita pe Moş Jack, care părea să ştie multe despre St Bede şi care continua să-l înveţe pe Harry o sumedenie de lucruri, de parcă ştia exact unde-l lăsase domnul Holcombe.

Duminică-dimineaţa, spre dezgustul unchiului Stan, Harry nu-l mai însoţea la Ashton Gate să urmărească meciurile echipei Bristol City, ci se întorcea la Merrywood, unde domnul Holcombe îi dădea lecţii suplimentare. Peste mai mulţi ani, Harry a aflat că şi domnul Holcombe renunţa la vizitele lui regulate să-i susţină pe Cintezoi ca să-l înveţe pe el.

Pe măsură ce ziua examenului se apropia, Harry devenea din ce în ce mai speriat de posibilitatea unui eşec decât de cea a unei reuşite.

În ziua stabilită, domnul Holcombe şi-a însoţit elevul vedetă la Colston Hall, unde urma să aibă loc examenul de două ore. L-a lăsat pe Harry la intrarea în clădire, spunându-i:

— Nu uita să citeşti de două ori fiecare întrebare înainte de a lua tocul în mână, sfat pe care-l repetase de mai multe ori în ultima săptămână.

Harry i-a zâmbit nervos şi a dat mâna cu domnul Holcombe, de parcă erau vechi prieteni.

A intrat în sala de examen şi a găsit cam şaizeci de băieţi stând în grupuri mici, trăncănind. Îi era clar că mulţi se cunoşteau deja, iar el nu cunoştea pe nimeni. În ciuda acestui fapt, unul sau doi dintre băieţi s-au oprit din vorbă şi l-au urmărit pe când înainta spre faţa sălii, încercând să pară încrezător.

— Abbott, Barrington, Cabot, Clifton, Deakins, Fry…

Harry s-a aşezat în pupitrul lui din primul rând şi, cu câteva momente înainte de ora zece, mai mulţi profesori în robe negre şi cu toci au intrat şi au pus foile de examinare pe pupitru, în faţa fiecărui candidat.

— Domnilor, a spus unul dintre profesori, stând în faţa sălii, şi care nu participase la împărţirea hârtiilor, mă numesc domnul Frobisher şi sunt supraveghetorul vostru. Aveţi două ore în care trebuie să răspundeţi la o sută de întrebări. Succes.

Un ceas invizibil a sunat ora zece. Toţi cei din jurul lui, cu tocurile muiate în călimări, au început să scrie cu viteză pe hârtii, dar Harry şi-a încrucişat braţele, s-a aplecat peste pupitru şi a citit încet

fiecare întrebare. A fost printre ultimii care şi-au luat tocul în mână.

Harry nu avea de unde să ştie că domnul Holcombe umbla în sus şi jos pe trotuarul de afară, mai nervos decât elevul său. Sau că mama lui se uita la ceasul din holul hotelului Royal la fiecare câteva minute în timp ce servea cafeaua de dimineaţă. Sau că domnişoara Monday îngenunchease într-o rugăciune tăcută în faţa altarului din Sfânta Nativitate.

La câteva momente după ora douăsprezece hârtiile de examen au fost strânse şi băieţilor li s-a permis să iasă din sală, unii râzând, unii încruntaţi, alţii gânditori.

Când domnul Holcombe l-a văzut prima oară pe Harry, s-a speriat.

— A fost chiar aşa de rău? a întrebat el.

Harry n-a răspuns până ce nu s-a asigurat că nu-l auzea nimeni.

— Nu a fost cum mă aşteptam, a spus el.

— Cum adică? a întrebat domnul Holcombe, mirat.

— Întrebările au fost prea uşoare, a replicat Harry.

Domnul Holcombe a simţit că nu i se adusese un compliment mai mare în toată viaţa lui.

***

— Două costume, gri, doamnă. Un hanorac, albastru. Cinci cămăşi, albe. Cinci gulere apretate, albe. Şase perechi de şosete, gri. Şase chiloţi şi maiouri, albe. Şi o cravată St Bede. Vânzătorul a verificat atent lista. Cred că asta e totul. Ah, nu, băiatul are nevoie şi de o şapcă. S-a întins sub tejghea, a deschis un sertar şi a scos o şapcă roşu cu negru pe care a pus-o pe capul lui Harry. Se potriveşte la fix, a declarat el. Maisie i-a zâmbit fiului ei, foarte mândră. Harry arăta chiar ca un elev de la St Bede. Costă trei lire, zece şilingi şi şase penny, doamnă.

Maisie a încercat să nu pară dezamăgită.

— S-ar putea cumpăra unele lucruri la mâna a doua? a şoptit ea.

— Nu, doamnă, acesta nu este un magazin de mâna a doua, a spus vânzătorul, care se hotărâse deja să nu-i deschidă un cont acestei cumpărătoare.

Maisie şi-a deschis portofelul, a scos patru bancnote de o liră şi a aşteptat restul. Era uşurată că St Bede plătise în avans bursa pe primul trimestru, mai ales că mai avea de cumpărat două perechi de pantofi din piele, negri, cu şireturi, două perechi de tenişi şi o pereche de papuci. Vânzătorul a tuşit.

— Băiatul mai are nevoie şi de două pijamale şi un halat.

— Da, desigur, a spus Maisie, sperând că avea destui bani pentru aşa ceva.

— Şi înţeleg că băiatul este la corul şcolii? a întrebat vânzătorul, uitându-se mai atent la listă.

— Da, este, a răspuns Maisie, mândră.

— Atunci îi trebuie o vestă, roşie, două manşete, albe şi un medalion St Bede. Maisie voia să fugă din magazin. Acestea îi vor fi date de şcoală la prima repetiţie a corului, a adăugat vânzătorul, înainte de a-i da restul. Mai doriţi şi altceva, doamnă?

— Nu, mulţumesc, a spus Harry, luând cele două sacoşe, înşfăcându-şi mama de mână şi scoţând-o repede din T.C. Marrsh, Tailors and Distinction.

***

Harry şi-a petrecut dimineaţa de sâmbătă înainte de a merge la St Bede împreună cu Moş Jack.

— Eşti nervos că mergi la o şcoală nouă? a întrebat Moş Jack.

— Nu, nu sunt, a răspuns Harry, sfidător. Moş Jack a zâmbit. Sunt înspăimântat.

— Aşa e fiecare gândac, cum ţi se va spune. Încearcă să te porţi ca şi cum ar fi o aventură într-o lume nouă în care toţi încep egali.

— Dar când mă vor auzi vorbind, îşi vor da seama că nu sunt egalul lor.

— Posibil, dar când te vor auzi cântând, îşi vor da seama că tot nu eşti egalul lor.

— Majoritatea vin din familii bogate, cu servitori.

— Asta va fi o consolare pentru proşti, a spus Moş Jack.

— Şi unii au fraţi la şcoală, şi chiar taţi sau bunici care au fost acolo înaintea lor.

— Tatăl tău era un om de treabă, a spus Moş Jack, şi niciunul dintre ei nu poate avea o mamă mai bună ca a ta, poţi să fii sigur de asta.

— Îl cunoşteaţi pe tata? a întrebat Harry, incapabil să-şi ascundă surpriza.

— Să zic că-l cunoşteam ar fi o exagerare, a spus Moş Jack, dar îl ştiam pe departe, ca pe mulţi alţii care lucrau la docuri. Era un bărbat decent, curajos, cu frica lui Dumnezeu.

— Dar ştiţi cum a murit? a întrebat Harry, privindu-l pe Moş Jack în ochi, sperând că obţine în sfârşit un răspuns cinstit la întrebarea care-l tulbura de atâta vreme.

— Ce ţi s-a spus? a întrebat Moş Jack, precaut.

— Că a fost ucis în Marele Război. Dar, cum m-am născut în 1920, chiar şi eu îmi dau seama că asta e imposibil.

Moş Jack a tăcut o vreme. Harry a rămas pe marginea banchetei.

— A fost grav rănit în război, desigur, dar ai dreptate, nu de aceea a murit.

— Atunci cum a murit? a întrebat Harry.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune, a răspuns Moş Jack. Dar au fost atâtea zvonuri pe vremea aceea, încât nici eu nu ştiu ce să cred. Totuşi, există mai mulţi bărbaţi, adică trei, care ştiu adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Unchiul Stan trebuie să fie unul dintre ei, a spus Harry, dar cine sunt ceilalţi doi?

Moş Jack a ezitat înainte să-i răspundă.

— Phil Haskins şi domnul Hugo.

— Domnul Haskins, supraveghetorul? a spus Harry. Ăsta n-ar spune nimic. Şi cine e domnul Hugo?

— Hugo Barrington, fiul lui sir Walter Barrington.

— Familia care deţine compania de navigaţie?

— Aia, da, a replicat Moş Jack, temându-se că a mers prea departe.

— Şi ei sunt oameni decenţi, curajoşi, cu frica lui Dumnezeu?

— Sir Walter este unul dintre cei mai buni oameni pe care-i ştiu.

— Dar fiul lui, domnul Hugo?

— Nu e la fel, mă tem, a spus Moş Jack, fără să mai continue explicaţia.

4

Băiatul îmbrăcat elegant stătea lângă mama lui pe bancheta din spate a tramvaiului.

— Aici ne dăm jos, a spus ea când tramvaiul s-a oprit. Au coborât şi au început să urce încet dealul către şcoală, puţin mai încet cu fiecare pas.

Harry îşi ţinea mama cu o mână şi strângea o valiză jerpelită în cealaltă. Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă în timp ce se uitau la taxiuri sau la câte o maşină cu şofer, parcate lângă zidurile şcolii.

Taţii dădeau mâna cu fiii lor, în timp ce mamele îmbrăcate în blănuri îşi îmbrăţişau odraslele şi le sărutau uşor pe obraji, ca nişte păsărele care-şi dădeau seama că puii lor erau pregătiţi să zboare din cuib.

Harry nu voia ca mama lui să-l sărute în faţa celorlalţi băieţi, aşa că i-a dat drumul la mână când mai aveau câţiva metri până la poartă. Maisie, simţindu-i jena, s-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte.

— Noroc, Harry. Să ne faci să fim mândri de tine.

— La revedere, mamă, a spus el, luptându-se să nu plângă.

Maisie s-a întors şi a început să coboare dealul, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Harry şi-a continuat drumul, amintindu-şi cum povestea unchiul lui escapada spre vârful Ypres, înainte de atacul liniilor inamice. *Nu te uita niciodată înapoi, că eşti un om mort.* Harry ar fi vrut să se uite înapoi, dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi oprit din fugă până ce n-ar fi ajuns în siguranţă la tramvai. A strâns din dinţi şi a continuat să meargă.

— Ai avut o vacanţa bună, bătrâne? îşi întreba un băiat prietenul.

— Grozavă, a răspuns celălalt. Babacu' m-a dus la Lord's la meciul Varsity.

Oare Lord era o biserică, s-a întrebat Harry şi dacă era, ce meci putea să aibă loc într-o biserică? A intrat hotărât pe porţile şcolii şi s-a oprit când a recunoscut

bărbatul care stătea la intrare cu un clipboard în mână.

— Şi tu cine eşti, tinere? a întrebat el, zâmbindu-i lui Harry.

— Harry Clifton, domnule, a răspuns el, scoţându-şi şapca, cum îl învăţase domnul Holcombe să procedeze când i se adresa un profesor sau o doamnă.

— Clifton, a spus el, uitându-se pe o listă cu nume. Ah, da. A bifat numele lui Harry. Prima generaţie, elev pentru cor. Felicitări şi bine-ai venit la St Bede. Eu sunt domnul Frobisher, şeful casei tale, iar aceasta este Casa Frobisher. Dacă-ţi laşi valiza în hol, un monitor te va însoţi în salon, unde voi discuta cu băieţii înainte de cină.

Harry nu mai cinase până atunci. „Ceaiul" era ultima masă în casa Clifton, după care era trimis în pat când se întuneca. Electricitatea nu ajunsese pe Still House Lane şi rareori erau bani destui pentru lumânări.

— Mulţumesc, domnule, a spus Harry, croindu-şi drum prin poarta de la intrare într-un hol mare, lambrisat cu lemn. Şi-a lăsat valiza jos şi s-a uitat la portretul unui bătrân cu părul sur şi favoriţi albi, stufoşi, îmbrăcat într-o robă neagră, cu gluga lăsată pe umeri.

— Cum te cheamă? a lătrat o voce din spatele lui.

— Clifton, domnule, a spus Harry, şi s-a întors văzând un băiat înalt cu pantaloni lungi.

— Nu-i nevoie să-mi spui domnule, Clifton. Poţi să-mi spui Fisher. Eu sunt monitor, nu profesor.

— Îmi pare rău, domnule, a zis Harry.

— Lasă-ţi valiza jos şi urmează-mă.

Harry şi-a aşezat valiza jerpelită, de mâna a doua lângă un şir de valize din piele. Era singurul care nu avea iniţialele ştanţate pe ea. L-a urmat pe monitor în lungul unui coridor plin cu fotografii ale vechilor echipe ale şcolii şi vitrine în care erau cupe din argint ca să amintească următoarelor generaţii de gloria trecutului. Când au ajuns în sala de mese, Fisher i-a spus:

— Poţi să te aşezi unde vrei, Clifton. Doar să nu vorbeşti când intră domnul Frobisher.

Harry a ezitat o clipă înainte de a se decide la care dintre cele patru mese lungi să se aşeze. Câţiva băieţi se învârteau deja în grupuri, vorbind încet. Harry s-a dus în colţul cel mai îndepărtat al camerei şi s-a aşezat la capătul unei mese. S-a uitat şi a mai văzut câţiva băieţi intrând, părând la fel de uimiţi ca şi el. Unul s-a aşezat lângă Harry, iar altul în faţa lui. Au continuat să discute unul cu celălalt, de parcă n-ar fi fost acolo.

Fără niciun avertisment, a sunat un clopoţel şi toţi au tăcut, iar domnul Frobisher a intrat în sala de mese. S-a aşezat în spatele unei catedre pe care Harry n-o observase şi s-a tras de reverele robei.

— Bine-aţi venit, a început el, aplecându-şi toca către băieţi, în această prima zi a primului vostru trimestru la St Bede. În câteva momente vă veţi bucura de prima masă servită la şcoală şi pot să vă promit că n-o să se îmbunătăţească. Câţiva băieţi au râs nervos. După ce veţi termina cina, veţi fi conduşi în dormitoare, unde veţi despacheta. La ora opt, veţi auzi alt clopoţel. De fapt, este acelaşi, doar că va suna la altă oră.

Harry a zâmbit, cu toate că majoritatea băieţilor nu observaseră mica glumă a domnului Frobisher.

— După treizeci de minute, acelaşi clopoţel va suna iar şi voi vă veţi urca în pat, dar nu înainte de a vă spăla şi a vă peria dinţii. Veţi avea jumătate de oră pentru citit, după care luminile se sting, iar voi veţi dormi. Orice copil prins vorbind după stingere, va fi pedepsit de monitor. Nu veţi mai auzi clopoţelul până la şase şi jumătate dimineaţa când vă veţi scula, vă veţi spăla şi vă veţi îmbrăca la timp pentru a ajunge în sala de mese înainte de ora şapte. Cei care vor întârzia nu vor primi micul dejun.

— Adunarea de dimineaţă se va ţine la ora opt în aulă, iar acolo ne va vorbi directorul. După aceea, urmează prima voastră lecţie, la ora opt şi jumătate. Dimineaţa veţi avea trei ore de câte şaizeci de minute, cu zece minute pauză între ele, în care veţi

avea timp să mergeţi dintr-o clasă în cealaltă. După aceea, la ora douăsprezece va fi prânzul.

— După-amiaza, veţi avea încă două lecţii înainte de sport, când veţi juca fotbal. Harry a zâmbit a doua oară. Sportul este obligatoriu pentru toţi cei care nu sunt membri ai corului. Harry s-a încruntat. Nimeni nu-i spusese că cei din cor nu vor juca şi fotbal. După sport sau repetiţiile de la cor, vă veţi întoarce în Casa Frobisher pentru cină, care va fi urmată de o oră de studii, înainte de culcare când, din nou, puteţi citi până se stinge lumina – dar doar dacă ceea ce citiţi a fost aprobat de matroană, a adăugat domnul Frobisher. Toate acestea vă pot intriga – Harry s-a gândit să caute cuvântul în dicţionarul pe care i-l recomandase domnul Holcombe. Domnul Frobisher s-a tras iar de reverul robei înainte de a continua. Dar nu vă îngrijoraţi, vă veţi obişnui repede cu obiceiurile de la St Bede. Asta e tot ce am avut să vă spun pentru moment. Vă las acum să vă bucuraţi de cină. Noapte bună, băieţi.

— Noapte bună, domnule, au avut curajul să-i răspundă câţiva băieţi pe când domnul Frobisher ieşea din sală.

Harry nu s-a mişcat când câteva femei cu şorţuri s-au deplasat în susul şi în josul meselor, punând farfurii cu supă în faţa fiecărui băiat. L-a urmărit atent pe băiatul din faţa lui, care a luat o lingură cu aspect ciudat, a muiat-o în supă şi a îndepărtat-o înainte de a o duce la gură. Harry a încercat să-l imite, dar a sfârşit prin a vărsa câteva picături de supă pe masă şi, când a transferat ceea ce mai rămăsese în gură, majoritatea i-a curs pe bărbie. Şi-a şters gura cu mâneca. Acestea nu au atras prea mare atenţie, dar când a sorbit zgomotos fiecare înghiţitură, mai mulţi băieţi s-au oprit din mâncat şi s-au uitat fix la el. Stânjenit, Harry şi-a pus lingura pe masă şi a lăsat supa să se răcească.

Al doilea fel era o budincă de peşte şi Harry nu s-a mişcat până ce nu l-a văzut pe băiatul din faţa lui începând să mănânce. A văzut cu uimire că băiatul îşi punea furculiţa şi cuţitul pe farfurie înainte de fiecare

îmbucătură, în timp ce el se agăţa de ele de parcă erau nişte cârje.

Băiatul din faţa lui şi cel de lângă el au început o conversaţie despre cai. Harry nu s-a amestecat, mai ales că singurul lui contact cu călăritul fusese când călărise un măgăruş într-o după-amiază, la Weston-super-Mare.

După ce farfuriile au fost golite, au fost aduse prăjiturile şi fructele, sau ceea ce mama lui numea bunătăţi, pentru că nu căpăta prea des aşa ceva. O altă lingură, un alt gust, o altă greşeală. Harry nu-şi dăduse seama că banana nu este ca mărul, aşa că, spre mirarea celor din jurul lui, a mâncat şi coaja. Poate pentru ceilalţi băieţi prima lecţie începea a doua zi dimineaţa la ora 8:30, dar pentru Harry începuse deja.

După ce resturile cinei au fost strânse, Fisher s-a întors şi, ca monitor, şi-a condus grupul pe o scară din lemn către dormitoarele de la primul etaj. Harry a intrat într-o cameră cu treizeci de paturi aliniate în trei rânduri de câte zece. Pe fiecare era o pernă, două cearşafuri şi două pături. Harry nu mai avusese câte două din fiecare sortiment niciodată.

— Acesta este dormitorul gândacilor noi, a spus Fisher, dispreţuitor. Aici veţi rămâne până ce veţi deveni civilizaţi. Vă veţi găsi numele, în ordine alfabetică, pe marginea fiecărui pat.

Harry a fost surprins să-şi găsească valiza lângă pat şi s-a întrebat cine o pusese acolo. Băiatul de lângă el despacheta deja.

— Eu sunt Deakins, a spus el, împingându-şi ochelarii în sus pe nas ca să-l vadă mai bine pe Harry.

— Eu sunt Harry. Am stat lângă tine la examen, astă vară. Nu mi-a venit să cred că ai răspuns la toate întrebările doar într-o oră.

Deakins s-a înroşit.

— Păi de asta e un învăţat, a spus băiatul din cealaltă parte a lui Harry.

Harry s-a întors.

— Şi tu eşti un învăţat? l-a întrebat pe băiat.

— Doamne Sfinte, nu, a spus băiatul continuând să despacheteze. Singurul motiv pentru care m-au primit la St Bede a fost că tata şi bunicul au fost aici înaintea mea. Eu sunt a treia generaţie la această şcoală. Tatăl tău fost aici, cumva?

— Nu, au răspuns Harry şi Deakins într-un glas.

— Nu mai trăncăniţi, s-a răstit Fisher, şi continuaţi ci despachetatul.

Harry şi-a deschis valiza şi a început să-şi scoată hainele şi să le aşeze ordonat în cele două sertare de lângă patul lui. Mama lui îi pusese un baton de ciocolată Fry's Five Boys între cămăşi. A ascuns-o sub pernă.

A sunat clopoţelul.

— E momentul să vă dezbrăcaţi! a declarat Fisher.

Harry nu se mai dezbrăcase niciodată în faţa altor băieţi, cu atât mai mult într-o cameră plină. S-a întors cu faţa la perete, şi-a scos încet hainele şi şi-a pus repede pijamaua. De îndată ce şi-a legat cordonul halatului, i-a urmat pe ceilalţi băieţi în sala de baie. I-a urmărit din nou cu atenţie cum se spălau pe faţă cu lavetele înainte de a începe să se spele pe dinţi. El nu avea nici lavetă, nici periuţă de dinţi. Băiatul din patul de alături a scotocit prin bagaje şi i-a dat o periuţă nouă şi un tub cu pastă de dinţi. Harry n-a vrut să le ia până ce băiatul nu i-a spus:

— Mama întotdeauna îmi dă câte două obiecte la fel.

— Mulţumesc, a zis Harry.

Cu toate că se spălase repede pe dinţi, a fost printre ultimii care s-au întors în dormitor. S-a urcat în pat, două cearşafuri curate, două pături şi o pernă moale. S-a uitat în jur şi a văzut că Deakins citea manualul de latină a lui Kennedy, tocmai când celălalt băiat a zis:

— Perna asta e tare ca piatra.

— Vrei să facem schimb? a întrebat Harry.

— Cred că o să descoperi că sunt la fel, a rânjit băiatul, dar mulţumesc.

Harry şi-a scos batonul de ciocolată de sub pernă şi l-a rupt în trei. I-a dat o bucată lui Deakins şi

cealaltă băiatului care-i dăduse peria şi pasta de dinţi.

— Observ că mama ta e mai inteligentă ca a mea, a spus el, după ce a muşcat o dată. Apropo, mă cheamă Giles Barrington. Dar pe tine?

— Clifton. Harry Clifton.

Harry n-a reuşit decât să aţipească câteva minute la rând şi nu din cauză că patul era atât de confortabil. Era oare posibil ca Giles să aibă vreo legătură cu unul dintre cei trei care cunoşteau adevărul despre moartea tatălui său? Şi dacă era aşa, era la fel ca tatăl sau bunicul lui?

Brusc, Harry s-a simţit foarte singur. A deşurubat capacul tubului de pastă de dinţi pe care i-l dăduse Barrington şi a supt din el până ce a adormit.

***

Când deja familiarul clopoţel a sunat la 6:30 în dimineaţa următoare, Harry a coborât încet din pat, simţindu-se rău. L-a urmat pe Deakins în baie, unde l-au găsit pe Giles încercând apa.

— Credeţi că oamenii ăştia au auzit de apă caldă? a întrebat el.

Harry era gata să răspundă când monitorul a zbierat:

— Nu se vorbeşte în baie!

— E mai rău decât un general prusac, a spus Barrington, pocnind din călcâie.

Harry a izbucnit în râs.

— Cine a râs? a întrebat Fisher, încruntându-se la cei doi.

— Eu, a spus Harry imediat.

— Numele?

— Clifton.

— Mai deschide gura o dată, Clifton, şi te papucesc.

Harry nu ştia ce înseamnă papucit, dar îşi închipuia că nu era ceva plăcut. După ce s-a spălat pe dinţi, s-a întors repede în dormitor şi s-a îmbrăcat fără să mai spună nimic. După ce şi-a legat cravata – încă un lucru la care nu se pricepea – i-a prins din

urmă pe Deakins şi pe Barrington care se îndreptau pe scări spre sala de mese.

Nimeni nu spunea o vorbă pentru că nu erau siguri dacă au voie să vorbească pe scări. Când s-au aşezat la masă pentru micul dejun, Harry s-a strecurat între cei doi prieteni ai lui şi a urmărit cum castroanele cu porridge erau puse în faţa fiecărui băiat. A fost liniştit când a văzut că în faţa lui era o singură lingură, aşa că nu avea cum să greşească de data aceasta.

Harry şi-a înghiţit porridge-ul atât de repede de parcă îi era teamă că va apărea unchiul Stan şi i-l va smulge din faţă. A terminat primul, şi, fără să se mai gândească, şi-a lăsat lingura pe masă, a luat castronul şi a început să-l lingă. Câţiva băieţi l-au privit neîncrezători, unii l-au arătat cu degetul, iar alţii au chicotit. El s-a înroşit şi a lăsat castronul jos. Ar fi început să plângă dacă Barrington nu şi-ar fi luat şi el castronul ca să-l lingă.

5

Reverendul Samuel Oakshott MA (Oxon) stătea în picioare pe podium. Se uita binevoitor la turma lui pentru că aşa îşi considera directorul de la St Bede elevii.

Harry, aşezat în primul rând, se uita temător la figura înspăimântătoare de deasupra lui. Dr. Oakshott avea mai mult de un metru optzeci şi un cap cu păr des, grizonant, şi favoriţi lungi şi stufoşi care-l făceau să pară şi mai impresionant. Ochii lui albaştri, adânci, păreau să treacă prin tine, iar el părea să nu clipească niciodată, în timp ce ridurile încrucişate de pe fruntea lui îi dădeau un aer de înţelepciune. Şi-a dres glasul înainte de a se adresa elevilor:

— Colegi de la St Bede, a început el. Ne-am adunat iar împreună la începutul unui nou an şcolar, fără îndoială pregătiţi pentru a înfrunta provocările pe care le vom întâmpina. Pentru elevii din ultima clasă, s-a uitat spre spatele sălii, să ştiţi că nu aveţi niciun moment de pierdut dacă vreţi să primiţi un loc la şcoala pe care o doriţi. Niciodată să nu vă mulţumiţi cu locul doi. Pentru cei din clasele mijlocii, s-a uitat spre centrul sălii, acesta este momentul în care vom afla care dintre voi este destinat pentru lucruri măreţe. Când vă veţi întoarce, la anul, veţi fi monitori, şefi ai claselor sau căpitani ai echipelor de sport? Sau veţi fi nişte elevi oarecare?

Mai mulţi băieţi şi-au aplecat capetele.

— Următoarea noastră îndatorire este să le urăm bun venit elevilor noi şi să facem tot ce ne stă în puteri pentru ca ei să se simtă ca acasă. Acum este momentul în care primesc bastonul la începutul lungii curse a vieţii lor. Dacă această cursă se va dovedi prea grea, unii dintre voi ar putea ieşi în afară, i-a avertizat el, uitându-se la primele trei rânduri. St Bede nu este o şcoală pentru cei slabi. Aşa că nu uitaţi cuvintele marelui Cecil Rhodes: *Dacă ai avut norocul să te naşti englez, ai tras premiul întâi în loteria vieţii.*

Adunarea a izbucnit în aplauze spontane când directorul a părăsit scena, urmat de un şir de profesori pe care i-a dus pe culoarul central, afară din aulă, în soarele dimineţii.

Harry, îmbărbătat, era determinat să nu-şi dezamăgească directorul. I-a urmat pe seniori afară din sală, dar când a ieşit în curte, exuberanţa lui a dispărut.

O ceată de băieţi mai mari stăteau într-un colţ, cu mâinile în buzunare, indicând că erau monitori.

— Uite-l, a zis unul dintre ei, arătându-l pe Harry.

— Deci aşa arată un derbedeu de pe stradă, a spus altul.

Un al treilea, care era Fisher, monitorul care fusese de serviciu cu o noapte înainte, a adăugat:

— E un animal şi este datoria noastră să-l facem să se întoarcă în habitatul lui normal cât mai curând posibil.

Giles Barrington a fugit după Harry.

— Dacă-i ignori, a spus el, o să se plictisească şi o să se ia de altul.

Harry nu era prea convins şi a fugit în faţa clasei unde i-a aşteptat pe Deakins şi Barrington să i se alăture.

După câteva clipe, domnul Frobisher a intrat în clasă. Primul gând al lui Harry a fost, oare şi el crede că sunt un derbedeu cules de pe stradă, nedemn de St Bede?

— Bună dimineaţa, băieţi, a spus domnul Frobisher.

— Bună dimineaţa, domnule, au răspuns băieţii în timp ce profesorul se aşeza în faţa tablei. Prima lecţie din dimineaţa aceasta, a spus el, este istoria. Cum sunt nerăbdător să vă cunosc, vom începe cu un test simplu ca să aflăm cât de multe, ori cât de puţine, ştiţi. Câte neveste a avut Henric VIII?

S-au ridicat mai multe mâini.

— Abbott, a spus el, uitându-se la o diagramă de pe catedră şi arătând spre un băiat din primul rând.

— Şase, domnule, a venit imediat răspunsul.

— Bine, dar poate cineva să le spună numele? Nu s-au mai ridicat chiar atâtea mâini. Clifton?

— Catherine de Aragon, Ann Boleyn, Jane Seymour, pe urmă altă Anne, cred, a spus el, după care s-a oprit.

— Anne de Cleves. Poate cineva să spună numele celorlalte două? Doar o mână mai era ridicată. Deakins, a spus Frobisher, verificând diagrama.

— Catherine Howard şi Catherine Parr, singura care i-a supravieţuit lui Henric. Ea chiar s-a recăsătorit.

— Foarte bine, Deakins. Acum, să întoarcem ceasul înapoi câteva secole. Cine a comandat flota în bătălia de la Trafalgar? Toate mâinile s-au ridicat. Matthews, a spus el, uitându-se la o mână deosebit de insistentă.

— Nelson, domnule.

— Corect. Şi cine era prim-ministru atunci?

— Ducele de Wellington, domnule, a spus Matthews, nemaipărând aşa de încrezător.

— Nu, a spus domnul Frobisher, nu era Wellington, deşi acesta a fost contemporan cu Nelson. S-a uitat prin clasă, dar doar Deakins şi Harry ridicaseră mâna. Deakins.

— Pitt Junior. Din 1783 până în 1801 şi din 1804 până în 1806.

— Corect, Deakins. Şi când a fost Ducele de Fier prim-ministru?

— Din 1828 până în 1830 şi, din nou, în 1834, a spus Deakins.

— Poate cineva să-mi spună care a fost cea mai faimoasă victorie a lui?

Mâna lui Barrington s-a ridicat pentru prima oară.

— Waterloo, domnule! a strigat el înainte ca domnul Frobisher să aleagă pe altcineva.

— Da, Barrington. Şi pe cine a înfrânt Wellington la Waterloo?

Barrington a tăcut.

— Napoleon, i-a şoptit Harry.

— Pe Napoleon, domnule, a spus Barrington, cu încredere.

— Corect, Clifton, a spus domnul Frobisher, zâmbind. Şi Napoleon era tot duce?

— Nu, domnule, a spus Deakins, când nimeni altcineva nu a mai încercat să răspundă la întrebare. El a fondat prima Republică Franceză şi s-a numit împărat.

Domnul Frobisher nu a fost surprins de răspunsul lui Deakins, care era un studios renumit, dar a fost impresionat de cunoştinţele lui Harry. La urma-urmei, el avea bursă de corist şi, în decursul vremii, îşi dăduse seama că toţi coriştii talentaţi, la fel ca sportivii de valoare, excelau rareori în afara domeniului lor. Clifton se dovedea o excepţie de la această regulă. Domnul Frobisher ar fi vrut să ştie cine-l învăţase pe băiat.

Când a sunat clopoţelul de pauză, domnul Frobisher a anunţat:

— Următoarea voastră lecţie va fi geografia cu domnul Henderson şi lui nu-i place să aştepte. Vă recomand ca în timpul pauzei să aflaţi unde este clasa lui şi să vă aşezaţi în bănci cu mult înainte ca el să intre în clasă.

Harry s-a ţinut de Giles, care părea să ştie unde sunt toate. În timp ce se plimbau împreună prin curte, Harry şi-a dat seama că unii dintre băieţi îşi coborau vocile când se apropiau de ei şi unul sau doi s-au întors să-l privească fix.

Mulţumită multor dimineţi de sâmbătă petrecute cu Moş Jack, Harry s-a comportat bine la ora de geografie, dar la matematică, ultima oră de dimineaţă, nimeni nu l-a putut egala pe Deakins. Şi chiar şi profesorul a fost impresionat.

Când cei trei s-au aşezat la masă pentru prânz, Harry putea simţi o sută de ochi urmărindu-i fiecare mişcare. S-a prefăcut că nu observă şi a imitat pur şi simplu toate gesturile lui Giles.

— E bine să ştiu că există vreun lucru pe care-l poţi învăţa de la mine, a spus Giles, curăţând un măr cu un cuţit.

Lui Harry i-a plăcut prima oră de chimie din acea după-amiază, mai ales când profesorul l-a lăsat să

lucreze cu un bec Bunsen. Dar el nu a excelat la ştiinţele naturale, ultima oră a zilei, pentru că Harry era singurul băiat a cărui casă nu avea şi grădină.

La ultimul sunet al clopoţelului, întreaga clasă s-a dus la sport, iar Harry la prima sa repetiţie la cor. A observat iar că toţi se holbau la el, dar, de data aceasta, cu admiraţie.

La ieşirea din capelă, însă, a fost supus aceloraşi insulte *sotto voce* de la băieţii care se întorceau de pe terenul de sport.

— Nu este ăsta derbedeul nostru? a spus unul.

— Păcat că nu are o periuţă de dinţi, a comentat altul.

— Am auzit că doarme noaptea pe docuri, a zis un treilea.

Deakins şi Barrington nu se vedeau pe nicăieri şi Harry se grăbea spre casă, evitând în drum toate grupurile de băieţi.

La cină, ochii holbaţi erau mai puţin evidenţi, dar doar pentru că Giles explicase clar tuturor celor din jurul său că Harry era prietenul lui. Dar Giles nu a putut să-l ajute când s-au urcat în dormitor şi l-a găsit pe Fisher stând lângă uşă, aşteptându-l.

Când băieţii au început să se dezbrace, Fisher a anunţat cu voce tare:

— Îmi pare rău din cauza mirosului, domnilor, dar unul dintre voi provine dintr-o casă în care nu există baie. Câţiva băieţi au chicotit, sperând să intre în graţiile lui Fisher. Harry l-a ignorat. Nu numai că acest derbedeu nu are baie, el nu are nici măcar tată.

— Tatăl meu a fost un om bun care a luptat pentru ţară în război, a spus Harry, mândru.

— Ce te face să crezi că vorbeam despre tine, Clifton? a spus Fisher. Doar dacă tu nu eşti acelaşi băiat a cărui mamă lucrează – a făcut o pauză – ca ospătăriţă de hotel.

— La un hotel, l-a corectat Harry.

Fisher a înşfăcat un papuc.

— Să nu-mi mai răspunzi, Clifton, a spus el, supărat. Apleacă-te şi pune mâna pe marginea patului.

Harry l-a ascultat şi Fisher i-a tras şase lovituri atât de puternice încât Giles s-a întors cu spatele. Harry s-a târât în pat, luptându-se cu lacrimile.

Înainte ca Fisher să stingă lumina, a adăugat:

— De abia aştept să ne vedem iar mâine-seară, când voi continua povestea familiei Clifton din Still House Lane. Aşteptaţi până ce veţi afla de unchiul Stan.

În seara următoare, Harry a aflat pentru prima oară că unchiul lui îşi petrecuse optsprezece luni la închisoare pentru furt. Această revelaţie a fost mai rea decât papuceala. S-a târât în pat întrebându-se dacă nu cumva şi tatăl lui era în viaţă, dar în închisoare, şi că acesta era motivul pentru care nimeni de acasă nu vorbea despre el.

Harry a adormit greu iar, şi niciun succes în clasă sau admiraţie în capelă, nu putea să-i ia gândul de la următoarea întâlnire inevitabilă cu Fisher. Cea mai mică scuză, puţină apă stropită în baie, o pernă care nu era dreaptă, şoseta care-i alunecase pe gleznă, duceau în mod sigur la şase lovituri pe care le primea de la monitorul de serviciu, pedeapsă care-i era administrată în faţa întregului dormitor, dar nu înainte ca Fisher să mai adauge încă un episod din Cronicile Clifton. În a cincea noapte, Harry se săturase şi nici măcar Deakins sau Giles nu mai puteau să-l consoleze.

În timpul meditaţiilor din vinerea următoare, în timp ce băieţii ceilalţi studiau manualul de latină al lui Kennedy, Harry i-a ignorat pe Cezar şi pe gali şi a inventat un plan care să-l asigure că Fisher nu-l va mai supăra niciodată. Când s-a dus la culcare în acea noapte, după ce Fisher descoperise un baton Fry lângă patul lui şi l-a papucit din nou, planul lui Harry era gata. A rămas treaz mult după stingere şi nu s-a mişcat până ce nu a fost sigur că toţi ceilalţi băieţi dormeau.

Harry habar n-avea cât era ceasul când s-a dat jos din pat. S-a îmbrăcat fără să scoată vreun sunet, apoi s-a strecurat printre paturi până ce a ajuns la celălalt capăt al camerei. A deschis fereastra şi curentul de

aer rece l-a făcut pe băiatul din patul cel mai apropiat să se întoarcă. Harry s-a urcat pe ieşirea de incendiu şi a închis încet geamul înainte de a coborî. S-a dus la marginea pajiştii, profitând de umbre ca să evite luna plină care părea să-l urmărească ca un reflector.

Harry a fost oripilat descoperind că porţile şcolii erau încuiate. S-a strecurat în lungul zidului, căutând o crăpătură cât de mică care să-i permită să urce zidul şi să evadeze. În cele din urmă a descoperit o cărămidă lipsă şi a reuşit să se urce până ce a încălecat zidul. A coborât pe cealaltă parte, agăţându-se cu vârfurile degetelor şi, spunând o rugăciune tăcută, şi-a dat drumul. A aterizat grămadă pe jos, dar nu părea să-şi fi rupt ceva.

După ce şi-a revenit, a fugit spre drum, la început mai încet, dar apoi din ce în ce mai repede şi nu s-a oprit până ce nu a ajuns la docuri. Schimbul de noapte tocmai terminase şi Harry a fost încântat că unchiul lui nu se afla printre muncitori.

După ce ultimul docher a dispărut, a mers încet pe marginea cheiului, trecând de vasele amarate care se întindeau cât vezi cu ochiul. A observat că pe unul dintre coşuri era inscripţionată litera B şi s-a gândit la prietenul lui care dormea tun. Oare vreodată… gândurile i-au fost întrerupte când s-a oprit în faţa vagonului lui Moş Jack.

S-a întrebat dacă şi bătrânul dormea. A primit răspuns la întrebare când o voce i-a spus:

— Nu mai sta acolo, Harry. Intră până nu îngheţi tun. Harry a deschis uşa vagonului şi l-a văzut pe Moş Jack încercând să aprindă o lumânare cu un chibrit. Harry s-a trântit pe bancheta din faţa lui. Ai fugit? a întrebat Moş Jack.

Harry a fost luat prin surprindere de întrebarea directă aşa că nu a răspuns imediat.

— Da, am fugit, s-a bâlbâit el în cele din urmă.

— Şi sigur că ai venit să-mi explici de ce ai luat această decizie majoră.

— Nu m-am decis eu, a zis Harry. Alţii au decis pentru mine.

— Cine?

— Îl cheamă Fisher.

— Profesor sau elev?

— Monitorul meu de dormitor, a spus Harry, strâmbându-se. I-a povestit apoi lui Moş Jack tot ce se întâmplase în prima sa săptămână la St Bede.

Din nou, bătrânul l-a surprins. Când Harry a terminat povestirea, Jack a spus:

— Eu sunt de vină.

— De ce? a întrebat Harry. Ai făcut tot ce ai putut ca să mă ajuţi.

— Aş fi putut să te ajut mai mult, a spus Moş Jack. Ar fi trebuit să te pregătesc pentru turma de snobi pe care n-o poate imita nicio altă naţiune. Ar fi trebuit să-ţi explic mai mult timp semnificaţia cravatei şcolii şi mai puţin cu istoria şi geografia. Speram doar că lucrurile s-au schimbat după războiul care va pune capăt tuturor celorlalte războaie, dar e evident că nu s-au schimbat la St Bede.

A tăcut o clipă înainte de a întreba:

— Şi ce ai de gând să faci în continuare, băiete?

— Vreau să fug pe mare. Mă voi îmbarca pe orice navă pe care voi fi primit, a spus Harry, încercând să pară entuziasmat.

— Ce idee bună, a zis Moş Jack. De ce nu te dai bătut direct în faţa lui Fisher?

— Cum adică?

— Nimic nu i-ar face o plăcere mai mare lui Fisher decât să le povestească prietenilor că derbedeul cules de pe stradă nu are curaj şi la ce te poţi aştepta din partea fiului unui docher a cărui mamă este ospătăriţă?

— Dar Fisher are dreptate. Nu sunt de nivelul lui.

— Nu, Harry, problema este că Fisher şi-a dat seama că el nu este de nivelul tău şi nu va fi niciodată.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să mă întorc în locul acela oribil? a zis Harry.

— Până la urmă, decizia îţi aparţine, a spus Moş Jack, dar dacă vei fugi ori de câte ori te întâlneşti în lume cu cineva de teapa lui Fisher, vei sfârşi ca mine, un ratat, un lăsat în urmă, ca să-l citătm pe director.

— Dar sunteţi un om mare, a spus Harry.

— Aş fi putut să fiu, a comentat Moş Jack, dacă n-aş fi fugit când l-am întâlnit pe Fisher-ul meu. Dar m-am mulţumit cu o ieşire uşoară şi m-am gândit doar la mine.

— Dar la cine altcineva să mă gândesc?

— La mama ta, pentru început, a spus Moş Jack. Nu uita toate sacrificiile pe care le-a făcut ca să-ţi permită un început mai bun în viaţă decât ar fi visat că este posibil. Şi mai este şi domnul Holcombe care, când va descoperi că ai fugit, se va învinovăţi doar pe el. Şi n-o uita pe domnişoara Monday, care a apelat la favoruri, a strâns mâini şi a petrecut nenumărate ore ca să se asigure că eşti suficient de bun ca să câştigi bursa. Şi dacă ai pune în balanţă avantajele şi dezavantajele, Harry, îţi sugerez să-l pui de o parte pe Fisher şi de cealaltă parte pe Barrington şi Deakins, pentru că bănuiesc că Fisher va deveni curând un oarecare, în timp ce Barrington şi Deakins îţi vor rămâne prieteni apropiaţi pentru tot restul vieţii. Dacă fugi, vor fi obligaţi să-l asculte pe Fisher reamintindu-le neîncetat că nu erai cel care ei credeau că eşti.

Harry a tăcut o vreme. În cele din urmă, s-a ridicat încet în picioare.

— Vă mulţumesc, domnule, a spus el.

Fără să mai spună nimic, a deschis uşa vagonului şi a ieşit.

A mers încet pe chei, uitându-se iar la cargourile care toate vor pleca în curând spre porturi îndepărtate. A mers până ce a ajuns la porţile docului, unde a rupt-o la fugă, îndreptându-se spre oraş. Când a ajuns la porţile şcolii, acestea erau deja deschise şi clopotul din aulă era gata să sune de opt ori.

În ciuda telefonului, domnul Frobisher ar fi fost obligat să se ducă ia director să raporteze că unul dintre băieţi lipsea. Dar când s-a uitat pe geam, l-a zărit pe Harry strecurându-se printre copaci şi înaintând precaut spre casă. Harry a deschis încet uşa de la intrare tocmai când clopotul termina de sunat şi s-a trezit faţă în faţă cu directorul.

— Mai bine te-ai grăbi, Clifton, a spus domnul Frobisher, altfel vei pierde micul dejun.

— Da, domnule, a spus Harry şi a luat-o la fugă pe coridor. A ajuns la uşa sălii de mese chiar înainte de a se închide şi s-a strecurat între Barrington şi Deakins.

— Pentru o clipă am crezut că voi fi singurul care voi linge castronul în dimineaţa asta, a spus Barrington.

Harry a izbucnit în râs.

Nu s-a întâlnit cu Fisher în ziua aceea şi a fost surprins să afle că alt monitor îl înlocuise la serviciul de dormitor în acea noapte. Harry a dormit liniştit pentru prima oară în acea săptămână.

6

Rolls-Royce-ul a intrat pe porţile Manor House şi a înaintat pe aleea lungă, mărginită cu stejari înalţi, stând ca nişte santinele. Harry a numărat şase grădinari chiar înainte să vadă casa.

În timpul petrecut la St Bede, Harry aflase câte ceva despre felul în care trăia Giles când se întorcea acasă în vacanţă, dar nimic nu-l pregătise pentru asta. Când a văzut prima oară casa, a deschis gura şi a rămas cu ea deschisă.

— Începutul secolului optsprezece, aş zice eu, a comentat Deakins.

— Aşa ceva, a spus Giles. 1722, construită de Vanbrugh. Dar pariez că nu poţi spune cine a proiectat grădina. Îţi dau un indiciu: a fost făcută mai târziu decât casa.

— N-am auzit decât de un arhitect de grădini, a spus Harry, uitându-se încă la casă. Capability Brown.

— Chiar de asta l-am şi ales, a spus Giles, doar ca prietenii mei să fi auzit de om după două sute de ani.

Harry şi Deakins au râs pe când maşina se oprea în faţa conacului cu trei etaje construit din piatră aurie de Cotswood. Giles a sărit din maşină chiar înainte ca şoferul să apuce să deschidă portiera din spate. A alergat pe scări cu prietenii săi urmându-l, mai puţin siguri pe ei.

Uşa din faţă s-a deschis mult înainte ca Giles să ajungă pe treapta de sus şi un bărbat înalt, îmbrăcat elegant cu o haină lungă şi neagră, pantaloni dungaţi şi cu o cravată neagră s-a înclinat uşor când tânărul stăpân a trecut prin faţa lui.

— La mulţi ani, domnule Giles, a spus el.

— Mulţumesc, Jenkins. Haideţi, băieţi, a ţipat Giles pe când dispărea în casă.

Valetul a ţinut uşa deschisă ca să-i lase pe Harry şi pe Deakins să-l urmeze.

Intrat în hol, Harry a privit uimit portretul unui bătrân care părea să se uite direct la el. Giles

moştenise nasul acvilin al bătrânului, ochii albaştri pătrunzători şi bărbia pătrată. Harry s-a uitat şi la celelalte portrete care împodobeau pereţii. Singurele picturi pe care le văzuse până atunci fuseseră în cărţi: *Mona Lisa, Cavalerul râzând* şi *Rondul de Noapte.* Tocmai se uita la un peisaj al unui pictor numit Constable când o doamnă a intrat în hol purtând ceea ce Harry numea rochie de bal.

— La mulţi ani, dragule, a spus ea.

— Mulţumesc, mamă, a spus Giles, când ea s-a aplecat să-l sărute. A fost prima oară când Harry şi-a văzut prietenul părând stânjenit. Aceştia sunt prietenii mei, Harry şi Deakins. În timp ce Harry strângea mâna doamnei, care nu era mult mai înaltă decât el, ea i-a zâmbit atât de călduros încât el s-a simţit imediat mai bine.

— De ce nu mergem în salon, a sugerat ea, să bem nişte ceai?

I-a condus pe băieţi prin hol într-o cameră mare cu vedere la pajiştea din faţa casei.

Când Harry a intrat în salon, n-ar fi vrut să se aşeze, ci să se uite la tablourile care atârnau pe fiecare perete. Totuşi, doamna Barrington îl împingea deja către canapea. S-a înfundat în pernele din catifea şi nu s-a putut opri să nu se holbeze la pajiştea care era suficient de mare ca să joci crichet pe ea. Dincolo de pajişte, Harry a văzut un lac în care nişte raţe sălbatice înotau mulţumite de colo-colo, neîngrijorate de unde le va veni următoarea masă. Deakins s-a aşezat pe canapea, lângă Harry.

Niciunul dintre ei nu vorbea când un alt bărbat, îmbrăcat într-o haină scurtă, neagră, a intrat în salon, urmat de o tânără, îmbrăcată într-o uniformă elegantă, albastră, asemănătoare celei de la hotel. Fata ducea o tavă mare, din argint, pe care a pus-o pe o măsuţă ovală, în faţa doamnei Barrington.

— Indian sau chinezesc? a întrebat doamna Barrington, uitându-se la Harry.

Harry nu prea era sigur ce voia să spună.

— Bem toţi indian, mamă, a spus Giles.

Harry s-a gândit că Giles ştia probabil totul despre eticheta obişnuită în înalta societate, dar doamna Barrington se afla la un alt nivel.

De îndată ce servitorul le-a turnat trei căni cu ceai, fata le-a pus în faţa băieţilor, împreună cu o altă tavă. Harry s-a uitat la mormanul de sandviciuri, fără să îndrăznească să le atingă. Giles a luat unul şi l-a pus pe farfurie. Mama lui s-a încruntat.

— De câte ori ţi-am spus, Giles, să aştepţi până ce musafirii se hotărăsc ce vor înainte să te serveşti?

Harry ar fi vrut să-i spună doamnei Barrington că Giles conducea întotdeauna, doar ca el să ştie ce să facă şi, mai important, ce să nu facă. Deakins şi-a ales şi el un sandvici şi l-a pus pe farfuria lui. Harry l-a imitat. Giles a aşteptat răbdător până ce Deakins a muşcat din sandvici.

— Sper că vă place somonul afumat, a spus doamna Barrington.

— Grozav, a zis Giles înainte ca prietenii lui să admită că nu mai mâncaseră somon niciodată. La şcoală ne dau doar pastă de peşte, a adăugat el.

— Deci, spuneţi-mi cum vă merge la şcoală, a spus doamna Barrington.

— E loc de mai bine, cred că ar descrie Frob eforturile mele, a zis Giles, mai luând un sandvici. Dar Deakins e primul la toate.

— Cu excepţia englezei, a spus Deakins, vorbind prima oară. Harry mă depăşeşte la subiectul ăsta cu sută la sută.

— Dar tu depăşeşti pe cineva la vreun subiect? a întrebat mama lui.

— A fost al doilea la matematică, a spus Harry, sărind în ajutorul lui Giles. Are un talent natural pentru cifre.

— Exact ca şi bunicul lui, a spus doamna Barrington.

— E un portret frumos al dumneavoastră deasupra căminului, doamnă Barrington, a spus Deakins.

Ea a zâmbit.

— Nu sunt eu, Deakins, este draga mea mamă. Deakins a aplecat capul înainte ca doamna

Barrington să adauge: Era considerată o mare frumuseţe pe vremuri.

— Cine a pictat-o? a întrebat Harry, venind în ajutorul lui Deakins.

— László, a spus doamna Barrington. Portretul pe care l-ai văzut în hol este al tatălui meu şi a fost pictat tot de László.

— Şi cu ce se ocupă tatăl dumneavoastră? a întrebat Harry.

— Harry pune tot timpul întrebări, a spus Giles. Trebuie să te obişnuieşti.

Doamna Barrington a zâmbit.

— Importă vinuri, mai ales vişinata din Spania.

— Ca Harvey's, a spus Deakins, cu gura plină cu un sandvici cu castraveţi.

— Chiar ca Harvey's, a repetat doamna Barrington. Giles a rânjit. Mai ia un sandvici, Harry, a spus doamna Barrington, observând că ochii acestuia erau fixaţi pe tavă.

— Mulţumesc, a răspuns Harry, incapabil să aleagă între somon afumat, castravete sau ouă cu roşii. A ales până la urmă somon afumat, întrebându-se ce gust o avea.

— Şi tu, Deakins?

— Mulţumesc, doamnă Barrington, a spus el şi a mai luat un sandvici cu castraveţi.

— Nu pot să-ţi spun întruna Deakins, a comentat mama lui Giles. Parcă ai fi unul dintre servitori. Spune-mi, te rog, numele tău de botez.

Deakins şi-a aplecat iar capul.

— Prefer să mi se spună Deakins, a zis el.

— Este Al, a spus Giles.

— Ce nume frumos, a spus doamna Barrington, deşi cred că mama ta îţi spune Alan.

— Nu, nu-mi spune, a zis Deakins, ţinându-şi capul aplecat. Ceilalţi băieţi au părut surprinşi de această revelaţie, dar n-au zis nimic. Numele meu este Algernon, s-a bâlbâit el în cele din urmă.

Giles a pufnit în râs.

Doamna Barrington nu i-a dat atenţie fiului ei.

— Cred că mama ta îl admiră pe Oscar Wilde, a spus ea.

— Da, aşa este. Dar aş fi preferat să mă boteze Jack, sau chiar Ernest.

— Eu nu mi-aş face probleme în locul tău, a spus doamna Barrington. La urma-urmei, şi Giles suferă din cauza aceluiaşi lucru.

— Mamă, mi-ai promis că nu vei…

— Trebuie să-l convingeţi să vă spună cel de-al doilea nume al lui, a spus ea, ignorându-i protestele. Când Giles nu a răspuns, Deakins şi Harry s-au uitat plini de speranţă la doamna Barrington. Marmaduke, a oftat ea. Ca pe tatăl şi pe bunicul lui.

— Dacă cineva spune ceva despre asta la şcoală, a declarat Giles, privindu-şi prietenii, jur că vă omor.

Cei doi au izbucnit în râs.

— Ai şi tu un alt prenume, Harry? a întrebat doamna Barrington.

Harry era gata să răspundă când un om care n-ar fi putut fi confundat cu un servitor a intrat în cameră cu un pachet mare. Harry s-a uitat la bărbatul care putea fi numai domnul Hugo. Giles a sărit în picioare şi a fugit la tatăl lui, care i-a dat pachetul şi i-a urat:

— La mulţi ani, băiete.

— Mulţumesc, tată, a spus Giles şi a început să desfacă imediat panglica.

— Înainte de a-ţi deschide cadoul, Giles, i-a spus mama lui, ar fi mai bine să-ţi prezinţi oaspeţii tatei.

— Scuză-mă, tată. Aceştia sunt cei mai buni prieteni ai mei, Deakins şi Harry, a spus Giles, lăsând cadoul pe masă.

Harry a observat că tatăl lui Giles avea aceeaşi constituţie atletică şi energie nestăvilită despre care el crezuse că-i aparţin doar fiului său.

— Mă bucur să te întâlnesc, Deakins, a spus domnul Barrington, strângându-i mâna. Bună ziua, Clifton, a adăugat el, înainte de a se aşeza într-un scaun liber lângă soţia sa.

Harry era nedumerit că domnul Barrington nu dăduse mâna şi cu el. Şi de unde ştia că-l cheamă Clifton?

De îndată ce servitorul i-a dat domnului Barrington o ceaşcă cu ceai, Giles a scos ambalajul cadoului său şi a scos un ţipăt încântat când a văzut radioul Roberts. L-a pus în priză şi a început să caute diverse posturi. Băieţii au aplaudat şi au râs la fiecare sunet emis de cutia mare din lemn.

— Giles mi-a spus că e pe locul doi la matematică în trimestrul acesta, a spus doamna Barrington, întorcându-se spre soţul ei.

— Ceea ce nu compensează faptul că e pe ultimul loc la aproape toate celelalte materii, a replicat el.

Giles a încercat să nu pară stânjenit în timp ce căuta alt post pe radioul său.

— Dar ar trebui să vedeţi cum a dat gol în meciul împotriva echipei din Avonhurst, a spus Harry. Ne aşteptăm să fie căpitanul echipei la anul.

— Golurile nu-l vor duce la Eton, a comentat domnul Barrington, fără să se uite la Harry. E timpul ca băiatul să strângă din dinţi şi să muncească mai mult, a spus domnul Barrington, fără să se uite la Harry.

Nimeni n-a mai spus nimic o vreme, până ce doamna Barrington a rupt tăcerea.

— Nu eşti acel Clifton care cântă în cor la St Mary Redcliffe? a întrebat ea.

— Harry este tenor, a spus Giles. De fapt, are o bursă de la cor.

Harry şi-a dat seama că tatăl lui Giles se uita fix la el.

— Mi s-a părut mie că te recunosc, a spus doamna Barrington. Bunicul lui Giles şi cu mine am fost la un spectacol la St Mary, când corul de la St Bede a cântat împreună cu cel al liceului din Bristol. Cântecul tău, *Ştiu că salvatorul meu trăieşte* a fost magnific, Harry.

— Mulţumesc, doamnă Barrington, a spus Harry, înroşindu-se.

— Sperі să mergi la liceul din Bristol după ce termini St Bede, Clifton? a întrebat domnul Barrington.

Clifton din nou, s-a gândit Harry.

— Doar dacă voi câştiga o bursă, a replicat el.

— Dar de ce e aşa de important? a întrebat doamna Barrington. Desigur că ţi se va oferi un loc ca oricărui alt băiat.

— Pentru că mama nu va putea să plătească taxele, doamnă Barrington. Este ospătăriţă la hotelul Royal.

— Dar tatăl tău…

— Tata a murit, a spus Harry. A fost ucis în război.

S-a uitat cu atenţie să vadă cum va reacţiona domnul Barrington, dar acesta, ca un bun jucător de pocher, n-a dezvăluit nimic.

— Îmi pare rău, a spus doamna Barrington. Nu mi-am dat seama.

Uşa s-a deschis în spatele lui Harry şi a intrat servitorul, cărând un tort cu două etaje, aşezat pe o tavă din argint pe care a pus-o pe mijlocul mesei. După ce Giles a reuşit să stingă toate cele douăsprezece lumânări cu o singură suflare, toţi l-au aplaudat.

— Şi aniversarea ta când este? a întrebat domnul Barrington, adresându-i-se direct pentru prima oară.

— A fost luna trecută, domnule, a replicat Harry.

Domnul Barrington s-a uitat în altă parte.

Servitorul a scos lumânările înainte de a-i da tânărului stăpân un cuţit mare pentru tort. Giles a tăiat adânc tortul şi a pus cinci felii egale pe farfuriile de desert pe care servitoarea le adusese înainte.

Deakins a devorat bucăţile de glazură care căzuseră pe farfuria lui înainte de a muşca din tort. Harry a imitat-o pe doamna Barrington. A luat furculiţa mică din argint de la marginea farfuriei şi a folosit-o ca să ia o bucăţică din tort, după care a pus-o la loc.

Doar domnul Barrington nu s-a atins de tort. Brusc, fără nicio avertizare, s-a ridicat şi a plecat fără să spună nimic.

Mama lui Giles nu a încercat să-şi ascundă uimirea văzând cum se poartă soţul ei, dar nu a comentat. Harry nu l-a părăsit din ochi pe domnul Hugo, în timp ce acesta ieşea din cameră, iar Deakins, care-şi terminase tortul, şi-a întors privirea către

sandviciurile cu somon afumat, neobservând ce se întâmplase.

După ce s-a închis uşa, doamna Barrington a continuat să discute de parcă nu se întâmplase nimic neobişnuit.

— Sunt sigură că vei câştiga o bursă la liceu, Harry, mai ales având în vedere tot ce mi-a povestit Giles despre tine. Eşti, în mod clar, un băiat foarte inteligent şi un cântăreţ talentat.

— Giles are tendinţa să exagereze, doamnă Barrington, a spus Harry. Pot să vă asigur că doar Deakins va obţine cu siguranţă bursa.

— Dar BGS[2] nu oferă burse pentru corişti? a întrebat ea.

— Nu pentru tenori, a zis Harry. Nu vor să rişte.

— Nu sunt sigură că înţeleg, a spus doamna Barrington. Nimic nu-ţi poate lua anii de experienţă la cor prin care ai trecut.

— Adevărat, dar, din păcate, nimeni nu poate prevedea ce se întâmplă cu vocea la adolescenţă. Unii tenori ajung başi sau baritoni şi doar cei foarte norocoşi rămân tenori, dar nu se poate spune dinainte.

— De ce nu? a întrebat Deakins, devenind interesat de discuţie pentru prima oară.

— Există mulţi solişti tenori care nu mai obţin nici măcar un loc în corul local după ce-şi schimbă vocea. Întreabă-l pe profesorul Ernest Lough. Fiecare casă din Anglia l-a auzit cântând *Oh, pe aripile unei turturele,* dar, după ce a ajuns la adolescenţă, nimeni n-a mai auzit de el.

— Va trebui doar să munceşti mai mult, a spus Deakins, printre înghiţituri. Nu uita că există douăsprezece burse acordate de liceu în fiecare an şi că poţi câştiga una dintre ele, a adăugat el, liniştit.

— Asta e problema, a spus Harry. Dacă voi munci mai mult, va trebui să renunţ la cor şi fără bursa de cor va trebui să plec de la St Bede, aşa că…

— Eşti între ciocan şi nicovală, a spus Deakins.

Harry nu mai auzise expresia până atunci şi s-a hotărât să-l întrebe mai târziu pe Deakins ce

însemna.

— Ei, un lucru e sigur, a spus doamna Barrington. Este aproape sigur că Giles nu va reuşi să câştige o bursă la niciun liceu.

— Poate nu, a spus Harry. Dar liceul din Bristol nu va renunţa uşor la un fundaş-stânga de calibrul lui.

— Atunci să sperăm că şi cei de la Eton sunt de aceeaşi părere, a spus doamna Barrington, pentru că acolo vrea tatăl lui să-l trimită.

— Eu nu vreau să merg la Eton, a spus Giles, lăsând furculiţa jos. Vreau să merg la BGS cu prietenii mei.

— Sunt sigură că-ţi vei face mulţi prieteni la Eton, a spus mama lui. Şi tatăl tău va fi foarte dezamăgit dacă nu vei merge pe drumul lui.

Servitorul a tuşit. Doamna Barrington s-a uitat pe fereastră şi a văzut o maşină parcând la marginea scării.

— Cred că e timpul să vă întoarceţi la şcoală, a zis ea. Nu vreau să fiu de vină dacă întârzie cineva la meditaţii.

Harry s-a uitat cu jind la farfuria mare cu sandviciuri şi la tortul pe jumătate terminat, dar s-a ridicat totuşi de la locul lui şi a pornit spre uşă. S-a uitat o dată înapoi şi ar fi putut jura că l-a văzut pe Deakins strecurându-şi un sandvici în buzunar. S-a mai uitat şi pe fereastră şi a văzut cu uimire, pentru prima oară, o fată slăbuţă, cu cozi lungi, care era tolănită într-un colţ şi citea o carte.

— Aceasta este înspăimântătoarea mea soră, Emma, a spus Giles. Niciodată nu se opreşte din citit. Nu-i daţi atenţie.

Harry i-a zâmbit Emmei, dar ea nu s-a uitat la el. Deakins nu i-a dat nici el atenţie.

Doamna Barrington i-a însoţit pe cei trei băieţi până la uşa din faţă, unde a dat mâna cu Harry şi Deakins.

— Sper că veţi reveni în curând, a spus ea. Aveţi o influenţă atât de bună asupra lui Giles.

— Mulţumim foarte mult că ne-aţi invitat la ceai, doamnă Barrington, a spus Harry.

Deakins a dat şi el din cap. Amândoi băieţii s-au uitat în altă parte când ea şi-a îmbrăţişat fiul şi l-a sărutat îndelung.

Când şoferul conducea pe aleea lungă înspre poartă, Harry a privit înapoi la fereastra din spate a casei, dar nu a observat-o pe Emma uitându-se la maşina care se îndepărta.

7

Magazinul alimentar al şcolii era deschis de la patru până la şase în fiecare marţi şi joi după-amiază.

Harry rareori vizita Emporium, după cum era numit de băieţi, pentru că avea doar doi şilingi bani de buzunar pe trimestru şi ştia că mama lui nu ar aprecia sumele suplimentare apărute în contul de la sfârşitul anului. Totuşi, de ziua lui Deakins, Harry a făcut o excepţie de la această regulă pentru că dorea să-i cumpere caramele de un penny prietenului său.

În ciuda vizitelor rare ale lui Harry la magazin, câte un baton de Fry's Five Boys apărea pe pupitrul lui în fiecare marţi şi joi după-masa. Cu toate că o regulă a şcolii spunea că niciun băiat nu are voie să cheltuiască mai mult de şase penny pe săptămână la magazin, Giles mai lăsa şi câte un pachet de Liquorice Allsorts pentru Deakins, lămurindu-şi prietenii că nu aştepta nimic în schimb.

Când Harry a intrat în magazin în acea marţi, s-a aşezat la o coadă lungă de băieţi care aşteptau să fie serviţi. Se uita la rafturile ticsite cu ciocolată, caramele, jeleuri, lemn-dulce şi, ultima nebunie, cartofi prăjiţi Smiths, şi îi lăsa gura apă. S-a gândit să-şi cumpere un pachet pentru el, dar, după ce aflase de domnul Wilkins Micawber, ştia prea bine valoarea celor şase penny.

În timp ce Harry se uita la comorile de la Emporium, a auzit vocea lui Giles şi a observat că era cu câteva locuri înaintea lui la coadă. Era gata să-şi salute prietenul când l-a văzut pe Giles luând un baton de ciocolată de pe un raft şi strecurându-l în buzunarul de la pantaloni. După câteva momente, a urmat un pachet cu gumă de mestecat. Când Giles a ajuns în faţa cozii, a pus pe tejghea o cutie cu Liquorice Allsorts şi un pachet cu cartofi prăjiţi pe care domnul Swivals, vânzătorul, le-a înregistrat pe numele Barrington. Celelalte două cutii au rămas în buzunarul lui Giles, neplătite.

Harry era îngrozit şi, înainte ca Giles să se întoarcă, a ieşit din magazin pentru că nu dorea ca prietenul lui să-l vadă. Harry s-a plimbat încet în jurul şcolii, încercând să-şi dea seama de ce Giles ar fi dorit să fure când îşi putea permite să plătească. A presupus că exista o explicaţie simplă, deşi nu-şi putea imagina care ar fi fost.

Harry s-a urcat în cameră înainte de meditaţii, unde şi-a găsit batonul de ciocolată pe birou şi pe Deakins cotrobăind într-o cutie cu Liquorice Allsorts. I s-a părut greu să se concentreze asupra cauzelor revoluţiei industriale în timp ce se gândea ce să facă cu descoperirea lui.

La sfârşitul meditaţiilor se hotărâse. A pus batonul nedesfăcut cu ciocolată în sertarul de sus al pupitrului, pentru că dorea să-l ducă înapoi la magazin joi, fără să-i spună nimic lui Giles.

Harry nu a dormit în acea noapte şi, după micul dejun, l-a luat pe Deakins deoparte şi i-a explicat de ce nu putuse să-i dea un cadou de ziua lui. Lui Deakins nu i-a venit să creadă.

— Tata avea aceeaşi problemă în magazinul lui, a zis el. Se numeşte nevroză. *Daily Mail* spune că e din cauza crizei.

— Nu cred că familia lui Giles a fost afectată aşa de mult de criză, a spus Harry, supărat.

Deakins a dat din cap, gânditor.

— Poate ar trebui să-i spui lui Frob?

— Să-mi pârăsc prietenul? a spus Harry. Niciodată.

— Dar dacă Giles este prins, poate fi exmatriculat, spus Deakins. Cel puţin ai putea să-l avertizezi că ai aflat ce face.

— O să mă mai gândesc, a spus Harry. Dar, între timp, voi înapoia tot ce-mi dă Giles la magazin fără să-i spun şi lui.

Deakins s-a aplecat spre el.

— Poţi să duci şi ce-mi dă mie? a şoptit el. Eu nu mă duc la magazin aşa că n-aş şti ce să fac.

Harry a fost de acord să preia şi această responsabilitate şi, după aceea, se ducea la magazin

de două ori pe săptămână şi punea cadourile nedorite ale lui Giles înapoi pe rafturi. A ajuns la concluzia că Deakins avea dreptate şi că ar trebui să discute cu prietenul lui înainte de a fi prins, dar s-a decis să amâne până la sfârşitul trimestrului.

***

— Bună lovitură, Barrington, a spus domnul Frobisher când mingea a trecut de marginea terenului. Spectatorii au aplaudat. Ţineţi minte ce spun, domnule director, Barrington va juca pentru Eton împotriva lui Harrow, la Lord's.

— Nu dacă are şi Giles un cuvânt de spus, i-a şoptit Harry lui Deakins.

— Ce faci în vacanţa de vară, Harry? a întrebat Deakins, aparent fără să dea atenţie evenimentelor din jurul lui.

— Nu plănuiesc să vizitez Toscana anul acesta, dacă asta vrei să spui, a rânjit Harry.

— Cred că nici Giles nu vrea să meargă, a spus Deakins. La urma-urmei, italienii n-au înţeles niciodată crichetul.

— Ei, aş fi încântat să schimb locul cu el, a zis Harry. Pe mine nu m-ar deranja că Michelangelo, Da Vinci şi Caravaggio n-au avut habar de subtilităţile ruperii picioarelor, ca să nu mai vorbim de toate pastele făinoase prin care va fi obligat să se bălăcească.

— Deci unde te duci? a întrebat Deakins.

— O săptămână pe Riviera Vestului, a spus Harry, amuzându-se. Marele ponton de la Weston-super-Mare este de obicei vârful activităţii, urmat de peşte şi cartofi prăjiţi la cafeneaua Coffins. Vrei să vii şi tu?

— N-am timp, a spus Deakins, care era evident sigur că Harry vorbise serios.

— De ce? l-a încurajat Harry.

— Am prea mult de lucru.

— Ai de gând să munceşti în vacanţă? a întrebat Harry, neîncrezător.

— Munca *este* o vacanţă pentru mine, i-a spus Deakins. Mă bucur la fel de mult ca Giles de crichetul lui şi tu de cântatul tău.

— Dar unde munceşti?

— La librăria municipală. Au acolo tot ce am nevoie.

— Pot să vin şi eu? a întrebat Harry, părând la fel de serios. Am nevoie de tot ajutorul posibil ca să am vreo şansă la bursa BGS.

— Doar dacă eşti de acord să taci tot timpul, a spus Deakins.

Harry ar fi râs, dar ştia că Deakins nu considera învăţatul o glumă.

— Am nevoie de ceva ajutor la gramatica latină, a spus Harry. Tot nu înţeleg propoziţiile consecutive, ce să mai vorbim de subjonctive şi dacă nu iau o notă de trecere la lucrarea de la latină, adio, chiar dacă reuşesc la toate celelalte materii.

— Aş putea să te ajut la limba latină, a spus Deakins, dacă-mi faci şi tu un serviciu în schimb.

— Spune, a zis Harry, deşi nu cred că vrei să ţin un recital de colinde anul ăsta.

— Bună lovitură, a spus domnul Frobisher iar Harry s-a alăturat aplauzelor. Aceasta este a treia lui lovitură de la trei sferturi reuşită în sezonul acesta, domnule director, a spus Frobisher.

— Nu fi ridicol Harry, a spus Deakins. Adevărul e că tata are nevoie de cineva care să ducă ziarele de dimineaţă în timpul vacanţei de vară şi eu te-am propus pe tine. Plata e un şiling pe săptămână şi, atât timp cât poţi veni la magazin la şase în fiecare dimineaţă, postul e al tău.

— La şase? a zis Harry cu dispreţ. Când ai un unchi care trezeşte toată casa la ora cinci, aceasta e ultima dintre probleme.

— Atunci vrei postul?

— Da, sigur, a spus Harry. Dar de ce nu-l vrei tu? Un şiling pe săptămână nu e ceva la care să dai cu piciorul.

— Nu-mi spune, a comentat Deakins, dar eu nu ştiu să merg cu bicicleta.

— La naiba, a spus Harry. Eu nici măcar n-am bicicletă.

— Nu am spus că *n-am* bicicletă, a oftat Deakins, am spus că nu pot să merg pe bicicletă.

— Clifton, a zis domnul Frobisher în timp ce jucătorii de crichet ieşeau de pe teren şi se duceau să-şi bea ceaiul, aş vrea să te văd în biroul meu după ore.

***

Lui Harry îi plăcuse întotdeauna domnul Frobisher, unul dintre puţinii profesori care-l trata ca pe un egal. El nu părea să aibă nici preferaţi, în timp ce alţi profesori îi dădeau repede de înţeles că fiul unui docher nu ar fi trebuit lăsat să intre pe sfintele porţi de la St Bede, oricât de frumoasă i-ar fi fost vocea.

Când a sunat clopoţelul sfârşitul orei, Harry a lăsat stiloul jos şi s-a îndreptat către biroul domnului Frobisher. Nu avea idee de ce-l căuta şeful casei sale şi nici nu se prea gândise la asta.

Harry a bătut la uşa biroului.

— Intră, s-a auzit vocea unui bărbat care nu făcea niciodată risipă de cuvinte.

Harry a deschis uşa şi nu a fost surprins când domnul Frobisher l-a întâmpinat cu un zâmbet.

Domnul Frobisher s-a uitat fix la Harry când acesta s-a oprit în faţa biroului său.

— Mi s-a spus, Clifton, că ai furat din magazin. Mintea lui Harry s-a blocat în timp ce se gândea la un răspuns rare să nu-l incrimineze pe Giles. Ai fost văzut de un monitor luând produse de pe rafturi, a continuat Frobisher cu acelaşi ton domol, şi apoi strecurându-te afară din magazin fără să plăteşti.

Harry ar fi vrut să spună: „Nu luându-le, domnule, ci dându-le înapoi”, dar tot ce a reuşit să spună a fost:

— Nu am furat nimic de la magazin, domnule.

În ciuda faptului că spunea adevărul, simţea cum se înroşeşte.

— Atunci cum explici vizitele tale de două ori pe săptămână la Emporium, când nu există nicio înregistrare pe numele tău în registrul domnului Swivals?

Domnul Frobisher a aşteptat răbdător, dar Harry ştia că, dacă ar fi spus adevărul, Giles ar fi fost cu siguranţă exmatriculat.

— Şi acest baton de ciocolată şi pachetul de Liquorice Allsorts au fost găsite în sertarul de sus al biroului tău, nu mult după ce magazinul se închisese.

Harry s-a uitat la dulciuri, dar n-a spus nimic.

— Aştept o explicaţie, Clifton, a spus domnul Frobisher. După o pauză mai lungă, a adăugat: Sunt conştient, desigur, că ai mai puţini bani de buzunar decât ceilalţi băieţi din clasa ta, dar aceasta nu e o scuză ca să furi.

— N-am furat nimic în viaţa mea, a spus Harry.

Domnul Frobisher a părut supărat. S-a ridicat de la birou.

— Dacă este aşa, Clifton – şi vreau să te cred – vei veni la mine după repetiţia corului şi îmi vei explica cum de ai dulciurile pentru care, în mod, clar, nu ai plătit. Dacă explicaţia ta nu va fi satisfăcătoare, vom face amândoi o vizită la director şi nu mă îndoiesc care va fi recomandarea lui.

Harry a ieşit din cameră. În momentul în care a închis uşa biroului, i s-a făcut rău. S-a întors în camera lui, sperând că Giles nu va fi acolo. Când a deschis uşa, primul lucru pe care l-a văzut, a fost alt baton de ciocolată pe pupitru.

Giles s-a uitat la el.

— Te simţi bine? a întrebat când a văzut faţa roşie a lui Harry.

Harry nu i-a răspuns. A pus batonul de ciocolată în sertar şi a plecat la repetiţie fără să le spună o vorbă prietenilor lui. Ochii lui Giles nu l-au părăsit şi, de îndată ce s-a închis uşa, s-a întors spre Deakins şi l-a întrebat:

— Care e problema? Deakins a continuat să scrie, de parcă nu l-ar fi auzit. Nu mă auzi, surdule? a zis Giles. De ce e îmbufnat Harry?

— Ştiu doar că a avut o întrevedere cu Frob.

— De ce? a spus Giles, părând mai interesat.

— Habar n-am, a spus Deakins, fără să se oprească din scris.

Giles s-a ridicat şi s-a dus lângă Deakins.

— Ce nu-mi spui? a întrebat el, trăgându-l de ureche.

Deakins a scăpat stiloul, şi-a împins nervos ochelarii pe nas şi a chiţăit în cele din urmă:

— Are oarece necazuri.

— Ce necazuri? a întrebat Giles, răsucindu-i urechea.

— Cred că s-ar putea să fie exmatriculat, a oftat Deakins. Giles i-a dat drumul la ureche şi a început să râdă.

— Harry, exmatriculat? a pufnit el. Mai curând va fi Papa răspopit. S-ar fi întors la biroul lui dacă n-ar fi văzut broboane de sudoare apărând pe fruntea lui Deakins. De ce? a întrebat el, mai calm.

— Frob crede că fură de la magazinul de dulciuri, a spus Deakins.

Dacă Deakins s-ar fi uitat în sus, ar fi văzut că Giles devenise cenuşiu la faţă. După o clipă, a auzit uşa camerei închizându-se. Şi-a luat stiloul şi a încercat să se concentreze, dar, pentru prima oară în viaţă, nu a reuşit să-şi termine tema.

***

Când Harry a terminat repetiţia, după o oră, l-a văzut pe Fisher sprijinit de un perete, incapabil să-şi ascundă zâmbetul. Atunci şi-a dat seama cine-l pârâse. L-a ignorat şi s-a întors la casa lui, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume, când, de fapt, se simţea ca fi cum ar fi urcat treptele spânzurătorii, dându-şi seama că, dacă nu şi-ar fi pârât cel mai bun prieten, anularea execuţiei nu era posibilă. A ezitat înainte să bată la uşa şefului casei.

Invitaţia „Intră” care s-a auzit a fost mult mai blândă decât cea de mai devreme, dar când Harry a

intrat în birou, a fost întâmpinat de aceeaşi privire serioasă. Şi-a aplecat capul.

— Îţi datorez scuze, Clifton, a spus Frobisher, ridicându-se de la birou. Acum ştiu că nu erai tu vinovatul.

Inima lui Harry bătea mai repede, dar acum se temea pentru Giles.

— Mulţumesc domnule, a spus el, ţinând capul tot aplecat.

Ar fi vrut să-i pună multe întrebări lui Frob, dar ştia că nu i se va răspunde la niciuna.

Domnul Frobisher a ieşit din spatele biroului şi a dat mâna cu Harry, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci.

— Mai bine grăbeşte-te, Clifton, dacă vrei să mai prinzi ceva la cină.

Când Harry a ieşit din biroul lui Frobisher, s-a îndreptat încet către sala de mese. Fisher stătea lângă uşă, cu o figură surprinsă. Harry a trecut pe lângă el şi s-a dus la locul lui, lângă Deakins. Scaunul din faţa lui era gol.

8

Giles nu a apărut la cină şi nici n-a dormit în patul lui în acea noapte. Dacă St Bede n-ar fi pierdut meciul anual împotriva echipei din Avonhurst la o diferenţă de 31 de puncte, Harry bănuia că nu mulţi băieţi sau profesori ar fi observat că lipsea.

Dar, din nefericire pentru Giles, era un meci acasă, aşa că toţi au bănuit de ce fundaşul de bază al şcolii nu participase la meci, cu atât mai puţin Fisher, care povestea oricui se obosea să-l asculte că fusese exmatriculat băiatul greşit.

Harry nu se bucura că vine vacanţa, nu pentru că se întreba doar dacă-l va mai vedea vreodată pe Giles, ci şi pentru că însemna întoarcerea pe Still House Lane, nr. 27 şi împărţirea camerei tot cu unchiul Stan, care, de cele mai multe ori, se întorcea acasă beat.

După ce-şi petrecea după-amiaza revăzând vechile teste pentru examene, Harry se culca pe la ora zece. Adormea repede, doar ca să fie trezit după miezul nopţii de unchiul lui, care era adesea atât de beat încât nu-şi nimerea patul. Sunetul lui Stan încercând să facă pipi în oală şi nenimerind întotdeauna ţinta era ceva ce va rămâne întipărit în mintea lui Harry tot restul vieţii.

După ce Stan se prăbuşea în pat – rareori se obosea să se dezbrace – Harry încerca să adoarmă la loc, doar ca să fie trezit după câteva minute de sforăielile zgomotoase de beţivan. Îi era dor de St Bede unde împărţea dormitorul cu douăzeci şi nouă de băieţi.

Harry tot mai spera că, într-un moment de neatenţie, lui Stan ar putea să-i scape mai multe detalii despre moartea tatălui lui, dar, în majoritatea timpului, era prea incoerent pentru a răspunde chiar şi la cea mai uşoară întrebare. Într-una din rarele ocazii în care a fost treaz, i-a spus lui Harry să o şteargă şi l-a avertizat că, dacă mai vorbeşte despre asta, îl bate.

Singurul lucru bun din împărţirea camerei cu Stan era că nu întârzia niciodată cu ziarele.

Zilele petrecute de Harry la Still House Lane s-au ordonat până la urmă: scularea la cinci, o felie de pâine prăjită la micul dejun – nu mai lingea castronul unchiului său – prezentarea la domnul Deakins la ora şase, aranjarea ziarelor într-o ordine corectă şi livrarea lor. Întreaga livrare dura cam două ore şi îi permitea să se întoarcă acasă la timp ca să bea ceai cu mama înainte să plece la serviciu. Pe la opt şi jumătate, Harry pleca la bibliotecă, unde se întâlnea cu Deakins, care stătea întotdeauna pe ultima treaptă, aşteptând să deschidă cineva uşile.

După-masa, Harry se ducea la repetiţia corului la St Mary Redcliffe, aceasta fiind o parte a obligaţiilor sale către St Bede. Dar el nu o considera o corvoadă pentru că îi plăcea mult să cânte. De fapt, şoptise de mai multe ori:

— Te rog, Doamne, lasă-mă să rămân tenor după ce mi se schimbă vocea şi nu-Ţi voi mai cere nimic, niciodată.

După ce se întorcea acasă pentru ceai, seara, Harry muncea două ore pe masa din bucătărie înainte de a se duce la culcare, îngrozit la fel de mult de întoarcerea unchiului său cum se temuse de cea a lui Fisher în primele zile la St Bede. Cel puţin Fisher plecase la liceul din Colston, aşa că Harry bănuia că nu se vor mai întâlni în viitor.

***

Harry de abia aştepta începerea noului an la St Bede, cu toate că se întreba cum i se va schimba viaţa dacă cei doi prieteni ai săi o vor apuca pe drumuri diferite: Giles nu se ştia unde, Deakins la liceul din Bristol, iar el, dacă nu reuşea să obţină bursa la BGS, putea la fel de bine să se întoarcă la Merrywood şi, la paisprezece ani, să părăsească definitiv şcoala şi să meargă la muncă. A încercat să nu se gândească la consecinţele eşecului, cu toate că

Stan nu pierdea nicio ocazie ca să-i spună că putea oricând găsi de lucru la docuri.

— Băiatul n-ar fi trebuit să fie lăsat să meargă la şcoala aia de fiţe de la început, îi spunea el lui Maisie de îndată ce ea îi punea farfuria cu porridge în faţă. Îi dă idei mai presus de condiţia lui, adăuga, de parcă Harry n-ar fi fost acolo.

O idee pe care Harry simţea că domnul Fisher ar fi aprobat-o fără rezerve, dar oricum, de mult ajunsese la ideea că unchiul Stan şi Fisher aveau multe în comun.

— Dar n-ar trebui să i se dea lui Harry şansa să devină mai bun? l-a contrazis Maisie.

— De ce? întreba Stan. Dacă la docuri a fost suficient de bine pentru mine, de ce n-ar fi suficient de bine şi pentru el? a întrebat el cu o finalitate care ar fi trebuit să oprească orice dispută.

— Poate că băiatul este mai deştept decât noi, comenta Maisie.

Aceasta l-a adus la tăcere pe Stan pentru o clipă, dar după altă lingură de porridge, a declarat:

— Depinde ce înţelegi prin deştept.

A mai luat o lingură, dar n-a mai adăugat nimic la această observaţie profundă.

Harry şi-a tăiat felia de pâine prăjită în patru bucăţi, ascultându-şi unchiul înşirând aceleaşi vorbe în fiecare dimineaţă. Nu răspundea niciodată, pentru că era limpede că Stan se hotărâse care va fi viitorul lui Harry şi nimic n-avea să-l facă să se răzgândească. Ceea ce nu înţelegea Stan era că bombănelile lui îl făceau pe Harry să se străduiască şi mai mult.

— Nu pot să zac aici toată ziua, era comentariul final al lui Stan, mai ales când simţea că a pierdut. Unii dintre noi trebuie să şi muncească, adăuga el, în timp ce se ridica de pe scaun. Nimeni nu se obosea să-l contrazică. Şi altceva, spunea el când deschidea uşa bucătăriei. Nu vă daţi seama că băiatul se blegeşte. Nici măcar nu-mi mai linge farfuria cu porridge. Dumnezeu ştie ce-i învaţă la şcoala aia. Uşa se trântea în urma lui.

— Nu lua aminte la ce spune unchiul tău, a spus mama lui Harry. E doar gelos. Nu-i place că suntem aşa de mândri de tine. Şi chiar şi el va trebui să schimbe placa după ce vei câştiga bursa aceea, ca prietenul tău, Deakins.

— Dar asta e problema, mamă, a zis Harry. Eu nu sunt ca Deakins şi încep să mă întreb dacă merită.

Ceilalţi membri ai familiei s-au uitat la Harry uimiţi până ce bunicul a scos prima vorbă după mai multe zile.

— Mi-aş fi dorit să am şi eu şansa să merg la liceul din Bristol.

— De ce, bunicule? a ţipat Harry.

— Pentru că, dacă aş fi făcut-o, n-ar fi trebuit să locuim cu unchiul tău Stan în toţi anii aceştia.

***

Pe Harry îl amuza tura zilnică matinală cu ziarele şi nu doar pentru că-l scotea din casă. În decursul săptămânilor făcuse cunoştinţă cu mai mulţi clienţi ai domnului Deakins, dintre care unii îl auziseră cântând la St Mary şi îi făceau cu mâna când le ducea ziarele, iar alţii îi ofereau o ceaşcă cu ceai sau chiar un măr. Domnul Deakins îl avertizase că erau doi câini pe care era bine să-i evite; după două săptămâni, amândoi dădeau din coadă când cobora de pe bicicletă.

Harry a fost încântat să afle că domnul Holcombe se număra printre clienţii domnului Deakins şi discutau adesea când îi aducea ziarul Times în fiecare dimineaţă. Profesorul său i-a dat de înţeles lui Harry că nu dorea să-l vadă înapoi la Merrywood şi a adăugat că, dacă mai avea nevoie de meditaţii suplimentare, era liber în majoritatea serilor.

Când Harry se întorcea din tura cu ziarele la agent, domnul Deakins îi strecura întotdeauna un baton de ciocolată Fry de un penny înainte de a-l trimite acasă. Îi amintea de Giles. Se întreba adesea ce se întâmplase cu prietenul lui. Nici el, nici Deakins nu mai auziseră de Giles din ziua în care domnul

Frobisher discutase cu Harry după seminar. Apoi, înainte de a ieşi din magazin pentru a se duce acasă, Harry se oprea întotdeauna în faţa galantarului ca să admire un ceas pe care ştia că nu şi-l va permite niciodată. Nici măcar nu s-a obosit să-l întrebe pe domnul Deakins cât costa.

Erau doar două întreruperi regulate în rutina lui Harry. Întotdeauna încerca să-şi petreacă sâmbăta-dimineaţă cu Moş Jack, iar duminica-seara, de îndată ce-şi termina sarcinile la St Mary, fugea în cealaltă parte a oraşului ca să ajungă la timp la Sfânta Nativitate pentru slujba de seară.

Domnişoara Monday strălucea de mândrie în timpul solo-ului lui Harry. Spera doar să trăiască suficient ca să-l vadă pe Harry la Cambridge. Plănuia să-i spună despre corul de la Colegiul King, dar nu înainte de a câştiga bursa la liceul din Bristol.

***

— Domnul Frobisher vrea să te facă monitor? a întrebat Moş Jack, chiar înainte ca Harry să se aşeze în scaunul său obişnuit, pe partea opusă a vagonului.

— Habar n-am, a răspuns Harry. Dar fiţi atent, Frob spune întotdeauna, a adăugat el, trăgându-se de revere, *Clifton, în viaţă primeşti ceea ce meriţi, nici mai mult, nici mai puţin.*

Moş Jack a chicotit şi s-a oprit doar ca să spună:

— Nu-l imiţi rău pe bătrânul Frob, dar s-a mulţumit doar cu: Atunci pariez că vei deveni monitor.

— Aş prefera să câştig o bursă la BGS, a spus Harry, părând brusc mai matur decât era.

— Şi prietenii tăi, Barrington şi Deakins? a întrebat Moş Jack, ca să mai înveselească atmosfera. Şi ei sunt destinaţi unor lucruri măreţe?

— Deakins nu va fi niciodată monitor, a spus Harry. Nu poate avea grijă nici de el însuşi, da' încă de alţii. În orice caz, speră să fie responsabil cu biblioteca şi, cum nimeni altcineva nu vrea postul,

domnul Frobisher nu se va obosi prea tare ca să numească pe cineva.

— Şi Barrington?

— Nu sunt sigur că se va întoarce în trimestrul viitor, a spus Harry, gânditor. Chiar dac-o face, sunt absolut sigur că nu va fi numit monitor.

— Nu-l subestima pe tatăl lui, a comentat Moş Jack. Omul ăla se va asigura că fiul lui se va întoarce din prima zi a trimestrului. Şi n-aş paria că nu va fi numit monitor.

— Să sperăm că ai dreptate, a zis Harry.

— Şi dacă am, presupun că va merge pe urmele tatălui lui la Eton?

— Nu, dacă are şi el vreun cuvânt de spus. Giles ar prefera să meargă la BGS cu Deakins şi cu mine.

— Dacă nu merge la Eton, este puţin probabil să-i ofere un loc la liceu. Examenul lor de intrare este printre cele mai grele din ţară.

— Mi-a zis că are un plan.

— Ar fi de preferat să fie unul bun, dacă vrea să-l păcălească şi pe tatăl lui şi pe examinatori.

Harry n-a comentat.

— Ce face mama ta? s-a interesat Moş Jack, schimbând subiectul, pentru că era clar că băiatul nu mai dorea să continue cu aceste probleme.

— A fost promovată. Acum răspunde de ospătăriţele din camera Palm Court şi răspunde direct în faţa domnului Frampton, managerul hotelului.

— Cred că eşti foarte mândru de ea, a spus Moş Jack.

— Da, domnule, şi, mai mult, am de gând s-o dovedesc.

— La ce te gândeşti?

Harry i-a împărtăşit secretul. Bătrânul l-a ascultat cu atenţie, încuviinţând din când în când. A descoperit o mică problemă, dar aceasta putea fi rezolvată.

***

Când Harry s-a întors la magazin după ce a terminat ultimul tur cu ziarele înainte de a se întoarce la şcoală, domnul Deakins i-a dat un şiling în plus.

— Eşti cel mai bun băiat cu ziarele pe care l-am avut, a zis el.

— Mulţumesc, domnule, a spus Harry, băgându-şi banii în buzunar. Domnule Deakins, pot să vă întreb ceva?

— Sigur că da, Harry.

Harry s-a dus la galantarul în care două ceasuri erau aranjate unul lângă celălalt, pe rândul de sus.

— Cât costă acesta? a întrebat, arătând spre un Ingersoll.

Domnul Deakins a zâmbit. Aşteptase ca Harry să pună această întrebare de câteva săptămâni şi-şi pregătise deja răspunsul.

— Şase şilingi, a spus el.

Lui Harry nu-i venea să creadă. Fusese sigur că un obiect atât de încântător costa de două ori mai mult. Dar, cu toate că pusese deoparte jumătate din câştigurile sale din fiecare săptămână, chiar adunând prima dată de domnul Deakins, tot îi lipsea un şiling.

— Cred că îţi dai seama, Harry, că este un ceas de damă? a spus domnul Deakins.

— Da, domnule, ştiu, a spus Harry. Speram să-l pot face cadou mamei mele.

— Atunci ţi-l dau cu cinci şilingi.

Lui Harry nu-i venea să creadă ce noroc avea.

— Mulţumesc, domnule, a spus el, în timp ce dădea patru şilingi, o monedă de şase penny, una de trei penny şi trei de un penny, rămânând cu buzunarele goale.

Domnul Deakins a scos ceasul din galantar, a scos discret eticheta cu preţul de şaisprezece şilingi şi l-a pus într-o punguţă de cadouri.

Harry a ieşit fluierând din magazin. Domnul Deakins a zâmbit şi a pus o bancnotă de zece şilingi în casa de bani, încântat că-şi respectase partea sa de învoială.

9

A sunat clopoţelul.

— E timpul să vă dezbrăcaţi, a spus monitorul de serviciu în noul dormitor al băieţilor în prima seară a trimestrului.

Ce mici şi neajutoraţi par, s-a gândit Harry. Unul sau doi dintre ei se luptau să nu plângă, în timp ce alţii se uitau de jur-împrejur, neştiind ce ar trebui să facă în continuare. Un băiat era cu faţa la perete, tremurând. Harry s-a dus repede la el.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Harry, blând.

— Stevenson.

— Eu sunt Clifton. Bine-ai venit la St Bede.

— Şi eu sunt Tewkesbury, a spus un băiat care stătea de cealaltă parte a patului lui Stevenson.

— Bine-ai venit la St Bede, Tewkesbury.

— Mulţumesc, Clifton. De fapt, şi tata şi bunicul au fost aici înainte să se ducă la Eton.

— Desigur, i-a răspuns Harry. Şi pariez că au fost căpitani în echipa de la Eton împotriva celei din Harrow la Lord's, a adăugat el, regretându-şi imediat cuvintele.

— Nu, tata era cu apa, a spus Tewkesbury calm, nu cu uscatul.

— Cu apa? a zis Harry.

— A fost căpitanul echipei din Oxford împotriva celei din Cambridge la canotaj.

Stevenson a început să plângă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Harry, aşezându-se pe pat, lângă ei.

— Tata e conductor pe tren.

Toţi s-au oprit din despachetat şi s-au uitat la Stevenson.

— Ei nu zău? a spus Harry. Atunci să-ţi spun un secret, a adăugat el, suficient de tare pentru ca toţi băieţii din dormitor să-l audă. Eu sunt fiul unui docher. Nu m-aş mira ca tu să ai bursă de la cor.

— Nu, eu am bursă şcolară.

— Felicitări, a zis Harry, strângându-i mâna. Urmezi o tradiţie lungă şi nobilă.

— Mulţumesc. Dar am o problemă, a şoptit băiatul.

— Ce problemă, Stevenson?

— Nu am pastă de dinţi.

— Ei, nu-ţi face griji, bătrâne, a zis Tewkesbury, mama îmi dă întotdeauna una de rezervă.

Harry a zâmbit când a sunat iar clopoţelul.

— Toată lumea în pat, a spus el, ferm, în timp ce se îndrepta către uşă.

A auzit o şoaptă.

— Mulţumesc pentru pasta de dinţi.

— Cu plăcere, bătrâne.

— Acum, a zis Harry, stingând lumina, nu mai vreau să aud un cuvânt până mâine-dimineaţă la şase, când va suna iar clopoţelul. A aşteptat câteva clipe până ce a auzit iar murmure. Vorbesc serios – linişte. A zâmbit în timp ce cobora scările ca să i se alăture lui Deakins şi Barrington în biroul monitorilor.

Harry a fost surprins de două lucruri când s-a întors la St Bede în prima zi a trimestrului. Nici n-a intrat bine pe uşă când domnul Frobisher l-a tras deoparte.

— Felicitări, Clifton, i-a zis acesta, încet. Nu se va anunţa până mâine-dimineaţa, dar vei fi noul căpitan al şcolii.

— Ar fi trebuit să fie Giles, a spus Harry, fără să se gândească.

— Barrington va fi căpitan jucător şi…

Harry a sărit în sus când a auzit că prietenul lui va reveni la St Bede’s. Moş Jack avusese dreptate când îi spusese că domnul Hugo va găsi o modalitate de a se asigura că fiul lui se va întoarce în prima zi a trimestrului.

Când Giles a intrat în hol, după câteva momente, cei doi şi-au dat mâna şi Harry n-a mai adus niciodată în discuţie subiectul la care se gândiseră amândoi.

— Cum sunt gândăceii cei noi? l-a întrebat Giles pe Harry când acesta a apărut în sală.

— Unul îmi aminteşte de tine, a spus Harry.

— Tewkesbury, desigur.

— Îl cunoşti?

— Nu, dar tata a fost la Eton în acelaşi timp cu tatăl lui.

— I-am spus că sunt fiul unui docher, a zis Harry în timp ce se tolănea în singurul scaun confortabil din cameră.

— Ei, nu zău? a spus Giles. Şi el ţi-a zis că este fiul unui ministru din cabinet?

Harry nu i-a răspuns.

— Mai sunt şi alţii pe care trebuie să-i urmăresc? a întrebat Giles.

— Stevenson, a spus Harry. Este o combinaţie între Deakins şi mine.

— Atunci mai bine să încuiem uşa de ieşire pentru incendii înainte să fugă pe acolo.

Harry se gândise adesea unde ar fi fost acum dacă Moş Jack nu l-ar fi convins să se întoarcă la St Bede's în acea noapte.

— Care e prima lecţie de mâine? a întrebat Harry, uitându-se la orar.

— Latina, a spus Deakins. De aceea îl meditez pe Giles la primul război punic.

— Între 264 şi 241 î.H.

— Pariez că te amuză, a comentat Harry.

— Da, a spus Giles, şi de abia aştept să aud urmarea, al doilea război punic.

— Între 218 şi 201 î.H.

— Mă miră întotdeauna cum de-au ştiut grecii şi romani data exactă de naştere a lui Hristos, a spus Giles.

— Ha, ha, ha, a râs Harry.

Deakins nu a râs, dar a spus:

— Şi, după aceea, va trebui să studiem cel de-al Treilea Război Punic, între 149 şi 146 î.H.

— Chiar trebuie să le învăţăm pe toate trei? a spus Giles.

***

St Mary Redcliffe era plină de oamenii veniţi să celebreze slujba de Advent cu opt pilde şi opt colinde. Corul şi-a făcut intrarea prin navă şi a înaintat încet pe culoar cântând *Veniţi, credincioşi,* apoi s-a instalat la locul lui.

Directorul a citit prima pildă. Aceasta a fost urmată de *O, micul orăşel Bethlehem.* Programul slujbei arăta că solistul celui de-al treilea vers va fi Master Harry Clifton.

Ce *liniştit, ce liniştit, ne este dat măreţul dar*… Mama lui Harry stătea mândră în al treilea rând, în timp ce bătrâna de lângă ea dorea să le spună tuturor membrilor congregaţiei că îl ascultau pe nepotul ei. Bărbatul care stătea de cealaltă parte a lui Maisie nu auzea un cuvânt, dar nu ţi-ai fi putut da seama de asta după zâmbetul mulţumit de pe faţa lui. Unchiul Stan nu se zărea.

Căpitanul jucător a citit a doua pildă şi, când Giles s-a întors la locul lui, Harry a observat că stătea lângă un bărbat distins cu părul argintiu, care, probabil, era sir Walter Barrington. Giles îi spusese odată că bunicul lui locuia într-o casă şi mai mare decât a lui, dar lui Harry nu i se păruse posibil. De cealaltă parte a lui Giles stăteau mama şi tatăl lui. Doamna Barrington i-a zâmbit, dar domnul Barrington nici nu s-a uitat la el.

Când orga a început preludiul pentru *Cei trei magi,* congregaţia s-a ridicat în picioare şi a început să cânte. Următoarea pildă a fost citită de domnul Frobisher, după care a urmat ceea ce domnişoara Monday considera a fi momentul culminant al slujbei. Congregaţia nu s-a clintit în timp ce Harry cânta O, *noapte liniştită* cu o claritate şi o încredere care l-au făcut până şi pe director să zâmbească.

Monitorul bibliotecii a citit următoarea pildă. Harry îl învăţase deja de câteva ori cuvintele Sfântului Marcus. Deakins încercase să scape de corvoadă, dar, după cum îi spusese lui Giles, domnul Frobisher insistase; a patra pildă era citită întotdeauna de bibliotecar. Deakins nu era ca Giles,

dar n-a fost nici el rău. Harry i-a zâmbit pe când se târa înapoi lângă părinţii lui.

Corul s-a ridicat apoi să cânte *In Dulci Jubilo,* în timp ce congregaţia a rămas aşezată. Lui Harry i se părea că această colindă era printre cele mai grele din repertoriu, din cauza armoniilor sale neconvenţionale.

Domnul Holcombe şi-a închis ochii astfel încât să-l audă mai clar pe bursierul senior al şcolii. Harry cânta *Şi acum toate inimile să tresalte* când i s-a părut că percepe o uşoară spărtură, aproape insesizabilă în vocea lui. S-a gândit că Harry era răcit. Domnişoara Monday ştia mai bine. Auzise aceste semne timpurii de mai multe ori până atunci. S-a rugat să fi greşit, dar ştia că nu i se va răspunde rugăciunii. Harry va continua slujba fără ca majoritatea congregaţiei să-şi dea seama ce se întâmplase şi chiar va mai continua câteva săptămâni, poate câteva luni, dar, până la Paşte un alt copil va cânta *Bucuraţi-vă de Învierea Domnului.*

Un bătrân care apăruse la câteva momente după începerea slujbei nu avea însă nicio îndoială. Moş Jack a plecat chiar înainte ca episcopul să rostească binecuvântarea finală. Ştia că Harry nu va putea să-l viziteze până sâmbăta următoare, ceea ce-i va lăsa timp destul să se gândească cum va răspunde întrebării inevitabile.

***

— Pot să discut ceva cu tine, Clifton? a spus domnul Frobisher când a sunat clopoţelul. Poate vrei să vii cu mine în biroul meu.

Harry nu va uita niciodată ultima oară când a auzit acele cuvinte.

După ce Harry a închis uşa biroului, dirigintele lui i-a făcut semn să ia ioc într-un fotoliu lângă foc, ceva ce nu mai făcuse până atunci.

— Voiam doar să te asigur, Harry – o altă premieră – că faptul că nu mai poţi cânta în cor nu-ţi va afecta bursa. Noi, la St Bede’s suntem conştienţi că toate

contribuţiile pe care le-ai adus şcolii depăşesc cu mult capela.

— Mulţumesc, domnule, a spus Harry.

— Totuşi, trebuie să ne gândim la viitorul tău. Profesorul de muzică mi-a spus că va dura o vreme până ce-ţi va reveni complet vocea ceea ce înseamnă că trebuie să fim realişti în legătură cu şansele tale de a primi o bursă pentru cor la liceul din Bristol.

— Nu există nicio şansă, a spus Harry, calm.

— Trebuie să fiu de acord cu tine, a spus Frobisher. Sunt mulţumit că înţelegi situaţia. Dar, a continuat el, aş vrea să-ţi introduc numele pentru o bursă şcolară la BGS. Totuşi, a mai spus el înainte ca Harry să apuce să-i răspundă, în aceste împrejurări, ai putea considera că ai avea o şansă mai bună să primeşti o bursă să zicem la Colegiul Colston sau la Colegiul Regal Gloucester, care nu au criterii mult mai puţin severe de admitere.

— Nu, domnule, mulţumesc, a spus Harry. Alegerea mea rămâne Colegiul din Bristol.

Îi spusese acelaşi lucru la fel de hotărât şi lui Moş Jack în sâmbăta anterioară, când mentorul lui bombănise ceva despre arderea bărcii de sub picioarele tale.

— Aşa să fie, a zis Frobisher, care nu se aşteptase la alt răspuns, dar care se gândise că ar trebui să pregătească nişte alternative. Şi acum să întoarcem această problemă în avantajul tău.

— Şi cum sugeraţi că aş putea face asta, domnule?

— Ei bine, acum că ai fost eliberat de îndatoririle de la cor, vei avea mai mult timp să te pregăteşti pentru examenul de admitere.

— Da, domnule, dar tot mai am responsabilităţi ca…

— Iar eu voi face tot ce voi putea să mă asigur că sarcinile tale de căpitan al şcolii sunt mai puţin extenuante în viitor.

— Mulţumesc, domnule.

— Apropo, Harry, a spus Frobisher ridicându-se de pe scaun, tocmai ţi-am citit eseul despre Jane Austen şi am fost fascinat de sugestia ta că, dacă

domnişoara Austen ar fi putut merge la universitate, n-ar fi putut să mai scrie niciun roman şi, chiar dacă ar fi făcut-o, opera ei n-ar fi fost atât de semnificativă.

— Uneori este un avantaj atunci când eşti dezavantajat, a comentat Harry.

— Asta nu pare un citat din Jane Austen, a spus domnul Frobisher.

— Nu este, a replicat Harry. Dar aparţine altcuiva care n-a reuşit să meargă la universitate, a adăugat el, fără altă explicaţie.

***

Maisie s-a uitat la noul ei ceas şi a zâmbit.

— Trebuie să plec acum, Harry, nu vreau să întârzii la serviciu.

— Sigur, mamă, i-a zis Harry, sărind de la masă. Te conduc la staţie.

— Harry, te-ai gândit ce vei face dacă nu vei câştiga bursa aceea? a spus mama lui, punând în cele din urmă întrebarea pe care o evitase de câteva săptămâni.

— Tot timpul, i-a spus Harry. Dar n-am prea mult de ales. Va trebui să mă întorc la Merrywood şi, la paisprezece ani, voi pleca să-mi caut ceva de lucru.

10

— Te simţi pregătit să-i înfrunţi pe examinatori, băiete? a întrebat Moş Jack.

— Mai pregătit n-o să fiu niciodată, a răspuns Harry. Apropo, v-am ascultat sfatul şi am verificat foile de examinare din ultimii zece ani. Aveaţi dreptate, există un model clar, cu anumite întrebări care revin la intervale regulate.

— Bun. Şi cu latina cum merge? Nu ne putem permite să picăm la asta, oricât de bine ne-am descurca la celelalte materii.

Harry a zâmbit când Moş Jack a spus „noi”.

— Mulţumită lui Deakins, am făcut 69 la sută din testele din săptămâna trecută, cu toate că m-am pomenit cu Hanibal traversând Anzii.

— Cam şase mii de mile greşite, a chicotit Moş Jack. Deci care crezi că va fi problema noastră cea mai mare?

— Cei patruzeci de băieţi de la St Bede’s care dau şi ei examenul, ca să nu mai vorbim de cei două sute cincizeci de la celelalte şcoli.

— Uită de ei, a zis Moş Jack. Dacă faci tot ce eşti în stare, nu vor fi o problemă.

Harry a tăcut.

— Deci, ce se mai întâmplă cu vocea ta a întrebat Moş Jack, care schimba subiectul ori de câte ori Harry tăcea.

— Nimic nou, a spus Harry. Vor mai trece săptămâni înainte de a afla dacă voi fi tenor sau bariton sau bas şi chiar şi atunci nu e nicio garanţie că voi fi mai bun. Un lucru e sigur, BGS nu-mi va oferi o bursă şcolară când sunt ca un cal cu un picior rupt.

— Las-o baltă, a spus Moş Jack. Nu e chiar atât de rău.

— E şi mai rău, i-a zis Harry. Dacă aş fi fost un cal, m-ar fi împuşcat şi m-ar fi scăpat de chinuri.

Moş Jack a râs.

— Deci când sunt examenele? a întrebat, cu toate că ştia răspunsul.

— De joi în două săptămâni. Începem cu cunoştinţele generale la ora nouă şi mai avem cinci examene în acea zi, sfârşind cu limba engleză la ora patru.

— E bine că termini cu materia ta preferată, a spus Jack.

— Să sperăm, a zis Harry. Dar rugaţi-vă să fie o întrebare despre Dickens, pentru că n-a mai fost una de trei ani şi de aceea i-am citit întruna cărţile.

— Wellington a scris în Memoriile sale, a spus Moş Jack, că cel mai rău moment al oricărei campanii este să aştepţi răsăritul soarelui în dimineaţa bătăliei.

— Sunt de acord cu Ducele de Fier, ceea ce înseamnă că nu voi dormi prea mult în următoarele două săptămâni.

— Deci, este cu atât mai bine să nu vii pe la mine sâmbăta viitoare, Harry. Poţi întrebuinţa mai bine timpul. Oricum, dacă ţin bine minte, este şi ziua ta.

— De unde ştiţi?

— Mărturisesc că n-am citit în pagina mondenă din *Times*. Dar cum este în aceeaşi zi ca anul trecut, am riscat şi ţi-am luat un mic cadou. A luat un pacheţel înveli în ziarul de săptămâna trecută şi i l-a dat lui Harry.

— Mulţumesc, domnule, a spus Harry în timp e desfăcea sfoara.

A înlăturat ziarul, a deschis cutiuţa albastru-închis şi s-a uitat cu neîncredere la ceasul Ingersoll pentru bărbaţi pe care-l văzuse ultima oară în galantarul domnului Deakins.

— Mulţumesc, a repetat Harry, punându-şi ceasul pe mână.

Nu şi-a putut lua ochii de pe el o vreme şi s-a întrebat doar cum îşi permisese Moş Jack să plătească cei şase şilingi.

***

Harry era complet treaz mult înainte ca soarele să răsară în dimineaţa examenelor. A renunţat la micul dejun, preferând să mai parcurgă lucrări de cultură generală, verificând capitalele ţărilor din Germania până în Brazilia, datele prim-miniştrilor, de la Walpole până la Lloyd George şi ale regilor, de la regele Alfred până la George V. După o oră se simţea gata să dea piept cu examinatorii.

S-a aşezat din nou în primul rând, între Barrington şi Deakins. Era oare ultima dată, s-a întrebat el. Când ceasul din turn a bătut ora zece, mai mulţi profesori au trecut printre rânduri, dând lucrările de examinare celor patruzeci de băieţi nervoşi. Ei bine, treizeci şi nouă de băieţi şi Deakins.

Harry a citit încet întrebările. Când a ajuns la numărul 100, şi-a permis să zâmbească. Şi-a luat condeiul, i-a muiat vârful în călimară şi a început să scrie. După patruzeci de minute, ajunsese iar la întrebarea 100. S-a uitat la ceas; mai avea cinci minute în care să-şi verifice răspunsurile. S-a oprit o clipă la întrebarea 34 şi s-a mai gândit. Oare Oliver Cromwell sau Thomas Cromwell fusese trimis în Turnul Londrei pentru trădare? Şi-a reamintit soarta cardinalului Wolsey şi l-a ales pe cel care devenise Lord Cancelar în locul lui.

Când ceasul a bătut din nou, Harry ajunsese la întrebarea 92. S-a mai uitat repede peste celelalte opt răspunsuri înainte ca hârtia să-i fie luată, cu cerneala încă uscându-se pe ultimul răspuns, Charles Lindbergh.

În pauza de douăzeci de minute, Harry, Giles şi Deakins s-au îndreptat încet către terenul de crichet unde Giles obţinuse o sută de puncte cu doar o săptămână înainte.

— *Amo, amas, amat,* a spus Deakins, pe când repeta cu trudă conjugările, fără să se uite în Manualul de latină pentru începători ai lui Kennedy.

— *Amamus, amatis, amant,* a repetat Harry în timp ce se întorcea în sala de examene.

Când Harry a dat lucrarea sa de latină după o oră, era încrezător că obţinuse mai mult de cele 60 de

procente cerute şi chiar şi Giles părea mulţumit. Pe când se îndreptau spre sala de mese, Harry şi-a pus braţul în jurul umerilor lui Deakins şi i-a spus:

— Mulţumesc, bătrâne.

După ce Harry a citit lucrarea la geografie mai târziu în acea după-amiază, a mulţumit în tăcere armei sale secrete. Moş Jack îi transmisese atâtea cunoştinţe în decursul anilor fără ca măcar să-l facă să simtă că ar fi trecut printr-o şcoală.

Harry nu şi-a luat cuţitul şi furculiţa în timpul prânzului. Giles a reuşit să înghită jumătate de plăcintă de porc, în timp ce Deakins nu se mai oprea din mâncat.

Istoria a fost prima lucrare din acea după-masă şi nu l-a stresat deloc. Henric VIII, Elisabeta, Raleigh, Drake, Napoleon, Nelson şi Wellington l-au condus pe câmpul de bătălie şi Harry i-a condus încă o dată.

Lucrarea la matematică a fost mult mai uşoară decât se aşteptase şi Giles era de părere că făcuse totul perfect.

În pauza finală, Harry s-a întors în camera lui şi s-a mai uitat peste eseul pe care-l scrisese despre *David Copperfield,* încrezător că va excela la subiectul său preferat. S-a întors încet în sala de examen, repetând iar şi iar cuvântul preferat al domnului Holcombe. Concentrare.

S-a uitat la ultima lucrare a zilei şi a descoperit că anul acesta le aparţinea lui Thomas Hardy şi Lewis Carroll. Citise Primarul din Casterbridge şi Alice în Ţara minunilor, dar Pălărierul Nebun, Michael Henchard şi Pisica din Cheshire nu-i erau la fel de familiare ca Pegotty, dr. Chillip şi Barkis. Condeiul lui zgâria încet hârtia şi, când ceasul a sunat ora fixă, nu era sigur dacă scrisese destul. A ieşit din sală în soarele acelei după-amieze, simţindu-se puţin deprimat, cu toate că-i era clar după figurile concurenţilor că nimeni nu credea că ar fi fost o lucrare uşoară. Asta l-a făcut să se întrebe dacă mai avea vreo şansă.

***

A urmat ceea ce domnul Holcombe numise adesea cea mai rea parte a examenului, zilele de nesfârşită aşteptare înainte ca rezultatele să fie afişate pe panoul şcolii; momentul în care băieţii vor sfârşi prin a face ceea ce mai târziu vor regreta, aproape ca şi cum ar fi dorit să fie pedepsiţi decât să-şi afle soarta. Un băiat a fost prins bând cidru în spatele magaziei cu biciclete, altul a fost prins fumând o Woodbine la toaletă, în timp ce al treilea a fost prins ieşind din cinema după stingere.

Giles era plecat din oraş în sâmbăta următoare, pentru prima oară în acel trimestru. În timp ce Deakins s-a întors la bibliotecă, Harry făcea plimbări lungi, repetând fiecare întrebare în minte iar şi iar. Asta nu a îmbunătăţit situaţia.

Duminică după-masă, Giles era mahmur; luni, Deakins a predat cu neplăcere responsabilitatea bibliotecii urmaşului său şi marţi, Harry a citit *Departe de lumea dezlănţuită* şi a înjurat în gura mare. Miercuri-noapte, Giles şi Harry au discutat până spre zi, în timp ce Deakins a dormit buştean.

***

Mult înainte ca ceasul din turn să bată ora zece în acea joi-dimineaţă, băieţii deja cutreierau prin curte, cu mâinile în buzunare şi capetele aplecate în timp ce aşteptau ca directorul să apară. Deşi toţi ştiau că dr. Oakshott nu va apărea nici cu un minut înainte, nici cu un minut mai târziu, la zece fără zece majoritatea ochilor erau îndreptaţi spre uşa directorului, aşteptând să se deschidă. Ceilalţi se uitau la ceasul din holul mare, dorind ca minutarul să se mişte mai repede.

Când ceasul a bătut a doua oară, reverendul Samuel Oakshott a deschis uşa din faţă şi a ieşit pe potecă. Căra un vraf de hârtii într-o mână şi patru cutii cu pioneze în cealaltă. Nu era genul de om care să lase ceva la voia întâmplării. Când a ajuns la capătul potecii, a deschis uşiţa şi a mers prin curte cu

pasul său obişnuit, fără să le dea atenţie celor din jur. Băieţii s-au dat repede deoparte, formând un coridor astfel încât drumul directorului să nu fie împiedicat. S-a oprit în faţa avizierului când se auzea a zecea bătaie a ceasului. A afişat rezultatele examenului, apoi a plecat fără să spună vreun cuvânt.

Patruzeci de băieţi s-au năpustit înainte, formând o grămadă în jurul avizierului. Nimeni n-a fost surprins că Deakins era în fruntea listei, cu 92 la sută şi primise bursa Peloquin la Liceul din Bristol. Giles a sărit în sus, fără să-şi ascundă uşurarea când a văzut 64 la sută în dreptul numelui său.

S-au întors amândoi să-şi privească prietenul. Harry stătea singur, departe de mulţimea înnebunită.

MAISIE CLIFTON 1920 -1936

11

Când Arthur şi cu mine ne-am căsătorit, n-a fost cine ştie ce ocazie, dar nici familia Tancocks, nici familia Clifton n-aveau o para chioară. Cea mai mare cheltuială a fost corul, jumate de coroană, dar a meritat fiecare bănuţ. Întotdeauna dorisem să fac parte din corul domnişoarei Monday şi, cu toate că-mi spusese că vocea mea era suficient de bună, nu m-a luat pentru că nu ştiam nici să scriu, nici să citesc.

Recepţia, dacă-i puteam spune aşa, s-a ţinut în casa părinţilor lui Arthur pe Still House Lane: un butoi cu bere, nişte sandviciuri cu unt de arahide şi o duzină de plăcinte de porc. Fratele meu Stan a adus chiar şi peşte şi cartofi prăjiţi. Şi, după toate alea, a trebuit să plecăm devreme ca să prindem ultimul autobuz către Weston-super-Mare pentru luna noastră de miere. Arthur a rezervat pentru noi o casă de oaspeţi la malul mării pentru vineri-seara şi, cum a plouat mai tot weekendul, n-am prea ieşit din cameră.

Mi s-a părut ciudat că a doua oară când făceam sex era tot la Weston-super-Mare. Am fost şocată când l-am văzut pe Arthur gol prima oară. O cicatrice roşie, zgrunţuroasă, se întindea pe tot stomacul lui. Ai naibii nemţi. Nu-mi spusese niciodată că fusese rănit în război.

N-am fost surprinsă când Arthur s-a excitat în momentul în care mi-am scos chiloţii, dar trebuie să recunosc că mă aşteptam să-şi fi scos ghetele înainte de a face dragoste.

Am plecat din casa de oaspeţi duminică după-masă şi am prins ultimul autobuz spre Bristol, pentru că Arthur trebuia să fie la docuri la şase, luni-dimineaţă.

După nuntă, Arthur s-a mutat în casa noastră – doar până ce ne-am fi permis locul nostru, i-a spus el tatălui meu, ceea ce însemna de obicei până la moartea unuia dintre părinţii noştri. Oricum, ambele

familii locuiseră pe Still House Lane de când mă ştiam.

Arthur a fost încântat când i-am spus că îmi plac familiile mari, pentru că dorea cel puţin şase copii. Mă întrebam dacă primul va fi al lui dar, cum doar mama şi cu mine ştiam adevărul, nu era niciun motiv ca Arthur să devină bănuitor.

După opt luni am născut un băieţel şi, slavă Domnului, nimic nu dădea de înţeles că n-ar fi fost al lui Arthur. L-am botezat Harold, ceea ce i-a plăcut lui tata, pentru că asta însemna că numele lui va mai supravieţui o generaţie.

De atunci, puteam să garantez că, la fel ca mama şi bunica, voi naşte câte un copil în fiecare an. La urma-urmei, Arthur avea şapte fraţi, iar eu eram a patra din cinci copii. Dar Harry a fost singurul nostru copil.

***

Arthur venea de obicei direct acasă seara de la muncă, astfel încât să petreacă un timp cu băiatul înainte să-l culc. Când n-a apărut în acea vineri-seara, m-am gândit că se dusese la cârciumă cu fratele meu. Dar când Stan s-a împleticit înăuntru după miezul nopţii, beat-turtă şi fâlfâind o mână de bancnote, Arthur nu era cu el. De fapt, Stan mi-a dat o bancnotă de cinci lire, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva jefuise o bancă. Dar când l-am întrebat unde era Arthur, a tăcut mâlc.

Nu m-am dus la culcare în noaptea aceea, aşteptându-mi soţul să se întoarcă acasă. Arthur nu mai lipsise niciodată noaptea de acasă de când se însurase.

Deşi Stan nu mai era mahmur când a coborât în bucătărie în dimineaţa următoare, nu a spus o vorbă în timpul micului dejun. Când l-am întrebat iar unde era Arthur, a pretins că nu-l mai văzuse de când terminaseră munca în seara trecută. Nu e greu să-ţi dai seama când minte, pentru că nu te priveşte în ochi. Eram gata să insist când am auzit o bătaie la

uşa din faţă. M-am gândit că era Arthur, aşa că m-am dus imediat la uşă.

Când am deschis-o, doi poliţişti au dat buzna în casă, au dat năvală în bucătărie, l-au înşfăcat pe Stan, i-au pus cătuşe şi i-au spus că este arestat pentru furt. Acum ştiam de unde veneau banii.

— Nu am furat nimic, a protestat Stan. Domnul Harrington mi-a dat banii.

— Bună poveste, Tancock, a spus primul poliţai.

— Dar este adevărat, domnule ofiţer, a spus el, în timp ce-l târau afară.

De data aceasta, ştiam că Stan nu minţea.

L-am lăsat pe Harry cu mama şi am fugit la docuri sperând să-l găsesc pe Arthur în schimbul de dimineaţă şi că va fi în stare să-mi spună de ce fusese arestat Stan. Am încercat să nu mă gândesc la posibilitatea ca Arthur să fi fost arestat şi el.

Omul de la poartă mi-a zis că nu-l văzuse pe Arthur toată dimineaţa. Dar, după ce a verificat turele, a părut uimit, pentru că Arthur nu pontase în seara trecută. Tot ce a putut să-mi spună a fost:

— Nu daţi vina pe mine. N-am fost la poartă în seara trecută. Abia mai târziu m-am întrebat de ce folosise cuvântul „vină”. Am intrat în şantier şi am întrebat câţiva colegi ai lui Arthur, dar toţi spuneau aceleaşi cuvinte.

— Nu l-am văzut din seara trecută.

Apoi se îndepărtau repede. Eram gata să mă duc la pârnaie să văd dacă Arthur fusese arestat şi el, când am văzut un bătrân trecând pe lângă mine, cu capul aplecat.

Am fugit după el, aşteptându-mă să-mi spună să mă duc naibii sau să pretindă că habar n-avea despre ce vorbeam. Dar când m-am apropiat, s-a oprit, şi-a scos şapca şi a zis:

— Bună dimineaţa.

Am fost surprinsă de bunele sale maniere aşa că am avut curajul să-l întreb dacă-l văzuse pe Arthur în acea dimineaţă.

— Nu, mi-a răspuns el. Ultima oară l-am văzut ieri după-masă când era în ultimul schimb cu fratele

dumneavoastră. Poate ar trebui să-l întrebaţi pe el.

— Nu pot, am zis eu. A fost arestat şi dus la pârnaie.

— Care este acuzaţia? a întrebat Moş Jack, părând uimit.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Moş Jack a dat din cap.

— Nu pot să vă ajut, doamnă Clifton, a spus el. Dar există cel puţin doi oameni care ştiu toată povestea.

A arătat înspre clădirea mare din cărămidă roşie pe care Arthur o numea întotdeauna „direcţie”.

Am tremurat când am văzut un poliţai ieşind pe uşa din faţă a clădirii şi, când m-am uitat înapoi, Moş Jack dispăruse.

M-am gândit să intru la „direcţie”, sau Casa Barrington, ca să-i spun numele corect, dar m-am răzgândit. La urma-urmei, ce-aş fi spus dacă aş fi ajuns faţă în faţă cu şeful lui Arthur? Până la urmă m-am îndreptat către casă, încercând să pricep ceva.

***

L-am urmărit pe Hugo Barrington când depunea mărturie. Aceeaşi încredere în sine, aceeaşi aroganţă, aceleaşi jumătăţi de adevăruri aruncate cu încredere către juriu, exact aşa cum mi le înşirase în intimitatea dormitorului. Când a coborât din boxa martorilor, ştiam că Stan nu avea nici cea mai mică şansă să scape.

În pledoaria judecătorului, acesta l-a descris pe fratele meu ca pe un hoţ de rând, care profitase de poziţia sa pentru a-şi jefui patronul. A sfârşit prin a spune că nu avea de ales decât să-l trimită la închisoare pentru trei ani.

Am fost de faţă în fiecare zi a procesului, sperând să culeg o fărâmă de informaţie care ar putea să-mi dea de înţeles ce se întâmplase cu Arthur în acea zi. Până ce judecătorul a declarat „curtea se retrage” nu ştiam cu nimic mai mult, deşi eram sigură că fratele

meu nu spusese întreaga istorie. A durat o vreme până să aflu de ce.

Singura persoană care mai fusese la tribunal în fiecare zi a fost Moş Jack Tar, dar n-am vorbit. De fapt, nici nu m-aş mai fi văzut cu el dacă n-ar fi fost vorba de Harry.

***

Trecuse destul timp până ce mi-am dat seama că Arthur nu se va mai întoarce niciodată acasă.

Stan lipsea doar de câteva zile când am înţeles adevăratul sens al cuvintelor „sărac lipit pământului”. Cu unul dintre cei doi care câştigau pâinea familiei arestat şi cu celălalt Domnul ştie unde, am ajuns foarte curând lihniţi de foame. Noroc că pe Still House Lane mai funcţiona codul nescris: dacă cineva era „în concediu”, vecinii făceau tot ce puteau ca să-i ajute familia.

Reverendul Watts venea regulat pe la noi şi chiar ne-a înapoiat câteva dintre monedele pe care i le pusesem în laviţa de colectă în decursul anilor. Domnişoara Monday apărea din când în când şi ne dădea mai mult decât sfaturi bune, plecând întotdeauna cu un coş gol. Dar nimic nu poate compensa lipsa unui soţ, un frate nevinovat la închisoare şi un fiu care nu mai avea tată.

Harry făcuse de curând primii paşi, dar mi-era deja teamă să aud primul cuvânt pe care-l va spune. Îşi va mai aminti oare cine stătea în capul mesei şi mă va întreba de ce nu mai era acolo? Bunicul a venit cu o soluţie pentru ce-i vom spune dacă Harry va începe să pună întrebări. Am făcut un pact să spunem aceeaşi poveste; la urma-urmei, Harry era puţin posibil să se întâlnească cu Moş Jack.

Dar în acel moment, cea mai mare problemă a familiei Tancock era să ţină lupul departe de uşă sau, mai important, strângătorul de taxe sau executorul. De îndată ce am cheltuit cele cinci lire ale lui Stan, am amanetat strecurătoarea de argint a mamei, inelul de logodnă şi, în cele din urmă, inelul de căsătorie,

m-am temut că nu va mai dura mult până ce vom fi evacuaţi din casă.

Dar acest eveniment a fost întârziat câteva săptămâni de o altă bătaie la uşă. De data aceasta nu era poliţia, ci un bărbat numit domnul Sparks, care mi-a spus că era reprezentantul sindicatului lui Arthur şi că venise să vadă dacă primisem vreo compensaţie din partea companiei.

L-am instalat pe domnul Sparks în bucătărie şi i-am turnat o ceaşcă de ceai, după care i-am spus:

— Nicio para chioară. Mi-au spus că a plecat fără preaviz, aşa că nu sunt responsabili pentru acţiunile lui. Şi tot nu ştiu ce s-a întâmplat în realitate în acea zi.

— Nici eu, a zis domnul Sparks. Toţi tac ca peştii, nu numai conducerea, ci şi muncitorii. Nu pot scoate o vorbă de la ei. „Viaţa mea valorează mai mult", mi-a spus unul. Dar cotizaţia soţului dumneavoastră era plătită la zi, a adăugat el, aşa că aveţi dreptul la o compensaţie.

Eu stăteam acolo, fără să am habar de tot ce îndruga. Domnul Sparks a scos un document din servietă, l-a pus pe masa din bucătărie şi l-a întors la ultima pagină.

— Semnaţi aici, a zis el, punând degetul pe o linie punctată.

După ce am pus un X unde mi-a arătat, a scos un plic din buzunar.

— Îmi pare rău că este aşa de puţin, mi-a zis când mi la dat.

Nu am deschis plicul până ce nu şi-a terminat ceaiul şi a plecat.

Şapte lire, nouă şilingi şi şase penny s-au dovedit a fi valoarea vieţii lui Arthur. Am stat singură la masa din bucătărie şi m-am gândit că acesta era momentul în care puteam fi sigură că nu-mi voi mai vedea soţul vreodată.

În seara aceea m-am întors la prăvălia de amanet şi am luat inelul de căsătorie de la domnul Cohen; era tot ce puteam face în memoria lui Arthur. În dimineaţa următoare am plătit restul de chirie şi

datoria la măcelar, la brutar, şi, da, la lumânărar. Mi-a rămas destul ca să cumpăr nişte haine de mâna a doua de la vânzarea de la biserică, cele mai multe pentru Harry.

După o lună am început iar să strâng datorii la măcelar, la brutar şi la lumânărar şi nu mult după aceea m-am întors la casa de amanet şi i-am dat înapoi inelul domnului Cohen.

Când omul cu taxele a bătut iar la uşa cu numărul 27 şi n-a primit niciun răspuns, presupun că nimeni din familie nu s-ar fi mirat dacă următorul la rând ar fi fost executorul. Atunci m-am hotărât că venise vremea să-mi caut un serviciu.

12

Încercările lui Maisie de a-şi găsi o slujbă nu s-au dovedit a fi uşoare, mai ales pentru că guvernul emisese recent o directivă către toţi angajatorii sfătuindu-i să prefere bărbaţii care serviseră în armată înaintea altor candidaţi. Aceasta pentru a respecta promisiunea lui Lloyd George că soldaţii care se vor întoarce acasă vor găsi o ţară gata să le mulţumească eroilor.

Deşi femeile peste treizeci de ani primiseră dreptul de vot la ultimele alegeri pentru munca depusă în fabricile de armament în timpul războiului, când era vorba de slujbe pe timp de pace, erau împinse către sfârşitul cozii. Maisie s-a hotărât că cea mai bună şansă de a-şi găsi un serviciu era să ceară slujbe pe care bărbaţii nu le-ar solicita, fie pentru că le considerau prea înjositoare, fie pentru că plata era mică. Cu acestea în minte, Maisie s-a aşezat la coadă la W.D. & H.O. Wills, cel mai mare angajator din oraş. Când a ajuns în faţa cozii, l-a întrebat pe supraveghetor:

— E adevărat că angajaţi ambalatoare la fabrica de ţigări?

— Da, dar tu eşti prea tânără, scumpete, i-a zis el.

— Am douăzeci şi doi de ani.

— Eşti prea tânără, a repetat el. Întoarce-te peste vreo doi sau trei ani.

Maisie s-a întors pe Still House Lane tocmai la timp ca să împartă un castron de supă de pui şi o felie de pâine veche cu Harry şi mama ei.

În ziua următoare, s-a dus la o coadă şi mai lungă în faţă la Harvey's, negustorii de vinuri. Când a ajuns în faţă, după trei ore, un bărbat cu un guler alb, apretat, i-a spus că angajau doar solicitanţi cu experienţă.

— Şi cum câştig experienţă? a întrebat Maisie, încercând să nu pară disperată.

— În programul nostru pentru ucenici.

— Atunci vreau să particip, i-a spus ea gulerului scrobit.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

— Atunci eşti prea în vârstă.

Maisie a repetat fiecare cuvânt al celui de-al doilea interviu mamei ei în timp ce mâncau o supă rară de pui din acelaşi castron cu o coajă de pâine din aceeaşi franzelă.

— Ai putea să încerci şi la docuri, a sugerat mama ei.

— La ce te gândeşti, mamă? Să mă înscriu ca vivandieră?

Mama ei nu a râs, dar Maisie nici nu-şi mai amintea dacă râsese vreodată.

— Au întotdeauna de lucru la docuri pentru femei de serviciu, a zis ea. Şi Domnul ştie că îţi sunt datori.

Maisie s-a îmbrăcat şi era gata mult înainte de răsăritul soarelui în acea dimineaţă şi, cum micul dejun nu ajungea pentru toţi, a plecat nemâncată către docuri.

Când a ajuns, Maisie i-a spus omului de la poartă că dorea o slujbă de femeie de serviciu.

— Vorbeşte cu doamna Nettles, a zis el, arătând către clădirea mare şi roşie în care fusese gata să intre cu un timp în urmă. Ea se ocupă cu angajarea şi concedierea femeilor de serviciu.

Era clar că nu şi-o mai amintea din vizita anterioară.

Maisie s-a îndreptat cu neplăcere către clădirea roşie, dar s-a oprit cu câţiva paşi înainte de a intra pe uşă. A rămas şi s-a uitat cum un şir de bărbaţi eleganţi cu haine, pălării şi umbrele intrau pe uşile duble.

Maisie a rămas pe loc, tremurând în aerul rece al dimineţii pe când încerca să-şi adune curajul să-i urmeze înăuntru. Era gata să se întoarcă când a zărit o femeie mai în vârstă, în salopetă, intrând pe altă uşă, pe o laterală a clădirii. Maisie s-a luat după ea.

— Ce vrei? a întrebat-o femeia, bănuitoare, de îndată ce Maisie a ajuns-o din urmă.

— Caut o slujbă.

— Bine, a zis ea. Ne-ar prinde bine nişte tineri. Vorbeşte cu doamna Nettles, a adăugat ea, arătând spre o uşa îngustă care putea fi confundată cu uşa unei debarale.

Maisie s-a dus într-acolo şi a bătut la uşă.

— Intră, a zis o voce obosită.

Maisie a deschis uşa şi a descoperit o femeie cam de vârsta mamei ei, aşezată pe singurul scaun din cameră, înconjurată de găleţi, mopuri şi câteva bucăţi mari de săpun.

— Mi s-a spus să vorbesc cu dumneavoastră pentru o slujbă.

— Ţi s-a spus bine. Asta dacă vrei să munceşti în toate orele date de Domnul pentru un salariu de mizerie.

— Care sunt orele şi care este plata? a întrebat Maisie.

— Începi la trei dimineaţa şi trebuie să stai aici până la şapte, înainte să apară lumea bună care se aşteaptă să-şi găsească birourile curate lună. Sau poţi începe la şapte seara şi să munceşti până la miezul nopţii, oricum îţi convine. Plata e aceeaşi, indiferent de ore, şase penny pe oră.

— Fac ambele ture, a zis Maisie.

— Bun, a comentat femeia, alegând o găleată şi un mop. Ne vedem la şapte seara când o să-ţi arăt ce să faci. Mă cheamă Vera Nettles. Da' pe tine?

— Maisie Clifton.

Doamna Nettles a scăpat găleata pe jos şi a proptit mopul de perete. S-a dus la uşă şi a deschis-o.

— Nu avem de lucru pentru tine aici, Maisie Clifton, a spus ea.

***

În următoarea lună, Maisie a încercat să se angajeze la magazinul de încălţăminte, dar directorul a considerat că nu putea angaja pe cineva cu pantofii găuriţi; la fabrica de textile, unde interviul a fost încheiat când au descoperit că nu ştia să adune; la un

florar, care n-ar fi angajat pe cineva care nu avea o grădină proprie. Jardinierele bunicului nu contau. Disperată, a solicitat o slujbă ca barmaniţă la cârciuma locală, dar proprietarul i a spus:

— Îmi pare rău, scumpo, dar ţâţele tale nu sunt suficient de mari.

În următoarea duminică, la Sfânta Nativitate, Maisie a îngenuncheat şi i-a cerut Domnului o mână de ajutor.

Mâna s-a dovedit a aparţine domnişoarei Monday, care i-a spus lui Maisie că avea o prietenă cu o ceainărie pe Broad Street şi căuta o ospătăriţă.

— Dar nu am experienţă, a spus Maisie.

— Asta s-ar putea să fie un avantaj, a zis domnişoara Monday. Domnişoara Tilly este mai deosebită şi preferă să-şi instruiască personalul în felul ei.

— Poate va zice că sunt prea bătrână sau prea tânără.

— Nu eşti nici prea bătrână, nici prea tânără, a zis domnişoara Monday. Şi fii liniştită, nu te-aş recomanda dacă n-aş fi sigură că eşti potrivită. Dar trebuie să te avertizez, Maisie, că domnişoara Tilly este foarte strictă în ceea ce priveşte punctualitatea. Să fii la ceainărie mâine, înainte de ora opt. Dacă vei întârzia, nu va fi doar prima impresie pe care i-o vei face, ci şi ultima.

Maisie a ajuns în faţa Ceainăriei Tilly’s la şase în dimineaţa următoare şi nu s-a mişcat două ore de acolo. La opt fără cinci, o doamnă de vârstă mijlocie, îmbrăcată elegant, cu părul aranjat într-un coc îngrijit şi cu nişte ochelari proptit pe vârful nasului, a întors semnul „închis” cu cel „deschis” şi a lăsat-o pe Maisie, care îngheţase, să intre.

— Ai o slujbă, doamnă Clifton, au fost primele ei cuvinte.

***

Harry rămânea în grija bunicii sale ori de câte ori Maisie se ducea la muncă. Deşi era plătită doar cu

nouă penny pe oră, avea voie să păstreze jumătate din bacşişuri, astfel încât la sfârşitul unei săptămâni bune aduce acasă chiar şi trei lire. Mai era şi un câştig neaşteptat. După ce semnul „închis” apărea pe uşă la şase seara domnişoara Tilly o lăsa pe Maisie să ia acasă mâncarea rămasă. Cuvântul „rânced” nu avea voie să fie pronunţat de vreun client.

Domnişoara Tilly a fost atât de încântată de progresul lui Maisie încât după şase luni i-a oferit opt mese proprii şi, după încă şase luni, mai mulţi clienţi insistau să-i servească ea. Domnişoara Tilly a rezolvat problema crescând numărul de mese ale lui Maisie la douăsprezece şi ridicându-i salariul la un şiling pe oră. Cu două plăţi săptămânale, Maisie putea să-şi poarte iar cele două inele şi strecurătoarea din argint era din nou la locul ei.

***

Dacă Maisie ar fi recunoscut cinstit, eliberarea lui Stan din închisoare pentru bună purtare după doar optsprezece luni, nu s-a dovedit a fi tocmai o binecuvântare.

Harry, acum în vârstă de trei ani jumătate, a trebuit să se întoarcă în camera mamei lui şi Maisie a încercat să nu se gândească la cât de liniştit fusese totul înainte de înapoierea lui Stan.

Maisie a fost surprinsă când Stan şi-a primit înapoi slujba la docuri de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta a convins-o că ştia mult mai multe despre dispariţia lui Arthur decât spunea, oricât l-ar fi bătut ea la cap. Odată, când ea a fost cam prea insistentă, i-a tras un pumn. Deşi în dimineaţa următoare, domnişoara Tilly s-a făcut că nu observă ochiul vânăt, unul sau doi dintre clienţi au observat, aşa că Maisie nu a mai vorbit niciodată despre acest subiect cu fratele ei. Dar, ori de câte ori Harry întreba despre tatăl lui, Stan se ţinea de principiul stabilit în familie şi spunea:

— Bătrânul tău a fost ucis în război. Stăteam chiar lângă el când l-a lovit glonţul.

***

Maisie îşi petrecea cât de mult timp liber avea cu Harry. Se gândea că, de îndată ce va fi suficient de mare ca să meargă la Merrywood Elementary School, viaţa ei va fi mult mai uşoară. Dar ducându-l pe Harry la şcoală, însemna să cheltuiască bani cu biletele de tramvai ca să asigure că nu va întârzia la serviciu. Apoi va trebui să ia o pauză după-masă ca să-l ia de la şcoală. După ce-i va da ceaiul, îl va lăsa în grija bunicii şi se va întoarce la muncă.

Harry era deja la şcoală de câteva zile când Maisie a observat nişte urme de baston pe spatele lui când îl spăla.

— Cine a făcut asta? a întrebat ea.

— Directorul.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun, mamă.

Când Maisie a zărit şase urme noi chiar înainte de dispariţia celor vechi, l-a întrebat iar pe Harry, dar el tot n-a vrut să-i mărturisească. A treia oară când au apărut semnele, şi-a pus paltonul pe ea şi s-a dus la şcoală cu intenţia de a-i spune vreo două profesorului.

Domnul Holcombe nu era cum se aşteptase Maisie. Nu era mult mai în vârsta decât ea şi s-a ridicat când a intrat în camera lui – nu ca alţi profesori pe care şi-i amintea de la Merrywood.

— De ce este bătut băiatul meu? a întrebat ea, chiar înainte ca domnul Holcombe s-o invite să ia loc.

— Pentru că fuge de la şcoală, doamnă Clifton. Dispare după adunarea de dimineaţă şi se întoarce la meciul de fotbal de după-masă.

— Unde stă toată ziua?

— Cred că la docuri, a spus domnul Holcombe. Poate aţi putea să-mi explicaţi de ce.

— Pentru că unchiul lui lucrează acolo şi îi spune tot timpul lui Harry că şcoala este o pierdere de timp

pentru că, mai devreme sau mai târziu, i se va alătura la Barrington's.

— Sper că nu, a spus domnul Holcombe.

— De ce spuneţi asta? a întrebat Maisie. A fost suficient de bun pentru tatăl lui.

— S-ar putea, dar nu va fi suficient de bun pentru Harry.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Maisie, indignată.

— Harry este sclipitor, doamnă Clifton. Foarte inteligent. Dacă aş putea doar să-l conving să vină mai des la şcoală, nu se ştie unde va ajunge.

Maisie s-a întrebat dacă va afla vreodată care dintre cei doi bărbaţi era de fapt tatăl lui Harry.

— Unii copii nu-şi dau seama cât de deştepţi sunt până ce nu pleacă de la şcoală, a continuat domnul Holcombe, după care-şi petrec tot restul vieţii regretând anii pierduţi. Vreau să mă asigur că Harry nu va face parte din această categorie.

— Şi ce-aţi vrea să fac? a întrebat Maisie, aşezându-se.

— Încurajaţi-l să stea la şcoală şi să nu mai fugă la docuri în fiecare zi. Spuneţi-i cât de mândră aţi fi dacă s-ar descurca bine la şcoală, nu numai pe terenul de fotbal – care, în caz că nu v-aţi dat seama, doamnă, nu este punctul lui forte.

— Punctul lui forte?

— Îmi cer scuze. Dar chiar şi Harry cred că şi-a dat seama până acum că nu va ajunge căpitan în echipa de fotbal, nici nu va juca pentru Bristol.

— Voi face tot ceea ce pot, a promis Maisie.

— Mulţumesc, doamnă Clifton, a spus domnul Holcombe pe când Maisie se ridica de pe scaun. Dacă-l veţi încuraja, nu mă îndoiesc că va fi mai eficace pe termen lung decât bastonul directorului.

Din acea zi, Maisie a început să se intereseze mai mult de progresele lui Harry la şcoală. Se bucura ascultându-i poveştile despre domnul Holcombe şi despre ce-l învăţase în acea zi şi, cum dungile n-au mai apărut, a presupus că nu mai chiulea. Şi, într-o noapte, chiar înainte să se urce în pat, l-a verificat pe

băiatul care dormea şi a descoperit iar urmele de băţ, mai roşii şi mai adânci ca niciodată. N-a mai fost nevoie să se ducă la domnul Holcombe, pentru că acesta a apărut în ceainărie în ziua următoare.

— A stat în clasă o lună întreagă, a spus domnii Holcombe, apoi a dispărut iar.

— Dar nu ştiu ce aş putea face mai mult, a spus Maisie, neajutorată. Nu-i mai dau bani de buzunar şi i-am spus să nu mai aştepte un penny de la mine dacă nu stă la şcoală. Adevărul e că unchiul Stan are mai multă influenţă asupra lui decât mine.

— Păcat, a spus domnul Holcombe. Dar poate am găsit o soluţie problemei dumneavoastră, doamnă Clifton. Totuşi, nu poate avea succes fără cooperarea dumneavoastră deplină.

***

Maisie se gândea că, deşi nu avea decât douăzeci şi şase de ani, nu se va mai recăsători. La urma-urmei, o văduvă cu un copil nu era mare lucru când erau atâtea femei disponibile. Faptul că purta mereu cele două inele probabil că reducea şi el numărul de propuneri pe care le primea la ceainărie, cu toate că unii mai încercau încă. Nu-l includea pe drăguţul de domn Craddick, care voia doar s-o ţină de mână.

Domnul Atkins era unul dintre clienţii fideli ai domnişoarei Tilly şi îi plăcea să stea la una dintre mesele lui Maisie. Apărea în majoritatea dimineţilor, comandând întotdeauna o cafea şi o prăjitură cu fructe. Spre surpriza lui Maisie, într-o dimineaţă, după ce şi-a plătit nota, a invitat-o la cinema.

— Greta Garbo în *Flesh and the Devil,* a spus el, încercând să facă propunerea mai atrăgătoare.

Nu era prima oară când unul dintre clienţi o invita pe Maisie, dar era prima oară când propunerea venea din partea unui tânăr atrăgător.

Până atunci, răspunsul ei reuşise să-i descurajeze pe pretendenţii mai asidui.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule Atkins, dar vreau să-mi petrec tot timpul liber cu fiul

meu.

— Nu puteţi face o excepţie doar o singură seară? a spus el, nerenunţând aşa uşor ca ceilalţi.

Maisie s-a uitat repede la mâna lui stângă: nici urmă de verighetă sau, şi mai supărător, de urma unui semn alb, rotund, dezvăluind una care fusese scoasă.

S-a auzit spunând:

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule Atkins.

A fost de acord să se întâlnească cu el joi seara, după ce-l culca pe Harry.

— Poţi să-mi spui Eddie, i-a mai zis el, lăsându-i şase penny bacşiş.

Maisie a fost impresionată când Eddie a apărut într-un Flatnose Morris ca s-o conducă la cinema. Şi, spre surpriza ei, tot ce a făcut în timp ce stăteau pe rândul din spate, a fost să urmărească filmul. Nu s-ar fi plâns dacă el şi-ar fi pus braţele în jurul umerilor. De fapt, se gândea cât de departe îl va lăsa să meargă la prima întâlnire.

După ce a coborât cortina, s-a dat drumul la muzică şi toţi s-au ridicat să cânte imnul naţional.

— Vrei să bei ceva? a întrebat-o Eddie când ieşeau din cinema.

— Trebuie să ajung acasă înainte ca tramvaiele să se retragă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ultimul tramvai, Maisie, atunci când eşti cu Eddie Atkins.

— Bine atunci, doar una mică, a zis ea, în timp ce se îndreptau spre Red Bull.

— Deci, cu ce te ocupi, Eddie? a întrebat Maisie, după ce i-a pus o halbă cu nectar de portocale în faţă.

— Mă ocup cu spectacolele, a spus el, fără să dea detalii. În loc de asta, a schimbat subiectul. Nu trebuie să te întreb ce faci tu.

După un alt suc de portocale, s-a uitat la ceas şi i-a spus:

— Mâine încep devreme, aşa că mai bine te conduc acasă.

Pe drumul spre Still House Lane, Maisie i-a vorbit despre Harry şi despre speranţa ei că el se va alătura

corului de la Sfânta Nativitate. Eddie a părut interesat şi, când a oprit maşina la numărul 27, ea se aştepta s-o sărute. Dar el a ieşit din maşină, a deschis portiera, şi a însoţit-o pe Maisie la uşa din faţă.

Maisie s-a aşezat la masa din bucătărie şi i-a povestit mamei sale tot ce se întâmplase, sau nu se întâmplase, în acea noapte. Bunica a spus doar:

— Ce intenţii o avea?

13

Când Maisie l-a văzut pe domnul Holcombe intrând în Sfânta Nativitate însoţit de un bărbat elegant, a presupus că Harry a intrat iar în belele. A fost surprinsă, pentru că nu mai văzuse urme roşii pe spatele lui de mai mult de un an.

S-a încordat în timp ce domnul Holcombe se îndrepta spre ea, dar, când a văzut-o, doar i-a zâmbit apoi el şi însoţitorul lui s-au aşezat în a treia strană, de cealaltă parte a intervalului.

Din când în când, Maisie se uita la ei, dar nu l-a recunoscut pe celălalt bărbat, care era mult mai în vârstă decât domnul Holcombe. S-a întrebat dacă nu era cumva directorul de la Merrywood Elementary.

Când corul s-a ridicat să cânte primul psalm, domnişoara Monday s-a uitat înspre cei doi bărbaţi, înainte de a-i face semn organistului că era gata.

Lui Maisie i s-a părut că Harry a excelat în acea dimineaţă, dar a fost surprinsă când, după câteva minute, el s-a ridicat să cânte un al doilea solo şi a fost chiar mai surprinsă când l-a cântat şi pe al treilea. Toţi ştiau că domnişoara Monday nu făcea nimic fără motiv, dar Maisie tot nu înţelegea care era acela.

După ce reverendul Watts şi-a binecuvântat turma la sfârşitul slujbei, Maisie a rămas la locul ei şi l-a aşteptat pe Harry să apară, sperând că îi va spune de ce ea îi ceruse să cânte trei solo-uri. Pe când vorbea nerăbdătoare cu mama ei, ochii ei nu-l părăseau pe domnul Holcombe, care tocmai îl prezenta pe domnul mai în vârstă domnişoarei Monday şi reverendului Watts.

După un moment, reverendul Watts i-a condus pe cei doi în vestiar. Domnişoara Monday a coborât către Maisie, cu o privire hotărâtă pe faţă, ceea ce toţi din parohie ştiau că înseamnă o misiune.

— Pot vorbi ceva cu dumneavoastră, doamnă Clifton? a întrebat ea.

Nu i-a dat lui Maisie şansa să răspundă, ci s-a întors către vestiar.

***

Eddie Atkins nu a mai apărut o lună la Tilly's, dar a intrat într-o dimineaţă şi s-a instalat pe locul lui preferat la una dintre mesele lui Maisie. Când ea s-a apropiat, el i-a zâmbit larg de parcă n-ar fi lipsit deloc.

— Bună dimineaţa, domnule Atkins, a spus Maisie, deschizându-şi carnetul. Cu ce vă pot servi?

— Ca de obicei, a spus Eddie.

— A trecut prea mult timp, domnule Atkins, a spus Maisie. Va trebui să-mi reamintiţi.

— Îmi pare rău că n-am ţinut legătura, Maisie, a zis Eddie, dar am plecat repede în America şi m-am întors abia aseară.

Ea ar fi vrut să-l creadă. Maisie deja recunoscuse de faţă cu mama ei că era puţin dezamăgită că nu avusese veşti de la Eddie după ce o dusese la cinema. Îi plăcuse compania lui şi simţise că seara mersese destul de bine.

Un alt bărbat începuse să vină regulat la ceainărie şi, ca Eddie, stătea doar la una dintre mesele lui Maisie. Cu toate că nu putuse să nu observe că el părea foarte interesat de ea, nu-l încurajase deloc, pentru că, nu numai că era de vârstă mijlocie, ci purta şi verighetă. Avea un aer calm, ca un avocat care-şi studiază clientul şi, ori de câte ori îi vorbea, era puţin pompos. Maisie o şi auzea pe mama ei întrebând-o: „Care or fi intenţiile lui?" Poate însă îl înţelesese greşit, pentru că niciodată nu încercase să discute cu ea.

Nici măcar Maisie n-a putut rezista să nu râdă când, o săptămână mai târziu, ambii ei pretendenţi au apărut la o cafea în aceeaşi dimineaţă şi amândoi au întrebat dacă se pot întâlni cu ea mai târziu.

Eddie a fost primul, şi nu a ocolit subiectul.

— Vin să te iau seara după serviciu, Maisie? Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Maisie ar fi dorit să-i spună că avea deja o întâlnire, doar ca să-i dea de înţeles că nu era disponibilă ori de câte ori avea el chef, dar când s-a întors la masa lui după câteva minute cu nota, s-a pomenit spunându-i:

— Ne vedem după lucru atunci, Eddie.

Mai zâmbea când celălalt client i-a zis:

— Aş putea să vă spun ceva, doamnă Clifton?

Maisie s-a întrebat de unde îi ştia numele.

— Nu aţi dori să discutaţi cu şefa mea, domnule…

— Frampton, a spus el. Nu, mulţumesc, cu dumneavoastră doream să discut. V-aş putea sugera să ne întâlnim la Royal Hotel în timpul pauzei de prânz? Nu va dura mai mult de un sfert de oră.

— Ca să nu mai vorbim de autobuzele care nu vin când ai nevoie de ele, i-a spus Maisie domnişoarei Tilly, şi apoi vin două deodată.

Domnişoara Tilly i-a spus lui Maisie că i se părea că-l ştie pe domnul Frampton de undeva, dar nu mai ştia de unde anume.

Când Maisie i-a dat nota de plată domnului Frampton, i-a explicat că avea doar un sfert de oră liber pentru că trebuia să ajungă la timp să-şi ia fiul de la şcoală la ora patru. El a încuviinţat de parcă ar fi fost alt lucru pe care-l ştia.

***

Oare era în interesul lui Harry să solicite o bursă la St Bede?

Maisie nu ştia cu cine să discute. Stan era, în mod, sigur, împotriva ideii şi probabil nici nu se gândea la părerea celorlalţi. Domnişoara Tilly era o prietenă prea apropiată a domnişoarei Monday ca să fie obiectivă, iar reverendul Watts o sfătuise deja să ceară sfatul Domnului, care nu se dovedise prea sigur în trecut. Domnul Frobisher părea un om de treabă, dar îi explicase că doar ea putea lua decizia finală. Domnul Holcombe îi explicase clar ce părere avea.

Maisie nu s-a mai gândit la domnul Frampton până ce a terminat de servit ultimul client. A schimbat

după aceea paltonul ei vechi cu un pardesiu mai nou.

Domnişoara Tilly s-a uitat pe fereastră cum Maisie s-a îndreptat înspre Royal Hotel. Se simţea puţin speriată, dar nu ştia de ce.

Deşi Maisie nu mai fusese în Royal până atunci, ştia că este unul dintre cele mai bune hoteluri din Vest şi şansa de a-l vedea pe dinăuntru fusese unul dintre motivele pentru care acceptase să-l vadă pe domnul Frampton.

S-a oprit pe trotuarul de vizavi şi a urmărit clienţii care treceau prin uşile turnante. Nu mai văzuse aşa ceva până atunci şi doar după ce a înţeles cum funcţionau a traversat şi a intrat în hotel. A împins uşa puţin prea tare şi s-a trezit în hotel mai repede decât se aşteptase.

Maisie s-a uitat de jur-împrejur şi l-a zărit pe domnul Frampton stând singur într-un separeu din colţul holului. S-a îndreptat către el. El s-a ridicat imediat, a dat mâna cu ea şi a aşteptat să se aşeze.

— Pot să vă comand o cafea, doamnă Clifton? a întrebat-o şi, înainte ca ea să poată să răspundă, a adăugat: Trebuie să vă avertizez, nu este aşa de bună ca la Tilly's.

— Nu, mulţumesc, domnule Frampton, a spus Maisie, care dorea doar să ştie ce avea el de fapt să-i spună.

Domnul Frampton şi-a aprins în linişte o ţigară, apoi a inhalat adânc.

— Doamnă Clifton, a început el, lăsând ţigara în scrumieră, cred că aţi observat că, de curând, am devenit un client regulat la Tilly's. Maisie a încuviinţat. Trebuie să recunosc că singurul motiv pentru care am vizitat cafeneaua aţi fost dumneavoastră. Maisie se pregătise pentru replica „de agăţat" de îndată ce el începuse să vorbească. În toţi anii în care m-am ocupat de hoteluri, a continuat el, nu am văzut pe nimeni desfăşurându-şi activitatea mai eficient ca dumneavoastră. Aş fi dorit ca fiecare ospătăriţă din hotel să vă semene.

— Am fost bine instruită, a comentat Maisie.

— La fel ca şi celelalte patru fete din ceainărie, dar niciuna nu are flerul dumneavoastră.

— Sunt flatată, domnule Frampton. Dar de ce îmi spuneţi…

— Eu sunt managerul general al acestui hotel, a spus el, şi mi-ar plăcea să vă ocupaţi de barul nostru, care este numit Palm Court. După cum vedeţi – a arătat cu mâna – avem cam o sută de locuri, dar mai puţin de o treime sunt ocupate de obicei. Asta nu aduce companiei un profit bun. Desigur că lucrurile se vor schimba dacă veţi veni dumneavoastră. Cred că va merita să veniţi.

Maisie nu l-a întrerupt.

— Nu cred că orele de lucru vor diferi mult de cele din slujba dumneavoastră de acum. V-aş plăti cinci lire pe săptămână şi toate bacşişurile primite de chelneriţele din Palm Court vor fi împărţite pe din două cu dumneavoastră. Dacă aţi reuşi să atrageţi clientela, acest lucru se va vedea şi în leafa primită. Apoi eu…

— Dar nu mă gândesc s-o părăsesc pe Tilly, l-a întrerupt Maisie. A fost aşa de bună cu mine în ultimii şase ani.

— Vă apreciez sentimentele, doamnă Clifton. Într-adevăr, aş fi dezamăgit dacă acesta n-ar fi fost primul dumneavoastră răspuns. Lealitatea este o trăsătură de caracter pe care o admir. Totuşi, trebuie să vă gândiţi nu numai la viitorul dumneavoastră, ci şi al fiului dumneavoastră, în cazul în care va accepta bursa la St Bede’s.

Maisie a rămas mută.

***

Când Maisie şi-a terminat munca în acea seară, l-a găsit pe Eddie, stând în maşina lui, aşteptând-o lângă ceainărie. A observat că, de data aceasta, nu a mai ieşit din maşină ca să-i deschidă portiera.

— Deci, unde mă duci? a întrebat ea, urcându-se lângă el.

— E surpriză, a spus Eddie, pornind maşina, dar nu cred că vei fi dezamăgită.

A dus maşina în viteza întâi şi s-a îndreptat către o parte a oraşului pe care Maisie n-o mai vizitase până atunci. După câteva minute, a intrat pe o alee şi s-a oprit lângă o uşă mare din stejar pe care era scris cu litere mari, roşii: CLUBUL DE NOAPTE EDDIE'S.

— E al tău? a întrebat Maisie.

— Fiecare centimetru, a spus Eddie, mândru. Intră şi uită-te. A sărit din maşină, a deschis portiera şi i-a dat drumul lui Maisie înăuntru. Era un grânar, a explicat el pe când o conducea pe o scară îngustă, din lemn. Dar acum că vasele nu mai pot urca aşa de sus pe râu, compania s-a mutat aşa că am fost în stare să închiriez la un preţ foarte rezonabil.

Maisie a intrat într-o cameră mare, slab luminată. A durat o vreme până ce ochii i s-au adaptat la lumină suficient ca să vadă ce era înăuntru. A văzut o jumătate de duzină de bărbaţi aşezaţi pe taburete din piele, bând la bar, şi aproape tot atâtea chelneriţe învârtindu-se în jurul lor. Peretele din spate era o oglindă mare, care dădea impresia că încăperea era mult mai largă decât în realitate. În centru era un ring de dans, înconjurat de banchete acoperite cu pluş pe care puteau sta câte doi oameni. În capătul îndepărtat, era o scenă mică cu un pian, o chitară bas, tobe şi jumătate de duzină de portative.

Eddie s-a aşezat la bar. Privind prin cameră, a spus:

— De aceea am stat atâta în America. Baruri din acestea se găsesc cu duiumul la New York şi Chicago şi se câştigă o grămadă de bani cu ele. Şi-a aprins un trabuc. Şi îţi promit că nu mai există aşa ceva în Bristol, cu siguranţă.

— Asta-i sigur, a spus Maisie, alăturându-i-se la bar, dar nu a încercat să se urce pe unui dintre taburetele înalte.

— Ce otravă vrei, păpuşă? a spus Eddie, cu ceea ce el credea că este un accent american.

— Eu nu beau, i-a amintit Maisie.

— Ăsta este unul dintre motivele pentru care te-am ales.

— M-ai ales?

— Sigur. Ai fi ideală în funcţia de chelneriţă pentru cocktailuri. Ţi-aş plăti şase lire pe săptămână şi, dacă totul merge bine, bacşişurile ar fi mari ca la Tilly's.

— Şi ar trebui să mă îmbrac aşa? a întrebat Maisie, arătând spre una dintre fetele de la bar, care purta o bluză roşie care-i lăsa umerii liberi şi o fustă îngustă care abia îi acoperea genunchii. Maisie s-a amuzat văzând că au aceleaşi culori ca uniforma de la St Bede's.

— De ce nu? Eşti o fătucă atrăgătoare şi clienţii vor plăti bine ca să fie serviţi de cineva ca tine. Vei mai fi agăţată, desigur, dar cred că ştii să te descurci cu asta.

— Şi ce rost are ringul de dans dacă este un club pentru bărbaţi?

— E o altă idee pe care am cules-o din America, a spus Eddie. Dacă vrei să dansezi cu una dintre ospătăriţe, te costă.

— Şi ce altceva mai intră în preţ?

— Asta depinde de ea, a zis Eddie, dând din umeri. Atâta timp cât nu are loc în bar, eu n-am nicio legătură, a adăugat el, râzând puţin cam tare. Maisie nu a râs. Deci ce părere ai?

— Cred că e timpul să merg acasă, a spus Maisie. N-am avut timp să-l anunţ pe Harry că voi întârzia.

— Cum zici tu, dulceaţă, a spus Eddie. I-a pus un braţ în jurul umerilor şi a condus-o afară din bar şi în jos, pe scări.

În timp ce o ducea spre Still House Lane, i-a povestit lui Maisie planurile lui pentru viitor.

— Am pus deja ochii pe un al doilea loc, a spus el, încântat, aşa că nu mai există limite.

— Nu există limite, a repetat Maisie, pe când se opreau la numărul 27.

Maisie a ieşit din maşină şi s-a îndreptat repede spre uşa din faţă.

— Deci vrei câteva zile ca să te mai gândeşti? a spus Eddie, fugind după ea.

— Nu, mulţumesc, Eddie, i-a răspuns Maisie, fără să ezite. M-am hotărât deja, a adăugat, scoţându-şi cheile din geantă.

Eddie a rânjit şi a pus un braţ în jurul ei.

— Nici nu credeam că va fi o decizie greu de luat.

Maisie i-a îndepărtat braţul, a zâmbit dulce şi a spus:

— Este drăguţ că te-ai gândit la mine, dragă, dar cred că mă voi mulţumi să servesc cafea. A deschis uşa înainte de a adăuga: Dar mulţumesc pentru propunere.

— Cum spui tu, păpuşă, dar dacă te răzgândeşti, uşa mea e întotdeauna deschisă.

Maisie a închis uşa în urma ei.

14

Maisie s-a decis în cele din urmă cu cine putea să se sfătuiască. S-a întors neanunţată la docuri, sperând că va fi acolo când îi va bate la uşă.

Nu i-a spus nici lui Stan, nici lui Harry pe cine avea de gând să-l viziteze. Unul va încerca să o oprească, iar celălalt se va simţi trădat.

Maisie a aşteptat când avea ziua liberă şi, după ce l-a lăsat pe Harry la şcoală, a luat tramvaiul până la docuri. Îşi alesese timpul cu grijă: dimineaţa târziu, când el probabil va fi în birou, în timp ce Stan va fi ocupat încărcând sau descărcând marfa la celălalt capăt al docului.

Maisie i-a spus omului de la poartă că a venit să ceară o slujbă de femeie de serviciu. El a arătat cu indiferenţă înspre clădirea roşie, din cărămidă, neamintindu-şi de ea.

Mergând către Barrington House, Maisie s-a uitat la ferestrele de la al cincilea etaj şi s-a întrebat care o fi a lui. Şi-a amintit întâlnirea cu doamna Nettles şi felul în care i se arătase uşa atunci când îşi spusese numele. Acum Maisie nu numai că avea un serviciu care-i plăcea şi unde era respectată, ci mai avusese încă două oferte în ultimele două zile. Nu s-a mai gândit la doamna Nettles în timp ce trecea de clădire şi se îndrepta spre chei.

Maisie nu a încetinit pasul până ce nu i-a văzut casa. I s-a părut greu de crezut că cineva ar putea locui într-un vagon şi a început să se întrebe dacă nu cumva face o greşeală groaznică. Oare poveştile lui Harry despre o sufragerie, un dormitor şi chiar o bibliotecă fuseseră exagerate? „Nu te poţi opri acum când ai ajuns aşa de departe, Maisie Clifton”, şi-a spus ea şi a bătut cu îndrăzneală la uşa vagonului.

— Intraţi, doamnă Clifton, a spus o voce amabilă.

Maisie a deschis uşa şi l-a găsit pe bătrân instalat confortabil, cu nişte cărţi şi alte lucruri împrăştiate în jurul lui. A fost surprinsă de cât de curat era vagonul şi şi-a dat seama că, în ciuda pretenţiilor lui Stan, ea

şi nu Moş Jack, locuia la clasa a treia. Stan perpetuase un mit care fusese ignorat de ochii unui copil lipsit de prejudecăţi.

Moş Jack s-a ridicat imediat de la locul lui şi i-a făcut semn să se aşeze în faţa lui.

— Aţi venit să mă vedeţi în legătură cu tânărul Harry, sunt sigur.

— Da, domnule Tar, a replicat ea.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, a spus el. Nu vă puteţi hotărî dacă el ar trebui să meargă la St Bede's sau să rămână la Merrywood Elementary.

— De unde ştiţi? a întrebat Maisie.

— Pentru că m-am gândit la acelaşi lucru în ultima lună, a spus Moş Jack.

— Deci ce credeţi că ar trebui să facă?

— Cred că, în ciuda multor dificultăţi pe care, fără îndoială, le va înfrunta la St Bede's, dacă nu va profita de această ocazie, şi-ar putea petrece tot restul vieţii regretând.

— Poate nu va câştiga bursa şi nu va mai trebui să luăm această decizie.

— Decizia nu ne-a mai aparţinut nouă din momentul în care domnul Frobisher l-a auzit pe tânărul Harry cântând. Dar cred că acesta nu este singurul motiv pentru care aţi venit să mă vedeţi.

Maisie începea să înţeleagă de ce Harry îl admira atât de mult pe bătrân.

— Aveţi dreptate, domnule Tar, am nevoie de sfatul dumneavoastră şi în altă privinţă.

— Fiul dumneavoastră îmi spune Jack, cu excepţia cazului în care e supărat pe mine şi atunci îmi zice Moş Jack.

Maisie a zâmbit.

— Sunt îngrijorată că, dacă va câştiga bursa, nu voi câştiga destul pentru ca Harry să aibă toate acele lucruri pe care ceilalţi băieţi de la o astfel de şcoală şi le permit. Din fericire, tocmai mi-a fost oferită o altă slujbă, în care voi câştiga mai mult.

— Şi sunteţi îngrijorată cum va reacţiona domnişoara Tilly când îi veţi spune că vreţi s-o părăsiţi?

— O cunoaşteţi pe domnişoara Tilly?

— Nu, dar Harry mi-a vorbit mult despre ea. Este clar din aceeaşi plămadă ca domnişoara Monday şi pot să vă asigur că există o ediţie limitată de astfel de oameni. Nu este nevoie să vă îngrijoraţi.

— Nu înţeleg, a spus Maisie.

— Lăsaţi-mă să vă explic, a zis Moş Jack. Domnişoara Monday a investit deja mult timp şi pricepere ca să se asigure că Harry nu numai că va câştiga bursa la St Bede's ci, şi mai important, că se va dovedi demn de ea. Pariez că a discutat toate posibilităţile cu prietena ei cea mai apropiată, care se întâmplă să fie domnişoara Tilly. Aşa că, atunci când îi veţi spune despre slujba cea nouă, veţi vedea că nu va fi surprinsă.

— Mulţumesc, Jack, a zis Maisie. Ce noroc are Harry cu un astfel de prieten. Tatăl pe care nu l-a avut niciodată, a spus ea încet.

— Acesta este cel mai drăguţ compliment pe care l-am primit de foarte mulţi ani, a spus Moş Jack. Îmi pare rău doar că şi-a pierdut tatăl în împrejurări atât de tragice.

— Ştii cum a murit soţul meu?

— Da, ştiu, a zis Moş Jack. Conştient că nu putea discuta acest subiect, a adăugat repede: dar doar ce mi-a spus Harry.

— Ce ţi-a spus? a întrebat Maisie, speriată.

— Că tatăl lui a murit în război.

— Dar ştii că nu e adevărat, a spus Maisie.

— Da, ştiu, i-a răspuns Moş Jack. Şi bănuiesc că şi Harry îşi dă seama că tatăl lui n-ar fi putut muri în război.

— Atunci de ce o spune?

— Cred că bănuieşte că nu vrei să-i spui adevărul.

— Dar nici eu nu ştiu adevărul, a recunoscut Maisie.

Moş Jack n-a comentat.

Maisie s-a întors încet acasă; la o întrebare i se răspunsese, la cealaltă nu. Chiar şi aşa, nu avea nicio îndoială că Moş Jack putea fi adăugat listei de persoane care ştiau ce se întâmplase cu soţul ei.

Moş Jack avusese dreptate în legătură cu Tilly, pentru că, atunci când Maisie i-a spus despre oferta domnului Frampton, n-ar fi putut fi mai înţelegătoare.

— Îţi vom simţi lipsa, a zis ea, şi bănuiesc că Royal are noroc că vei lucra acolo.

— Cum aş putea să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine în anii aceştia? a întrebat Maisie.

— Harry ar trebui să-ţi mulţumească, a spus domnişoara Tilly, şi bănuiesc că nu va dura mult până ce-şi va da seama.

***

Maisie şi-a început serviciul nou după o lună şi nu i-a luat mult să descopere de ce Palm Court nu era niciodată mai plin de o treime.

Chelneriţele îşi considerau serviciul ca pe o muncă oarecare, spre deosebire de domnişoara Tilly, care o considera o vocaţie. Ele nu se oboseau să ţină minte numele clienţilor, sau mesele lor preferate. Mai rău, cafeaua era adesea rece când era adusă şi prăjiturile se râncezeau până le cumpăra cineva. Maisie n-a fost surprinsă că nu primeau bacşişuri; nu le meritau.

După încă o lună, a început să-şi dea seama câte o învăţase domnişoara Tilly.

După trei luni, Maisie a înlocuit cinci dintre cele şapte chelneriţe, fără să recruteze pe cineva de la Tilly's. A comandat şi uniforme elegante pentru personal, precum şi farfurii noi, căni şi farfurioare şi, chiar mai important, a schimbat furnizorul de cafea şi cofetarul. Asta era ceva ce ar fi dorit să fure de la domnişoara Tilly.

— Mă coşti o grămadă de bani, Maisie, a spus domnul Frampton când altă grămadă de facturi i-a aterizat pe birou. Încearcă să nu uiţi ce ţi-am spus despre investiţii.

— Mai lăsaţi-mă şase luni, domnule Frampton şi veţi vedea rezultatele.

Deşi Maisie lucra şi ziua şi noaptea, întotdeauna îşi făcea timp să-l lase pe Harry dimineaţa la şcoală

şi să-l ia după-masă. Dar l-a avertizat pe domnul Frampton că exista o zi în care nu va ajunge la timp la serviciu.

***

Chiar înainte să plece de acasă, Maisie s-a uitat în oglindă. Era îmbrăcată în hainele de duminică, cu toate că nu se ducea la biserică. I-a zâmbit fiului ei, care arăta foarte elegant în uniforma cea nouă roşu cu negru. Chiar şi aşa, era îngrijorată când aşteptau în staţia de tramvai.

— Două bilete până la Park Street, i-a spus controlorului când Nr. 11 pleca.

A fost incapabilă să-şi ascundă mândria când l-a văzut cum îl priveşte îndeaproape pe Harry. Asta a convins-o pe Maisie că luase decizia corectă.

Când au ajuns la destinaţie, Harry a refuzat s-o lase pe mama lui să-i ducă valiza. Maisie l-a ţinut de mână în timp ce urcau încet spre şcoală, nesigură care dintre ei era mai nervos. Ea nu-şi putea lua ochii de la trăsurile elegante şi de la maşinile conduse de şoferi care-i aduceau pe ceilalţi băieţi care începeau primul trimestru. Spera doar că Harry va fi în stare să-şi facă cel puţin un prieten printre ei. La urma-urmei, unele dintre dădace erau mai bine îmbrăcate decât ea.

Harry a încetinit când s-au apropiat de porţile şcolii. Maisie îşi dădea seama că nu se simţea în largul lui – sau era doar frica de necunoscut?

— Te las acum, i-a spus ea şi s-a aplecat să-l sărute. Noroc, Harry. Fă-ne mândri de tine.

— La revedere, mamă.

În timp ce-l urmărea îndepărtându-se, Maisie a observat că şi altcineva părea interesat de Harry Clifton.

15

Maisie nu va uita niciodată când a fost nevoită să refuze prima oară un client.

— Sunt sigură că în câteva minute se va elibera o masă, domnule.

Se mândrea că, odată ce clientul plătea nota, personalul curăţa imediat masa, schimba faţa de masă şi o rearanja în doar cinci minute.

Palm Court a devenit atât de popular, încât Maisie trebuia să păstreze două mese rezervate în permanenţă, în cazul că unul dintre clienţii obişnuiţi apărea pe neaşteptate.

S-a simţit puţin stânjenită că unii dintre vechii ei clienţi de la Tilly's au început să migreze la Palm Court, inclusiv domnul Craddick, care-l ţinea minte pe Harry de la şcoală. I s-a părut un compliment şi mai mare când chiar domnişoara Tilly a început să vină la ea pentru cafeaua de dimineaţă.

— Verific opoziţia, i-a spus ea. Apropo, Maisie, cafeaua aceasta este superbă.

— Aşa şi trebuie, a replicat Maisie. E a dumneavoastră.

Eddie Atkins apărea şi el din când în când şi dacă măsura trabucurilor lui, ca să nu menţionăm talia sa, aveau vreo legătură, atunci cerul chiar trebuie să fi fost limita. Deşi era prietenos, n-a mai invitat-o pe Maisie în oraş, cu toate că-i amintea în permanenţă că uşa lui îi era întotdeauna deschisă.

Nu pentru că Maisie nu ar fi avut o ceată de admiratori cărora le permitea din când în când s-o scoată seara în oraş, la o cină la un restaurant elegant, uneori la Old Vic sau la cinema, mai ales dacă era vreun film cu Greta Garbo. Dar când se despărţeau seara, nu le permitea mai mult decât un sărut pe obraji înainte de a se întoarce acasă. Cel puţin până ce nu l-a întâlnit pe Patrick Casey, care i-a dovedit că farmecul irlandezilor nu era doar un clişeu.

Când Patrick a intrat prima oară în Palm Court, nu doar ea s-a întors să-l privească mai bine. Avea mai

mult de un metru optzeci, părul foarte negru şi o constituţie atletică. Asta ar fi fost de ajuns pentru majoritatea femeilor, dar pe Maisie a fermecat-o zâmbetul lui, aşa cum le fermecase, bănuia ea, pe multe altele.

Patrick i-a spus că se ocupa de finanţe, dar şi Eddie îi spusese că se ocupa de divertisment. Munca lui îl aducea la Bristol o dată sau de două ori pe lună, când Maisie îi permitea să o ducă la un restaurant, la teatru sau la cinema şi din când în când, renunţa şi ea la regula ei de aur şi nu lua ultimul tramvai spre Still House Lane.

Nu ar fi fost surprinsă să afle că Patrick avea vreo nevastă şi o jumătate de duzină de copii acasă, în Cork, deşi el jurase cu mâna pe inimă că era burlac.

***

Ori de câte ori domnul Holcombe venea la Palm Court, Maisie îl conducea la o masă în colţul îndepărtat al sălii, care era ascunsă de un stâlp mare şi era ferit de ceilalţi clienţi. Acordându-i această intimitate putea să-i povestească ultimele noutăţi despre Harry.

Astăzi, el părea mai interesat de viitor decât de trecut şi a întrebat-o:

— Te-ai hotărât ce va face Harry când va pleca de la St Bede’s?

— Nu m-am gândit prea mult, a recunoscut Maisie. La urma-urmei, mai durează o vreme.

— Nu chiar aşa de multă, a spus domnul Holcombe, şi nu cred că vrei să se întoarcă la Merrywood Elementary.

— Nu, a spus Maisie, hotărâtă, dar ce ar putea face altceva?

— Harry spune că i-ar plăcea să meargă la Bristol Grammar School, dar dacă nu va primi o bursă, îi e teamă că nu vei putea să plăteşti taxele.

— Nu va fi nicio problemă, l-a asigurat Maisie. Cu salariul meu de acum şi bacşişurile, nimeni nu trebuie să ştie că mama lui este chelneriţă.

— Şi ce chelneriţă, a spus domnul Holcombe, privind camera plină. Mă mir doar că nu ţi-ai deschis cafeneaua ta.

Maisie a râs şi nu s-a mai gândit la asta până ce nu a primit o vizită neaşteptată de la domnişoara Tilly.

***

Maisie se ducea la slujba de dimineaţă la St Mary Redcliffe în fiecare duminică să-şi audă fiul cântând. Domnişoara Monday o avertizase că nu va mai dura mult până ce fiului ei i se va schimba vocea şi peste câteva săptămâni nu-l va mai putea auzi cântând solo-urile de tenor.

Maisie încerca să se concentreze la predică în acea duminică-dimineaţa, dar mintea îi zbura în altă parte. S-a uitat împrejur şi i-a văzut pe domnul şi doamna Barrington stând cu fiul lor, Giles şi două fete care erau probabil fetele lor, dar cărora nu le ştia numele. Maisie fusese surprinsă când Harry îi spusese că Giles Barrington era prietenul lui cel mai apropiat. Doar o coincidenţă care-i adusese alături în primul rând, spusese el. Ea spera că nu va fi necesar să-i spună că Giles ar putea fi mai mult decât doar un prieten bun.

***

Maisie îşi dorea adesea să-l poată ajuta mai mult pe Harry în eforturile lui de a câştiga bursa la Bristol Grammar School. Cu toate că domnişoara Tilly o învăţase deja cum să citească un meniu, să adune şi să scadă, doar gândul la chinurile prin care trecea Harry o făcea să tremure.

Domnişoara Monday o încuraja pe Maisie amintindu-i că Harry nu ar fi ajuns atât de departe dacă nu ar fi fost sacrificiile făcute de ea.

— Şi, în orice caz, adăuga ea, eşti la fel de deşteaptă ca Harry, doar că nu ai avut aceleaşi oportunităţi.

Domnul Holcombe o informa asupra ceea ce el denumea „orarul” şi, în timp ce data examenului se apropia, Maisie devenea la fel de nervoasă ca elevii. Îşi dăduse seama de adevărul observaţiilor lui Moş Jack, că adesea privitorul suferă mai mult decât participantul.

Palm Court era acum plin în fiecare zi, ceea ce însă n-a oprit-o pe Maisie să iniţieze şi mai multe schimbări în decada numită de presă „frivolii ani treizeci”.

Dimineaţa începuse să le ofere clienţilor mai multe sortimente de prăjiturele la cafea, iar după-masă, meniul ei devenise la fel de popular, mai ales după ce Harry i-a spus că doamna Barrington îi dăduse la alegere ceai indian sau chinezesc. Totuşi domnul Frampton s-a opus ideii de a pune sandviciuri cu somon în meniu.

În fiecare duminică, Maisie îngenunchea pe perniţa ei, cu rugăciunea pregătită la subiect: „Te rog, Doamne, ca Harry să câştige o bursă. Dacă o va câştiga nu-Ţi voi mai cere nimic, niciodată”.

Cu o săptămână înainte de examene, Maisie a descoperit că nu mai putea dormi şi stătea în fiecare noapte întrebându-se cum se descurca Harry. Mulţi clienţi îi transmiteau încurajări, unii pentru că-l auziseră cântând în cor, alţii pentru că le dusese ziarele de dimineaţă sau doar pentru că şi copiii lor trecuseră, sau treceau, sau vor trece în viitor prin aceeaşi experienţă. I se părea lui Maisie că jumătate din Bristol dădea examen.

În dimineaţa examenului, Maisie a aşezat câţiva clienţi obişnuiţi la mese greşite, i-a dat domnului Craddick cafea în loc de ciocolata lui fierbinte şi chiar le-a prezentat câtorva clienţi notele de plată ale altora. Nimeni nu s-a plâns.

Harry i-a spus că făcuse destul de bine, dar nu putea fi sigur că era suficient de bine. I-a pomenit de cineva numit Thomas Hardy, dar Maisie nu era sigură că era vorba de un prieten sau de unul dintre profesori.

***

Când pendula din Palm Court a bătut ora zece în acea joi-dimineaţa, Maisie ştia că directorul va afişa rezultatele examenului pe panoul şcolii. Dar a mai durat douăzeci de minute până ce domnul Holcombe a intrat în sală şi s-a îndreptat spre masa lui obişnuită din spatele stâlpului. Maisie nu a reuşit să-şi dea seama ce făcuse Harry din expresia de pe faţa profesorului. A traversat repede camera pentru a i se alătura şi, pentru prima oară în patru ani, s-a aşezat lângă un client, deşi „prăbuşit" ar fi o descriere mai corectă.

— Harry a trecut cu bine, a spus domnul Holcombe, dar mi-e teamă că a ratat bursa.

— Cum adică? a întrebat Maisie, încercând să-şi oprească tremuratul mâinilor.

— Primii doisprezece candidaţi cu note de 80 la sută sau mai mari au primit burse deschise. De fapt, prietenul lui Harry, Deakins, a fost primul, cu 92 la sută. Harry a obţinut 78 la sută, ceea ce este foarte bine şi este al şaptesprezecelea din trei sute de elevi. Domnul Frobisher mi-a spus că lucrarea lui la engleză l-a tras în jos.

— Ar fi trebuit să citească Hardy şi nu Dickens, a spus o femeie care nu citise în viaţa ei o carte.

— Lui Harry i se va oferi un loc la BGS, a spus domnul Holcombe, dar nu va primi bursa anuală de o sută de lire acordată de şcoală.

Maisie s-a ridicat de pe scaun.

— Atunci va trebui să lucrez în două schimburi în loc de unul, nu? Pentru că nu vreau să se întoarcă la Merrywood Elementary, domnul Holcombe, asta e sigur.

***

În următoarele câteva zile, Maisie a fost surprinsă să vadă câţi clienţi au felicitat-o pentru extraordinara realizare a lui Harry. A mai descoperit şi că unul sau doi dintre clienţii ei aveau copii care nu trecuseră

examenul, unul dintre ei obţinând doar unu la sută. Trebuiau să aleagă cea de-a doua opţiune. Asta a făcut ca Maisie să fie şi mai hotărâtă în ideea ei că nimic nu-l va împiedica pe Harry să se ducă la Bristol Grammar School în prima zi a trimestrului.

A observat un lucru straniu în următoarea săptămână: toate bacşişurile ei s-au dublat. Dragul de domn Craddick i-a strecurat o bancnotă de cinci lire, spunându-i:

— Pentru Harry. Să fie demn de mama lui.

Când micul plic alb a intrat în cutia poştală din Still House Lane, ceea ce era ca atare un eveniment, Harry l-a deschis şi i-a citit mamei sale scrisoarea. „Clifton H.”. I se oferise un loc în primul semestru, care începea pe 16 septembrie. Când a ajuns la ultimul paragraf, care-i cerea doamnei Clifton să-i confirme în scris dacă accepta sau refuza oferta candidatului, a privit-o îngrijorat.

— Trebuie să le răspunzi imediat că le accepţi oferta! a spus ea.

Harry a îmbrăţişat-o şi i-a şoptit:

— Mi-aş dori ca tata să trăiască.

Poate este, s-a gândit Maisie.

***

Câteva zile mai târziu, au primit o a doua scrisoare. În aceasta era o listă lungă cu obiectele care trebuiau cumpărate înainte de prima zi a semestrului. Maisie a observat că Harry părea să aibă nevoie de două obiecte din fiecare reper de pe listă, în unele cazuri trei sau mai multe şi într-un caz şase: şosete scurte gri şi jartiere.

— Păcat că nu poţi împrumuta o pereche de la mine, a zis ea şi Harry s-a înroşit.

O a treia scrisoare le cerea noilor elevi să-şi aleagă trei activităţi suplimentare dintr-o listă care se întindea de la Clubul de maşini până la Şcoala de cadeţi – dintre care unele implicau o plată suplimentară de cinci lire pe activitate. Harry a ales corul, pentru care nu se plătea în plus şi Clubul de

teatru şi Societatea de Arte Frumoase. Ultima includea vizite la toate galeriile de artă din afara Bristolului pentru un preţ suplimentar.

Maisie şi-ar fi dorit să mai existe câţiva domni Craddick prin jur, dar nu l-a lăsat pe Harry să presupună că exista vreun motiv de îngrijorare, cu toate că domnul Holcombe i-a amintit că fiul ei va fi la Bristol Grammar School în următorii cinci ani. Primul membru al familiei care nu va părăsi şcoala înainte de a împlini paisprezece ani, i-a zis ea.

Maisie şi-a strâns curajul pentru o altă vizită la T.C. Marsh, Croitorii de lux.

Până când Harry a fost complet pregătit pentru prima zi a semestrului, Maisie a mers din nou pe jos la serviciu şi înapoi, economisind cinci penny la biletul de tramvai sau, după cum îi spunea mamei ei:

— O liră pe an, destul ca să-i plătesc lui Harry un costum nou.

***

Părinţii, aflase Maisie în decursul anilor, pot fi consideraţi o necesitate nefericită de către copii, dar cel mai des se dovedesc a fi stânjenitori.

În prima zi la St Bede's, Maisie fusese singura mamă care nu purtase pălărie. După aceea, îşi cumpărase una de la un magazin de mâna a doua şi, oricât n-ar mai fi fost în modă, urma să reziste până ce Harry termina Bristol Grammar School.

Harry fusese de acord că ea ar trebui să-l însoţească în prima zi a semestrului, dar Maisie se decisese că el era destul de mare ca să ia tramvaiul acasă seara. Neliniştea ei nu era cum se va duce şi se va întoarce Harry de la şcoală, ci ce să facă seara cu el, acum că nu mai stătea la internat nopţile. Nu se îndoia că dacă se va întoarce să împartă dormitorul cu unchiul Stan, se va sfârşi rău. A încercat să uite de această problemă în timp ce-l pregătea pe Harry pentru prima zi a semestrului.

Cu pălăria bună la locul ei, şi pardesiul proaspăt curăţat, pantofi negri decenţi cu o pereche de şosete

din mătase pe care-i avea prin casă, Maisie se simţea în stare să-i înfrunte pe ceilalţi părinţi. Când a coborât scările, Harry o aştepta deja la uşă. Arăta atât de elegant în uniforma lui nouă roşu-închis cu negru, încât ar fi dorit să-l plimbe în sus şi în jos pe Still House Lane astfel încât vecinii să afle că cineva de acolo mergea la Bristol Grammar School.

La fel ca în prima zi la St Bede's, au luat tramvaiul, dar Harry a rugat-o pe Maisie să coboare cu o staţie înainte de University Road. Nu i-a mai dat voie să-l ţină de mână, cu toate că a lăsat-o să-i îndrepte şapca şi să-i lege cravata.

Când Maisie a văzut prima oară adunarea gălăgioasă de tineri din faţa porţilor şcolii, a spus:

— Mai bine plec ca să nu întârzii la serviciu, ceea ce l-a nedumerit pe Harry care ştia că domnul Frampton îi dăduse liber în ziua aceea.

L-a îmbrăţişat repede pe fiul ei, după care l-a urmărit cum îşi croia drum spre şcoală. Prima persoană care l-a salutat a fost Giles Barrington. Maisie a fost surprinsă când l-a văzut pentru că Harry îi spusese că acesta va merge probabil la Eton. Şi-au strâns mâinile ca doi adulţi care tocmai încheiaseră o afacere importantă.

Maisie îi putea vedea pe domnul şi doamna Barrington stând în spatele mulţimii. Oare el voia să se asigure că o evita? După câteva minute, domnul şi doamna Deakins li s-au alăturat, însoţiţi de un câştigător al bursei Peloqun Memorial. Alte strângeri de mână, cu mâna stângă în cazul domnului Deakins.

În timp ce părinţii îşi luau la revedere de la copii, Maisie l-a urmărit pe domnul Barrington, care mai întâi i-a strâns mâna fiului său, apoi pe cea a domnului Deakins, dar s-a întors cu spatele când Harry a întins mâna. Doamna Barrington a părut stânjenită şi Maisie s-a întrebat dacă mai târziu ea îl va întreba de ce l-a ignorat pe cel mai bun prieten al fiului lor. Dacă ar fi făcut-o, Maisie era sigură că el nu-i va spune motivul adevărat. Maisie se temea că nu va mai dura mult până ce Harry va întreba de ce domnul Barrington era aşa de necioplit cu el. Atâta

vreme cât doar trei oameni ştiau adevărul, nu-şi putea închipui de ce Harry l-ar fi aflat.

16

Domnişoara Tilly devenise o clientă obişnuită la Palm Court şi avea de acum propria ei masă.

De obicei venea pe la ora patru şi comanda o cană cu ceai (Earl Grey) şi un sandvici cu castraveţi. Refuza întotdeauna să ia ceva din varietatea de fursecuri, tarte cu gem sau ecleruri cu ciocolată, dar îşi permitea din când în când un corn cu unt. Când a apărut într-o zi chiar înainte de cinci, neobişnuit de târziu pentru ea, Maisie a fost uşurată văzând că masa ei obişnuită era liberă.

— Mă întreb dacă aş putea să stau azi într-un loc ceva mai discret, Maisie. Am ceva să-ţi spun.

— Desigur, domnişoară Tilly, a spus Maisie şi a condus-o la masa preferată a domnului Holcombe, în spatele stâlpului din capătul îndepărtat al sălii. Sunt liberă peste cinci minute, i-a mai spus Maisie. Voi veni atunci.

Când ajutoarea ei, Susan, a apărut să-i preia tura, Maisie i-a explicat că i se va alătura domnişoarei Tilly pentru câteva minute, dar nu aştepta să fie servită.

— Bătrânica e supărată de ceva? a întrebat Susan.

— Bătrânica asta m-a învăţat tot ce ştiu, a replicat Maisie, zâmbind.

Când s-a făcut ora cinci, Maisie s-a dus şi s-a aşezat pe scaunul din faţa domnişoarei Tilly. Rareori stătea la aceeaşi masă cu un client şi, de câte ori o făcea, nu se simţea la locul ei.

— Vrei nişte ceai, Maisie?

— Nu, mulţumesc, domnişoară Tilly.

— Înţeleg. Voi încerca să nu te reţin prea mult, dar înainte de a-ţi spune de ce am vrut să te văd, pot să întreb ce mai face Harry?

— Mi-aş dori să nu mai crească atât, a spus Maisie. Am impresia că-i lungesc pantalonii în fiecare săptămână. În ritmul ăsta pantalonii lui lungi vor ajunge şort înainte de sfârşitul anului.

Domnişoara Tilly a râs.

— Şi învăţătura?

— În raportul lui de sfârşit de semestru spune… Maisie s-a oprit încercând să-şi amintească ce scria exact, „Un început foarte bun. Foarte promiţător. Este primul la engleză.”

— Cumva ironic, a comentat domnişoara Tilly. Dacă îmi amintesc corect, din cauza acestui subiect nu a primit bursă deschisă.

Maisie a încuviinţat şi a încercat să nu se gândească la consecinţele financiare ale faptului că Harry nu-l citise suficient de bine pe Thomas Hardy.

— Cred că eşti mândră de el, a spus domnişoara Tilly. Şi, când m-am dus la St Mary’s sâmbătă, am fost încântată să văd că a revenit la cor.

— Da, dar acum trebuie să stea în rând cu baritonii. Zilele lui de solist s-au terminat. Dar este şi în clubul de teatru şi, pentru că nu sunt fete la BGS, o joacă pe Ursula în piesa şcolii.

— *Mult zgomot pentru nimic,* a spus domnişoara Tilly. Totuşi, nu trebuie să te mai fac să pierzi timpul aşa că-ţi voi spune de ce am venit să te văd. A luat o înghiţitură de ceai de parcă ar fi vrut să îşi revină înainte de a vorbi iar, apoi s-a avântat.

— Luna viitoare voi împlini şaizeci de ani, dragă şi, de o vreme încoace mă gândesc să mă retrag.

Maisie nu se gândise niciodată că domnişoara Tilly nu va continua pe vecie.

— Domnişoara Monday şi cu mine ne-am gândit să ne retragem în Cornwall. Am pus ochii pe o cabană pe malul mării.

Nu puteţi pleca din Bristol, ar fi vrut Maisie să spună. Vă iubesc pe amândouă şi, dacă plecaţi, cui îi voi mai cere sfatul?

— Treburile s-au aranjat luna trecută, a continuat domnişoara Tilly, când un om de afaceri local mi-a făcut o ofertă pentru salonul de ceai. Se pare că vrea să-l adauge imperiului său în creştere. Şi, cu toate că nu mă interesează ideea, oferta lui era prea tentantă ca să renunţ la ea. Maisie avea doar o întrebare, dar n-a vrut s-o întrerupă pe domnişoara Tilly. De atunci, m-am gândit mult la asta şi m-am hotărât că, dacă ai

putea oferi aceeaşi sumă ca el, aş prefera să iei tu afacerea decât s-o dau unui străin.

— Cât v-a oferit?

— Cinci sute de lire.

Maisie a oftat.

— Sunt flatată că v-aţi gândit la mine, a spus ea într-un târziu, dar eu nu am nici măcar cinci sute de penny ai mei, ce să mai vorbim de cinci sute de lire.

— Mi-era teamă că vei spune asta, a spus domnişoara Tilly. Dar dacă ai găsi un sponsor, sunt sigură că ar considera afacerea o investiţie bună. La urma-urmei, am avut un profit de o sută şi douăsprezece lire şi zece şilingi anul trecut, fără să socotesc salariul meu. Ţi-aş fi dat-o pentru mai puţin, dar am găsit o cabană încântătoare în St Mawes şi proprietarii nu acceptă mai puţin de trei sute de lire. Domnişoara Monday şi cu mine am rezista din economiile noastre un an sau doi, dar cum niciuna dintre noi nu are pensie, cele două sute de lire înseamnă foarte mult pentru noi.

Maisie era gata să-i spună domnişoarei Tilly cât de supărată era că nu putea să-i accepte oferta când Patrick Casey a intrat în salon şi s-a aşezat la masa lui obişnuită.

***

Abia după ce au făcut dragoste, Maisie i-a spus lui Patrick de oferta domnişoarei Tilly. El s-a ridicat, şi-a aprins o ţigară şi a inhalat adânc.

— Nu ar fi greu să strângem banii ăştia. Doar nu e vorba de Brunel care încearcă să strângă banii ca să construiască podul suspendat Clifton.

— Nu, e doar doamna Clifton care încearcă să strângă cinci sute de lire când n-are nici măcar două jumătăţi de penny.

— Adevărat, dar eşti în stare să demonstrezi profitul şi veniturile, ca să nu mai vorbim de bunul renume al ceainăriei. Dar să ştii că trebuie să mă uit la registrele contabile din ultimii cinci ani şi să mă asigur că ţi s-a spus totul.

— Domnişoara Tilly n-ar încerca să înşele pe nimeni.

— Va mai trebui să verifici că nu există nicio chirie scadenţă în viitorul apropiat, a spus Patrick, ignorând protestele ei, şi să reverifici că nici contabilul ei nu a pus clauze de penalitate în momentul în care începi să ai profit.

— Domnişoara Tilly n-ar face aşa ceva, a protestat Maisie.

— Eşti aşa de credulă, Maisie. Trebuie să ţii minte că nu va mai depinde de domnişoara Tilly, ci de un avocat care trebuie să demonstreze că-şi câştigă banii şi un contabil care caută ziua de salariu în cazul în care nu-l verifici.

— E clar că nu o cunoşti pe domnişoara Tilly.

— Încrederea ta în bătrâna doamnă este emoţionantă, Maisie, dar treaba mea este să protejez oameni ca tine şi o sută şi douăsprezece lire şi zece şilingi pe an nu-ţi vor ajunge, având în vedere că va trebui să plăteşti ratele investitorului.

— Domnişoara Tilly m-a asigurat că profitul nu include şi salariul ei.

— S-ar putea să fie aşa, dar nu ştii ce salariu are. Vei avea nevoie de cel puţin încă 250 de lire pe an ca să supravieţuieşti, altfel nu numai că vei ajunge pe drumuri, ci şi Harry va fi dat afară de la şcoală.

— De abia aştept s-o întâlneşti pe domnişoara Tilly.

— Şi bacşişurile? La Royal iei 50 la sută din bacşişuri, ceea ce înseamnă încă cel puţin două sute de lire pe an, care acum nu sunt impozabile, cu toate că sunt sigur că un alt guvern se va gândi şi la asta.

— Poate ar trebui să-i spun domnişoarei Tilly că este un risc prea mare. La urma-urmei, după câte îmi tot spui, am un venit sigur la Royal, fără niciun risc.

— Aşa este, dar dacă domnişoara Tilly este măcar pe jumătate la fel de bună cât spui tu, aceasta ar putea fi o ocazie cu care ai putea să nu te mai întâlneşti.

— Hotărăşte-te odată, Patrick, a spus Maisie, încercând să nu pară exasperată.

— O s-o fac după ce o să văd registrele.

— O s-o faci după ce-o s-o vezi pe domnişoara Tilly, i-a spus Maisie, pentru că atunci vei înţelege adevăratul sens al cuvintelor bună-credinţă.

— De abia aştept să mă întâlnesc cu acest model de virtute.

— Asta înseamnă că mă vei reprezenta?

— Da, a zis el, stingându-şi ţigara.

— Şi cu cât vei taxa această văduvă fără bani, domnule Casey?

— Stinge lumina.

***

— Eşti sigură că e un risc acceptabil? a întrebat-o domnul Frampton, când ai atâta de pierdut?

— Consultantul meu financiar zice că da, a replicat Maisie. M-a asigurat că nu numai registrele sunt corecte, ci şi că, după ce voi plăti împrumutul, ar trebui să strâng un profit bun după numai cinci ani.

— Dar aceia vor fi chiar anii în care Harry va fi la Bristol Grammar.

— Ştiu asta, domnule Frampton, dar domnul Casey a asigurat un salariu substanţial pentru mine ca parte a învoielii şi, după ce voi împărţi bacşişurile cu personalul, ar trebui să câştig cam aceeaşi sumă ca acum. Şi mai important, după cinci ani voi avea o proprietate valoroasă şi, din acel moment, toate profiturile vor fi ale mele, a spus ea, încercând să-şi amintească ce spusese Patrick.

— Mi-e clar că te-ai hotărât, a spus domnul Frampton. Dar lasă-mă să te avertizez, Maisie că e o mare diferenţă între a fi angajată şi eşti sigură că iei acasă cam aceeaşi sumă în fiecare săptămână şi să fii angajator când va fi responsabilitatea ta să asiguri salariile tuturor în fiecare vineri noaptea. Sincer, Maisie, eşti foarte bună la ceea ce faci, dar eşti cu adevărat sigură că vrei să te transformi dintr-o angajată în proprietară?

— Domnul Casey va fi acolo şi mă va sfătui.

— Casey e un tip capabil, recunosc, dar mai are şi alţi clienţi importanţi prin toată ţara. Tu va trebui să-ţi conduci afacerea în fiecare zi. Dacă ceva va merge prost, nu va fi întotdeauna lângă tine să te ţină de mână.

— Dar s-ar putea să nu mai am o ocazie ca asta toată viaţa.

Alt citat al lui Patrick.

— Aşa să fie, Maisie, a spus Frampton. Şi să ştii că ne vei lipsi mult la Royal. Singurul motiv pentru care nu eşti de neînlocuit este pentru că ţi-ai antrenat ajutoarea aşa de bine.

— Susan se va comporta excelent, domnule Frampton.

— Sigur că da. Dar nu va fi Maisie Clifton. Lasă-mă să fiu primul care să-ţi urez succes în noua aventură şi, dacă lucrurile nu vor merge aşa cum îţi doreşti, întotdeauna vei găsi de lucru la Royal.

Domnul Frampton s-a ridicat de la birou şi a dat mâna cu Maisie, exact aşa cum făcuse cu şase ani înainte.

17

După o lună, Maisie a semnat şase documente în prezenţa domnului Prendergast, directorul National Provincial Bank de pe Corn Street. Dar nu până ce Patrick nu parcursese cu ea fiecare pagină, rând cu rând, acum fericit să recunoască cât de mult se înşelase în privinţa domnişoarei Tilly… Dacă toată lumea s-ar fi comportat la fel de onorabil ca ea, îi spusese el, ar fi rămas fără slujbă.

Maisie i-a înmânat domnişoarei Tilly un cec de 500 de lire pe 19 martie 1934, primind o îmbrăţişare şi o ceainărie în schimb. După o săptămână, domnişoara Tilly şi domnişoara Monday au plecat în Cornwall.

Când Maisie a deschis uşile magazinului a doua zi, a păstrat numele „Tilly's". Patrick o sfătuise să nu neglijeze avantajele păstrării numelui lui Tilly pe ceainărie („fondată în 1898") şi să nu se gândească să-l schimbe până la decesul domnişoarei Tilly şi poate nici după aceea.

— Clienţilor obişnuiţi nu le plac schimbările, mai ales cele bruşte, aşa că nu te grăbi să modifici ceva.

Maisie a descoperit totuşi câteva schimbări pe care le-ar fi putut face fără să-şi ofenseze clienţii. A simţit că nişte feţe noi de masă n-ar strica, iar scaunele şi chiar mesele începuseră să arate cam ponosite. Şi nu observase chiar domnişoara Tilly că se cam subţiase covorul?

— Cum vrei tu, a comentat Patrick într-una dintre vizitele lui lunare. Dar aminteşte-ţi că este mult mai uşor să cheltuieşti bani decât să-i câştigi şi nu fi prea surprins dacă unele dintre bătrâne vor dispărea şi nu vei câştiga suma aşteptată în prima lună.

S-a dovedit că Patrick avusese dreptate. Numărul de clienţi a scăzut în prima lună şi în a doua lună la fel, dovedind cât de populară fusese domnişoara Tilly. Dacă ar fi scăzut iar şi în a treia lună, Patrick ar fi sfătuit-o pe Maisie să ţină seama de profituri şi de limitele de credit, dar a ajuns la fund – altă expresie a

lui Patrick – şi chiar a început să crească în luna următoare, deşi nu prea mult.

***

La sfârşitul primului an, Maisie ieşise la fix, dar nu câştigase destul ca să plătească rata împrumutului de la bancă.

— Nu te agita, dragă, i-a spus domnişoara Tilly într-una dintre rarele ei vizite la Bristol. Mie mi-a luat câţiva ani ca să obţin un profit.

Dar Maisie nu avea ani la dispoziţie.

În al doilea an a început să-i meargă mai bine, cu unii dintre clienţii ei obişnuiţi de la Royal reveniţi la vechi loc. Eddie Atkins se îngrăşase atât de mult şi trabucurile lui deveniseră atât de mari, încât Maisie nu putea decât să-şi închipuie că afacerile îi erau înfloritoare. Domnul Craddick apărea la ora unsprezece în fiecare dimineaţă cu haina de ploaie şi cu umbrela în mână, oricare ar fi fost vremea. Domnul Holcombe venea din când în când, întotdeauna aducându-i veşti despre progresele lui Harry, iar Maisie nu-l lăsa să plătească nota. Prima oprire a lui Patrick când sosea în Bristol era la Tilly's.

În cel de-al doilea an, Maisie a trebuit să-şi înlocuiască un furnizor care nu ştia diferenţa dintre proaspăt şi stătut şi o chelneriţă care nu era convinsă că un client are întotdeauna dreptate. Câteva tinere s-au prezentat pentru a-i lua locul, pentru că devenise la modă ca femeile să muncească. Maisie a ales-o pe o tânără numită Karen, care avea o claie de păr blond, cârlionţat, ochi mari, albaştri, şi ceea ce revistele de modă numeau figură de păpuşă. Maisie simţea că această Karen ar fi putut atrage clienţi noi, mai tineri decât obişnuiţii ceainăriei.

Alegerea unui nou furnizor de prăjituri s-a dovedit mai dificilă. Cu toate că multe companii participaseră la licitaţie pentru contract, Maisie era foarte pretenţioasă. Totuşi, când Bob Burrows de la Burrows' Bakery (fondată în 1935) i-a apărut în prag

şi i-a spus că Tilly's va fi clientul numărul unu, l-a luat pentru o lună de probă.

Bob s-a dovedit a fi muncitor şi de încredere şi, chiar şi mai important, produsele lui erau întotdeauna proaspete şi atrăgătoare, iar clienţii ei spuneau adesea:

— Ei bine, poate încă una.

Cornuleţele lui cu unt şi fructe erau foarte populare, dar fursecurile cu ciocolată, noua manie, păreau să dispară din galantar mult înainte de prânz. Cu toate că Maisie îl presa întruna, el îi tot spunea că pur şi simplu nu putea să facă mai multe.

Într-o dimineaţă, după ce Bob îşi adusese produsele, lui Maisie i s-a părut că era puţin cam pierdut, aşa că l-a obligat să se aşeze şi i-a dat o cană cu cafea. I-a mărturisit că suferea de aceleaşi probleme cu banii lichizi pe care le suferise şi ea în primul an. Dar era încrezător că toate vor merge pentru că mai luase câteva magazine noi, deşi i-a explicat lui Maisie că ştia cât îi era de dator pentru că-i oferise prima şansă.

Săptămânile treceau şi aceste pauze matinale de cafea au devenit un soi de ritual. Chiar şi aşa, Maisie a fost cât se poate de surprinsă când Bob a invitat-o la o întâlnire pentru că ea considera relaţia lor ca fiind strict profesională. Cumpărase bilete la *Noapte strălucitoare,* un nou muzical care se juca la Hippodrome, iar Maisie sperase că Patrick o va duce acolo. I-a mulţumit lui Bob, dar i-a explicat că nu doreşte să strice relaţia dintre ei. I-ar fi plăcut să adauge că existau deja doi bărbaţi în viaţa ei, unul de cincisprezece ani, îngrijorat de acnee şi un irlandez care vizita Bristolul o dată pe lună şi nu părea să-şi dea seama că îl iubeşte.

Dar Bob nu a acceptat să fie refuzat şi, după o lună, Maisie a fost şi mai stânjenită când i-a făcut cadou o broşă cu marcasite. L-a sărutat pe obraji şi s-a întrebat cum aflase că era ziua ei de naştere. În acea seară a pus broşa într-un sertar şi ar fi uitat de ea dacă n-ar fi primit şi alte cadouri în mod regulat.

Patrick părea amuzat de insistenţele rivalului său şi într-o seară, la cină, i-a amintit lui Maisie că era o femeie muncitoare cu perspective bune.

Maisie n-a râs.

— Trebuie să termine, a spus ea.

— Atunci de ce nu-ţi găseşti alt furnizor?

— Pentru că cei buni sunt mai greu de găsit decât amanţii. Oricum, Bob e de încredere, prăjiturile lui sunt cele mai bune din oraş şi preţurile sunt mai mici decât ale concurenţei.

— Şi te iubeşte, a spus Patrick.

— Nu mă mai necăji, Patrick, trebuie să se oprească.

— O să-ţi spun ceva mai important care trebuie să se oprească, a spus Patrick, aplecându-se şi deschizându-şi servieta.

— Pot să-ţi amintesc că trebuia să avem o cină romantică împreună, la lumina lumânărilor, nu să vorbim de afaceri.

— Mi-e teamă că asta nu poate aştepta, a spus el, punând un teanc de hârtii pe masă. Acestea sunt balanţele tale contabile pe ultimele trei luni şi nu sunt prea fericite.

— Dar credeam că ai spus că lucrurile se vor aranja.

— Şi s-au aranjat. Ai reuşit să-ţi ţii cheltuielile în limitele recomandate de bancă dar, în mod inexplicabil, venitul a scăzut în aceeaşi perioadă.

— Cum se poate? s-a mirat Maisie. Am plătit foarte mult în ultima perioadă.

— De aceea m-am hotărât să verific atent toate chitanţele şi facturile tale din ultima lună. Nu se potrivesc. Am ajuns la trista concluzie, Maisie, că una dintre chelneriţele tale te fură. Se întâmplă adesea în catering; de obicei se dovedeşte a fi barmanul sau ospătarul-şef dar, de îndată ce începi, nu te opri până ce nu găseşti responsabilul şi nu-l concediezi. Dacă nu identifici repede vinovatul, vei avea încă un an fără profit şi nu vei putea plăti un penny din împrumutul de la bancă şi cu atât mai puţin nu-ţi vei putea reduce dobânda.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac?

— Să-ţi supraveghezi cu atenţie personalul până ce-l prinzi pe vinovat.

— Şi de unde voi şti care este?

— Există mai multe semne după care-l poţi găsi, a spus Patrick. Cineva care trăieşte peste posibilităţi, poate are un palton nou sau o bijuterie scumpă, sau merge într-o vacanţă pe care nu şi-ar putea-o permite în mod normal. Îţi va spune probabil că are un iubit nou, dar…

— Ei, la naiba, a spus Maisie. Cred că ştiu cine ar putea să fie.

— Cine?

— Karen. E aici doar de câteva luni şi de curând a plecat la Londra în weekendul liber. Lunea trecută a apărut la serviciu cu o eşarfă nouă şi o pereche de mănuşi din piele care m-au făcut să mă simt cam invidioasă.

— Nu sări la concluzii pripite, a spus Patrick, dar urmăreşte-o. Ori ascunde bacşişurile, ori bagă mâna în casa de bani, ori ambele. Şi mai pot să te asigur de ceva, nu se va opri. În majoritatea cazurilor, hoţii devin din ce în ce mai încrezători până ce sunt prinşi. Trebuie s-o opreşti repede, înainte să ajungi la faliment.

***

Lui Maisie nu-i plăcea să-şi spioneze personalul. La urma-urmei, ea le alesese pe cele mai tinere singură, iar cele mai în vârstă lucraseră cu Tilly de multă vreme.

O urmărea mai ales pe Karen, dar nu se vedeau semne evidente că ar fura. Dar, după cum o avertizase Patrick, hoţii sunt mai îndrăzneţi decât oamenii cinstiţi, iar Maisie nu putea s-o urmărească tot timpul.

Apoi problema s-a rezolvat de la sine. Karen şi-a dat demisia, anunţând-o că s-a logodit şi i se va alătura logodnicului ei în Londra la sfârşitul lunii. Lui Maisie i s-a părut că inelul de logodnă părea

foarte scump, deşi se putea doar întreba cine-l plătise. Dar nu s-a mai gândit la asta, fericită că avea o problemă mai puţin cu care să-şi bată capul.

Dar când Patrick s-a întors la Bristol după câteva săptămâni, a avertizat-o pe Maisie că venitul ei lunar scăzuse din nou, aşa că nu putea să fi fost Karen.

— Oare trebuie să chem poliţia? a întrebat Maisie.

— Nu încă. Ultimul lucru de care ai nevoie sunt acuzaţii false sau zvonuri care-ţi vor nelinişti personalul. Poliţia ar putea să găsească hoţul, dar înainte de asta, îţi vei pierde câţiva dintre oamenii cei mai buni cărora nu le place să fie bănuiţi. Şi poţi să fii sigură că vor afla şi clienţii şi nu ai nevoie nici de asta.

— Cât îmi mai pot permite să continui aşa?

— Să mai lăsăm să treacă o lună. Dacă nu descoperim făptaşul până atunci, va trebui să anunţi poliţia. I-a zâmbit larg. Acum să uităm de afaceri şi să încercăm să ne amintim că e ziua ta.

— Asta a fost acum două luni, a zis ea. Şi dacă n-ar fi fost Bob, tu nici măcar n-ai fi ştiut.

Patrick şi-a mai deschis o dată servieta, dar de data aceasta a scos o cutie albastră cu sigla Swan pe ea. I-a dat-o lui Maisie care a deschis-o şi a descoperit o pereche de mănuşi negre din piele şi o eşarfă din mătase cu modelul Burberry tradiţional.

— Deci tu eşti cel care mă păcăleşte, a zis Maisie, îmbrăţişându-l.

Patrick nu i-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai am şi alte noutăţi. Maisie l-a privit în ochi şi s-a întrebat ce mai mergea prost la Tilly's. Am fost avansat. Voi fi şeful noii noastre sucursale din Dublin. Voi fi legat de birou majoritatea timpului, aşa că altcineva îmi va lua locul. Te voi mai vizita, dar nu chiar aşa de des.

Maisie a zăcut în braţele lui şi a plâns toată noaptea. Se gândise că n-ar fi vrut să se mai mărite iar, până ce bărbatul pe care-l iubea devenise indisponibil.

A ajuns târziu în ziua următoare la muncă şi l-a găsit pe Bob aşteptând-o în prag. A deschis uşa din faţă şi el a început să descarce camionul.

— Vin imediat, i-a zis Maisie, intrând în toaleta personalului.

Îi spusese adio lui Patrick când el se urcase în tren, la Temple Meads, şi izbucnise iar în plâns. Probabil că arăta groaznic şi n-ar fi vrut să creadă clienţii că ceva nu era în regulă.

— Nu vă aduceţi niciodată problemele personale la muncă, le amintea domnişoara Tilly adesea angajatelor. Clienţii au destule probleme ale lor fără să mai aibă şi grija voastră.

Maisie s-a uitat în oglindă: machiajul era jalnic.

— La naiba, a spus ea cu voce tare când şi-a dat seama că-şi lăsase geanta pe galantar.

Când s-a întors în magazin să şi-o ia, i s-a făcut brusc rău. Bob stătea cu spatele la ea, cu o mână în casa de macat. L-a urmărit cum îndeasă o mână de bancnote şi monede în buzunarul de la pantaloni, cum închide liniştit sertarul şi apoi cum se întoarce la camion să ia altă tavă cu prăjituri.

Maisie ştia exact ce ar fi sfătuit-o Patrick. A intrat în cafenea şi s-a dus lângă casa de marcat în timp ce Bob intra agale pe uşă. Nu ducea o tavă, ci o geantă mică, roşie. I-a zâmbit larg şi a căzut în genunchi.

— Vei pleca imediat din cafenea, Bob Burrows, a spus Maisie, cu un ton care a surprins-o chiar şi pe ea. Dacă te mai văd vreodată lângă ceainăria mea, voi chema poliţia.

Se aşteptase la un şir de explicaţii şi scuze, dar Bob s-a ridicat pur şi simplu, a pus banii pe care-i furase înapoi pe galantar şi a plecat fără să spună vreun cuvânt. Maisie s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun tocmai când sosea primul dintre angajaţi.

— Bună dimineaţa, doamnă Clifton. Frumoasă vreme pentru această perioadă a anului.

18

Ori de câte ori un plic maro şi subţire era pus în cutia poştală de la numărul 27, Maisie bănuia că era de la Bristol Grammar School şi era, probabil, altă factură pentru taxele de şcolarizare ale lui Harry, plus diferite „extra”, după cum le numea Societatea Municipală de Binefacere din Bristol.

În drum spre casă întotdeauna trecea pe la bancă pentru a depune încasările zilei în contul ei şi partea ei din bacşişuri într-un cont separat, numit „Harry’s”, în speranţa că la sfârşitul fiecărui trimestru va avea suficienţi bani ca să acopere factura de la BGS.

Maisie a rupt plicul şi, cu toate că nu putea citi fiecare cuvânt din scrisoare, a recunoscut semnătura şi, deasupra ei, cifra de 37 de lire şi 10 şilingi. De abia îi ajungeau banii, dar, după ce domnul Holcombe îi citise ultimul raport despre Harry, fusese de acord cu el: urma ia fie o investiţie bună.

— Dar ai grijă, o avertizase domnul Holcombe, plata nu va fi mai mică după ce va termina şcoala.

— De ce nu? l-a întrebat Maisie. Nu-i va fi greu să-şi găsească un serviciu după atâta educaţie şi atunci va putea să înceapă să-şi plătească singur facturile.

Domnul Holcombe a dat din cap trist, de parcă unul dintre elevii săi mai puţin atent nu reuşise să înţeleagă ceva.

— Eu sper că atunci când va pleca de la Bristol, va dori să meargă la Oxford pentru literatură engleză.

— Şi cât va mai dura? l-a întrebat Maisie.

— Trei, poate patru ani.

— Cred că va citi destulă literatură până atunci.

— Desigur suficientă ca să găsească un serviciu.

Maisie a râs.

— Poate va ajunge profesor ca dumneavoastră.

— El nu este ca mine, a replicat domnul Holcombe. Dacă ar fi să ghicesc, va ajunge scriitor.

— Poţi să trăieşti din aşa ceva?

— Desigur, dacă ai succes. Dar dacă nu merge, ai putea să ai dreptate – va ajunge profesor ca mine.

— Mi-ar plăcea asta, a spus Maisie, nesesizând ironia.

A pus plicul în geantă. Când s-a dus la bancă după serviciu în acea după-masă, s-a asigurat mai întâi că erau cel puţin 37 de lire şi 10 şilingi în contul lui Harry înainte de a scrie cecul pentru întreaga sumă. Doar banca câştigă atunci când îţi depăşeşti contul, îi spusese Patrick. Şcoala o mai păsuise cu două sau trei săptămâni în trecut, dar Patrick îi explicase că, la fel ca ceainăria, şi ei trebuiau să-şi facă bilanţurile la sfârşitul fiecărui trimestru.

Maisie nu a aşteptat mult tramvaiul şi, de îndată ce s-a aşezat, gândurile ei s-au întors la Patrick. Nu ar fi recunoscut în faţa nimănui, nici chiar a mamei ei, cât de mult îi lipsea.

Gândurile i-au fost întrerupte de o maşină a pompierilor care depăşea tramvaiul. Câţiva pasageri s-au uitat după ea. De îndată ce a dispărut din vedere, Maisie şi-a întors atenţia spre Tilly's. De când îl concediase pe Bob Burrows, managerul băncii o anunţase că ceainăria începuse să obţină un profit stabil în fiecare lună şi ar putea chiar să depăşească recordul domnişoarei Tilly de 112 lire şi 10 şilingi până la sfârşitul anului, ceea ce îi va permite să înceapă să plătească o parte din împrumutul de 500 de lire. Ar fi putut chiar să-i rămână destul ca să cumpere o pereche de pantofi noi pentru Harry.

Maisie a coborât din tramvai pe Victoria Street. În timp ce traversa podul Bedminster, s-a uitat la ceas şi s-a gândit iar la fiul ei şi la primul cadou pe care i-l va face. Şapte şi douăzeci şi două de minute: va avea timp destul să deschidă ceainăria şi să fie gata pentru primul client până la opt. Îi plăcea întotdeauna să vadă coada mică ce o aştepta pe trotuar când schimba semnul din „închis" în „deschis".

Chiar înainte să ajungă pe High Street, a depăşit-o altă maşină de pompieri şi acum putea zări o coloană de fum negru ridicându-se la cer. Dar abia când a ajuns pe Broad Street inima ei a început să bată mai

repede. Cele trei maşini de pompieri şi o maşină a poliţiei erau parcate lângă Tilly's.

Maisie a început să alerge.

— Nu, nu, nu poate să fie Tilly's, a strigat ea, apoi a zărit câţiva angajaţi ai ei stând în grup pe celălalt trotuar.

Una dintre ele plângea. Maisie era la câţiva metri de unde se aflase uşa din faţă când un poliţist a oprit-o din drum.

— Dar eu sunt proprietara! a protestat ea pe când privea cu neîncredere cenuşa fumegândă care fusese până acum cea mai populară ceainărie din oraş.

Ochii îi lăcrimau şi a început să tuşească când fumul negru a învăluit-o. S-a uitat la rămăşiţele galantarului care fusese atât de lucios, la stratul de cenuşă care acoperise podeaua unde stătuseră scaunele şi mesele cu feţele de masă imaculate atunci când încuiase în seara precedentă.

— Îmi pare rău, doamnă, i-a spus poliţistul, dar, pentru binele dumneavoastră, vă rog să vă alăturaţi angajaţilor pe celălalt trotuar.

Maisie s-a întors cu spatele la Tilly's şi a traversat încet drumul. Înainte de a ajunge pe trotuarul de vizavi, l-a văzut stând la marginea mulţimii. În momentul când li s-au întâlnit privirile, el s-a întors şi a plecat.

***

Detectivul-inspector Blakemore şi-a deschis carnetul de notiţe şi s-a uitat la suspecta aflată de cealaltă parte a mesei.

— Puteţi să-mi spuneţi unde eraţi în jurul orei trei în această dimineaţă, doamnă Clifton?

— Acasă, în pat, a spus Maisie.

— Poate să confirme cineva?

— Dacă prin asta, domnule detectiv, vreţi să spuneţi dacă era cineva cu mine în pat atunci, răspunsul este nu. De ce mă întrebaţi?

Poliţistul şi-a notat ceva, ceea ce i-a mai oferit puţin timp de gândire. Apoi a spus:

— Încerc să aflu dacă a mai fost implicat şi altcineva.

— Implicat în ce? a întrebat Maisie.

— Incendiere, a replicat el, urmărind-o cu atenţie.

— Dar cine ar vrea să dea foc la Tilly's? l-a întrebat Maisie.

— Speram că aţi putea să mă ajutaţi cu asta, a comentat Blakemore.

A făcut o pauză, sperând că doamna Clifton ar putea adăuga ceva ce va regreta mai târziu. Dar ea n-a spus nimic.

Detectivul-inspector Blakemore nu se putea hotărî dacă doamna Clifton era foarte calmă sau doar foarte naivă. Ştia pe cineva care i-ar fi putut răspunde la această întrebare.

***

Domnul Frampton s-a ridicat de la birou, a dat mâna cu Maisie şi i-a făcut semn să ia loc.

— Mi-a părut foarte rău când am auzit de incendiul de la Tilly's, a spus el. Slavă Domnului că n-a fost nimeni rănit. Maisie nu-i prea mulţumise Domnului în ultima vreme. Sper că atât clădirea cât şi conţinutul erau complet asigurate, a adăugat el.

— Oh, da, a zis Maisie. Mulţumită domnului Casey era bine acoperită, dar, din nefericire, compania de asigurări refuză să plătească vreun penny până când poliţia nu confirmă că eu n-am fost implicată.

— Nu pot să cred că poliţia te crede suspectă, a zis Frampton.

— Cu problemele mele financiare, a spus Maisie, cine poate da vina pe ei?

— Va dura puţin timp până ce se vor lămuri că este o idee ridicolă.

— Dar eu nu am timp, a spus Maisie. De aceea am venit să vă văd. Îmi trebuie o slujbă şi, când ne-am întâlnit ultima oară, chiar în camera asta, îmi amintesc că aţi spus că dacă aş vrea să revin la Royal…

— Şi aşa era, a întrerupt-o domnul Frampton. Dar nu-ţi pot da vechea poziţie înapoi, pentru că Susan este excelentă şi am luat de curând trei dintre angajatele de la Tilly's, aşa că nu am locuri libere la Palm Court. Singura poziţie liberă în acest moment nu prea merită…

— Accept orice, a zis Maisie, şi vreau să spun chiar orice.

— Unii dintre clienţii noştri ar dori să mănânce câte ceva după ce s-a închis restaurantul, noaptea, a spus domnul Frampton. M-am gândit să ofer cafea şi sandviciuri după ora zece până la deschiderea restaurantului pentru micul dejun la ora şase dimineaţa. Îţi pot da doar trei lire pe săptămână la început, deşi, desigur, toate bacşişurile îţi vor aparţine. Desigur că înţeleg că…

— O voi face.

— Şi când poţi începe?

— La noapte.

***

Când plicul maro a aterizat pe preşul din faţa numărului 27, Maisie l-a înghesuit în geantă, nedeschis, şi s-a întrebat cât va mai dura până ce va primi un al doilea, poate un al treilea şi, în cele din urmă, un plic alb, gros, nu de la contabil, ci de la director, cerând ca doamna Clifton să-şi retragă fiul de la şcoală la sfârşitul trimestrului. Se îngrozea gândindu-se la clipa în care Harry va trebui să-i citească acea scrisoare.

În septembrie, Harry urma să intre în clasa a şasea şi nu-şi putea ascunde încântarea din ochi ori de câte ori vorbea despre „avansatul" la Oxford şi participarea la cursurile de engleză ale lui Alan Quilter, unul dintre cei mai mari savanţi de atunci. Maisie nu ştia cum să-i spună că nu va mai fi posibil.

Primele ei nopţi la Royal fuseseră liniştite şi activitatea nu s-a înteţit în timpul lunii care a urmat. Ea nu putea suporta să n-aibă treabă şi, când femeile de serviciu veneau dimineaţa la cinci, descopereau că

nu mai aveau ce face în Palm Court. Chiar şi în nopţile cele mai ocupate, Maisie nu avea mai mult de o jumătate de duzină de clienţi, aşa că nu prea avea şanse să-şi formeze o clientelă fidelă, iar bacşişurile nu puteau acoperi plicul cel maro, rămas nedeschis în geantă.

Maisie ştia că, dacă Harry va rămâne la Bristol Grammar School şi va avea cea mai mică şansă să ajungă la Oxford, exista o singură persoană la care putea recurge. Va implora dacă va fi necesar.

19

— Şi ce te face să crezi că domnul Hugo va dori să te ajute? a întrebat Moş Jack, lăsându-se pe spate în scaun. N-a dat niciun semn că l-ar interesa soarta lui Harry în trecut. Din contra…

— Pentru că dacă există un om de pe Pământ care ar trebui să se simtă responsabil pentru viitorul lui Harry, acela este el.

Maisie şi-a regretat imediat cuvintele.

Moş Jack a tăcut o clipă înainte de a adăuga:

— E ceva ce nu-mi spui, Maisie?

— Nu, a zis, puţin prea repede. Nu-i plăcea să mintă, mai ales să-l mintă pe Moş Jack, dar ştia că acesta era un secret pe care-l va lua în mormânt.

— Te-ai gândit când şi cum te vei confrunta cu domnul Hugo?

— Ştiu ce am de făcut. El pleacă rareori din birou înainte de şase după-masă şi, până atunci, majoritatea angajaţilor din clădire sunt deja plecaţi. Ştiu că biroul lui e la etajul cinci, şi uşa lui, a treia pe stânga. Ştiu…

— Dar ştii de domnişoara Potts? a întrerupt-o Moş Jack. Chiar dacă reuşeşti să treci de recepţie şi să ajungi cumva neobservată la etajul al cincilea, nu ai cum s-o eviţi pe ea.

— Domnişoara Potts? N-am auzit de ea.

— A fost secretara domnului Hugo în ultimii cincisprezece ani. Şi pot să-ţi spun din experienţă că nu ai nevoie de un câine de pază dacă o ai pe domnişoara Potts.

— Atunci voi aştepta până pleacă acasă.

— Domnişoara Potts nu pleacă niciodată acasă înaintea şefului şi este întotdeauna în spatele biroului jumătate de oră înainte să ajungă el, dimineaţa.

— Dar am şi mai puţine ocazii să intru în Manor House, a spus Maisie, unde chiar au un câine de pază. Îl cheamă Jenkins.

— Atunci va trebui să găseşti un moment şi un loc în care el este singur, nu poate fugi şi nu se poate

baza pe domnişoara Potts sau pe Jenkins ca să-l ajute.

— Există aşa ceva? a întrebat Maisie.

— Oh, da, a zis Moş Jack. Dar trebuie să te cronometrezi bine.

***

Maisie a aşteptat să se întunece înainte de a se strecura afară din vagonul lui Moş Jack. A mers tiptil pe cărarea pietruită, a deschis încet portiera din spate a maşinii, s-a urcat şi a închis-o. Resemnată la o lungă aşteptare, s-a tolănit confortabil pe bancheta din piele. Vedea clar clădirea pe fereastra laterală. Maisie a aşteptat cu răbdare să se stingă luminile. Moş Jack o avertizase că a lui va fi printre ultimele.

Şi-a folosit timpul ca să revadă întrebările pe care intenţiona să i le pună. Întrebări pe care le repetase mai multe zile înainte de a i le spune lui Moş Jack în acea după-amiază. El făcuse câteva sugestii cu care ea fusese de acord.

După ora şase, un Rolls Royce a parcat chiar în faţa clădirii. Un şofer a ieşit şi s-a aşezat lângă portiera din spate. După câteva clipe, sir Walter Barrington, preşedintele companiei, a ieşit pe uşa din faţă, s-a urcat în maşină şi a fost luat de acolo.

Din ce în ce mai multe lumini se stingeau până ce, la urmă, doar una mai strălucea, ca o stea în vârful unui pom de Crăciun. Brusc, Maisie a auzit paşi grei scrâşnind pe nisip. Auzea doi oameni, adânciţi în conversaţie, îndreptându-se spre ea. Planul ei nu includea doi oameni şi era gata să sară pe cealaltă parte şi să încerce să dispară în noapte, când ei s-au oprit brusc.

— …Dar, cu toate astea, a spus o voce pe care a recunoscut-o, aş fi îndatorat dacă implicarea mea ar rămâne doar între noi.

— Desigur, domnule, vă puteţi baza pe mine, a spus o altă voce pe care o mai auzise, dar nu-şi amintea unde.

— Să ţinem legătura, bătrâne, a spus prima voce. Nu mă îndoiesc că voi apela curând la serviciile băncii.

Maisie a auzit paşi îndepărtându-se. A îngheţat când portiera maşinii s-a deschis.

El a intrat, s-a aşezat în spatele volanului şi a închis portiera. Nu are şofer, preferă să îşi conducă Bugatti-ul singur – informaţii preţioase obţinute de la Moş Jack.

El a pus cheia în contact şi motorul a pornit. A ambalat motorul de câteva ori înainte de a trece în prima viteză. Omul de la poartă a salutat când domnul Barrington a ieşit pe drumul principal, îndreptându-se spre oraş, aşa cum făcea în fiecare noapte în drumul său spre Manor House.

— Nu-l lăsa să-şi dea seama că eşti în spate până ce nu a ajuns în centru, o sfătuise Moş Jack. Nu va risca să se oprească acolo, pentru că se va teme că cineva v-ar putea vedea împreună şi l-ar putea recunoaşte. Dar de îndată ce ajunge la periferie, nu va ezita să te arunce afară. Vei avea zece, cincisprezece minute cel mult.

— Nu am nevoie de mai mult, a spus Maisie.

Maisie a aşteptat până ce el a trecut de catedrală şi de College Green, care era întotdeauna aglomerat la acea oră. Dar chiar când era gata să se ridice şi să-l bată pe umăr, maşina a încetinit şi s-a oprit. Portiera s-a deschis, el a coborât şi a închis portiera. Maisie s-a uitat pe furiş printre scaunele din faţă şi a fost îngrozită să vadă că el oprise chiar la Royal Hotel.

O duzină de gânduri i-au trecut prin minte. Oare trebuia să sară înainte de a fi prea târziu? De ce se ducea la Royal? Era o coincidenţă că o făcea tocmai în ziua ei liberă? Cât plănuia să stea acolo? S-a hotărât să stea liniştită, temându-se că va fi văzută dacă va ieşi din maşină într-un loc atât de populat. Şi, în afară de asta, acum ar putea fi ultima şansă de a-l înfrunta înainte de plata facturii.

Răspunsul la una dintre întrebările ei s-a dovedit a fi douăzeci de minute, dar cu mult înainte ca el să se fi întors în maşină şi să fi pornit, Maisie era scăldată

într-o transpiraţie rece. Nu avusese idee că inima ei poate bate aşa de repede. A aşteptat până ce a mai mers jumătate de kilometru, înainte de a se aşeza şi a-l bate pe umăr.

El părea şocat când s-a întors, apoi a recunoscut-o şi şi-a dat seama.

— Ce doreşti? a întrebat-o, după ce şi-a mai revenit puţin.

— Presimt că ştii exact ce vreau, a spus Maisie. Singurul meu interes este Harry şi doresc să mă asigur că taxele lui şcolare sunt plătite în următorii doi ani.

— Dă-mi măcar un singur motiv pentru care ar trebui să plătesc taxele fiului tău.

— Pentru că este fiul tău, a replicat Maisie, calmă.

— Şi ce te face să fii atât de sigură?

— M-am uitat când l-ai văzut prima oară la St Bede's, a zis Maisie, şi în fiecare duminică la St Mary's, când cânta în cor. Ţi-am văzut privirea când îl urmăreai atunci, şi am văzut-o din nou atunci când ai refuzat să dai mâna cu el în prima zi a trimestrului.

— Asta nu e o dovadă, a comentat domnul Barrington, părând mai încrezător. Nu este decât intuiţie.

— Atunci poate a venit timpul să afle şi altă femeie ce ai făcut într-una dintre deplasări.

— Şi ce te face să bănuieşti că te va crede acum?

— Doar intuiţia, a spus Maisie. Asta l-a adus pe el la tăcere şi ei i-a dat încredere. Doamna Barrington ar putea fi interesată să afle şi de ce te-ai deranjat atât de mult să faci ca fratele meu să fie arestat în ziua următoare dispariţiei lui Arthur.

— Doar o coincidenţă, nimic mai mult.

— Şi tot o coincidenţă este că soţul meu n-a mai fost văzut de atunci?

— N-am nimic de-a face cu moartea lui Clifton! a ţipat Barrington în timp ce cotea aiurea, ratând cu puţin un alt vehicul.

Maisie s-a ridicat, şocată de ce auzise.

— Deci tu eşti responsabil de moartea soţului meu.

— Nu ai nicio dovadă, a spus el, sfidător.

— Nici nu mai am nevoie de altă dovadă. Dar, în ciuda tuturor daunelor aduse familiei mele în decursul anilor, te las să scapi uşor. Ai grijă de educaţia lui Harry cât mai este la Bristol Grammar School şi nu te voi mai deranja.

A durat o vreme până ce Barrington a răspuns. A comentat:

— Am nevoie de câteva zile ca să-mi dau seama cum este mai bine să fac plăţile.

— Trustul de caritate al companiei s-ar putea ocupa uşor de o sumă atât de mică, i-a zis Maisie. La urma-urmei, tatăl tău este preşedintele guvernatorilor şcolii.

De data aceasta, el n-a mai ştiut ce să spună. Se întreba cum aflase ea asta? Nu era prima persoană care-l subestima pe Moş Jack. Maisie şi-a deschis geanta, a scos plicul maro, subţire, şi l-a pus pe scaunul de lângă el.

Maşina a intrat pe o alee neluminată. Barrington s-a dat repede jos şi a deschis portiera din spate. Maisie a coborât, simţind că discuţia n-ar fi putut decurge mai bine. Când picioarele ei au atins pământul, el a înşfăcat-o de umeri şi a scuturat-o violent.

— Acum ascultă-mă, Maisie Clifton, ascultă-mă cu atenţie, a zis el, furios. Dacă mă mai ameninţi vreodată, voi avea grijă nu numai ca fratele tău să fie concediat, ci mă voi asigura că nu va mai găsi niciodată de lucru în oraşul ăsta. Şi dacă vei fi vreodată suficient de toantă încât să îi dai de bănuit soţiei mele că eu sunt tatăl băiatului, te voi aresta şi nu vei sfârşi în închisoare, ci într-un azil de nebuni.

I-a dat drumul, a strâns pumnul şi apoi a lovit-o în faţă. Ea a căzut şi s-a strâns ghem, aşteptând să o lovească iar şi iar. Când nu s-a mai întâmplat nimic, a privit în sus şi l-a zărit stând în picioare lângă ea. Rupea plicul maro în bucăţele şi îl împrăştia ca pe nişte confetti peste o mireasă.

Fără să mai spună nimic, s-a urcat înapoi în maşină şi a plecat.

***

Când plicul alb a ajuns în cutia ei poştală, Maisie a ştiut că este înfrântă. Va trebui să-i spună adevărul lui Harry când se va întoarce după-masa de la şcoală. Dar, mai întâi, va trebui să treacă pe la bancă, să depună bacşişurile ei modeste din seara trecută şi să-i spună domnului Prendergast că nu vor mai veni facturi de la BGS, pentru că fiul ei se va retrage la sfârşitul trimestrului.

S-a hotărât să meargă la bancă pe jos ca să economisească un penny. Pe drum, s-a gândit la toţi cei pe care-i abandonase. O vor ierta oare domnişoara Tilly şi domnişoara Monday? Mulţi angajaţi ai ei, mai ales cei mai în vârstă, nu fuseseră în stare să-şi găsească altă slujbă. Apoi, mai erau şi părinţii ei, care avuseseră grijă de Harry pentru ca ea să poată merge la serviciu; Moş Jack, care n-ar fi putut face mai mult ca să-i ajute fiul; şi, mai important, chiar la Harry care, după cât spusese domnul Holcombe, era gata să fie încoronat cu laurii victoriei.

Când a ajuns la bancă, s-a aşezat la coada cea mai lungă, pentru că nu se grăbea să fie servită.

— Bună ziua, doamnă Clifton, a spus casierul vesel când ea a ajuns în cele din urmă în faţa cozii.

— Bună dimineaţa, a replicat Maisie, înainte de a pune cei patru şilingi pe masă.

Casierul a verificat atent suma, apoi a pus monedele în diferite sertare aflate sub masă. Apoi a scris o chitanţă de confirmare a sumei depuse de doamna Clifton şi i-a dat-o. Maisie s-a dat deoparte ca să lase următorul client să-i ia locul în timp ce ea îşi punea chitanţa în buzunar.

— Doamnă Clifton, a spus casierul.

— Da? a spus ea, privindu-l.

— Directorul doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Înţeleg, a spus ea.

Maisie nu mai avea nevoie să-i spună chiar ea că nu avea suficienţi bani în cont ca să acopere ultima factură de la şcoală. De fapt, va fi o uşurare ca domnul Prendergast să afle că nu vor mai exista facturi pentru activităţi extracuriculare.

Tânărul a condus-o în tăcere prin holul băncii şi pe un coridor lung. Când a ajuns la biroul directorului, a bătut încet la uşă, a deschis-o şi a spus:

— Doamna Clifton, domnule.

— A, da, a spus domnul Prendergast. Trebuie să vă comunic ceva, doamnă Clifton. Vă rog să intraţi.

Când mai auzise vocea aceasta?

— Doamnă Clifton, a continuat el, după ce ea se aşezase. Îmi pare rău să vă anunţ că n-am putut onora ultimul dumneavoastră cec de treizeci şi şapte de lire şi zece şilingi, emis de Bristol Municipal Charities. Dacă-l veţi mai prezenta iar, mă tem că tot nu sunt suficiente fonduri în contul dumneavoastră pentru a acoperi întreaga sumă. Doar dacă, desigur, nu veţi mai depune şi alte fonduri în viitorul apropiat?

— Nu, a spus Maisie, scoţând plicul alb din geantă şi punându-l pe birou, în faţa lui. Poate veţi fi atât de amabil încât să anunţaţi BMC că, în timp, voi plăti toate cheltuielile din ultimul trimestru pentru Harry.

— Îmi pare rău, doamnă Clifton, aş vrea să vă pot ajuta cumva, a spus domnul Prendergast. A luat plicul alb. Pot să-l deschid? a întrebat.

— Da, sigur, a zis Maisie, care, până atunci evitase să afle cât mai datora încă şcolii.

Domnul Prendergast a lua un cuţit mic din argint din birou şi a deschis plicul. A scos din el un cec de la Compania de asigurări din Bristol şi Anglia de Vest, în valoare de şase sute de lire, plătibil către doamna Clifton.

HUGO BARRINGTON
1921-1936

20

Nu mi-aş fi amintit numele ei, dacă nu m-ar fi acuzat mai târziu că i-aş fi ucis soţul.

Totul a început când tata a insistat să însoţesc muncitorii la ieşirea lor anuală la Weston-super-Mare.

— E bine pentru moralul lor să vadă că directorul se interesează, a zis el.

Nu eram convins şi, sincer vorbind, mi s-a părut că toată treaba asta e o pierdere de vreme, dar când tata hotăra ceva, n-avea niciun rost să discuţi. Şi chiar ar fi fost o pierdere de vreme dacă Maisie – ce nume comun, nu ar fi venit şi ea. Chiar şi eu am fost surprins să văd cât de repede a fost gata să sară în pat cu fiul şefului. Am presupus că, de îndată ce ne vom întoarce în Bristol, nu voi mai auzi de ea. Poate n-aş fi auzit, dacă nu s-ar fi măritat cu Arthur Clifton.

***

Stăteam la biroul meu privind oferta pentru *Maple Leaf,* verificând şi reverificând cifrele, sperând să găsesc un mod prin care compania să economisească ceva bani, dar, oricât aş fi încercat, suma era tot aceeaşi. Nu ajuta faptul că fusese decizia mea să facem oferta pentru contract.

Corespondentul meu de la Myson se tocmise zdravăn şi, după câteva luni care nu fuseseră cuprinse în bugetul iniţial, eram cu cinci luni în urma termenului, cu clauze de penalitate care urmau să fie plătite dacă n-o terminam până în 15 decembrie. Ceea ce la început păruse un contract ideal care ne va aduce un profit frumos, se transforma într-un coşmar, din care ne vom trezi pe 15 decembrie cu pierderi zdravene.

Tata se împotrivise de la început ca firma Barrington să preia contractul şi-şi explicase clar părerea.

— Trebuie să facem ceea ce ne pricepem, repeta el la fiecare întrunire a consiliului. În ultimii o sută de ani, Barrington's Shipping Line a transportat produse spre şi din colţurile îndepărtate ale pământului, lăsându-i pe rivalii noştri din Belfast, Liverpool şi New Castle să construiască nave.

Ştiu că nu voi fi în stare să-l înving, aşa că mi-am petrecut timpul încercând să-i conving pe membrii mai tineri ai consiliului că am pierdut multe ocazii în ultimii ani, în timp ce alţii au înhăţat contracte grase care ar fi putut uşor să fie ale noastre. I-am convins până la urmă, cu o uşoară majoritate, să se avânte şi să semneze contractul cu Myson pentru construcţia unui cargo care se va adăuga flotei lor din ce în ce mai mari.

— Dacă facem treabă bună şi livrăm *Maple leaf* la timp, am spus eu consiliului, vor urma şi alte contracte.

— Să sperăm că nu vom regreta, a fost singurul comentariu al tatălui meu după ce a pierdut la vot.

Deja o regretam. Cu toate că Barrington Line prevedea contracte record pentru 1921, se părea că sucursala nouă, Barrington Shipbuilding, va fi singura scădere în balanţa contabilă anuală. Unii membri ai consiliului se distanţau deja de această decizie, amintind tuturor că ei votaseră cu tata.

Eu fusesem numit de curând director executiv al companiei şi îmi puteam imagina ce se spunea în spatele meu. Era clar că „Aşchia nu sare departe de trunchi" nu era pe buzele tuturor. Un director demisionase deja şi-şi explicase clar opiniile la plecare, avertizându-l pe tata:

— Băiatul n-are minte. Ai grijă să nu falimenteze compania.

Dar eu n-am renunţat. Eram convins că, dacă terminam treaba la timp, ieşeam bine din toată afacerea asta şi era chiar posibil să obţinem un mic profit. Atât de multe depindeau de următoarele săptămâni. Le dădusem deja ordin să muncească întruna, în trei schimburi de câte opt ore şi le-am promis muncitorilor prime frumoase dacă reuşeau să

termine contractul la timp. La urma-urmei, se învârteau destui oameni prin faţa porţilor, disperaţi să capete o slujbă.

***

Eram gata să-i spun secretarei să plece acasă, când a dat buzna în biroul meu, neanunţat.

Era un bărbat scund, îndesat, cu umeri solizi şi muşchi puternici, cu constituţia unui dulap. Primul meu gând a fost să mă întreb cum trecuse de domnişoara Potts, care venea după el, ciudat de agitată.

— N-am putut să-l opresc, a zis ea, comentând un fapt evident. Să chem paznicul?

M-am uitat în ochii omului şi i-am zis:

— Nu.

Domnişoara Potts a rămas lângă uşă în timp ce noi ne priveam, ca un şarpe şi o mangustă, fiecare întrebându-se cine va lovi primul. Apoi omul şi-a scos pălăria şi a început să bâiguie. A durat o vreme până să înţeleg ce spunea.

— Cel mai bun prieten al meu o să moară! Arthur Clifton o să moară dacă nu faceţi ceva pentru el.

I-am spus să se liniştească şi să-mi explice care era problema, când dirigintele de şantier a intrat şi el în birou.

— Mă scuzaţi că v-a deranjat Tancock, domnule, a spus el după ce şi-a tras sufletul, dar pot să vă asigur că totul este sub control. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Ce este sub control? am întrebat.

— Tancock ăsta zice că Clifton lucra în interiorul calei când a venit celălalt schimb şi noul schimb a reuşit cumva să-l închidă înăuntru.

— Vino să vezi chiar tu! s-a răstit Tancock. Poţi să-l auzi cum bate!

— E posibil, Haskins? am întrebat.

— Orice e posibil, domnule, dar mai curând Clifton a şters-o la cârciumă.

— Atunci de ce n-a semnat de ieşire? a întrebat Tancock.

— Nu e nimic neobişnuit, domnule, a spus Haskins, fără să se uite la el. Contează să pontezi la intrare, nu la ieşire.

— Dacă nu veniţi să vedeţi chiar dumneavoastră, a spus Tancock, o să mergeţi în mormânt cu sângele lui pe mâini.

Această răbufnire l-a adus chiar pe Haskins la tăcere.

— Domnişoară Potts, mă duc la docul numărul unu, am spus. Nu voi sta mult.

Omul cel solid a ieşit din birou fără să mai spună nimic.

— Haskins, vino cu mine la maşina mea, i-am spus. Vom discuta ce avem de făcut pe drum.

— Nu-i nevoie să facem nimic, domnule, a insistat el. Este o aiureală.

Abia când am ajuns la maşină l-am întrebat direct pe diriginte.

— E vreo şansă ca Clifton să fie închis în cală?

— Nicio şansă, domnule, a spus Haskins, hotărât. Îmi pare rău că vă facem să pierdeţi timpul.

— Dar omul pare foarte sigur, am zis.

— Aşa cum e sigur cine va câştiga meciul de la trei jumate din Chepstow.

Nu am râs.

— Schimbul lui Clifton s-a terminat la şase, a continuat Haskins, mai serios. Trebuie să fi ştiut că vin sudorii şi că trebuie să-şi termine treaba înainte de sosirea următorului schimb, la două dimineaţa.

— Şi ce făcea Clifton în cală, de fapt?

— Ultimele verificări înainte să vină sudorii.

— E posibil să nu-şi fi dat seama că i s-a terminat schimbul?

— Poţi să auzi sirena de sfârşit de schimb din mijlocul oraşului Bristol, a spus Haskins în timp ce-l depăşeam pe Tancock, care alerga ca un posedat.

— Chiar dacă eşti în fundul calei?

— Bănuiesc că este posibil să nu fi auzit sirena dacă ar fi fost în fundul dublu, dar n-am întâlnit încă

un docher care să nu ştie că i s-a terminat schimbul.

— Atâta timp cât are un ceas, am zis eu, uitându-mă dacă Haskins purta unul. Nu purta. Dacă Clifton mai este încă jos, avem echipamentul necesar ca să-l scoatem?

— Avem torţe cu acetilenă ca să ardem cala şi să tăiem o bucată din ea. Problema este că va dura mai multe ore şi, dacă Clifton este acolo, nu prea are şanse să mai fie în viaţă până ajungem la el. Şi pe deasupra, oamenii noştri vor trebui să mai muncească vr'o două săptămâni, poate mai mult, ca să repare cala. Şi cum îmi tot aminteşti, şefu', ne dai tuturor prime ca să economism timp, nu ca să-l pierdem.

Schimbul de noapte era deja la a doua oră până ce am ajuns cu maşina lângă vas. Cred că erau vreo sută de oameni la bord, muncind din greu, ciocănind, lipind şi sudând. Când am ieşit din maşină, l-am zărit pe Tancock alergând spre navă. M-a ajuns din urmă după câteva minute, gâfâind din greu, şi şi-a pus mâinile pe genunchi, ca să-şi revină.

— Deci, ce ai vrea să fac, Tancock? l-am întrebat de îndată ce a putut să vorbească.

— Opreşte lucrul, şefu', doar câteva minute, şi o să-l auzi bătând.

Am încuviinţat.

Haskins a dat din umeri, evident nevenindu-i să creadă că dădusem un asemenea ordin. A durat câteva minute ca toţi să-şi lase jos uneltele şi ca muncitorii să tacă. Fiecare om de pe vas, ca şi cei de pe doc, stăteau tăcuţi şi ascultau, dar, în afară de ţipătul vreunui pescăruş în trecere sau tuşea unui fumător, n-am auzit nimic.

— Cum am zis, domnule, am pierdut cu toţii timpul, a spus Haskins. Până acum Clifton a dat pe gât a treia halbă la Porcul şi Fluierul.

Cineva a scăpat un ciocan şi sunetul a răsunat de-a lungul docurilor. Apoi, pentru o clipă, mi s-a părut că aud un alt sunet, regulat şi încet.

— Ăsta e el! a strigat Tancock.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, zgomotul s-a oprit.

— A mai auzit cineva ceva? am strigat.

— N-am auzit nimic, a spus Haskins, privindu-şi oamenii, provocându-i să-l contrazică.

Unii s-au uitat la el, în timp ce unul sau doi şi-au luat, ameninţători, ciocanele, de parcă aşteptau pe cineva să-i conducă.

M-am simţit ca un căpitan care mai avea o singură şansă să înăbuşe o revoltă. Nicicum n-aş fi putut câştiga. Dacă le spuneam oamenilor să se întoarcă la lucru, s-ar fi răspândit zvonul, şi toţi docherii ar fi fost convinşi că eu eram personal responsabil pentru moartea lui Clifton. Vor mai trece săptămâni, luni, poate chiar ani întregi până ce mi-aş recăpăta autoritatea. Dar dacă le-aş fi ordonat să spargă cala, orice speranţă de a câştiga ceva din contract s-ar fi dus pe apa sâmbetei şi cu ea, şi speranţa mea de a deveni preşedintele consiliului. Am rămas acolo, sperând că liniştea prelungită îi va convinge pe oameni că Tancock se înşelase. Cu fiecare secundă care trecea, încrederea mea creştea.

— Se pare că nimeni n-a auzit nimic, domnule, a spus Haskins după câteva secunde. Am permisiunea dumneavoastră să trimit oamenii înapoi la muncă?

Ei nu s-au mişcat, ci au continuat să mă privească furioşi. Haskins s-a uitat la ei şi, până la urmă, unul sau doi şi-au aplecat ochii.

M-am întors pe debarcader şi le-am ordonat să-şi reia lucrul. În tăcerea care a urmat, aş fi putut jura că am auzit o lovitură. M-am uitat la Tancock, dar sunetul fusese înecat de mii de alte sunete în timp ce oamenii se întorceau, supăraţi la treburile lor.

— Tancock, de ce nu te duci naibii la cârciumă să vezi dacă Clifton nu e acolo? a spus Haskins. Şi, când îl găseşti, dă-i vreo două pentru că ne-a făcut să pierdem timpul.

— Şi dacă nu este, am zis eu, sună acasă la el şi întreab-o pe soţia lui dacă l-a văzut. Mi-am dat seama ce greşeală am făcut în momentul în care am deschis gura şi am adăugat repede: adică, presupunând că are o nevastă.

— Da, şefu', are, a zis Tancock. E sora mea.

— Şi dacă tot nu-l găseşti, anunţă-mă.

— O să fie prea târziu până atunci, a zis Tancock întorcându-se să plece, cu umerii cocârjaţi.

— Sunt în biroul meu, dacă ai nevoie de mine, Haskins, i-am zis eu, înainte de a ieşi pe balustradă. Am condus înapoi la Barrington House, sperând să nu-l mai văd pe Tancock în viaţa mea.

M-am întors la birou, dar nu am fost în stare să mă concentrez asupra hârtiilor pe care mi le lăsase domnişoara Potts să le semnez. Auzeam întruna ciocănitul acela uşor în cap, repetându-se iar şi iar, ca un şlagăr care ţi se învârte în minte şi nici măcar nu te lasă să dormi. Ştiam că, dacă Clifton nu se va întoarce la muncă în ziua următoare, nu voi scăpa niciodată de povestea asta.

În ora următoare, am început să fiu mai sigur că Tancock îşi găsise prietenul şi acum regreta că se făcuse de râs.

A fost una dintre rarele ocazii în care domnişoara Potts plecase de la serviciu înaintea mea şi tocmai încuiam sertarul de sus al biroului ca să plec şi eu acasă când am auzit paşi alergând pe scări. Putea să fie doar un singur om.

M-am uitat în sus şi bărbatul pe care sperasem să nu-l mai văd niciodată stătea în pragul uşii, privindu-mă furios.

— Mi-ai omorât cel mai bun prieten, ticălosule, a zis el, scuturându-şi pumnul. Ai fi putut la fel de bine să-l omori cu mâinile goale!

— Linişteşte-te, Tancock, bătrâne, am spus. Din câte ştim, Clifton ar putea să fie în viaţă.

— S-a dus în mormânt doar ca tu să-ţi poţi termina afurisita de comandă la timp. Nimeni nu va mai călători cu vasul acesta când se va afla adevărul.

— Oamenii mor în accidente pe nave în fiecare zi, am comentat eu, jalnic.

Tancock a înaintat spre mine. Era aşa de furios încât, pentru o clipă, am crezut că o să mă lovească, dar el a rămas unde era, cu picioarele depărtate, cu pumnii strânşi, privindu-mă furios.

— Când voi spune poliţiei ce ştiu, va trebui să recunoşti că i-ai fi putut salva viaţa cu un singur cuvânt. Dar pentru că te interesează doar câţi bani câştigi, mă voi asigura că niciunul dintre docheri nu va mai lucra pentru tine vreodată.

Ştiam că, dacă s-ar fi implicat poliţia, jumătate din oamenii din Bristol vor fi siguri că Arthur Clifton era încă în interiorul calei şi sindicatul va cere deschiderea ei. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu aveam nicio îndoială ce ar fi găsit înăuntru.

M-am ridicat încet de pe scaun şi m-am dus la seiful din cealaltă parte a camerei, am introdus codul, am răsucit cheia, am deschis uşa şi am scos un plic alb, gros, după care m-am întors la birou. Am luat un cuţitaş din argint, am deschis plicul şi am scos o bancnotă de cinci lire. M-am întrebat dacă Tancock mai văzuse vreuna. Am pus-o pe sugativă, în faţa lui, şi i-am urmărit ochii porcini mărindu-se.

— Nimic nu îţi va aduce prietenul înapoi, i-am spus, punând o altă bancnotă peste prima. Ochii lui nu părăseau banii. Şi, oricum, cine ştie, poate chiuleşte câteva zile. Nu ar fi anormal pentru el. Am mai pus o bancnotă peste celelalte. Şi, când se va întoarce, prietenii nu te vor lăsa să uiţi ce ai făcut. O a patra bancnotă a fost urmată de o a cincea. Şi n-ai vrea să fii acuzat de irosirea timpului poliţiei, nu? Este o acuzaţie gravă pentru care ai putea ajunge la închisoare. Încă două bancnote. Şi, bineînţeles, îţi vei pierde serviciul. S-a uitat la mine, mânia transformându-i-se în teamă. Încă trei bancnote. Nu s-ar aştepta nimeni să ţin în serviciu un bărbat care m-a acuzat de crimă. Am pus ultimele două bancnote deasupra teancului. Plicul era gol.

Tancock s-a întors. Mi-am luat portofelul şi am adăugat încă o bancnotă de cinci lire, una de trei şi încă zece şilingi la teanc: 69 de lire şi 10 şilingi în total. Ochii lui s-au întors spre bancnote.

— Mai sunt mulţi alţii de unde vin ăştia, am spus, sperând că sună convingător.

Tancock s-a apropiat încet de biroul meu şi, fără să mă privească, a strâns banii, i-a îndesat în buzunar şi

a plecat fără să mai spună nimic.

M-am dus la fereastră şi l-am urmărit cum iese din clădire şi se îndreaptă spre poarta şantierului.

Am lăsat seiful larg deschis, am împrăştiat o parte din conţinutul lui pe jos, am aruncat plicul pe birou şi am plecat, fără să încui. Eram ultima persoană care părăsea clădirea.

21

— Detectiv inspector Blakemore, domnule, a spus domnişoara Potts, apoi s-a dat deoparte ca să-l lase pe poliţist să intre în biroul directorului executiv.

Hugo Barrington l-a analizat atent pe inspector, când acesta intra în cameră. Nu putea să aibă mai mult de un metru şaptezeci, înălţimea minimă cerută de regulamente şi avea câteva kilograme în plus, dar părea în formă. Era îmbrăcat cu o manta de ploaie, probabil de pe vremea când era poliţist de stradă şi o pălărie maro mai nouă, ceea ce arăta că nu era de mult inspector.

Cei doi au dat mâna şi, de îndată ce s-a aşezat, Blakemore a luat o agendă şi un pix din buzunarul hainei.

— După cum ştiţi, domnule, mă ocup de ancheta unui furt care ar fi avut loc în această noapte. Lui Barrington nu i-au plăcut cuvintele „ar fi avut loc”. Aş putea să încep prin a vă întreba când aţi descoperit prima oară lipsa banilor?

— Desigur, domnule inspector, a spus Barrington, încercând să pară cât mai amabil. Am sosit la docuri pe la şapte azi-dimineaţă şi m-am dus direct la depozite ca să văd ce făcuse schimbul de noapte.

— Aşa procedaţi în fiecare dimineaţă?

— Nu, doar din când în când, a spus Hugo, nedumerit de întrebare.

— Şi cât aţi stat acolo?

— Douăzeci, poate treizeci de minute. Apoi m-am dus în birou.

— Deci aţi ajuns în birou pe la şapte douăzeci, cel târziu la şapte treizeci.

— Da, cam aşa.

— Şi secretara ajunsese deja?

— Da, era acolo. Rareori reuşesc să ajung înaintea ei. Este o femeie deosebită, a adăugat el, zâmbind.

— Mda, a spus inspectorul. Deci domnişoara Potts v-a spus că seiful fusese spart?

— Da. Mi-a spus că, atunci când a ajuns dimineaţa, a văzut uşa seifului deschisă şi o parte a conţinutului aruncată pe jos, aşa că a sunat imediat la poliţie.

— Nu v-a sunat mai întâi pe dumneavoastră, domnule?

— Nu, domnule inspector. Eram în maşina mea în drum spre serviciu la ora aceea.

— Deci, spuneţi că secretara a sosit înaintea dumneavoastră azi-dimineaţă. Şi că aţi plecat înaintea ei aseară, nu?

— Nu-mi amintesc, a spus Barrington. Dar ar fi fost foarte neobişnuit pentru mine să plec după ea.

— Da, domnişoara Potts a confirmat asta, a spus detectivul. Dar a mai spus – s-a uitat în agendă – „Am plecat înaintea domnului Barrington ieri, pentru că apăruse o problemă”. Blakemore s-a uitat la Hugo. Puteţi să-mi spuneţi ce probleme aţi avut?

— Când conduci o companie aşa de mare ca aceasta, a spus Hugo, tot timpul apar probleme.

— Deci nu vă amintiţi ce problemă anume a apăru ieri-seara?

— Nu, domnule inspector, nu-mi amintesc.

— Când aţi venit la birou azi-dimineaţă şi aţi găsit uşa seifului deschisă, ce aţi făcut mai întâi?

— Am verificat să văd ce lipsea.

— Şi ce aţi descoperit?

— Toţi banii lichizi dispăruseră.

— Cum puteţi fi sigur că *toţi* dispăruseră?

— Pentru că am găsit plicul deschis pe birou, a spus Hugo, dându-i-l.

— Şi cam câţi bani erau în plic, domnule?

— Şaizeci şi opt de lire şi zece şilingi.

— Păreţi foarte sigur.

— Da, sunt, a zis Hugo. De ce vă surprinde?

— Domnişoara Potts mi-a spus că erau doar şaizeci de şilingi în seif, în bancnote de cinci lire. Poate îmi puteţi spune, domnule, de unde provin celelalte opt lire şi zece şilingi?

Hugo nu a răspuns imediat.

— Uneori păstrez mărunţiş în sertarul biroului, domnule inspector, a zis el în cele din urmă.

— E o sumă cam mare ca să poată fi numită „mărunţiş”. Totuşi hai să ne întoarcem la seif. Când aţi intrat în birou, azi-dimineaţă, primul lucru pe care l-aţi văzut a fost uşa deschisă a seifului.

— Aşa este, domnule inspector.

— Aveţi o cheie de la seif?

— Da, sigur.

— Sunteţi singura persoană care ştie codul şi are o cheie, domnule?

— Nu, şi domnişoara Potts are acces la seif.

— Puteţi confirma că seiful era închis când aţi plecat ieri-seara?

— Da, întotdeauna este închis.

— Atunci trebuie să presupunem că jaful a fost efectuat de un profesionist.

— De ce spuneţi asta, domnule inspector? a întrebat Barrington.

— Dar dacă era un profesionist, a spus Blakemore, ignorând întrebarea, ceea ce mă miră este că a lăsat uşa deschisă.

— Nu vă înţeleg, domnule inspector.

— O să vă explic, domnule. Hoţii profesionişti lasă lucrurile exact cum le-au găsit, pentru ca fapta să nu fie descoperită imediat. Au mai mult timp să scape de lucrurile furate.

— Mai mult timp, a repetat Hugo.

— Un profesionist ar fi închis uşa seifului şi ar fi luat plicul cu el, ca să fie mai sigur că va dura o vreme până ce se va descoperi că lipseşte ceva. Din experienţa mea, unii oameni nu-şi deschid seiful mai multe zile, chiar săptămâni. Doar un amator ar fi lăsat biroul dumneavoastră în aşa hal.

— Atunci poate că a fost un amator?

— Atunci cum a reuşit să deschidă seiful, domnule?

— Poate a făcut rost cumva de cheia domnişoarei Potts?

— Şi de cod? Domnişoara Potts m-a asigurat că-şi ia cheia acasă în fiecare seară, aşa cum am înţeles că

procedaţi şi dumneavoastră, domnule. Hugo n-a răspuns. Pot să mă uit în seif?

— Da, sigur.

— Ce este asta? a întrebat inspectorul, arătând înspre o cutie metalică aflată pe raftul de jos al seifului.

— Este colecţia mea de monede, domnule inspector. Un hobby al meu.

— Aţi fi atât de amabil încât să o deschideţi, domnule?

— Chiar e necesar? a întrebat Hugo, nerăbdător.

— Da, mi-e teamă că este, domnule.

Hugo a deschis cutia şi a arătat mormanul de monede din aur pe care le colecţionase timp de mai mulţi ani.

— Ei, acesta este încă un mister, a spus inspectorul. Hoţul nostru ia şaizeci de lire din seif şi opt lire şi zece şilingi din sertarul biroului, dar lasă o cutie cu monede din aur care valorează mult mai mult. Şi mai e şi problema plicului.

— Plicul? a întrebat Hugo.

— Da, domnule, plicul în care spuneaţi că se aflau banii.

— Dar era pe biroul meu azi-dimineaţă.

— Nu mă îndoiesc, domnule, dar observaţi că a fost deschis cu grijă.

— Probabil cu deschizătorul meu de scrisori, a spus Hugo, arătându-l, triumfător.

— Foarte posibil domnule, dar ştiu din experienţă că hoţii au tendinţa să rupă plicurile, nu să le taie elegant cu un cuţit de parcă ar şti deja ce este acolo.

— Dar domnişoara Potts mi-a spus că aţi găsit hoţul deja, a comentat Hugo, încercând să nu pară exasperat.

— Nu, domnule. Am găsit banii, dar nu sunt convins că am găsit şi vinovatul.

— Dar aţi găsit banii la el, nu?

— Da, domnule, i-am găsit.

— Atunci ce mai vreţi?

— Să fim siguri că am prins vinovatul.

— Şi pe cine aţi acuzat?

— N-am zis că l-am acuzat, domnule, a spus inspectorul, întorcând pagina în agendă. Un domn Stanley Tancock, care se pare că este unul dintre angajaţii dumneavoastră. Vă sună cunoscut, domnule?

— Nu pot să spun că da, a zis Hugo. Dar, dacă lucrează pe şantier, ştia sigur unde este biroul meu.

— Nu mă îndoiesc, domnule, că Tancock ştia unde este biroul dumneavoastră, pentru că ne-a spus că fost să vă vadă pe la şapte, ieri-seară, să vă spună că un cumnat al lui, un domn Arthur Clifton, a fost prins în cala unui vas în construcţie şi, dacă n-aţi fi dat ordin să fie scos, ar fi murit.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Am fost pe şantier ieri după-masă, după cum vă va confirma şeful de echipă, dar s-a dovedit că a fost o alarmă falsă şi o pierdere de timp. E clar că voia să vadă doar unde este seiful, ca să poată veni mai târziu să fure.

— Recunoaşte că s-a întors în biroul dumneavoastră, a spus Blakemore, întorcând altă pagină, şi pretinde că i-aţi oferit şaizeci şi opt de lire şi zece şilingi ca să nu mai spună nimic de Clifton.

— N-am mai auzit aşa o obrăznicie.

— Atunci să ne gândim o clipă la alternativă, domnule. Să presupunem că Tancock chiar s-a întors în biroul dumneavoastră cu intenţia de a vă jefui pe la şapte, şapte şi jumătate ieri-seară. A reuşit cumva să ajungă neobservat la etajul ai cincilea, a intrat în biroul dumneavoastră şi, fie cu cheia dumneavoastră, fie cu a domnişoarei Potts a descuiat seiful, a introdus codul, a scos plicul, dar nu s-a obosit să ia şi cutia cu monede de aur. A lăsat uşa deschisă, a împrăştiat o parte din conţinutul seifului pe jos şi a pus plicul, deschis cu atenţie pe biroul dumneavoastră şi pe urmă, ca Macul Roşu, a dispărut în ceaţă.

— Nu trebuia să fi fost între şapte şi şapte jumătate seara, a spus Hugo, sfidător. Putea să fi fost la orice oră între opt şi unsprezece azi-noapte.

— Nu cred, domnule, a spus Blakemore. Ştiţi, Tancock are un alibi între opt şi unsprezece noaptea.

— Nu am nicio îndoială că aşa-zisul alibi este un amic al lui, a comentat Barrington.

— Treizeci şi unu dintre ei, la ultima numărătoare, i-a răspuns inspectorul. Se pare că, după ce v-a furat banii, a apărut la cârciuma *Porcul şi fluierul* pe la ora opt şi, nu numai că a servit oamenii cu băutură, ci şi-a plătit şi datoriile. I-a plătit cârciumarului cu o bancnotă de cinci lire, nouă, care se află în posesia mea.

Detectivul şi-a luat portofelul, a scos bancnota şi a pus-o pe biroul lui Barrington.

— Cârciumarul a mai spus că Tancock a plecat pe la ora unsprezece şi era aşa de beat, încât doi dintre prietenii lui au trebuit să-l ducă acasă pe Still House Lane, unde l-am găsit azi-dimineaţă. Sunt obligat să spun, domnule, că, dacă Tancock v-ar fi jefuit, avem un criminal de prima clasă şi sunt mândru de cel care l-a dus la închisoare. Ceea ce bănuiesc că este exact scenariul la care v-aţi gândit, domnule, a adăugat el, uitându-se direct la Barrington, când i-aţi dat banii.

— Şi de ce naiba aş fi făcut aşa ceva? a întrebat Hugo, încercând să-şi păstreze calmul.

— Pentru că, dacă Stanley Tancock ar fi fost arestat şi trimis la închisoare, nimeni nu ar mai fi luat povestea lui despre Arthur Clifton în serios. De fapt, Clifton chiar n-a mai fost văzut de ieri după-masă. Aşa că voi recomanda superiorilor mei să deschidă cala fără întârziere ca să ne dăm seama dacă a fost o alarmă falsă şi Tancock a făcut lumea să piardă timpul.

***

Hugo Barrington s-a uitat în oglindă şi şi-a îndreptat cravata. Nu-i spusese tatălui său despre incidentul cu Arthur Clifton sau despre vizita inspectorului Blakemore. Cu cât ştie bătrânul mai puţin, cu atât mai bine. Tot ce-i spusese era că i se furaseră nişte bani din birou şi unul dintre angajaţi fusese arestat.

Hugo şi-a pus haina, s-a aşezat la capul patului şi şi-a aşteptat soţia să termine să se îmbrace. Nu-i plăcea să întârzie, dar ştia că nimic n-ar fi făcut-o pe Elisabeth să se mişte mai repede. Îi verificase pe Giles şi pe surioara lui, Emma, care dormeau.

Hugo ar fi dorit să aibă doi fii, un moştenitor şi o rezervă. Emma era o inconvenienţă, ceea ce însemna că va trebui să mai încerce. Tatăl lui fusese al doilea fiu şi-şi pierduse fratele mai mare luptând cu burii, în Africa. Fratele mai mare al lui Hugo fusese ucis la Ypres, împreună cu jumătate din regimentul său. Deci, în timp, Hugo se putea aştepta să ia locul tatălui său ca preşedinte al companiei şi, după moartea lui, să moştenească titlul şi averea familiei.

Aşa că el şi Elisabeth trebuiau să mai încerce. Nu că i-ar mai fi plăcut să facă dragoste cu soţia lui. De fapt, nu-şi mai amintea dacă-i plăcuse vreodată. În ultima vreme, căutase distracţii în altă parte.

— Nunta ta este o nuntă făcută în ceruri, obişnuia să-i spună mama lui.

Tatăl lui fusese mai practic. Ştia că unirea dintre fiul lui mai mare şi singura fiică a lordului Harvey fusese mai mult o fuziune de companii decât o căsătorie. Când fratele lui Hugo fusese ucis pe Frontul de Vest, logodnica îi fusese pasată lui Hugo. Nu mai era o fuziune, ci mai mult o preluare ostilă. Hugo n-a fost surprins să descopere în noaptea nunţii că Elisabeth era fecioară; de fapt a doua fecioară.

Elisabeth a apărut în cele din urmă în salon, scuzându-se ca întotdeauna, pentru că-l lăsase să aştepte. Călătoria de la Manor House la Barrington Hill era doar de vreo două mile şi tot pământul dintre cele două case aparţinea familiei. Când Hugo şi Elisabeth au intrat în casa părinţilor lui, la câteva minute după opt, Hugo s-a uitat în jur la ceilalţi oaspeţi. Era doar un cuplu pe care nu-l cunoştea.

Tatăl lui l-a luat imediat şi l-a prezentat colonelului Danvers, nou-numitul şef al poliţiei comitatului. Hugo s-a hotărât să nu pomenească nimic colonelului de întâlnirea lui matinală cu inspectorul Blakemore, dar, chiar înainte să se aşeze

la masă, l-a tras pe tatăl lui deoparte şi i-a povestit despre furt, fără să menţioneze numele lui Arthur Clifton.

La o cină cu supă de vânat, miel şi fasole verde, urmată de *crème brulée,* conversaţia a ajuns de la vizita prinţului de Wales la Cardiff şi observaţia lui nu prea fericită despre simpatia pe care o avea pentru mineri până la ultimele taxe pe import ale lui Lloyd George şi efectul acestora asupra comerţului, discursul lui Winston Churchill în Camera Comunelor prin care-i avertiza pe colegii lui despre reînarmarea Germaniei şi *Casa inimilor sfărâmate* a lui George Bernard Shaw, care avusese recent premiera la Old Vic, înainte de a reveni la prinţul de Wales şi la problema dificilă de a-i găsi o soţie potrivită.

Când servitorii au curăţat masa după desert, doamnele s-au retras în salon la cafea, iar valetul le-a oferit domnilor brandy sau porto.

— Transportat de mine şi importat de voi, a spus sir Walter, ridicând paharul către lordul Harvey în timp ce valetul înconjura masa, oferind trabucuri oaspeţilor.

După ce *Romeo y Julieta* a lordului Harvey s-a aprins bine, acesta s-a întors către ginerele lui şi i-a spus:

— Tatăl tău mi-a spus că un hoţ a intrat în biroul tău şi ţi-a furat nişte bani.

— Da, aşa e, a replicat Hugo. Dar sunt încântat să spun că au prins hoţul. Din nenorocire, s-a dovedit a fi unul dintre angajaţii noştri.

— Aşa este, Danvers? a întrebat sir Walter. L-aţi prins?

— Am auzit ceva, a răspuns şeful poliţiei, dar mi s-a spus că nu a fost acuzat nimeni până acum.

— De ce nu? a întrebat lordul Harvey.

— Pentru că omul spune că eu i-am dat banii, a intervenit Hugo. De fapt, când detectivul m-a interogat azi-dimineaţă, am început să mă întreb care dintre noi este vinovatul şi care este victima.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, a spus Danvers. Pot să întreb cine s-a ocupat de investigaţie?

— Detectivul-inspector Blakemore, a zis Hugo, adăugând: Am impresia că poartă pică familiei noastre.

— Când angajezi atâţia oameni ca noi, a spus sir Walter, punându-şi paharul înapoi pe masă, e normal să apară cineva care să ne poarte pică.

— Trebuie să recunosc, a spus Danvers, că Blakemore nu e recunoscut pentru tactul lui. Dar voi analiza problema şi, dacă mi se pare că a depăşit limitele, voi da altcuiva cazul.

22

Zilele de şcoală sunt cele mai fericite zile din viaţa ta, pretindea R.C. Sherriff, dar Hugo Barrington nu era de acord cu el, deşi credea că Giles va reuşi, după cum spunea tatăl lui „să profite mai mult de distracţie”.

Hugo încerca să uite ce păţise în prima zi de şcoală, cu vreo douăzeci şi patru de ani în urmă. Fusese dus la St Bede’s într-o trăsură elegantă, însoţit de tatăl său, mama sa şi fratele lui mai mare, Nicholas, care tocmai fusese numit căpitanul şcolii. Hugo izbucnise în lacrimi când alt boboc întrebase:

— E adevărat că bunicul tău a fost docher?

Sir Walter era mândru că tatăl lui „se ridicase de jos”, dar la cei de opt ani, contează prima impresie.

— Bunicul era docher! Bunicul era docher! Smiorcăie-te, băieţaş! Smiorcăie-te! au cântat toţi colegii de dormitor.

Astăzi, fiul lui, Giles, va fi dus la St Bede’s în Rolls Royce-ul lui sir Walter Barrington. Hugo ar fi dorit să-şi ducă fiul la şcoală în maşina lui, dar tatăl lui nici n-a vrut să audă.

— Trei generaţii din familia Barrington au fost educate la St Bede’s şi Eton. Moştenitorul meu trebuie să ajungă acolo cu stil.

Hugo nu i-a mai explicat tatălui său că lui Giles nu i se oferise încă, până acum, un loc la Eton şi chiar era posibil ca băiatul să aibă propriile lui păreri asupra locului în care dorea să fie educat. „Ferit-a Domnul”, îl putea auzi pe tatăl lui spunând. „Ideile de rebeliune şi revoltele trebuie sugrumate în faşă.”

Giles nu mai spusese un cuvânt de când plecaseră de acasă, cu toate că mama lui nu încetase să se agite în ultima oră în jurul singurului ei fiu. Emma începuse să plângă când i se spusese că nu-i putea însoţi, în timp ce Grace – altă fată, nu se va mai obosi să încerce iar – se agăţase de braţul dădacei şi le făcea cu mâna în timp ce se îndepărtau.

Hugo avea alte lucruri în minte decât femeile din familie în timp ce maşina înainta încet pe drumurile de ţară către oraş. Urma să-l vadă pe Harry Clifton pentru prima oară? Îl va recunoaşte ca pe cel de-al doilea fiu pe care şi-l dorise întotdeauna, dar nu putuse să-l aibă sau se va lămuri de când îl va vedea pe băiat că nu ar fi putut să-i fie rudă?

Hugo va trebui să fie foarte atent să o evite pe mama lui Harry. Oare o va recunoaşte măcar? Aflase recent că lucra ca ospătăriţă la Palm Court de la hotelul Royal la care se ducea ori de câte ori avea întruniri de afaceri în oraş. Acum va trebui să se mulţumească cu câte o vizită întâmplătoare după-masa şi doar când era sigur că ea avea o zi liberă.

Fratele lui Maisie, Stan Tancock, fusese eliberat din închisoare după ce petrecuse optsprezece luni din sentinţa de trei ani. Hugo nu aflase ce se întâmplase cu detectivul Blakemore, dar nu-l mai văzuse de la dineul din casa tatălui său. Un sergent tânăr depusese mărturie la procesul lui Tancock şi dăduse limpede de înţeles cine era vinovatul.

După ce Tancock ajunsese în închisoare, speculaţiile despre soarta lui Arthur Clifton se opriseră repede. Într-o afacere în care morţile erau frecvente, Arthur Clifton devenise doar o altă cifră statistică. Totuşi, când lady Harvey lansase *Maple Leaf* după şase luni, Hugo nu se putuse opri să nu se gândească că un nume mai potrivit pentru navă ar fi fost *Cufărul lui Davy Jones.*

Când cifrele finale fuseseră prezentate consiliului, Barrington sfârşise cu o pierdere de 13.712 lire la proiect. Hugo nu a mai sugerat să se liciteze pentru alte contracte de construcţie de nave în viitor şi sir Walter nu a mai pomenit nimic despre acest proiect. În anii următori, Barrington s-a întors la afacerea tradiţională de linie de transport maritim şi a continuat să se îmbogăţească.

După ce Stan fusese dus la închisoarea locală, Hugo îşi imaginase că fusese ultima oară când mai auzea de el. Dar puţin înainte ca Tancock să fie eliberat, guvernatorul adjunct de la închisoarea din

Bristol o sunase pe domnişoara Potts şi îi solicitase o întrevedere. Când s-au întâlnit, guvernatorul adjunct l-a rugat pe Barrington să-i dea slujba înapoi, altfel nu avea vreo şansă să fie angajat vreodată. La început, Hugo a fost încântat să audă această veste, dar, după ce s-a mai gândit, şi-a schimbat părerea şi l-a trimis pe Phil Haskins, şeful de echipă, să-l viziteze pe Tancock la închisoare şi să-i spună că-şi va primi slujba înapoi cu o condiţie: să nu mai pomenească niciodată numele lui Arthur Clifton. Dacă o va face, îşi va strânge catrafusele şi va pleca să-şi caute de lucru în altă parte. Tancock a acceptat oferta cu recunoştinţă şi, pe măsură ce anii treceau, a devenit clar că îşi respectase partea lui de învoială.

Rolls Royce-ul a ajuns în faţa porţii de la St Bede's şi şoferul a ieşit să le deschidă portiera din spate. Mai multe perechi de ochi s-au întors în direcţia lor, unele cu admiraţie, altele cu invidie.

Lui Giles nu-i plăcea, în mod clar, atenţia acordată şi a plecat repede, fără să se uite înapoi. Mama lui a fugit după el, s-a aplecat şi i-a tras ciorapii în sus, înainte de a-i examina iar unghiile. Hugo şi-a petrecut timpul uitându-se la copii, întrebându-se cum ar putea recunoaşte imediat pe cineva pe care nu-l mai văzuse înainte.

Apoi a zărit un băiat urcând dealul, neînsoţit de părinţi. S-a uitat dincolo de băiat şi a văzut o femeie care-l urmărea cu privirea, o femeie pe care nu putea s-o uite. Probabil amândoi se întrebau dacă el avea unul sau doi fii care începeau şcoala în ziua aceea la St Bede's.

***

Când Giles a făcut vărsat de vânt şi a stat câteva zile la infirmerie, tatăl lui şi-a dat seama că aceasta putea fi ultima lui şansă de a dovedi că Harry Clifton nu era fiul lui. Nu i-a spus lui Elisabeth că se ducea să-l viziteze pe Giles la infirmerie pentru că nu dorea ca ea să fie de faţă când îi punea surorii o întrebare relativ inofensivă.

De îndată ce a terminat inspecţia de dimineaţă, Hugo i-a spus domnişoarei Potts că se ducea la St Bede's să-şi vadă fiul şi se întorcea peste vreo două ore. S-a dus în oraş şi a parcat lângă Casa Frobisher. Ţinea minte prea bine unde era infirmeria, pentru că fusese des acolo pe când era elev.

Giles stătea în pat şi îşi scotea termometrul când tatăl lui a dat buzna în salon. Figura băiatului s-a luminat când l-a văzut.

Sora stătea lângă pat, uitându-se la termometru.

— Treizeci şi şapte. O să ajungi la prima oră luni-dimineaţa, tinere, a declarat ea, scuturând termometrul. Vă las acum, domnule Barrington, să staţi puţin cu fiul dumneavoastră.

— Mulţumesc, doamnă, a spus Hugo. Mă gândesc dacă v-aş putea întreba ceva înainte să plec?

— Desigur, domnule Barrington. Mă găsiţi în birou.

— Nu arăţi prea rău, Giles, a spus Hugo după ce sora a ieşit din cameră.

— Sunt bine, tată. De fapt, speram să-mi dea drumul sâmbătă ca să pot juca fotbal.

— Vorbesc eu cu ea înainte să plec.

— Mulţumesc, tată.

— Deci cum merge treaba?

— Nu e rău, a spus Giles. Dar asta doar pentru că stau în aceeaşi cameră cu doi dintre cei mai străluciţi băieţi din clasă.

— Şi cine sunt? a întrebat Hugo, temându-se de răspuns.

— E Deakins care e cel mai deştept băiat din toată şcoala. De fapt, ceilalţi băieţi nici nu prea vorbesc cu el, crezând că e cu nasul pe sus. Dar cel mai bun prieten al meu este Harry Clifton. Este şi el foarte deştept, dar nu chiar ca Deakins. Cred că l-ai auzit cântând în cor. Ştiu că o să-ţi placă.

— Dar Clifton nu este fiul unui docher?

— Ba da, şi exact ca bunicul, nu ascunde asta. Dar de unde ştiai, tată?

— Cred că a lucrat pentru companie, a spus Hugo, regretând imediat.

— Cred că a fost înainte de tine, tată, a spus Giles, pentru că tatăl lui a murit în război.

— Cine ţi-a spus? a întrebat Hugo.

— Mama lui Harry. E chelneriţă la Royal. Am fost la un ceai de ziua lui.

Hugo ar fi vrut să-l întrebe când fusese ziua lui Harry, dar se temea că pusese deja prea multe întrebări. Aşa că a zis doar:

— Mama te sărută. Cred că ea şi Emma vor să te viziteze mai târziu, săptămâna asta.

— Ptiu. Exact ce-mi lipsea, a spus Giles. Vărsat de vânt şi o vizită de la nesuferita de soră-mea.

— Nu e chiar aşa de rea, a zis tatăl lui, râzând.

— E şi mai rea, a spus Giles. Şi Grace nu dă semne că va arăta mai bine. Chiar trebuie să vină în vacanţă cu noi, tată?

— Da, sigur că trebuie.

— Mă gândeam că Harry ar putea veni cu noi în Toscana în vara asta. Nu a fost niciodată în străinătate.

— Nu, a zis Hugo, un pic prea hotărât. Vacanţele sunt doar pentru familie, nu trebuie împărţite cu străinii.

— Dar el nu e străin, a comentat Giles. E prietenul meu cel mai bun.

— Nu, a repetat Hugo, şi asta e totul. Giles a părut dezamăgit. Deci, ce ţi-ar plăcea pentru ziua ta de naştere, fiule? a întrebat Hugo, schimbând repede subiectul.

— Ultima marcă de radio, a spus Giles, fără să ezite. Îi zice Roberta Reliable.

— Aveţi voie cu radiouri la şcoală?

— Da, a zis Giles, dar ai voie să le dai drumul doar în weekend. Dacă eşti prins după stingere în timpul săptămânii, ţi le confiscă.

— O să văd ce pot face. Vii acasă de ziua ta?

— Da, dar doar la ceai. Trebuie să mă întorc la şcoală la timp pentru examen.

— Atunci o să încerc să vin, a spus Hugo. Acum plec. Aş vrea să vorbesc cu sora înainte.

— Nu uita s-o întrebi dacă-mi dă liber sâmbătă-dimineaţă, i-a amintit Giles când tatăl lui ieşea din cameră să-şi îndeplinească scopul real al vizitei.

— Mă bucur că aţi reuşit să veniţi, domnule Barrington. Giles a fost nespus de încântat, a spus sora, intrând în biroul ei. După cum vedeţi, şi-a revenit aproape complet.

— Da, şi speră că-i veţi da voie să joace sâmbătă în meciul de fotbal.

— Sunt sigură că va fi posibil, a spus sora. Dar ziceaţi că mai vreţi să discutăm despre ceva?

— Da, doamnă. După cum ştiţi, Giles este daltonist. Voiam doar să întreb dacă are probleme din cauza asta.

— Nu, din câte ştiu eu, a spus sora. Dacă are, oricum nu-l împiedică să lovească o minge roşie pe un teren verde până ce ajunge la marginea albă.

Barrington a râs înainte de a spune următoarea frază pe care o pregătise.

— Când eram la St Bede's mă necăjeau toţi din cauză că eram singurul daltonist.

— Daţi-mi voie să vă asigur, a spus sora, că nimeni nu-l necăjeşte pe Giles. Şi oricum şi cel mai bun prieten al lui este şi el daltonist.

***

Hugo a condus înapoi la biroul lui, gândindu-se că trebuie făcut ceva înainte ca situaţia să scape de sub control. S-a hotărât să mai discute cu colonelul Danvers.

Aşezat la birou, i-a spus domnişoarei Potts că nu vrea să fie deranjat. A aşteptat până ce ea a închis uşa înainte de a ridica telefonul. După câteva minute, şeful poliţiei i-a răspuns.

— Sunt Hugo Barrington, domnule colonel.

— Ce mai faci băiete? a întrebat poliţistul.

— Sunt bine, domnule. Mă întrebam dacă m-aţi putea sfătui într-o problemă personală.

— Spune, bătrâne.

— Caut un alt şef cu securitatea şi mă întrebam dacă puteţi să-mi indicaţi persoana potrivită.

— De fapt, chiar ştiu pe cineva care s-ar potrivi, dar nu ştiu sigur dacă este disponibil. Mă interesez şi pe urmă te sun.

Şeful poliţiei s-a ţinut de cuvânt şi l-a sunat a doua zi dimineaţa.

— Omul la care mă gândeam are o slujbă cu jumătate de normă acum, dar caută ceva permanent.

— Ce-mi puteţi spune despre el? a întrebat Hugo.

— A fost antrenat special când era în poliţie, dar a trebuit să ne părăsească atunci când a fost grav rănit încercând să prindă un hoţ în timpul unui raid la Midland Bank. Probabil îţi aminteşti povestea. A ajuns chiar şi în ziarele naţionale. După mine, este candidatul ideal pentru echipa ta de securitate şi, cinstit, ai avea noroc dacă ai pune mâna pe el. Dacă te mai interesează, aş putea să-ţi trimit dosarul lui.

***

Barrington l-a sunat pe Derek Mitchell de acasă, pentru că nu dorea ca domnişoara Potts să afle cu ce se ocupa. A fost de acord să se întâlnească cu fostul poliţist la hotelul Royal la ora şase, luni după-masă, după ce doamna Clifton pleca şi Palm Court urma să fie liberă.

Hugo a ajuns cu câteva minute mai devreme şi s-a îndreptat direct către o masă în capătul îndepărtat al sălii unde, în mod normal, nu s-ar fi dus. S-a aşezat în spatele unui stâlp, unde ştia că întâlnirea lui cu Mitchell nu va fi văzută şi nici auzită. În tip ce aştepta, a revăzut în minte o listă cu întrebări care aveau nevoie de răspuns dacă intenţiona să aibă încredere într-un om complet străin.

La şase fără trei minute, un bărbat înalt, bine făcut, cu ţinută de militar, a intrat pe uşă. Canadiana lui albastru-închis, flanela gri şi pantofii bine lustruiţi sugerau o viaţă disciplinată.

Hugo s-a ridicat şi a fluturat o mână, ca şi cum ar fi chemat un chelner. Mitchell a înaintat încet prin

sală, fără să încerce să-şi ascundă şchiopătatul uşor, rană care, după Danvers, era motivul pentru care Mitchell fusese pensionat din poliţie.

Hugo şi-a amintit ultima oară când fusese faţă în faţă cu un ofiţer de poliţie, dar de data aceasta, el era cel care punea întrebările.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, Mitchell, a spus Hugo în timp de dădeau mâna.

Când Mitchell s-a aşezat, Hugo a privit mai atent nasul spart şi urechile zdrenţuite şi şi-a amintit când îi spusese Danvers că jucase fundaş pentru echipa din Bristol.

— Lasă-mă să încep cu începutul, Mitchell, a spus Hugo, fără să mai piardă timpul, că ceea ce vreau să discut cu tine este strict confidenţial şi trebuie să rămână un secret între noi doi. Mitchell a încuviinţat. Este atât de confidenţial, de fapt, încât nici colonelul Danvers nu cunoaşte motivul real pentru care doream să te văd, pentru că, în mod sigur, nu am nevoie de un şef al pazei.

Figura lui Mitchell a rămas neschimbată în timp ce aştepta să audă la ce se gândea Hugo.

— Caut pe cineva care să fie detectiv particular. Singurul scop va fi să-mi raporteze în fiecare lună activităţile unei femei care locuieşte în acest oraş şi lucrează la hotel.

— Înţeleg, domnule.

— Vreau să ştiu orice face, fie că este ceva personal sau particular, oricât de nesemnificativ ar părea. Ea nu trebuie, repet, nu trebuie să-şi dea seama că este urmărită. Deci, înainte de a-ţi spune numele ei, crezi că eşti capabil să îndeplineşti această sarcină?

— Aceste lucruri nu sunt niciodată uşoare, a spus Mitchell, dar nu sunt imposibile. Când eram un tânăr sergent în poliţie, am lucrat la o operaţie sub acoperire în urma căreia a rezultat arestarea şi trimiterea la închisoare pentru şaisprezece ani a unui individ deosebit de periculos. Dacă aş intra iar în acest hotel însă, sunt sigur că nu mă va recunoaşte.

Hugo a zâmbit pentru prima oară.

— Înainte de a continua, a spus el, aş dori să ştiu dacă doreşti să preiei această misiune?

— Asta depinde de mai multe lucruri, domnule.

— Cum ar fi?

— Dacă va fi o însărcinare cu program complet, pentru că acum mai am o slujbă de paznic de noapte la o bancă.

— Dă-ţi demisia mâine, a spus Hugo. Nu vreau să mai lucrezi şi pentru altcineva.

— Şi care sunt orele?

— Cum doreşti tu.

— Şi salariul?

— Te voi plăti cu opt lire pe săptămână, o lună în avans şi îţi voi acoperi şi cheltuielile legate de slujbă.

Mitchell a încuviinţat.

— Pot să vă sugerez să mă plătiţi în bani peşin astfel încât nimeni să nu poată lua urma banilor până la dumneavoastră?

— Pare rezonabil, a comentat Hugo, care luase deja această decizie.

— Şi veţi dori rapoartele lunar în scris sau personal?

— Personal. Vreau să fie scris cât mai puţin posibil.

— Atunci ar trebui să ne întâlnim în locuri diferite şi niciodată în aceeaşi zi din săptămână. Aşa va fi improbabil ca cineva să ne întâlnească de mai multe ori.

— Este corect aşa, a zis Hugo.

— Când doriţi să încep, domnule?

— Ai început acum jumătate de oră, a spus Barrington. A scos o bucată de hârtie şi un plic care conţinea 32 de lire din buzunar şi i le-a dat lui Mitchell.

Mitchell a studiat numele şi adresa scrise pe bucăţica de hârtie câteva momente, după care i-a dat-o înapoi noului său şef.

— Am nevoie şi de un număr de telefon particular, domnule, şi de detaliile despre momentul şi locul în care puteţi fi contactat.

— În biroul meu, în fiecare seară, între cinci şi şase, a spus Hugo. Nu trebuie să mă suni niciodată acasă decât dacă este o urgenţă, a adăugat el, scoţând un pix.

— Spuneţi-mi numerele, domnule, nu le scrieţi.

23

— Doriţi să participaţi la aniversarea domnişorului Giles? a întrebat domnişoara Potts.

Hugo s-a uitat în jurnal. Giles, scria cu litere aurite pe prima pagină: *Giles, a 12-a aniversare, 3 p.m. Manor House.*

— Am timp să iau un cadou în drum spre casă?

Domnişoara Potts a părăsit camera şi s-a întors după o clipă cu un pachet mare, învelit în hârtie roşie, strălucitoare şi legat cu o panglică.

— Ce e înăuntru? a întrebat Hugo.

— Ultimul model de radio Roberts; cel pe care l-a cerut când l-aţi vizitat ultima oară la infirmerie.

— Mulţumesc, domnişoară Potts, a spus Hugo. Şi-a verificat ceasul. Ar trebui să plec acum ca să ajung la timp să-l văd cum taie tortul.

Domnişoara Potts a pus un dosar gros în servieta lui şi, înainte ca el să întrebe, i-a spus:

— Notiţele pentru întrunirea de mâine a Consiliului. Vă puteţi uita pe ele după ce domnişorul Giles se întoarce la St Bede's. Aşa că nu va trebui să mai veniţi în seara asta.

— Mulţumesc, domnişoară Potts, a spus Hugo. Vă gândiţi la toate.

În timp ce conducea prin oraş în drum spre casă, Hugo nu se putea opri să nu observe că pe autostradă păreau să fie mai multe maşini decât cu un an înainte. Pietonii erau mult mai atenţi când traversau de când guvernul crescuse limita de viteză la 30 de mile pe oră. Un cal s-a cabrat când Hugo a trecut pe lângă o trăsură. S-a întrebat cât mai sperau să reziste acum, când primăria oraşului autorizase taxiurile.

După ce a ieşit din oraş, Hugo a mărit viteza, nedorind să întârzie la aniversarea fiului său. Cât de repede creştea băiatul. Era deja mai înalt decât mama lui. Va fi mai înalt decât tatăl lui?

Când Giles va pleca de la St Bede's şi-şi va ocupa locul la Eton, peste un an, Hugo era sigur că prietenia lui cu băiatul Clifton va fi uitată repede, cu toate că-

şi dădea seama că mai erau şi alte probleme care trebuiau rezolvate până atunci.

A încetinit când a intrat pe poarta domeniului său. Întotdeauna îl bucura aleea largă printre stejari până la Manor House. Jenkins stătea pe ultima treaptă când Hugo a coborât din maşină. I-a deschis uşa din faţă şi i-a spus:

— Doamna Barrington este în salon, domnule, cu domnişorul Giles şi cu doi dintre prietenii lui de la şcoală.

Când a intrat pe coridor, Emma a venit în fugă pe scări şi şi-a aruncat braţele în jurul tatălui ei.

— Ce e în pachet? l-a întrebat.

— Un cadou pentru fratele tău.

— Da, dar ce este?

— Va trebui să aştepţi să vezi, tânără doamnă, i-a spus tatăl ei, zâmbind, înainte de a da servieta valetului.

— Vrei să pui asta în birou, Jenkins? a spus el, în timp ce Emma îl trăgea de mână înspre salon.

Zâmbetul lui Hugo a dispărut în momentul în care a deschis uşa şi a văzut cine era aşezat pe canapea. Giles a sărit şi a alergat spre tatăl lui, care i-a dat pachetul şi i-a urat:

— La mulţi ani, fiule.

— Mulţumesc, tată, a spus el, înainte de a-şi prezenta prietenii.

Hugo a dat mâna cu Deakins, dar când Harry a întins mâna, el a spus doar:

— Bună ziua, Clifton, şi s-a aşezat în fotoliul lui preferat.

Hugo a urmărit cu interes cum Giles desfăcea panglica cutiei şi amândoi au văzut cadoul prima oară. Dar nici entuziasmul exagerat al fiului său când şi-a văzut noul său radio nu l-a făcut pe Hugo să zâmbească. Avea o întrebare pentru Clifton, dar nu trebuia să pară că răspunsul băiatului ar fi fost important.

A rămas tăcut în timp ce băieţii acordau pe rând radioul pe cele două posturi şi ascultau cu interes

vocile stranii şi muzica din difuzor. Acestea era urmate de obicei de râsete sau aplauze.

Doamna Barrington discuta cu Harry despre ultimul concert *Mesiah* la care fusese şi ea, adăugând ce mult îi plăcuse *Ştiu că Mântuitorul meu trăieşte.*

— Mulţumesc, doamnă Barrington, a spus Harry.

— Crezi că vei merge la liceul din Bristol după ce termini St Bede's, Clifton? a întrebat Hugo, întrezărind o ocazie.

— Doar dacă voi câştiga o bursă, domnule, a răspuns acesta.

— Dar ce contează? a întrebat doamna Barrington. Desigur vei primi un loc, ca toţi ceilalţi băieţi?

— Pentru că mama nu va putea plăti taxele, doamnă Barrington. Este chelneriţă la hotelul Royal.

— Dar tatăl tău…

— A murit, a spus Harry. A fost ucis în război.

— Îmi pare rău, a zis doamna Barrington, nu mi-am dat seama.

În acel moment s-a deschis uşa şi valetul a intrat cu un tort mare pe o tavă din argint. Giles a reuşit să stingă cele douăsprezece lumânări dintr-o singură suflare şi toată lumea a aplaudat.

— Şi când e aniversarea ta, Clifton? a întrebat Hugo.

— A fost luna trecută, domnule, a răspuns Harry.

După ce Giles a tăiat tortul, Hugo s-a ridicat şi a părăsit camera fără să mai spună nimic.

Hugo s-a dus direct în biroul lui, dar şi-a dat seama că nu se putea concentra pe actele pentru întrunirea de a doua zi. Răspunsul lui Clifton însemna că va avea nevoie de sfatul unui avocat specializat în legislaţia ereditară.

Cam după o oră a auzit voci în hol, apoi zgomotul uşii care se închidea şi motorul unei maşini care pleca. După câteva minute, cineva a bătut la uşa biroului său şi Elisabeth a intrat.

— De ce te-ai purtat aşa? a întrebat ea. Şi de ce n-ai venit să spui la revedere când ştiai că Giles şi musafirii lui plecau?

— Am o întrunire cu probleme mâine, a spus el, fără să se uite la ea.

— Ăsta nu este un motiv să nu-ţi iei rămas-bun de la fiul tău, mai ales de ziua lui.

— Am multe pe cap, a spus el, continuând să se uite la hârtii.

— Acesta nu este un motiv să fii grosolan cu musafirii. Te-ai purtat cu Clifton mai rău decât cu un servitor.

Hugo s-a uitat la ea pentru prima oară.

— Poate din cauză că-l consider pe Clifton inferior servitorilor. Elisabeth a părut şocată. Ştiai că tatăl lui a fost docher şi mama lui este ospătăriţă? Nu sunt sigur că este genul de băiat cu care ar trebui să se împrietenească Giles.

— E evident că Giles e de altă părere şi, oricare i-ar fi familia, Harry este un băiat fermecător. Nu înţeleg ce ai împotriva lui. Nu l-ai tratat pe Deakins la fel şi tatăl lui este un agent de presă.

— Este şi bursier.

— Iar Harry este bursierul corului şcolii, după cum ştiu toţi cetăţenii din Bristol care merg la biserică. Data viitoare când îl întâlneşti, sper să te porţi mai civilizat.

Fără alt cuvânt, Elisabeth a ieşit din cameră, trântind uşa.

***

Sir Walter Barrington a rămas la locul lui din capul mesei când fiul lui a intrat în cameră.

— Sunt din ce în ce mai interesat de legislaţia propusă de guvern referitoare la taxe, a spus Hugo, aşezându-se lângă tatăl lui, şi efectul pe care-l va avea asupra profiturilor noastre.

— De aceea avem un avocat în consiliu, a spus sir Walter, ca să ne sfătuiască în astfel de probleme.

— Dar am calculat că s-ar putea să ne coste douăzeci de mii de lire pe an dacă se aprobă legea. Nu crezi că ar trebui să cerem şi părerea altcuiva?

— Cred că aş putea să vorbesc cu sir James Amhurst când mă voi duce la Londra.

— Eu mă duc marţi la Londra pentru dineul anual al Asociaţiei Proprietarilor de Nave din Marea Britanie, a spus Hugo. Cum el este consilierul juridic al asociaţiei, aş putea discuta cu el.

— Doar dacă socoteşti că este necesar, a spus sir Walter. Şi nu uita că Amhurst taxează la oră, chiar şi când este la dineu.

***

Dineul Asociaţiei Proprietarilor de Nave s-a ţinut la Grosvenor House şi la el au participat mai mult de o mie de membri şi invitaţii lor.

Hugo telefonase din vreme la secretara asociaţiei şi întrebase dacă ar putea sta lângă sir James Amhurst. Secretara a ridicat o sprânceană, dar a fost de acord să rearanjeze oaspeţii de la masa principală. La urma-urmei, bătrânul Joshua Barrington fusese membru fondator al asociaţiei.

După ce episcopul de Newcastle a spus rugăciunea, Hugo n-a încercat să-l întrerupă pe eminentul avocat în timp ce acesta discuta cu omul din dreapta lui. Totuşi, când avocatul s-a întors în cele din urmă către străinul pe care-l aşezaseră în stânga lui, Hugo n-a pierdut timpul.

— Tatăl meu, sir Walter Barrington, a început el, atrăgând atenţia prăzii sale, este îngrijorat de tariful mare care este votat acum în Camera Comunelor şi efectele pe care le-ar putea avea asupra industriei. Se întreabă dacă n-ar putea să vă consulte pe această temă când va veni la Londra.

— Desigur, dragă băiete, a spus sir James. Doar roag-o pe secretara lui să-l sune pe funcţionarul meu ca să se asigure că voi fi liber când va veni în oraş.

— Mulţumesc, domnule, a spus Hugo. Pe de altă parte, mă întreb dacă aţi citit ceva de Agatha Christie?

— Nu cred, a spus sir James. E bună?

— Mi-a plăcut mult ultima ei carte, *Când există un testament,* a spus Hugo, dar nu sunt sigur dacă ar rezista într-un tribunal adevărat.

— Ce sugerează doamna? a întrebat Amhurst în timp ce o felie de vită răsfiartă într-o farfurie cu legume era pusă în faţa lui.

— După domnişoara Christie, fiul cel mai mare al unui cavaler moşteneşte ereditar titlul tatălui său, chiar dacă este nelegitim.

— Ah, da, aceasta este o încurcătură legală interesantă, a spus sir James. De fapt, Legea Lorzilor chiar a revizuit de curând un astfel de caz. Benson contra Carstairs, dacă-mi aduc bine minte. Este numită de obicei în presă „amendamentul bastardului".

— Şi la ce concluzie au ajuns lorzii? a întrebat Hugo, încercând să nu pară prea interesat.

— Dacă nu se găseşte vreo eroare în testamentul original, atunci câştigă primul născut, chiar dacă este nelegitim. Alt răspuns pe care Hugo nu dorea să-l audă. Totuşi, a continuat sir James, lorzii au decis să-şi acopere spatele şi au adăugat un codicil care stipulează că fiecare caz trebuie tratat independent, după care trebuie revizuit de Oficiul Heralzilor. Tipic pentru legea lorzilor, a mai spus el înainte de a-şi lua cuţitul şi furculiţa şi a ataca friptura. Prea speriaţi ca să stabilească un precedent, dar mulţumiţi să arunce pisica în curtea vecinului.

Când sir James şi-a întors atenţia către bărbatul din dreapta lui, Hugo s-a gândit la implicaţiile faptului că Harry va descoperi că ar putea avea dreptul să moştenească nu numai linia de transport maritim Barrington, ci şi domeniile familiei. Să admită că avea un fiu ilegitim era suficient de rău, dar ideea ca Harry Clifton să moştenească titlul după moartea lui şi să devină sir Harry era de nesuportat. Era gata să facă orice putea ca să se asigure că nu se va ajunge la aşa ceva.

24

Hugo Barrington îşi lua micul dejun când a citit scrisoarea de la directorul liceului St Bede's, prin care acesta motiva o cerere de strângere de fonduri, adică o mie de lire pentru construirea unui pavilion nou de crichet pentru clasa a-IX-a. Tocmai îşi deschisese carnetul de cecuri şi scrisese cifra 100, când a fost distras de sunetul unei maşini care frâna pe pietrişul de afară.

Hugo s-a îndreptat spre fereastră să vadă cine îl vizita atât de devreme sâmbătă-dimineaţa. A fost nedumerit zărindu-şi fiul ieşind dintr-un taxi, cu o valiză în mână, pentru că aşteptase cu nerăbdare să-l vadă jucând pentru şcoală în acea după-amiază în finala sezonului împotriva celor din Avonhurst.

Exact când Giles a ajuns pe treapta de sus, Jenkins i-a deschis uşa din faţă.

— Bună dimineaţa, conaşule Giles, a spus el, de parcă-l aşteptase.

Hugo a ieşit repede din salon şi şi-a găsit fiul în hol, ţinându-şi capul aplecat, cu valiza alături de el.

— Ce cauţi acasă? l-a întrebat. Nu mai e încă o săptămână până la sfârşitul trimestrului?

— Am fost dat afară, i-a zis Giles, simplu.

— Dat afară? a repetat tatăl lui. Şi ce ai făcut ca să meriţi asta, dacă pot să întreb?

Giles s-a uitat la Jenkins, care stătea tăcut lângă uşa din faţă.

— O să duc valiza conaşului Giles în dormitorul lui, a spus valetul, după care a luat geamantanul şi a pornit încet pe scări.

— Urmează-mă, i-a ordonat Hugo de îndată ce valetul a dispărut.

Niciunul n-a mai spus o vorbă până când Hugo n-a închis uşa salonului.

— Ce ai făcut de ai fost dat afară? l-a întrebat tatăl lui, după ce s-a aşezat iar pe fotoliu.

— Am fost prins furând din magazinul şcolii, a spus Giles, care rămăsese în picioare în mijlocul

camerei.

— Există vreo explicaţie simplă? Poate o neînţelegere?

— Nu, domnule, nu există, a spus Giles, chinuindu-se să nu plângă.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Nu, domnule. Giles a ezitat. Doar că…

— Doar că ce?

— Întotdeauna dau dulciuri în dar, tată. Nu le păstrez niciodată pentru mine.

— Lui Clifton, desigur.

— Şi lui Deakins, a spus Giles.

— Clifton te-a pus să faci asta?

— Nu, nu el, a zis Giles, hotărât. De fapt, când a aflat, Harry a început să ducă dulciurile pe care i le dădeam lui şi lui Deakins înapoi la magazin. Chiar şi-a luat răspunderea asupra lui când domnul Frobisher l-a acuzat că le-ar fi furat.

A urmat o tăcere lungă, după care tatăl lui i-a spus:

— Deci ai fost dat afară, nu chiar exmatriculat?

Giles a încuviinţat.

— Crezi că-ţi vor permite să te întorci în trimestrul viitor?

— Mă îndoiesc, a spus Giles.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Pentru că nu l-am văzut niciodată pe director atât de supărat.

— Nu cred că a fost la fel de supărat cum o să fie mama ta când o să afle.

— Te rog, nu-i spune, tată, l-a implorat Giles, izbucnind în lacrimi.

— Şi cum ai vrea să-i explic că ai venit acasă cu o săptămână mai devreme şi chiar s-ar putea să nu te mai întorci la St Bede’s în trimestrul următor?

Giles nu a încercat să-i răspundă, ci a continuat să suspine încet.

— Şi Dumnezeu ştie ce vor spune şi bunicii tăi, a mai adăugat tatăl lui, când le voi zice că, până la urmă, nu vei merge la Eton.

A urmat altă tăcere lungă.

— Du-te în camera ta şi nici să nu te gândeşti să te întorci până ce nu-ţi spun eu.

— Da, domnule, a zis Giles, şi s-a întors să plece.

— Şi, orice ai face, să nu vorbeşti cu nimeni, mai ales în faţa servitorilor.

— Da, tată, a spus Giles şi a fugit din cameră aproape izbindu-se de Jenkins când a trecut pe lângă el pe scări.

Hugo s-a aplecat în faţă, încercând să-şi dea seama dacă exista vreun mod de a scăpa de această problemă înainte de a primi inevitabilul telefon de la director. Şi-a pus coatele pe birou şi capul în mâini, dar a durat o vreme înainte de a-şi îndrepta privirea asupra ceculuí.

A zâmbit în timp ce a adăugat încă un zero înainte de a-l semna.

25

Mitchell stătea în colţul îndepărtat al sălii de aşteptare citind *Bristol Evening Post* când a intrat Hugo şi s-a aşezat lângă el.

— Subiectul, a spus Mitchell, uitându-se încă pe ziar, încearcă să împrumute cinci sute de lire pentru o afacere.

— În ce fel de afacere ar putea ea să fie interesată?

— Salonul de ceai Tilly's, a răspuns Mitchell. Se pare că subiectul a muncit acolo înainte de a se muta la Palm Court de la Royal. Domnişoara Tilly a primit recent o ofertă de cinci sute de lire pentru afacerea ei de la un domn Edward Atkins. Domnişoara Tilly nu e interesată de Atkins şi i-a explicat clar subiectului că, dacă ar putea să-i ofere aceeaşi sumă, ar preferi să-i dea ei salonul.

— Şi de unde ar putea ea să facă rost de o asemenea sumă?

— Poate de la cineva care doreşte să deţină un control financiar asupra ei, şi care mai târziu s-ar putea dovedi avantajos?

Hugo a tăcut. Ochii lui Mitchell nu s-au ridicat de pe ziar.

— A abordat pe cineva ca să încerce să facă rost bani? a întrebat Hugo în cele din urmă.

— În momentul de faţă este sfătuită de un domn Patrick Casey, care reprezintă Dillon şi Co, o companie financiară din Dublin. E specializată în împrumuturi pentru clienţi particulari.

— Cum iau legătura cu acest Casey?

— Nu v-aş sfătui, a zis Mitchell.

— De ce nu?

— Merge la Bristol o dată pe lună şi întotdeauna stă la Royal.

— Nu trebuie să ne întâlnim la Royal.

— Are o legătură intimă cu subiectul. De câte ori vine în oraş o duce la cină sau la teatru şi, de curând, a fost văzută întorcându-se cu el la hotel, unde şi-au petrecut noaptea împreună în camera 371.

— Fascinant, a comentat Hugo. Altceva?

— Poate vă interesează să aflaţi că subiectul are cont în bancă la National Provincial, Corn Street, 49. Contul ei curent este de douăsprezece lire şi nouă şilingi.

Hugo ar fi vrut să-l întrebe pe Mitchell cum aflase asta, dar s-a mulţumit să spună:

— Excelent. Cum mai afli ceva, oricât de neimportant, sună-mă.

A scos un plic voluminos din buzunarul paltonului şi i l-a dat lui Mitchell.

— Trenul care vine acum la peronul nouă este şapte douăzeci şi doi din Taunton.

Mitchell a băgat plicul în buzunar, şi-a împăturit ziarul şi a ieşit din sala de aşteptare. Nu s-a uitat deloc la angajatorul său.

***

Hugo a fost incapabil să-şi ascundă mânia când a descoperit adevăratul motiv pentru care Giles nu primise un loc la Eton. L-a sunat pe director, care a refuzat să-i răspundă, pe şeful casei, care i-a arătat simpatie, dar nu i-a oferit nicio speranţă de înduplecare şi chiar şi monitorului, care a spus că-l va suna, dar n-a făcut-o. Cu toate că Elisabeth şi fetele nu ştiau de ce Hugo era aşa de nervos în ultima vreme, fără niciun motiv, au continuat să suporte rezultatele greşelilor lui Giles cu mult calm.

Hugo l-a însoţit cu neplăcere pe Giles la liceul din Bristol în prima zi a trimestrului, cu toate că nu le-a lăsat pe Emma şi pe Grace să vină cu el, deşi Emma plânsese şi se îmbufnase.

Când Hugo a oprit maşina pe College Street, prima persoană pe care a văzut-o stând lângă porţile şcolii a fost Harry Clifton. Chiar înainte să frâneze, Giles a sărit din maşină şi a fugit să-şi salute prietenul.

Hugo a evitat să se amestece cu ceilalţi părinţi, deşi Elisabeth părea mulţumită discutând cu ei iar

când a dat fără să vrea de Clifton, a refuzat să dea mâna cu el.

La întoarcerea la Manor House, Elisabeth şi-a întrebat soţul de ce-l tratase atât de dispreţuitor pe cel mai bun prieten al lui Giles. Hugo i-a reamintit soţiei sale că fiul lor ar fi trebuit să meargă la Eton, unde ar fi fost împreună cu alţi domni şi nu cu fiii muncitorilor locali şi, în cazul lui Clifton, chiar şi mai rău. Elisabeth a tăcut, cum făcuse adesea până în ultima vreme.

26

— Ceainăria locală arsă din temelii! Se bănuieşte o incendiere provocată! zbiera băiatul cu ziarele stând în colţul Broad.

Hugo a apăsat pe frână, a sărit din maşină şi i-a dat băiatului jumătate de penny. A început să citească prima pagină în timp ce se îndrepta spre maşină.

> Ceainăria Tilly's, o firmă de renume în Bristol, frecventată de mulţi cetăţeni, a fost arsă din temelii în primele ore ale dimineţii. Poliţia a arestat un localnic în vârstă de aproximativ treizeci de ani şi l-a acuzat de incendiere. Domnişoara Tilly, care acum locuieşte în Cornwall…

Hugo a zâmbit văzând fotografia lui Maisie Clifton şi a angajaţilor ei stând pe trotuar, urmărind mâhniţi rămăşiţele arse ale ceainăriei. Zeii erau clar de partea lui.

S-a urcat iar în maşină, a pus ziarul pe locul pasagerului şi şi-a continuat călătoria către grădina zoologică din Bristol. Trebuia să se programeze din vreme dacă dorea să-l vadă pe domnul Prendergast.

Mitchell îl sfătuise că, dacă dorea să ţină secret faptul că o urmărea pe Maisie, întâlnirile cu Prendergast trebuiau să aibă loc în biroul lui, de preferinţă după plecarea domnişoarei Potts. Hugo n-a încercat să-i explice lui Mitchell că nu era sigur dacă domnişoara Potts pleca seara acasă. De abia aştepta să se întâlnească cu Prendergast, când va rezolva ultimele probleme, dar mai trebuia să vadă pe cineva înainte de asta.

***

Mitchell o hrănea pe Roşie când a sosit.

Hugo a mers încet, aplecat pe balustradă şi prefăcându-se interesat de un elefant indian dobândit recent de grădina zoologică din Utar Pradesh şi care atrăsese deja mulţi vizitatori. Mitchell a aruncat o bucată de pâine pe care Rosie a prins-o repede cu trompa şi a strecurat-o în gură într-o mişcare fluidă.

— Subiectul s-a întors la muncă la hotelul Royal, a spus Mitchell de parcă vorbea cu elefantul. E în schimbul de noapte la Palm Court de la zece seara până la şase dimineaţa. E plătită cu trei lire pe săptămână, plus ce mai adună din bacşişuri, care, fiind puţini clienţi la orele acelea, nu înseamnă mare lucru. A mai aruncat o coajă de pâine elefantului şi a continuat. Un anume Bob Burrows a fost arestat şi acuzat de incendiere. Burrows era furnizorul ei de patiserie înainte ca subiectul să-l concedieze. A mărturisit totul şi chiar a recunoscut că el intenţiona să ceară subiectul în căsătorie şi cumpărase chiar şi inelul de logodnă, dar ea îi dăduse papucii; sau, cel puţin, asta e povestea lui.

Hugo a zâmbit.

— Şi cine se ocupă de caz? a întrebat el.

— Detectivul inspector Blakemore, a răspuns Mitchell Zâmbetul lui Hugo s-a transformat într-o încruntătură. Deşi Blakemore a crezut iniţial că subiectul ar fi putut să fie complice cu Burrows, a continuat Mitchell, a informat Bristolul şi compania de asigurări din vestul Angliei că ea nu mai este suspectă.

— Ce păcat, a continuat Hugo, încruntându-se în continuare.

— Nu neapărat, a zis Mitchell. Compania de asigurări îi va da doamnei Clifton un cec de şase sute de lire după analizarea cererii.

Hugo a zâmbit.

— Mă întreb dacă i-a spus fiului ei, a zis Hugo, aproape pentru el însuşi.

Dacă Mitchell a auzit comentariul, l-a ignorat.

— Cealaltă informaţie care ar putea să vă intereseze, a continuat el, este că domnul Patrick Casey s-a cazat la Royal vineri-seara şi a dus

subiectul la Plimsoll Line la cină. S-au întors după aceea la hotel, iar ea l-a însoţit în camera lui numărul 371, şi nu a plecat de acolo decât după şapte în dimineaţa următoare.

A urmat o tăcere lungă, semn că Mitchell îşi terminase raportul lunar. Hugo a scos un plic din buzunarul interior şi i l-a strecurat lui Mitchell, care a părut să nu observe aruncându-i o ultimă coajă de pâine lui Rosie care a părut foarte mulţumită.

***

— A venit domnul Prendergast, a spus domnişoara Potts, dându-se deoparte ca să-l lase pe bancher să intre în biroul directorului executiv.

— Aţi fost foarte amabil să veniţi aici, a spus Hugo. Sunt sigur că înţelegeţi de ce nu am dorit să discut o problemă atât de confidenţială la bancă.

— Înţeleg, a spus Prendergast, care-şi deschisese servieta Gladstone şi scosese un dosar gros din ea chiar înainte de a se aşeza. I-a întins o singură foaie peste birou domnului Barrington.

Hugo a verificat ultimul rând, înainte de a se reaşeza.

— Ca să recapitulez, dacă îmi permiteţi, a spus Prendergast. Aţi depus o sumă de cinci sute de lire care i-a permis doamnei Clifton să cumpere afacerea numită Tilly’s, o ceainărie de pe Broad Street. Contractul a fost pentru întreaga sumă, plus dobânda compusă de cinci la sută pe an, pentru a fi plătită într-o perioadă de cinci ani. Cu toate că Tilly’s a reuşit să adune un profit mic în primul an şi în al doilea, nu a existat niciodată un profit suficient ca ea să plătească dobânda sau o parte din capitalul depus, aşa că în momentul incendiului, doamna Clifton vă datora 572 lire şi 16 şilingi. La această sumă trebuie să adaug taxa băncii de 20 de lire, ceea ca înseamnă în total 592 de lire şi 16 şilingi. Această sumă va fi acoperită, bineînţeles de asigurare, adică investiţia dumneavoastră este sigură, însă doamna Clifton nu rămâne cu nimic.

— Ce nenorocire, a spus Hugo. Dar pot să întreb de ce suma finală nu pare să includă plata serviciilor domnului Casey? a mai întrebat el după ce s-a uitat mai atent la cifre.

— Pentru că domnul Casey a informat banca că nu va prezenta nicio factură pentru serviciile sale.

Hugo s-a încruntat.

— Asta e cel puţin o veste bună pentru biata femeie.

— Într-adevăr. Cu toate acestea, mă tem totuşi că nu va mai fi în stare să acopere taxele pentru fiul ei la liceul din Bristol în trimestrul următor.

— Ce trist, a comentat Hugo. Deci băiatul va trebui şi plece de la şcoală?

— Îmi pare rău să spun că aceasta este ideea, a spus domnul Prendergast. Este păcat, pentru că îl răsfaţă pe băiat şi cred că ar sacrifica totul ca să-l ţină acolo.

— Ce păcat, a repetat Hugo, închizând dosarul şi ridicându-se din scaun. Nu vă mai reţin domnule Prendergast, a adăugat el. Am o întâlnire în oraş peste jumătate de oră. Pot să vă conduc undeva?

— Sunteţi foarte amabil, domnule Barrington, dar nu este necesar. Am venit cu maşina.

— Ce maşină aveţi? a întrebat Hugo, luându-şi servieta şi îndreptându-se spre uşă.

— Un Morris Oxford, a spus Prendergast, strecurându-şi repede câteva hârtii în servieta lui Gladstone şi urmându-l pe Hugo afară din birou.

— O maşină populară, a spus Hugo. Am aflat că, la fel ca dumneavoastră, domnule Prendergast, este de încredere. Amândoi au râs în timp ce coborau scările împreună. Ce trist, biata doamnă Clifton, a continuat Hugo când ieşeau din clădire. Dar oricum eu nu sunt de acord cu femeile care intră în afaceri. Nu este normal.

— Sunt de acord, a spus domnul Prendergast, oprindu-se lângă maşina lui Barrington. Dar, a continuat el, n-aţi fi putut să faceţi mai mult pentru biata femeie.

— Sunteţi amabil, domnule Prendergast, a spus Hugo. Dar, în ciuda acestui fapt, v-aş fi recunoscător dacă implicarea mea ar putea rămâne între noi.

— Desigur, domnule, a spus Prendergast, dând mâna cu Hugo, vă puteţi baza pe mine.

— Să păstrăm legătura, bătrâne, a spus Hugo urcându-se în maşină. Nu mă îndoiesc că voi apela iar la serviciile băncii.

Pendergast a zâmbit.

Când Hugo se îndrepta spre oraş, gândurile i s-au întors la doamna Clifton. Îi dăduse o lovitură în urma căreia va fi greu să-şi mai revină, dar acum voia să îi dea lovitura de graţie.

A intrat în Bristol întrebându-se unde era în acel moment. Probabil stătea cu fiul ei şi încerca să-i explice de ce trebuia să-l retragă de la BGS la sfârşitul trimestrului de vară. Oare se gândise ea vreun moment măcar că Harry ar putea să-şi continue studiile ca şi cum nu se întâmplase nimic? Hugo s-a gândit că era mai bine să nu discute subiectul cu Giles până ce băiatul nu-i va spune vestea cea tristă că prietenul lui, Harry, nu se va întoarce la BGS în clasa a şasea.

Chiar şi gândul că propriul lui fiu trebuia să meargă la BGS îl enerva groaznic, dar nu-i explicase niciodată lui Elisabeth sau tatălui lui motivul adevărat pentru care fiul lui nu obţinuse un loc la Eton.

După ce a trecut de catedrală, şi-a continuat drumul pe College Green înainte de a intra în parcarea de la Royal. Ajunsese cu câteva minute mai devreme, dar era sigur că managerul nu-l va lăsa să aştepte. A intrat pe uşa turnantă şi a trecut prin hol pentru că ştia unde era biroul domnului Frampton.

Secretara managerului a sărit în picioare în momentul în care Hugo a intrat în cameră.

— Îl voi anunţa pe domnul Frampton că aţi venit, a spus ea, aproape alergând spre birou.

Managerul a apărut o clipă mai târziu.

— Ce plăcere să vă văd, domnule Barrington, a spus el, invitându-l în birou. Sper că dumneavoastră

şi doamna Barrington sunteţi bine.

Hugo a încuviinţat şi s-a aşezat vizavi de managerul hotelului, fără să dea însă mâna cu el.

— Când m-ai rugat să ne întâlnim, mi-am luat libertatea să verific aranjamentele pentru supeul anual al companiei, a spus Frampton. Înţeleg că vor fi mai mult de trei sute de invitaţi?

— Nu mă interesează câţi invitaţi vor fi, a spus Hugo. Nu de aia am venit să te văd, Frampton. Vreau să discut o problemă particulară care mi se pare foarte dezagreabilă.

— Îmi pare rău, a spus Frampton, stând drept ca un băţ.

— Unul dintre directorii noştri era la hotel joi-noaptea şi în ziua următoare a văzut ceva foarte neplăcut şi mă simt obligat să-ţi atrag atenţia asupra acestui fapt.

— Da, desigur, a spus Frampton, frecându-şi palmele umede de pantaloni. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac este să deranjez clienţii importanţi ai hotelului.

— Mă bucur să aud asta, a comentat Hugo. Domnul în cauză a sosit la hotel după închiderea restaurantului şi s-a dus la Palm Court sperând să primească o gustare uşoară.

— Un serviciu pe care l-am introdus chiar eu, a zis Frampton, zâmbind strâmb.

— A dat comanda unei tinere care părea să se ocupe de asta, a continuat Hugo, ignorând comentariul.

— Da, probabil doamna Clifton.

— Habar n-am cine era, a spus Hugo. Totuşi, în timp ce-l servea cu o cafea şi nişte sandviciuri, alt domn a intrat în Palm Court, a dat o comandă şi a întrebat dacă-i poate fi adusă în cameră. Singurul lucru pe care prietenul meu şi-l aminteşte despre acest om este că avea un uşor accent irlandez. Prietenul meu a semnat nota şi s-a retras în cameră. S-a sculat în dimineaţa următoare pentru că dorea să-şi ia micul dejunul devreme şi să-şi revadă documentele înainte de întrunirea consiliului. Când a

ieşit din cameră, a văzut aceeaşi femeie, încă îmbrăcată în uniforma hotelului, ieşind din camera 371. Ea s-a îndreptat apoi spre capătul coridorului, a urcat pe fereastră şi a plecat pe ieşirea de incendiu.

— Sunt oripilat, domnule, eu…

— Membrul consiliului ne-a cerut ca, ori de câte ori mai vine la Bristol, să fie cazat la alt hotel. Acum, nu vreau să par exagerat, Frampton, dar Royal a fost un loc în care întotdeauna eram fericit să-mi aduc soţia şi copiii.

— Să fiţi sigur, domnule Barrington, că persoana în cauză va fi concediată imediat şi nu i se vor da referinţe. Pot să vă spun cât sunt de recunoscător că mi-aţi atras atenţia asupra acestui lucru?

Hugo s-a ridicat.

— Desigur că nu doresc să se facă vreo referire la mine sau la compania mea atunci când o vei concedia pe doamna în cauză.

— Puteţi conta pe discreţia mea, a zis Frampton.

Hugo a zâmbit pentru prima oară.

— Şi ca să terminăm cu ceva plăcut, pot să-ţi spun că toţi aşteptăm cu nerăbdare întrunirea anuală care va fi, fără îndoială, la nivelul aşteptărilor noastre. La anul vom sărbători centenarul companiei, deci sunt sigur că tatăl meu va dori să lanseze nava.

Amândoi au râs un pic prea tare.

— Vă puteţi baza pe noi, domnule Barrington, a spus Frampton conducându-şi clientul afară din birou.

— Şi încă ceva, Frampton, a spus Hugo, în timp ce mergeau prin foaier. Aş preferea să nu-i spui nimic lui sir Walter despre asta. Tata e un pic de modă veche când e vorba de aşa ceva, deci cred că e mai bine să păstrăm secretul între noi.

— Sunt de acord, domnule Barrington, a spus Frampton. Puteţi să fiţi sigur că voi aborda problema personal.

Când Hugo a ieşit pe uşa turnantă, nu s-a putut abţine să nu se întrebe câte ore îşi petrecuse Mitchell la hotel ca să-i ofere această informaţie nepreţuită.

A intrat în maşină, a pornit motorul şi şi-a continuat drumul spre casă. Încă se mai gândea la Maisie Clifton când a simţit o bătaie pe umăr. A intrat în panică, s-a întors şi a văzut cine stătea pe scaunul din spate. S-a întrebat dacă ea aflase despre întâlnirea cu Frampton.

— Ce vrei? a întrebat-o, fără să încetinească, de teamă să nu fie văzuţi împreună.

Pe când îi asculta cererile, se întreba cum era atât de bine informată. Imediat ce a terminat, a fost de acord repede cu condiţiile ei, ştiind că era modul cel mai rapid în care putea s-o dea jos din maşină.

Doamna Clifton a pus un plic subţire şi maro pe scaunul pasagerului de lângă el.

— Aştept să aflu veşti de la tine, i-a zis ea.

Hugo a pus plicul în buzunarul de la haină. A încetinit abia când a intrat într-o alee întunecată, dar nu s-a oprit până ce nu a fost sigur că nu-i putea vedea nimeni. A ieşit din maşină şi i-a deschis portiera. Când i-a văzut figura, s-a lămurit că ea simţea că-şi atinsese scopul.

Hugo i-a permis micul moment de triumf, înainte s-o înşface de umeri şi s-o scuture de parcă încerca să culeagă ultimul măr dintr-un copac. Când i-a dat drumul a înţeles ce se va întâmpla dacă-l va mai deranja iar. A lovit-o în faţă cu toată puterea. Ea a căzut şi s-a ghemuit, continuând să tremure. Hugo a vrut s-o lovească în stomac, însă n-a vrut să rişte să fie văzut de vreun trecător. A plecat fără să se mai gândească la ea.

MOŞ JACK TAR
1925-1936

27

Într-o însorită după-amiază de joi în Transvaalul de Nord, am ucis unsprezece oameni şi o naţiune recunoscătoare mi-a acordat Victoria Cross pentru serviciile aduse şi, în afara chemării datoriei, n-am avut o singură noapte de somn liniştit de atunci.

Dacă aş fi ucis un englez acasă, un judecător m-ar fi condamnat la spânzurătoare. În loc de asta, am fost condamnat la închisoare pe viaţă, pentru că încă mai văd figurile celor unsprezece afurisiţi de tineri în fiecare zi, ca o imagine de pe o monedă care nu se şterge niciodată. M-am gândit adesea să mă sinucid, dar acesta ar fi fost drumul ales de un laş.

Când am fost citat şi prezentat în *Times,* s-a declarat că faptele mele fuseseră responsabile pentru salvarea vieţii a doi ofiţeri, cinci subofiţeri şi şaptesprezece soldaţi din regimentul Royal Gloucester. Unul dintre aceşti ofiţeri, locotenentul Walter Barrington, mi-a permis să-mi execut pedeapsa cu oarecare demnitate.

La câteva săptămâni de la acţiune, am fost trimis înapoi în Anglia şi, după câteva luni, am fost lăsat la vatră în urma a ceea ce acum s-ar numi o cădere nervoasă. După şase luni într-un spital al armatei, mi s-a dat drumul înapoi în lume. Mi-am schimbat numele, am evitat oraşul meu natal, Wells, din Somerset şi am plecat la Bristol. Spre deosebire de fiul risipitor, am refuzat să călătoresc câteva mile până în comitatul alăturat unde aş fi putut să mă bucur de liniştea casei tatălui meu.

În timpul zilei, rătăceam pe străzile din Bristol, cotrobăind în coşurile de gunoi în căutarea resturilor, iar noaptea, căminul meu era un parc, patul meu, o bancă, pătura, nişte ziare, iar ceasul deşteptător, cântecul primei păsări care anunţa zorile. Când era prea frig sau prea umed, mă retrăgeam în sala de aşteptare a gării, unde dormeam pe o banchetă şi mă trezeam înainte de sosirea primului tren de dimineaţă. Când nopţile au început să se lungească,

m-am înscris ca oaspete fără plată la Armata Salvării, pe Little George Street, unde nişte doamne amabile mă hrăneau cu o supă subţire şi nişte pâine tare înainte să adorm pe salteaua umplută cu păr de cal, acoperit cu o singură pătură. Luxos.

Pe măsură ce treceau anii, am sperat că foştii mei camarazi şi fraţii ofiţeri vor presupune că am murit. Nu doream să afle că aceasta era închisoarea în care alesesem să-mi ispăşesc sentinţa pe viaţă. Şi ar fi putut să fie aşa dacă un Rolls Royce nu s-ar fi oprit scrâşnind din frâne în mijlocul drumului. Portiera din spate s-a deschis şi din maşină a sărit un bărbat pe care nu-l mai văzusem de ani de zile.

— Căpitane Tarrant! a strigat el venind către mine. Am întors capul, sperând ca el să creadă că greşise. Dar mi-am amintit prea bine că Walter Barrington nu era omul care să se îndoiască de sine însuşi. M-a înşfăcat de umeri şi m-a privit fix o vreme, după care a spus: Cum e posibil aşa ceva, bătrâne?

Cu cât încercam mai mult să-l conving că nu am nevoie de ajutorul lui, cu atât mai hotărât era că trebuie să fie salvatorul meu. Am cedat în cele din urmă, dar nu înainte ca el să fi fost de acord cu termenii şi condiţiile mele.

La început m-a implorat să vin să stau cu el şi cu soţia lui la Manor House, dar trăisem deja prea mult fără un acoperiş deasupra capului ca să consider aşa un confort altceva decât o povară. Mi-a oferit chiar şi un loc în Consiliul companiei de navigaţie care-i purta numele.

— Şi cu ce ţi-aş fi de folos? l-am întrebat.

— Chiar prezenţa ta, Jack, va fi o inspiraţie pentru noi toţi.

I-am mulţumit, dar i-am explicat că nu îmi terminasem încă de ispăşit sentinţa pentru uciderea celor unsprezece oameni. Dar el tot n-a renunţat.

În cele din urmă am acceptat să devin paznic de noapte la docuri, cu trei lire pe săptămână şi locuinţă: un vagon Pullman abandonat a devenit din acel moment celula mea de închisoare. Şi cred că mi-aş fi

continuat de ispăşit sentinţa pe viaţă dacă nu m-aş fi întâlnit cu domnişorul Harry Clifton.

Harry va pretinde, după mai mulţi ani, că eu îi creasem un drum în viaţă. De fapt, el fusese cel care mă salvase pe mine.

Prima oară când l-am întâlnit pe domnişorul Harry, nu cred că avea mai mult de patru sau cinci ani.

— Intră, băiete, i-am spus când l-am zărit venind în patru labe spre vagon.

Dar el s-a ridicat şi a fugit.

În următoarea sâmbătă a ajuns să se uite pe geam. Am încercat din nou.

— De ce nu intri, băiete? Nu te muşc, i-am zis, încercând să-l liniştesc.

De data aceea a acceptat şi a deschis uşa, dar, după câteva cuvinte, iar a fugit. Eram oare chiar atât de înspăimântător?

În sâmbăta următoare, nu numai că a deschis uşa, ci a şi rămas, privindu-mă sfidător. Am discutat cam o oră, cam despre toate, de la Bristol City FC până la motivul pentru care şerpii năpârlesc şi la cine a construit Clifton Suspension Bridge, după care a spus:

— Trebuie să plec acum, domnule Tar, mama mă aşteaptă acasă la ceai.

A plecat, dar s-a uitat de câteva ori în urmă.

După asta, Harry a venit să mă viziteze în fiecare sâmbătă până ce s-a dus la şcoală, când a început să apară mai ales dimineaţa. Mi-a luat ceva timp să-l conving pe băiat că trebuie să meargă la şcoală ca să înveţe să scrie şi să citească. Ca să fiu cinstit, n-aş fi reuşit fără ajutorul domnişoarei Monday, a domnului Holcombe şi a vigilentei mame a lui Harry. A fost nevoie de această echipă formidabilă ca să-l facă pe Harry să înţeleagă ce potenţial avea şi mi-am dat seama că reuşisem doar când şi-a făcut timp să mă viziteze tot sâmbătă dimineaţa pentru că se pregătea să obţină o bursă la St Bede's.

După ce Harry a intrat la şcoala nouă, nu m-am aşteptat să-l mai văd până în vacanţa de Crăciun. Dar, spre surpriza mea, l-am găsit la uşă la ora

unsprezece în prima vineri seara de la începutul trimestrului.

Mi-a spus că plecase de la St Bede's pentru că un monitor îl teroriza – să fiu al naibii dacă-mi amintesc numele lui – şi voia să plece pe mare. Dacă ar fi făcut-o, bănuiesc că ar fi ajuns amiral. Dar, din fericire, mi-a ascultat sfaturile şi s-a întors la şcoală la timp pentru micul dejun din ziua următoare.

Pentru că venea întotdeauna la docuri cu Stan Tancock, a durat o vreme până ce mi-am dat seama că era de fapt băiatul lui Arthur Clifton. Chiar m-a întrebat o dată dacă-l cunoscusem pe tatăl lui şi i-am spus că da, că fusese un om bun şi onest şi luptase cu vitejie în război. Apoi m-a întrebat dacă ştiam cum a murit. I-am spus că nu ştiu. A fost singura dată când l-am minţit pe băiat. Nu era dreptul meu să nesocotesc dorinţele mamei lui.

***

Stăteam pe doc când a venit schimbul următor. Nimeni nu se uita la mine, de parcă nici nu eram acolo şi îmi dădeam seama că unii erau siguri că nu eram de fapt acolo. Nu mă deranja pentru că îmi permitea să-mi ispăşesc sentinţa în anonimat.

Arthur Clifton fusese un docher bun, unul dintre cei mai buni şi-şi lua munca în serios, spre deosebire de prietenul lui cel mai bun, Stan Tancock, care se ducea întotdeauna la *Porcul şi fluierul* în drum spre casă. Adică în nopţile în care reuşea să ajungă acasă.

L-am urmărit pe Clifton dispărând în cala navei *Maple Leaf* să facă ultimele verificări înainte ca sudorii să sigileze chila dublă. Probabil că sunetul puternic al sirenei care anunţa schimbarea turei îi deranjase pe toţi; un schimb ieşea, celălalt intra, iar sudorii trebuiau să intre repede ca să termine treaba până la sfârşitul schimbului şi să-şi câştige prima. Nimeni nu s-a întrebat dacă Clifton ieşise din cală, nici măcar eu.

Toţi am presupus că auzise sirena şi era printre sutele de docheri care se îndreptau spre poartă, ca să

ajungă acasă. Spre deosebire de cumnatul lui, Clifton rareori se oprea să bea ceva la *Porcul şi fluierul,* preferând să meargă direct pe Still House Lane ca să fie împreună cu soţia şi copilul lui. În acele zile nu-i cunoşteam nevasta şi copilul şi poate nici nu i-aş fi cunoscut vreodată dacă Arthur Clifton s-ar fi întors acasă în acea noapte.

Al doilea schimb lucra deja când l-am auzit pe Tancock zbierând cât îl ţinea gura. L-am văzut arătând cu degetul cala navei. Dar Haskins, şeful docherilor, l-a dat pur şi simplu deoparte de parcă ar fi fost o muscă sâcâitoare.

Când Tancock şi-a dat seama că nu se înţelegea cu Haskins, a coborât pasarela şi a început să alerge pe chei către Barrington House. Haskins şi-a dat seama unde se ducea Tancock, a luat-o după el şi aproape l-a ajuns din urmă când acesta se năpustea pe uşa direcţiei liniei nautice.

Spre surpriza mea, după doar câteva minute, Tancock a ieşit în fugă din clădire şi am fost şi mai surprins că Haskins şi directorul executiv veneau în urma lui. Nu-mi dădeam seama ce-l convinsese pe domnul Hugo să-şi părăsească biroul după o discuţie aşa de scurtă cu Stan Tancock.

Mi-am dat repede seama de ce, pentru că, atunci când domnul Hugo a ajuns la docuri, a ordonat ca întregul schimb să lase jos uneltele, să oprească munca şi să tacă, de parcă era Ziua Morţilor. Dar, după un minut, Haskins le-a ordonat să-şi reia lucrul.

Atunci m-am gândit prima oară că Arthur Clifton ar fi putut rămâne blocat în interiorul calei. Dar sigur că niciun om nu putea fi atât de nesimţit dacă s-ar fi gândit, chiar o clipă, că cineva ar fi putut fi închis de viu în mormântul din oţel.

Când sudorii s-au întors la lucru, domnul Hugo a discutat iar cu Tancock înainte ca acesta să dispară pe porţile şantierului. M-am uitat să văd dacă Haskins se luase iar după ei, dar acesta era evident mai interesat să îndemne lucrătorii să-şi depăşească limitele pentru a recupera timpul pierdut ca un stăpân de galeră care-şi biciuia sclavii. După un moment,

domnul Hugo a coborât pasarela, s-a dus la maşina lui şi a plecat către Barrington House.

Când m-am uitat din nou pe fereastra vagonului meu, l-am văzut pe Tancock intrând pe poartă şi alergând către Barrington House. De data aceasta a dispărut cam jumătate de oră şi, când a reapărut, nu mai avea obrajii roşii de furie, ci părea mult mai calm. Am crezut că-l găsise pe Clifton şi voia doar să-l anunţe pe domnul Hugo.

M-am uitat spre biroul domnului Hugo şi l-am văzut la geam, urmărindu-l pe Tancock în timp ce acesta pleca de pe şantier. Nu s-a mişcat de la fereastră până ce acesta n-a dispărut. După câteva minute, domnul Hugo a ieşit din clădire, s-a dus la maşină şi a plecat.

Nu m-aş mai fi gândit la toate acestea dacă Arthur ar fi apărut a doua zi dimineaţa la lucru, dar n-a apărut, nici atunci, nici altă dată.

În dimineaţa următoare, detectivul inspector Blakemore m-a vizitat în vagonul meu. Poţi să judeci adesea caracterul unei persoane din felul în care-şi tratează semenii. Blakemore era unul dintre rarii oameni care vedeau dincolo de lungul nasului.

— Spuneţi că l-aţi văzut pe Stanley Tancock plecând din Barrington House între şapte şi şapte jumătate ieri-seara?

— Da, aşa a fost, i-am spus eu.

— Părea să fie grăbit, sau neliniştit sau să încerce să se strecoare fără să-l vadă cineva?

— Dimpotrivă, i-am zis eu. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că părea remarcabil de lipsit de griji având în vedere împrejurările.

— Împrejurările? a repetat Blakemore.

— Cu doar o oră sau cam aşa ceva mai înainte, protestase că Arthur Clifton fusese închis în fundul dublu al calei lui *Maple Leaf* şi că ei nu făceau nimic ca să-l ajute.

Blakemore a notat ce-i spusesem într-un carneţel.

— Aveţi idee unde s-a dus Tancock după aceea?

— Nu, i-am răspuns. Când l-am văzut ultima oară, ieşea pe poarta şantierului împreună cu un coleg.

— Mulţumesc, domnule, a spus detectivul. Mi-aţi fost de ajutor. De multă vreme nu-mi mai spusese cineva „domnule”. Aţi vrea, când aveţi timp, să veniţi la secţie să daţi o declaraţie în scris?

— Aş prefera să n-o fac, i-am spus eu, din motive personale. Dar aş putea să scriu o declaraţie pe care o veţi putea lua de la mine când doriţi.

— Este amabil din partea dumneavoastră, domnule.

Detectivul şi-a deschis servieta, a scos un formular de declaraţie şi mi l-a dat. Apoi şi-a ridicat pălăria şi a spus:

— Mulţumesc, domnule. Ţinem legătura.

Dar nu l-am mai văzut de atunci.

După şase săptămâni, Stan Tancock a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru hoţie, cu domnul Hugo ca martor principal al acuzării. Am asistat la fiecare zi a procesului şi nu m-am îndoit nicio clipă care dintre ei era vinovatul.

28

— Încearcă să nu uiţi că mi-ai salvat viaţa.

— Mi-am petrecut ultimii douăzeci şi şase de ani încercând să uit, i-a amintit Moş Jack.

— Dar tu ai salvat douăzeci şi patru de compatrioţi. Eşti un erou al acestui oraş şi pare să nu-ţi pese deloc de asta. Deci mă simt obligat să te întreb, Jack, cât timp mai ai de gând să te torturezi singur?

— Până ce n-o să-i mai văd pe cei unsprezece oameni la fel de clar cum te văd pe tine acum.

— Dar nu-ţi făceai decât datoria, a protestat sir Walter.

— Aşa mi s-a părut atunci, a recunoscut Jack.

— Deci ce s-a schimbat?

— Dacă aş putea răspunde la această întrebare, a replicat Jack, nu am mai purta această discuţie.

— Dar eşti capabil să mai faci încă multe lucruri pentru semenii tăi. De exemplu, tânărul tău prieten. Îmi tot spui că e un chiulangiu, dar, dacă ar descoperi că eşti căpitanul Jack Tarrant din regimentul Royal Gloucestershire, care a dobândit medalia Victoria Cross, nu crezi că te-ar asculta cu mai mult respect?

— Mai curând ar lua-o la goană, a comentat Jack. Oricum, am alte planuri pentru tânărul Harry Clifton.

— Clifton, Clifton… a spus sir Walter. De ce mi se pare numele acesta cunoscut?

— Tatăl lui Harry a fost prins în chila dublă a navei *Maple Leaf,* şi nimeni n-a sărit să-l…

— Eu am auzit altceva, a zis sir Walter, schimbând tonul. Mi s-a spus că Arthur Clifton şi-a părăsit nevasta pentru că ea era, ca să spunem direct, o femeie cam uşuratică.

— N-ai auzit bine, a comentat Jack, pentru că pot să-ţi spun că doamna Clifton este o femeie şarmantă şi deşteaptă şi orice om norocos să se însoare cu ea nu ar dori niciodată s-o părăsească.

Sir Walter a părut şocat şi a durat o vreme până ce a vorbit iar.

— Desigur nu crezi povestea aceea de adormit copiii cum că ar fi fost prins în coca dublă a navei? a întrebat el încet.

— Mi-e teamă că da, Walter. Ştii, am fost martorul acelui episod.

— Atunci de ce n-ai spus nimic atunci?

— Am spus. Când am fost interogat de detectivul Blakemore în ziua următoare, i-am spus tot ce văzusem şi, la cererea lui, i-am dat o declaraţie în scris.

— Atunci de ce n-a apărut declaraţia ta la procesul lui Tancock? a întrebat sir Walter.

— Pentru că, de atunci, nu l-am mai văzut pe Blakemore. Şi când m-am dus la poliţie, mi s-a spus că nu se mai ocupă de caz, iar înlocuitorul lui a refuzat să discute cu mine.

— Eu l-am înlăturat pe Blakemore de la anchetarea cazului, a spus sir Walter. Afurisitul încerca să-l acuze pe Hugo că i-ar fi dat bani lui Tancock, ca să nu se mai investigheze problema lui Clifton. Moş Jack a tăcut. Hai să nu mai vorbim de asta, a continuat sir Walter. Ştiu că fiul meu e departe de a fi perfect, dar refuz să cred…

— Poate nu vrei să crezi, a spus Moş Jack.

— Jack, de partea cui eşti?

— De partea dreptăţii. Aşa cum erai şi tu când ne-am cunoscut.

— Şi aşa sunt şi în continuare, a spus sir Walter. Dar a tăcut un timp înainte să continue. Vreau să-mi promiţi ceva, Jack. Dacă afli vreodată ceva despre Hugo care ar putea dăuna reputaţiei familiei, să nu eziţi să-mi spui.

— Ai cuvântul meu.

— Şi tu ai cuvântul meu, bătrâne, că nu voi ezita să-l dau pe Hugo pe mâna poliţiei dacă voi afla că a încălcat legea.

— Să sperăm că nu va fi cazul, a zis Moş Jack.

— Aşa e, prietene. Să vorbim de lucruri mai plăcute. Ai nevoie de ceva acum? Aş putea să…

— Ai nişte haine vechi care nu-ţi mai trebuie?

Sir Walter a ridicat o sprânceană.

— Pot îndrăzni să întreb?

— Nu, nu poţi, a spus Moş Jack. Dar trebuie să vizitez un anumit domn şi trebuie să fiu îmbrăcat corespunzător.

***

Moş Jack slăbise atât de rău în decursul anilor încât hainele lui sir Walter atârnau pe el ca nişte cârpe şi, ca şi sir Andrew Aguecheek, era cu câţiva centimetri mai înalt ca vechiul lui prieten, aşa că a fost nevoit să desfacă tivul pantalonilor şi chiar şi aşa, aceştia abia îi ajungeau până la glezne. Dar simţea că acel costum din tweed şi cravata în dungi îl vor ajuta la acea întâlnire.

Când Jack a ieşit din curtea şantierului pentru prima oară după mulţi ani, câţiva cunoscuţi s-au întors să privească a doua oară străinul elegant.

Când clopotul şcolii a bătut ora patru, Moş Jack s-a strecurat la umbră în timp ce elevii gălăgioşi şi agitaţi se scurgeau pe porţile de la Merrywood Elementary de parcă ieşeau din închisoare.

Doamna Clifton stătea deja acolo de zece minute când Harry şi-a zărit mama şi i-a permis cu neplăcere să-l ia de mână. A naibii de frumoasă femeie, s-a gândit Moş Jack urmărindu-i pe cei doi îndepărtându-se. Harry, ca de obicei, sărind în sus şi în jos, trăncănind fără să se oprească, dând dovadă de la fel de multă energie ca *Rocketul* lui Stephenson.

Moş Jack a aşteptat până ce ei au dispărut înainte să traverseze drumul şi să intre în curtea şcolii. Dacă ar fi fost îmbrăcat în hainele lui vechi, ar fi fost oprit de vreun paznic cu mult înainte de a ajunge la poartă. S-a uitat în susul şi în josul coridorului şi a zărit un profesor îndreptându-se spre el.

— Îmi pare rău că vă deranjez, a spus Moş Jack, dar îl caut pe domnul Holcombe.

— A treia uşă pe stânga, bătrâne, a spus omul, arătând în josul coridorului.

Moş Jack s-a oprit în faţa clasei domnului Holcombe şi a bătut încet în uşă.

— Intră.

Moş Jack a deschis uşa şi a văzut un tânăr, cu roba acoperită cu praf de cretă, aşezat la o masă în faţa unui şir de pupitre goale, verificând caietele cu teme.

— Îmi pare rău că vă deranjez, a spus Moş Jack. Îl caut pe domnul Holcombe.

— Atunci l-aţi găsit, a zis directorul, lăsând stiloul jos.

— Numele meu este Tar, a spus el, înaintând, dar prietenii îmi spun Jack.

Faţa lui Holcombe s-a luminat.

— Cred că sunteţi cel pe care Harry Clifton îl vizitează în fiecare dimineaţă.

— Mă tem că da, a recunoscut Moş Jack, îmi cer scuze.

— Nu este nevoie, a spus domnul Holcombe. Aş fi dorit doar să am aceeaşi influenţă asupra lui ca şi dumneavoastră.

— De aceea am venit să vă văd, domnule Holcombe. Sunt convins că Harry este un copil deosebit şi că va trebui să i se dea toate şansele ca să-şi verifice talentele.

— Sunt de acord, a spus Holcombe. Şi bănuiesc că are un talent despre care nu ştiţi nici dumneavoastră.

— Şi care ar fi acela?

— Are o voce de înger.

— Harry nu e înger, a comentat Moş Jack, zâmbind.

— Sunt de acord, dar acesta ar putea fi cel mai bun mod de a-l aduce pe calea cea dreaptă.

— La ce vă gândiţi? a întrebat Moş Jack.

— E posibil să fie tentat să intre în corul de la Sfânta Nativitate. Aşa că, dacă aţi fi amabil să-l convingeţi să apară la şcoală mai des, ştiu că-l pot învăţa să scrie şi să citească.

— Şi de ce este asta atât de important pentru corul şcolii?

— Este obligatoriu la Sfânta Nativitate şi domnişoara Monday, şefa corului, refuză să facă excepţii.

— Atunci mă voi asigura că băiatul vine la ore, nu? a spus Moş Jack.

— Aţi putea face chiar mai mult. În zilele în care nu vine la şcoală, l-aţi putea învăţa dumneavoastră.

— Dar eu nu mai sunt autorizat să predau.

— Harry Clifton nu este impresionat de autorizaţii şi amândoi ştim că vă ascultă. Poate aţi putea munci ca o echipă.

— Dar dacă Harry va afla ce punem la cale, niciunul dintre noi nu-l va mai vedea vreodată.

— Cât de bine îl cunoaşteţi, a comentat directorul, suspinând. Va trebui să ne asigurăm că nu va afla.

— Asta ar putea fi greu de realizat, a spus Moş Jack, dar sunt gata să încerc.

— Mulţumesc domnule, a spus domnul Holcombe. Directorul a făcut o pauză înainte să continue. Mă întreb dacă-mi permiteţi să vă strâng mâna. Moş Jack a fost surprins când directorul i-a întins mâna şi i-a strâns-o cu putere. Şi îmi permiteţi să vă spun că a fost o onoare să vă întâlnesc, domnule căpitan Tarrant.

Moş Jack a părut înspăimântat.

— Cum aţi putut…

— Tata are încă o fotografie a dumneavoastră pe peretele salonului.

— De ce? a întrebat Moş Jack.

— I-aţi salvat viaţa, domnule.

***

Vizitele lui Harry la Moş Jack au fost mai rare în următoarele câteva săptămâni, până ce s-au întâlnit într-o sâmbătă-dimineaţa. Moş Jack ştia că domnul Holcombe avusese succes cu planul lui când Harry l-a întrebat dacă ar putea veni la Sfânta Nativitate în duminica următoare ca să-l audă cântând.

Duminică-dimineaţa, Moş Jack s-a sculat devreme, a folosit sala de baie particulară a lui sir Walter de la etajul al cincilea de la Barrington House ca să facă un duş, o invenţie recentă şi şi-a aranjat

chiar şi barba, după care s-a îmbrăcat în alt costum pe care i-l dăduse sir Walter.

A ajuns la Sfânta Nativitate chiar înainte de începerea slujbei şi s-a strecurat în rândul din spate, la marginea stranei. A zărit-o pe doamna Clifton în rândul al treilea, aşezată între, probabil, părinţii ei. Iar pe domnişoara Monday, ar fi putut s-o recunoască într-o congregaţie formată dintr-o mie de oameni.

Domnul Holcombe nu exagerase când vorbise despre calitatea vocii lui Harry. Era cea mai bună pe care şi-o putea aminti din zilele petrecute la Catedrala Wells. De îndată ce băiatul a deschis gura să cânte „Condu-mă, Doamne", Moş Jack a fost încredinţat că protejatul său avea un dar remarcabil.

După ce reverendul Watts a dat binecuvântarea finală, Moş Jack s-a strecurat afară din biserică şi s-a îndreptat către docuri. Va trebui să aştepte până duminica viitoare înainte de a-i putea spune băiatului cât de mult îi plăcuse cum cântase.

Când se întorcea, Moş Jack şi-a amintit reproşul lui sir Walter: „Ai putea face atât de multe pentru Harry dacă ai ceda la viaţa ta de sihastru". S-a gândit la vorbele lui Sir Walter, dar nu era pregătit încă să-şi scoată cătuşele vinovăţiei. Dar ştia pe cineva care va putea schimba viaţa lui Harry, cineva care fusese cu el în acea zi cumplită, un bărbat cu care nu mai vorbise de douăzeci şi cinci de ani, un bărbat care preda la şcoala de la care veneau coriştii la St Mary Redcliffe. Din păcate, Merrywood Elementary nu era un loc din care se alegeau bursierii pentru cor, aşa că omul va trebui îndreptat în direcţia potrivită.

Singura teamă a lui Moş Jack era că locotenentul Frobisher s-ar putea să-l fi uitat.

29

Moş Jack a aşteptat până ce Hugo a plecat de la Barrington House, dar a mai durat încă o jumătate de oră până ce lumina s-a stins în camera domnişoarei Potts.

Jack a ieşit din vagonul lui şi s-a îndreptat încet spre Barrington House, conştient că mai avea doar jumătate de oră înainte de sosirea femeilor de serviciu. S-a strecurat în clădirea întunecată şi a urcat pe scări până la etajul cinci… După douăzeci şi cinci de ani în care sir Walter se făcea că nu vede, îşi putea găsi drumul pe întuneric, ca o pisică, la uşa pe care scria „Director Executiv".

S-a aşezat pe biroul lui Hugo. A aprins lumina; dacă ar fi observat cineva, ar fi presupus doar că domnişoara Potts muncea mai târziu. A scotocit prin cartea de telefon până ce a găsit la „St": Andrew's, Bartholomew's, Beatrice's, Bede's.

A ridicat receptorul pentru prima oară în viaţa lui, nu prea sigur ce urma să facă în continuare. Pe fir s-a auzit o voce:

— Numărul, vă rog?

— TEM 8612, a spus Jack, cu degetul pe număr.

— Mulţumesc, domnule.

În timp ce aştepta, Moş Jack devenea din ce în ce mai nervos. Ce va spune dacă va răspunde altcineva? Va lăsa receptorul jos. A luat o hârtie din buzunar, a desfăcut-o şi a pus-o pe birou, în faţa lui. A auzit apoi o sonerie, urmată de un clic, după care vocea unui bărbat.

— Casa Frobisher.

— Noel Frobisher? a întrebat, amintindu-şi că fiecare casă de la St Bede's era denumită după şeful ei.

S-a uitat la hârtie, fiecare rând fusese elaborat cu atenţie şi repetat de nenumărate ori.

— La telefon, a spus Frobisher, evident surprins să audă o voce necunoscută adresându-i-se pe numele

de botez. A urmat o tăcere lungă. E cineva acolo? a întrebat Frobisher, părând puţin iritat.

— Da, căpitanul Jack Tarrant.

A urmat o tăcere şi mai lungă, după care Frobisher a spus:

— Bună seara, domnule.

— Iartă-mă că te sun aşa de târziu, bătrâne, dar am nevoie de sfatul tău.

— Nicio problemă, domnule. Este o onoare să discut cu dumneavoastră după atâţia ani.

— Eşti amabil, a zis Moş Jack. Voi încerca să nu îţi iau prea mult timp, dar vreau să ştiu dacă St Bede's încă mai dă tenori pentru corul de la St Mary Redcliffe?

— Da, domnule. În ciuda multor schimbări din zilele noastre, acest lucru a rămas la fel.

— Şi, în zilele mele, a continuat Moş Jack, şcoala oferea în fiecare an o bursă tenorului care dovedea un talent excepţional.

— Încă o facem, domnule. De fapt, vom analiza cererile în următoarele săptămâni.

— De la orice şcoală din comitat?

— Da, de la orice şcoală care ne prezintă un tenor remarcabil. Dar solicitanţii trebuie să aibă şi o bună pregătire teoretică.

— Ei, dacă acesta este cazul, a spus Moş Jack, aş vrea să vă prezint un candidat.

— Desigur, domnule. La ce şcoală studiază băiatul în acest moment?

— Merrywood Elementary.

A urmat o altă tăcere lungă.

— Trebuie să recunosc că ar fi prima oară când avem un solicitant de la această şcoală. Ştiţi, din întâmplare, numele profesorului de muzică?

— Nu are niciun profesor de muzică, a spus Moş Jack, dar ar trebui să discuţi cu profesorul băiatului, domnul Holcombe, care te va prezenta şefei corului.

— Pot să ştiu numele băiatului? a spus Frobisher.

— Harry Clifton. Dacă vrei să-l auzi cântând, îţi recomand să te duci la slujba de dimineaţă de la biserici Sfânta Nativitate, în duminica asta.

— Veţi fi şi dumneavoastră acolo, domnule?

— Nu, a spus Moş Jack.

— Şi cum pot lua legătura cu dumneavoastră după ce-l voi auzi pe băiat cântând? a întrebat Frobisher.

— Nu poţi, a spus Moş Jack hotărât şi a închis telefonul.

În timp ce-şi împăturea hârtia şi o punea la loc în buzunar, ar fi putut jura că aude nişte paşi pe pietrişul de afară. A stins repede lumina şi s-a strecurat afară din biroul domnului Hugo pe coridor.

A auzit o uşă deschizându-se şi voci pe scări. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie găsit la etajul cinci, care era interzis tuturor cu excepţia şefilor companiei îi domnişoarei Potts.

A început să coboare încet scările. Ajunsese deja la etajul trei când a văzut-o pe doamna Nettles îndreptându-se spre el, cu un mop în mână, o găleată în cealaltă şi o femeie pe care nu o ştia alături.

— Bună seara, doamnă Nettles, a spus Moş Jack. Ce seară plăcută e ca să-mi fac turele.

— Bună seara, Jack, a răspuns ea, trecând pe lângă el.

De îndată ce a dat colţul, s-a oprit şi a ascultat cu atenţie.

— Ăsta-i Moş Jack, a auzit-o spunând pe doamna Nettles. Aşa-numitul paznic de noapte. E complet ţicnit, dar nu face rău nimănui. Aşa că, dacă dai peste el, ignoră-l…

Moş Jack a chicotit în timp ce vocea ei se auzea din ce în ce mai încet cu fiecare pas pe care-l făcea.

Când s-a întors în vagonul lui, s-a întrebat cât va mai dura până ce Harry va veni să-i ceară sfatul dacă ar trebui să depună o cerere pentru o bursă de cor la St Bede’s.

30

Harry a bătut la uşa vagonului, a intrat şi s-a aşezat în faţa lui Moş Jack, la clasa întâi.

În timpul trimestrului la St Bede's, Harry reuşise să-l vadă pe Moş Jack doar sâmbătă-dimineaţa. Jack venise şi el să-l asculte la slujbele matinale la St Mary Redcliffe, unde, în strana din spate, era încântat urmărindu-i pe domnul Frobisher şi domnul Holcombe strălucind de mândrie auzindu-i protejatul.

În vacanţe, Moş Jack nu putea fi sigur când urma să apară exact Harry pentru că acesta considera vagonul ca pe un al doilea cămin. Ori de câte ori se întorcea la St Bede's la începutul unui nou trimestru, Moş Jack simţea lipsa băiatului. A fost impresionat când doamna Clifton l-a descris ca fiind tatăl pe care Harry nu-l avusese niciodată. De fapt, Harry era fiul pe care şi-l dorise întotdeauna.

— Ai terminat mai devreme dusul ziarelor? a spus Moş Jack, frecându-se la ochi şi clipind când Harry a intrat în vagon în acea dimineaţă.

— Nu, doar că ai aţipit tu, bătrâne, a spus Harry, dându-i un *Times* din ziua trecută.

— Şi tu eşti din ce în ce mai obraznic, tinere, a spui Moş Jack rânjind. Deci, cum a mers împrăştiatul ziarelor?

— Bine. Cred că voi reuşi să strâng destui bani ca să-i cumpăr mamei un ceas.

— Un cadou bine-venit, având în vedere noua slujbă a ei. Dar ţi-l poţi permite?

— Am economisit deja patru şilingi, a spus Harry. Cred că voi avea şase până la sfârşitul vacanţei.

— Şi te-ai hotărât care ceas îl vrei?

— Da, este în vitrina domnului Deakins, dar nu va mai fi acolo mult timp, a spus Harry, zâmbind.

Deakins. Un nume pe care Moş Jack nu-l va putea uita niciodată.

— Cât costă? a întrebat el.

— Habar n-am, a recunoscut Harry. Nu-l întreb pe domnul Deakins decât cu o zi înainte de a mă

întoarce la şcoală.

Moş Jack nu era sigur cum să-i spună băiatului că şase şilingi nu ajungeau pentru un ceas, aşa că a schimbat subiectul.

— Sper că dusul ziarelor nu te împiedică să înveţi. Sunt sigur că nu trebuie să-ţi amintesc că examenele se apropie.

— Eşti mai rău decât Frob, a spus Harry, dar poţi fi liniştit, pentru că stau două ore în fiecare dimineaţă în bibliotecă cu Deakins şi alte două în majoritatea după-amiezilor.

— În *majoritatea?*

— Ei, eu şi Giles mai mergem din când în când la filme, iar Gloucestershire vor juca contra Yorkshire acasă săptămâna viitoare, şi va fi o ocazie să-l vedem pe Herbert Sutcliffe la bătaie.

— Îţi va lipsi Giles când se va duce la Eton, a comentat Moş Jack.

— Încă se luptă cu tatăl lui să-l lase să vină cu mine şi Deakins la BGS.

— Cu Deakins şi cu mine, l-a corectat Moş Jack. Şi, fii atent, dacă domnul Hugo s-a hotărât, Giles nu-i va putea schimba singur părerea.

— Domnul Barrington nu mă place, a spus Harry, luându-l pe Moş Jack prin surprindere.

— De ce spui asta?

— Mă tratează altfel decât pe ceilalţi băieţi de la St Bede’s Parcă n-aş fi suficient de bun ca să fiu prieten cu fiul lui.

— Vei avea de-a face cu astfel de probleme toată viaţa, Harry, a spus Moş Jack. Englezii sunt cei mai mari snobi din lume şi, în majoritatea cazurilor, fără niciun motiv. Cu cât e talentul mai mic, cu atât e snobismul mai mare, din experienţa mea. Doar aşa „clasele de sus” speră să supravieţuiască. Fii atent, băiete, nu le pasă de cei porniţi de jos, ca tine, care intră în clubul lor fără invitaţie.

— Dar tu nu te porţi aşa cu mine, a spus Harry.

— Asta pentru că eu nu fac parte din clasele de sus, a zis Moş Jack, râzând.

— Poate nu, dar mama zice că eşti de primă clasă, a comentat Harry, şi aşa vreau să fiu şi eu.

Nu ajuta faptul că Moş Jack nu-i putea spune lui Harry adevăratul motiv pentru care domnul Hugo se purta aşa cu el. Ar fi dorit uneori să nu fie în locul nepotrivit în momentul nepotrivit şi să nu fi văzut ce se întâmplase în ziua în care murise tatăl băiatului.

— Iar ai adormit, bătrâne? a întrebat Harry. Pentru că nu pot să stau toată ziua cu tine la discuţii. I-am promit mamei că mă întâlnesc cu ea la Clarks, pe Broad, pentru că vrea să-mi cumpere nişte pantofi noi. Nu că aş şti ce are perechea pe care o port.

— Mama ta e o femeie deosebită, a spus Moş Jack.

— De aia vreau să-i cumpăr un ceas, a spus Harry.

***

Clopoţelul de deasupra uşii a sunat când a intrat în magazin. Moş Jack spera că trecuse suficient de mult timp ca să fie sigur că soldatul Deakins nu-l mai ţinea minte.

— Bună dimineaţa, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

Moş Jack l-a recunoscut pe Deakins imediat. A zâmbit şi s-a dus spre vitrina cu ceasuri şi a studiat cele două ceasuri de pe rândul de sus.

— Vreau să ştiu cât costă acest Ingersoll.

— Modelul pentru doamne sau pentru domni? a întrebat Deakins, ieşind din spatele tejghelei.

— De doamne, a zis Moş Jack.

Deakins a descuiat vitrina cu o mână, a scos ceasul de pe raft, a verificat eticheta şi a spus:

— Şaisprezece şilingi, domnule.

— Bine, a zis Moş Jack şi a pus o bancnotă de zece şilingi pe tejghea. Domnul Deakins a părut şi mai uimit. Când Harry Clifton o să întrebe cât costă ceasul, domnule Deakins, vă rog să-i spuneţi că şase şilingi, pentru că doar atât va avea când va înceta să lucreze pentru dumneavoastră şi ştiu că vrea să îl dăruiască mamei sale.

— Cred că sunteţi Moş Jack, a spus Deakins. Va fi aşa de emoţionat că dumneavoastră…

— Dar nu îi veţi spune, a zis Moş Jack, privindu-l în ochi pe Deakins. Vreau ca el să creadă că ceasul costă şase şilingi.

— Înţeleg, a spus Deakins, punând ceasul la loc.

— Şi cât costă ceasul pentru domni?

— O liră.

— Pot să vă las pentru el încă zece şilingi ca depozit şi să vă mai dau jumătate de coroană pe săptămână până luna viitoare până ce se va strânge toată suma?

— E acceptabil, domnule. Dar n-aţi dori să-l încercaţi mai întâi?

— Nu, mulţumesc, a zis Moş Jack. Nu e pentru mine. I-l voi da lui Harry cadou când va câştiga bursa la liceul din Bristol.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, a spus domnul Deakins, dacă fiul meu, Algy, va fi suficient de norocos ca să câştige una.

— Atunci mai bine aţi mai comanda repede încă unul, a spus Moş Jack, pentru că Harry mi-a spus că fiul dumneavoastră va câştiga sigur o bursă.

Domnul Deakins a râs şi l-a privit mai atent pe Moş Jack.

— Ne-am mai întâlnit cumva, domnule?

— Nu cred, a spus Moş Jack, şi a plecat din magazin fără să mai spună un cuvânt.

31

— Dacă Mahomed nu vine la munte…

Moş Jack a zâmbit când se ridica să-l întâmpine pe domnul Holcombe şi să-i ofere un scaun.

— Vrei să vii cu mine în vagonul-restaurant să bem ceai? a întrebat Moş Jack. Doamna Clifton a fost foarte amabilă şi m-a aprovizionat cu o cutie excelentă de Earl Grey.

— Nu, mulţumesc, domnule, a spus Holcombe. Chiar mai înainte am luat micul dejun.

— Deci băiatul a ratat la mustaţă bursa, a spus Moş Jack, presupunând că acela era motivul vizitei directorului.

— A eşuat, după cum spune Harry, a zis Holcombe, cu toate că a ieşit al şaptesprezecelea din trei sute şi i s-a oferit un loc la şcoală, acum, în septembrie.

— Dar va putea accepta oferta? O va împovăra prea mult pe mama lui.

— Dacă nu va cădea vreo bombă, îl va putea întreţine pe băiat în următorii cinci ani.

— Chiar şi aşa, Harry nu-şi va putea permite micile suplimente pe care ceilalţi băieţi le consideră dreptul lor.

— Se poate, dar am reuşit să acopăr unele dintre cheltuielile suplimentare pentru şcoală, aşa că va putea să mai participe la cel puţin două dintre cele trei activităţi suplimentare pe care şi le doreşte.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Moş Jack. Corul, clubul de teatru şi…

— Artă, a spus Holcombe. Domnişoara Monday şi domnişoara Tilly şi-au luat responsabilitatea pentru excursiile corului, eu mă ocup de clubul de teatru şi…

— Deci mie mi-a rămas arta, a spus Moş Jack. Noua lui pasiune. Pot să mă descurc cu Harry când e vorba de Rembrandt şi Vermeer, chiar şi de tipul ăsta nou, Matisse. Acum încearcă să-mi atragă atenţia

asupra unui spaniol numit Picasso, dar nu mă descurc.

— Nici eu n-am auzit de el, a recunoscut Holcombe.

— Şi mă îndoiesc că vei auzi vreodată, a spus Moş Jack, dar nu-i spune lui Harry că am zis aşa ceva. A cules o cutiuţă mică din tablă, a deschis-o şi a scos trei bancnote şi aproape toate monedele pe care le avea.

— Nu, nu, a protestat Holcombe. Nu de aceea am venit aici. De fapt, am de gând să-l vizitez pe domnul Craddick mai târziu în după-masa aceasta şi sunt sigur că el va…

— Cred că vei afla că eu am prioritate în faţa domnului Craddick, a spus Moş Jack, dându-i banii.

— Foarte generos din partea dumneavoastră.

— Bani bine cheltuiţi, a spus Moş Jack, chiar dacă sunt o nimica toată. Cel puţin tata ar fi de acord, a adăugat el după aceea.

— Tata? a repetat Holcombe.

— Este preot la catedrala Wells.

— Nu ştiam, a spus Holcombe. Deci sunteţi în stare să-l vizitaţi din când în când.

— Din păcate, nu. Mă tem că sunt fiul risipitor modern, a spus Moş Jack. Nu doresc să continui de-a lungul acestui drum. Şi acum spune-mi, tinere, de ce ai venit şi mă vizitezi?

— Nu-mi amintesc ultima oară când cineva mi-a spus „tinere”.

— Fii mulţumit că ţi se mai spune aşa, a zis Moş Jack.

Holcombe a râs.

— Am două bilete la piesa de la şcoală, *Iulius Cezar*. Cum joacă şi Harry în ea, m-am gândit că aţi dori să mă însoţiţi la premieră.

— Ştiam că repetă ceva, a spus Moş Jack. Ce rol a primit?

— Cenna, a spus Holcombe.

— Atunci o să aflăm de ce e în stare.

Holcombe s-a aplecat.

— Înseamnă că veţi veni?

— Mă tem că nu, a spus Moş Jack, ridicând o mână. Este foarte amabil că te-ai gândit la mine, Holcombe, dar nu sunt gata încă pentru un spectacol, nici măcar ca spectator.

***

Moş Jack a fost dezamăgit că nu putea să-l vadă pe Harry în spectacolul şcolii şi a trebuit să se mulţumească doar cu povestirea băiatului despre felul în care jucase. În anul următor, când Holcombe a sugerat că ar trebui să asiste pentru că rolurile lui Harry erau mai mari, aproape a cedat, dar abia când Harry a jucat rolul lui Puck, un an mai târziu, şi-a permis ca visul să devină realitate.

Deşi încă îi era teamă de mulţimi, Moş Jack s-a decis să se strecoare în spatele sălii, unde nu risca să-l vadă nimeni sau, şi mai rău, să-l recunoască.

În timp ce-şi aranja barba în baia de la etajul cinci de la Barrington House a observat articolul de fond al tabloidului local pe care-l uitase cineva acolo. *Ceainăria lui Tilly a ars din temelii. Se bănuieşte incendiere.* Când a văzut fotografia de dedesubt, i s-a făcut rău; doamna Clifton stătea pe jos, înconjurată de personalul ceainăriei, uitându-se la resturile fumegânde ale magazinului. *În pagina 11, restul povestirii.* Moş Jack a urmat instrucţiunea, dar nu era nicio pagină 11.

A ieşit repede din baie, sperând să găsească pagina lipsă pe biroul domnişoarei Potts. Nu s-a mirat văzând că biroul era curat şi coşul de gunoi fusese golit. A deschis uşurel uşa camerei directorului executiv, s-a uitat înăuntru şi a văzut pagina lipsă pe biroul domnului Hugo. S-a aşezat pe bancheta îmbrăcată în piele şi a început să citească.

Prima reacţie a lui Jack după ce a citit articolul a fost să se întrebe dacă Harry va trebui să părăsească şcoala.

În articol era scris că, dacă asigurările nu vor plăti toată suma, doamna Clifton s-ar putea aştepta la un faliment. Reporterul continua spunând că purtătorul

de cuvânt al companiei de asigurări afirma că aceasta nu va plăti nicio para chioară până ce poliţia nu va elimina toţi suspecţii din anchetă. Oare ce altceva va mai putea merge rău pentru biata femeie, s-a întrebat Moş Jack.

Reporterul avusese grijă să n-o pomenească pe Maisie pe nume, dar Jack ştia de ce fotografia ei fusese pusă pe prima pagină a ziarului. A continuat să citească articolul. Când a aflat că detectivul-inspector Blakemore se ocupa de caz, a simţit puţină speranţă. Nu-i va lua mult acelui domn să-şi dea seama că doamna Clifton făcea parte dintre cei care construiesc, nu incendiază.

Când Moş Jack a pus ziarul înapoi pe biroul domnului Hugo, a observat prima oară scrisoarea. Ar fi ignorat-o, considerând că nu e treaba lui, dacă n-ar fi văzut numele „Doamna Clifton" în primul paragraf.

A început să citească scrisoarea şi i-a venit greu să creadă că Hugo Barrington fusese cel care depusese cele cinci sute de lire cu care doamna Clifton reuşise să cumpere Tilly's. De ce ar fi vrut s-o ajute pe Maisie, s-a întrebat el. Era posibil să simtă remuşcări pentru moartea soţului ei? Sau îi era ruşine că trimisese un om nevinovat în închisoare pentru o crimă pe care n-o săvârşise? Desigur că-i dăduse lui Tancock slujba înapoi în momentul în care acesta fusese eliberat. Moş Jack a început să se întrebe dacă n-ar trebui să-i acorde lui Hugo puţină încredere. Şi-a amintit vorbele lui sir Walter: „Nu e chiar aşa de rău, să ştii."

A mai citit o dată scrisoarea. Era de la domnul Prendergast, directorul de la National Provincial Bank, care-i scria că insistase ca asigurările să-şi respecte obligaţiile contractuale şi să-i plătească doamnei Clifton întreaga valoare a poliţei, care era de 600 de lire. Doamna Clifton, menţiona Prendergast, era nevinovată şi detectivul Blakemore informase banca de faptul că ea nu mai era suspectată.

În ultimul paragraf al scrisorii sale, Prendergast sugera ca el şi Barrington să se întâlnească cât mai curând pentru a rezolva problema, pentru ca doamna Clifton să primească întreaga sumă la care avea dreptul. Moş Jack s-a uitat în sus când micuţul ceas de pe birou a sunat de şapte ori.

A stins lumina, a fugit pe coridor şi a coborât scările. Nu voia să întârzie la spectacolul lui Harry.

32

Când Moş Jack a ajuns acasă târziu în acea seară, a luat un ziar *The Times* pe care-l lăsase Harry pentru el mai devreme. Nu s-a uitat la reclamele de pe prima pagină, pentru că nu avea nevoie de un joben nou, o pereche de suspensoare sau de ediţia princeps a romanului *La răscruce de vânturi.*

A întors pagina şi a văzut o fotografie a regelui Edward VIII, aflat într-o croazieră pe un iaht pe Mediterana. Lângă el era o femeie numită doamna Simpson. Reportajul era scris ambiguu, dar chiar şi ziaristul încerca să susţină dorinţa tânărului rege de a se însura cu o femeie divorţată. Asta l-a întristat pe Moş Jack, deoarece îl admira pe Edward, mai ales după ce vizitase minerii din Ţara Galilor cu un an înainte şi era clar impresionat de suferinţele acestora. Dar, după cum obişnuia să spună bătrâna lui dădacă, întotdeauna se plânge înainte de culcare.

Moş Jack a petrecut mult timp citind un reportaj despre Legea reformei taxelor, care trecuse de o a doua citire în parlament, în ciuda faptului că Winston Churchill declarase că nu era bună de nimic şi nimeni nu va profita de ea, nici măcar guvernul la alegeri.

A întors pagina şi a aflat că BBC-ul făcuse prima emisiune de televiziune de la Alexandra Palace. Aceasta era o idee pe care nu prea reuşea s-o înţeleagă. Cum putea fi transmisă o imagine în camera cuiva? El nu avea nici măcar un radio şi nu avea nici cea mai mică dorinţă să-şi cumpere un televizor.

S-a dus la pagina de sport unde a găsit o fotografie a lui Fred Perry, îmbrăcat elegant, sub titlul: *De trei ori campion la Wimbledon, favorit la turneul American Open.* Corespondentul sportiv sugera că unii dintre concurenţii străini vor purta şorturi la Forest Hills, alt lucru pe care Moş Jack nu-l putea înţelege.

Ca întotdeauna când citea *The Times,* Moş Jack lăsa necrologul la urmă. Ajunsese la vârsta la care mureau oameni mai tineri decât el, şi nu doar în războaie.

Când a întors pagina, s-a albit la faţă şi s-a întristat peste măsură. A durat mult până ce a citit necrologul reverendului Thomas Alexander Tarrant, preot oficiant la catedrala din Wells, descris ca un om sfânt. Când Moş Jack a terminat să citească necrologul tatălui său, a simţit că îi este ruşine.

***

— Şapte lire şi patru şilingi? a repetat Moş Jack. Dar credeam că aţi primit cecul de la Compania de Asigurare pentru Bristol şi Anglia de Vest „complet şi final”, dacă-mi amintesc cuvintele.

— Da, a spus Maisie, dar după ce am plătit împrumutul original, dobânda compusă pe acel împrumut şi taxele băncii, am mai rămas cu şapte lire şi patru şilingi.

— Sunt aşa de naiv, a spus Moş Jack. Poţi să crezi că mi-am închipuit o clipă că Barrington vrea să ajute?

— Nu eşti nici pe jumătate la fel de naiv ca mine, a spus Maisie. Pentru că, dacă m-aş fi gândit măcar o clipă că omul ăsta era implicat, n-aş fi luat niciun bănuţ de la el şi, pentru că a făcut-o, am pierdut totul. Chiar şi slujba la hotel.

— Dar de ce? a întrebat Moş Jack. Domnul Frampton a spus întotdeauna că eşti de neînlocuit.

— Ei, se pare că nu mai e cazul. Când l-am întrebat de ce mă concediază, a refuzat să-mi dea vreo explicaţie, mi-a spus numai că a primit o plângere referitoare la mine dintr-o sursă „anonimă”. Nu poate să fie o coincidenţă faptul că am fost concediată la o zi după ce „sursa anonimă” a venit la hotel să discute cu directorul.

— L-ai văzut pe Barrington intrând în hotel? a întrebat Moş Jack.

— Nu, dar l-am văzut ieşind. Nu uita, mă ascunsesem în spatele maşinii lui, aşteptându-l.

— Desigur, a spus Moş Jack. Deci ce s-a întâmplat când ai vorbit cu el despre Harry?

— Când eram în maşină, a zis Maisie, a admis oarecum că era responsabil pentru moartea lui Arthur.

— A făcut-o după atâţia ani? a spus Moş Jack, neîncrezător.

— Nu chiar, a zis Maisie. Mai mult i-a scăpat fără să vrea, dar când i-am lăsat plicul cu factura pentru taxele trimestrului următor pe bancheta din spate a maşinii, a pus-o în buzunar şi a spus că o să vadă ce va putea face pentru a ajuta.

— Şi tu l-ai crezut?

— M-a momit bine, a admis Maisie, pentru că atunci când a oprit maşina, chiar a coborât din maşină să-mi deschidă portiera. Dar când am coborât şi eu, m-a trântit pe jos, a luat factura şi a rupt-o, pe urmă a plecat.

— Aşa ai căpătat ochiul vânăt?

Maisie a încuviinţat.

— Şi m-a avertizat că mă va interna într-un azil de nebuni dacă mă voi adresa soţiei sale.

— Asta e un bluf, a spus Moş Jack, pentru că nici măcar el n-ar putea scăpa de o astfel de acuzaţie.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus Maisie, dar nu e un risc pe care doresc să mi-l asum.

— Şi dacă-i vei spune doamnei Barrington că soţul ei este responsabil pentru moartea lui Arthur, a spus Moş Jack, el va spune doar că eşti sora lui Stan Tancock şi va înlătura orice acuzaţie.

— Posibil, a comentat Maisie. Dar nu va înlătura aşa uşor acuzaţia că Harry ar putea fi copilul soţului ei…

Moş Jack a rămas împietrit pe când încerca să înţeleagă implicaţiile vorbelor lui Maisie.

— Nu sunt doar naiv, a spus el în cele din urmă, dar cred că sunt cam greu de cap. Lui Hugo Barrington n-o să-i pese dacă soţia lui crede sau nu că el a fost implicat în moartea soţului tău. Frica lui

cea mai mare este că Harry va afla vreodată că el ar putea să fie tatăl lui…

— Dar nu-i voi spune niciodată lui Harry, a zis Maisie. Ultimul lucru pe care-l doresc este ca el să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se cine este tatăl lui.

— Chiar pe asta se bazează Barrington. Şi acum că le-a înfrânt, va încerca să-l distrugă şi pe Harry.

— Dar de ce? a întrebat Maisie. Harry nu i-a făcut niciun rău.

— Sigur că nu, dar dacă Harry va putea dovedi că este fiul cel mai mare al lui Hugo Barrington, va moşteni nu numai titlul, ci şi toate proprietăţile lui şi Giles va sfârşi prin a nu mai avea nimic.

A fost rândul lui Maisie să rămână fără glas.

— Deci, acum că am descoperit adevăratul motiv pentru care Barrington este aşa de pornit să-l elimine pe Harry din liceu, poate a venit momentul să-i fac o vizită lui sir Walter şi să-i spun câteva lucruri neplăcute despre fiul lui.

— Nu, te rog, nu face asta, l-a implorat Maisie.

— De ce nu? Ar putea fi singura noastră şansă să-l ţinem pe Harry la BGS.

— Posibil, dar asta ar duce sigur la concedierea fratelui meu, Stan, şi la Dumnezeu mai ştie de ce va fi Barrington în stare.

Moş Jack a tăcut o vreme. Apoi i-a zis:

— Dacă nu mă laşi să-i spun lui sir Walter adevărul, va trebui să mă bălăcesc prin canalul pe care-l ocupă acum Hugo Barrington.

33

— Ce doriţi? a întrebat domnişoara Potts, nesigură că auzise bine.

— O întrevedere particulară cu domnul Hugo, a spus Moş Jack.

— Şi pot să întreb care ar fi scopul acestei întâlniri? a spus ea, neîncercând să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Viitorul fiului său.

— Aşteptaţi o clipă. Voi vedea dacă domnul Barrington poate să vă primească.

Domnişoara Potts a bătut încet la uşa directorului executiv şi a dispărut înăuntru. S-a întors după o clipă cu privirea surprinsă.

— Domnul Barrington vă poate primi acum, a zis ea, ţinându-i uşa deschisă.

Moş Jack n-a rezistat să nu zâmbească când a trecut pe lângă ea. Hugo Barrington s-a uitat în sus de la biroul la care stătea. Nu i-a oferit bătrânului un scaun şi nici n-a încercat să dea mâna cu el.

— Şi din ce motiv v-ar putea interesa viitorul lui Giles? a întrebat Barrington.

— Niciunul, a admis Moş Jack. Sunt interesat de viitorul celuilalt fiu al dumneavoastră.

— Despre ce naiba vorbiţi? a spus Barrington, puţin cam tare.

— Dacă aţi fi ştiut, nu aţi fi fost de acord să mă vedeţi, a replicat Moş Jack, dispreţuitor.

Domnul Barrington s-a albit la faţă. Moş Jack chiar s-a întrebat dacă nu cumva avea de gând să leşine.

— Ce vreţi de la mine? a spus acesta, într-un târziu.

— Toată viaţa aţi fost comerciant, a spus Moş Jack, iar eu am ceva cu care se poate face comerţ.

— Ce anume?

— A doua zi după dispariţia misterioasă a lui Arthur Clifton şi după ce Stan Tancock a fost arestat pentru un delict pe care nu-l comisese, detectivul

Blakemore mi-a cerut să-i dau o declaraţie despre faptele la care fusesem martor în acea seară. Pentru că i-aţi luat cazul lui Blakemore, declaraţia a rămas în posesia mea. Cred că va fi o lectură foarte interesantă dacă ar cădea în mâna cui nu trebuie.

— Am impresia că asta e şantaj, a spus Barrington, scuipând cuvintele, pentru care aţi putea să staţi multă vreme la închisoare.

— Unii ar considera că este o datorie faţă de societate dacă acest document ar fi cunoscut de public.

— Şi cine credeţi că ar fi interesat de aiurelile unul bătrân? Sigur că nu presa, odată ce avocaţii mei le vor explica dreptul la imagine publică. Şi cum poliţia a închis cazul cu mulţi ani înainte, nu cred că şeful poliţiei s-ar deranja să redeschidă cazul pe baza declaraţiei unui moş care poate fi considerat, în cel mai bun caz, excentric. Deci mă simt obligat să întreb la cine vă gândiţi că ar putea da atenţie acestor presupuneri aiurite?

— La tatăl dumneavoastră, a spus Moş Jack, blufând, dar Barrington nu ştia ce-i promisese lui Maisie.

Barrington a căzut înapoi în fotoliu, conştient de influenţa lui Moş Jack asupra tatălui lui, chiar dacă n-o înţelesese niciodată.

— Şi cât vreţi să vă plătesc pentru acest document?

— Trei sute de lire.

— Ăsta-i jaf la drumul mare!

— Nu este nici mai mult, nici mai puţin decât suma necesară pentru a acoperi taxele şi celelalte cheltuieli care-i vor permite lui Harry Clifton să rămână la liceul din Bristol în următorii doi ani.

— Şi de ce să nu-i plătesc taxele la începutul fiecărui an, ca fiului meu?

— Pentru că n-aţi mai plăti taxele unuia dintre fiii dumneavoastră imediat ce aţi pune mâna pe declaraţie.

— Va trebui să primiţi bani peşin, a spus Barrington, scoţând o cheie din buzunar.

— Nu, mulţumesc, a spus Moş Jack. Îmi amintesc prea bine ce a păţit Stan Tancock după ce i-aţi dat cei treizeci de arginţi. Şi n-am chef să stau următorii trei ani la închisoare pentru o crimă pe care n-am comis-o.

— Atunci va trebui să sun la bancă, dacă trebuie să scriu un cec pentru o sumă aşa de mare.

— Vă rog, l-a invitat Moş Jack, arătând spre telefonul de pe biroul lui Barrington.

Barrington a ezitat o clipă înainte să ia receptorul din turcă. A aşteptat să răspundă cineva pe fir.

— TEM 3731, a spus el.

A mai aşteptat puţin, după care altă voce a răspuns:

— Da?

— Tu eşti, Prendergast?

— Nu, domnule, a spus vocea.

— Bine, eşti exact cel cu care doream să vorbesc, a replicat Barrington. O să-l trimit pe domnul Tar la tine în ora următoare, cu un cec de trei sute de lire plătibil către *Bristol Municipal Charities.* Te rog să ai grijă să fie executat imediat şi sună-mă după ce se termină.

— Dacă vreţi să vă sun acum, spuneţi doar „Da, aşa este” şi voi suna peste câteva minute, a spus vocea.

— Da, aşa este, a zis Barrington şi a închis telefonul.

A deschis un sertar al biroului, a scos carnetul de cecuri şi a scris: *Plată Bristol Municipal Charities* şi, pe un alt rând, *Trei sute de lire.* A semnat apoi cecul şi i l-a dat lui Moş Jack, care l-a studiat atent şi a încuviinţat.

— O să-l pun într-un plic, a zis Barrington.

A apăsat soneria de sub birou. Moş Jack s-a uitat la domnişoara Potts când a intrat.

— Da, domnule?

— Domnul Tar se duce la bancă, a spus Barrington, punând cecul într-un plic. L-a sigilat şi l-a adresat domnului Prendergast, adăugând PRIVAT cu aldine, apoi i l-a dat lui Jack.

— Mulţumesc, a spus Jack. Vă trimit documentul pe care l-aţi cerut de îndată ce ajung acasă.

Barrington a încuviinţat, tocmai când telefonul de pe biroul lui a început să sune. A aşteptat ca Moş Jack să iasă din cameră înainte de a răspunde.

Moş Jack s-a hotărât să ia tramvaiul spre Bristol, simţind că, în această ocazie, cheltuiala era îndreptăţită. Când a intrat în bancă, după douăzeci de minute, i-a spus tânărului de la recepţie că avea o scrisoare pentru domnul Prendergast. Recepţionerul n-a părut prea impresionat, până ce Moş Jack nu a mai spus:

— E de la domnul Hugo Barrington.

Tânărul a plecat imediat şi l-a condus pe Jack prin holul băncii şi pe un coridor lung către biroul directorului. A bătut la uşă, a deschis-o şi a anunţat:

— Acest domn are o scrisoare de la domnul Barrington, domnule.

Domnul Prendergast a sărit din spatele biroului, a dat mâna cu bătrânul şi l-a invitat pe un scaun din faţa lui. Moş Jack i-a dat plicul de la Barrington, spunându-i:

— Domnul Barrington m-a rugat să vă dau acest plic personal.

— Da, desigur, a spus Prendergast, care a recunoscut imediat scrisul unuia dintre cei mai valoroşi clienţi ai săi.

A deschis plicul şi a scos cecul. S-a uitat la el o clipă, înainte de a spune:

— Cred că este o greşeală.

— Nu e nicio greşeală, a zis Moş Jack. Domnul Barrington ar dori ca întreaga sumă să fie plătită către Bristol Municipal Charities cât mai curând posibil, aşa cum v-a spus la telefon acum o jumătate de oră.

— Dar n-am vorbit cu domnul Barrington în dimineaţa aceasta, a spus Prendergast, înapoindu-i cecul lui Moş Jack.

Moş Jack s-a uitat neîncrezător la cecul alb. Şi-a dat seama repede că Barrington schimbase cecurile când domnişoara Potts intrase în cameră. Adevărata

iscusinţă a acţiunii lui fusese să adreseze plicul domnului Prendergast şi să-l însemneze ca fiind privat, asigurându-se astfel că nu va fi deschis până ce nu-i va fi înmânat directorului. Dar ce nu înţelegea Moş Jack era cu cine vorbise Barrington la telefon.

Moş Jack a ieşit grăbit din birou, fără să-i mai spună nimic lui Prendergast. A traversat holul băncii şi a fugit în stradă. Trebuia să mai aştepte doar câteva minute un tramvai până la docuri. Nu putea să fi durat mai mult de o oră înainte de a intra pe poarta şantierului.

Un bărbat pe care nu l-a recunoscut se îndrepta către el. Avea un aspect militar şi Moş Jack s-a întrebat dacă şchiopătatul îi fusese cauzat de o rană din război.

Moş Jack a trecut repede pe lângă el şi a luat-o în josul cheiului. A fost liniştit când a văzut că uşa vagonului era închisă şi, când a deschis-o, a fost şi mai liniştit văzând că toate erau la locul lor. A îngenuncheat şi a ridicat colţul covorului, dar declaraţia pentru poliţie nu mai era acolo. Detectivul Blakemore ar fi descris hoţia ca fiind a unui profesionist.

34

Moş Jack s-a aşezat la locul lui, în al cincilea rând al congregaţiei, sperând că nu-l va recunoaşte nimeni. Catedrala era atât de înţesată aşa că oamenii care nu găsiseră un loc în strane erau strânşi în spate.

Episcopul de Bath şi Wells a adus lacrimi în ochii lui Moş Jack când a vorbit despre credinţa de nezdruncinat a tatălui lui şi cum, de la moartea prematură a soţiei sale, preotul se dedicase doar bunăstării comunităţii.

— Acest lucru se poate vedea, a proclamat episcopul, îndreptându-şi mâinile către vasta congregaţie, din numărul celor de faţă care au venit să-l onoreze pentru faptele sale bune şi ca să-şi aducă omagiile.

Şi, cu toate că el nu era câtuşi de puţin vanitos, nu putea să nu fie mândru de unicul său fiu, Jack, al cărui curaj altruist şi dorinţa de a-şi sacrifica viaţa în Africa de Sud în timpul războiului cu burii a salvat atâţia camarazi ai săi şi pentru care a primit Victoria Cross. S-a oprit, s-a uitat spre rândul al cincilea şi a continuat: Şi cât de încântat sunt să văd că astăzi s-a alăturat congregaţiei.

Mai mulţi oameni au început să caute un om pe care nu-l mai văzuseră până atunci. Jack şi-a aplecat, ruşinat, capul.

La sfârşitul slujbei, mai mulţi membri ai congregaţiei au venit să-i spună căpitanului Tarrant cât de mult îl admiraseră pe tatăl lui. Cuvintele „dedicaţie”, „altruism”, „generozitate” şi „dragoste” curgeau de pe buzele tuturor.

Jack s-a simţit mândru că este fiul tatălui lui, dar, în acelaşi timp, era ruşinat că fusese exclus din viaţa acestuia, la fel ca din viaţa celorlalţi.

Când pleca, i s-a părut că recunoaşte un domn mai în vârstă care stătea lângă poartă, evident aşteptând să-i vorbească. Bărbatul a înaintat şi şi-a ridicat pălăria.

— Căpitanul Tarrant? a spus el, cu o voce autoritară.

Jack l-a salutat şi el.

— Da, domnule?

— Numele meu este Edwin Trent. Am avut onoarea să fiu avocatul tatălui dumneavoastră şi, vreau să cred, unul dintre cei mai vechi şi buni prieteni.

Jack i-a strâns mâna.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, domnule. M-aţi învăţat să-mi placă Trollope şi bowlingul.

— Sunteţi amabil că vă amintiţi. Trent a chicotit. Mă întreb dacă v-aş putea însoţi până la gară?

— Desigur, domnule.

— După cum ştiţi, a spus Trent în timp ce mergeau spre oraş, tatăl dumneavoastră a fost preotul oficiant al acestei catedrale în ultimii nouă ani. Poate ştiţi şi că nu-l interesau deloc bunurile lumeşti şi împărţea chiar şi puţinul pe care-l avea cu cei mai puţin norocoşi ca el. Dacă s-ar întâmpla să fie canonizat, ar deveni sigur sfântul patron al vagabonzilor.

Moş Jack a zâmbit. Îşi amintea cum se dusese la şcoală trei zile la rând fără micul dejun pentru că trei vagabonzi dormeau în holul lor şi, ca s-o citeze pe mama lui, le mâncaseră până şi praful de pe pereţi.

— Aşa că atunci când i se va citi testamentul, a continuat Trent, se va vedea că, aşa cum a intrat în această lume fără nimic, a plecat tot fără nimic – cu excepţia a o mie de prieteni, de fapt, pe care el îi considera o adevărată comoară. Înainte de a muri, mi-a încredinţat o mică sarcină, şi anume să vă dau ultima scrisoare pe care a scris-o.

A scos un plic din buzunar şi i l-a dat lui Moş Jack, şi-a mai ridicat o dată pălăria şi a spus:

— I-am îndeplinit dorinţa şi sunt mândru că i-am mai întâlnit o dată fiul.

— Sunt onorat, domnule. Aş fi dorit doar să nu fi fost necesar să o fi scris.

Jack şi-a ridicat şi el pălăria şi cei doi s-au despărţit.

Moş Jack s-a hotărât să nu citească scrisoarea tatălui decât în tren şi a început drumul înapoi către Bristol. Când trenul a plecat din gară, lăsând nori groşi de fum în urmă, Jack s-a instalat în compartimentul de clasa a treia. Când era copil, îşi amintea că-l întrebase pe tatăl lui de ce călătoreau întotdeauna la clasa a treia, la care acesta îi răspunsese:

— Pentru că nu există clasa a patra.

Era ironic faptul că, în ultimii treizeci de ani, Jack stătuse la prima clasă.

A deschis plicul cu atenţie şi, chiar şi după ce a scos scrisoarea, a lăsat-o împăturită în timp ce se gândea la tatăl lui. Niciun fiu nu avusese un mentor sau un prieten mai bun decât el. Când s-a uitat înapoi la viaţa lui, şi-a dat seama că toate acţiunile, judecăţile şi deciziile sale fuseseră doar palide imitaţii ale celor ale tatălui său.

După ce a despăturit scrisoarea, l-au invadat alte amintiri atunci când a zărit scrisul cunoscut, îndrăzneţ şi elegant al acestuia. A început să citească.

The Close,
Wells Cathedral
Wells, Somerset

26 august, 1936

Iubitul meu fiu,

Dacă ai fost atât de amabil încât să vii la înmormântarea mea, înseamnă că acum citeşti această scrisoare. Permite-mi să încep prin a-ţi mulţumi că te-ai numărat în rândul congregaţiei.

Moş Jack a ridicat capul şi s-a uitat pe fereastră. Se simţea din nou vinovat pentru felul în care-şi tratase tatăl, cu atâta lipsă de consideraţie, iar acum era prea târziu să-i mai ceară iertare.

Când ai primit Victoria Cross, am fost cel mai mândru tată din Anglia şi citaţia ta stă încă, în fiecare zi, deasupra biroului meu. Dar, pe măsură ce anii treceau, fericirea mea a devenit tristeţe şi L-am întrebat pe Domnul ce făcusem pentru a fi astfel pedepsit. Îmi pierdusem nu numai draga mea soţie, ci şi pe tine, singurul meu copil.

Înţeleg că ai avut un scop anume când ţi-ai întors capul şi inima de la această lume, dar mi-aş fi dorit să-ţi împărtăşeşti motivele cu mine. Dar, dacă vei citi această scrisoare, poate îmi vei putea îndeplini o ultimă dorinţă.

Moş Jack şi-a scos batista din buzunarul de la piept şi şi-a şters ochii înainte de a continua să citească.

Domnul ţi-a dăruit harul de a fi conducător şi abilitatea de a-ţi inspira camarazii, aşa că te implor să nu mergi în mormânt atunci când va veni timpul să-ţi întâlneşti Creatorul ştiind, ca în parabola Matei 25, v14-30, că ţi-ai îngropat singurul talent pe care El ţi L-a dat.

Mai bine foloseşte acest dar în slujba celorlalţi oameni, astfel încât, atunci când va veni timpul, după cum e sigur că se va întâmpla, şi când oamenii vor veni la funeraliile tale, medalia Victoria Cross să nu fie singurul lucru pe care şi-l vor aminti auzind numele Jack Tarrant.

Tatăl tău iubitor

— Te simţi bine, dragule? a întrebat o doamnă care venise din cealaltă parte a vagonului ca să stea lângă Moş Jack.

— Da, mulţumesc, a spus el, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Doar că astăzi am fost eliberat din închisoare.

GILES BARRINGTON
1936-1938

35

Am fost încântat când l-am văzut pe Harry intrând pe porţile şcolii în prima zi a trimestrului. Îmi petrecusem vacanţa de vară la vila noastră din Toscana, aşa că nu fusesem în Bristol când Tilly's arsese şi nu aflasem de asta până ce nu m-am întors în Anglia în weekendul dinaintea începerii trimestrului. Aş fi vrut ca Harry să vină cu noi în Italia, dar tata nu voise în ruptul capului.

N-am mai întâlnit pe cineva căruia să nu-i placă Harry, cu excepţia tatălui meu, care nici măcar nu suporta ca numele lui să-i fie rostit la noi acasă. Am întrebat-o odată pe mama dacă înţelegea de ce se purta el aşa, dar nici ea nu ştia mai mult ca mine.

N-am insistat asupra subiectului cu bătrânul, pentru că nici eu nu prea mă umplusem de glorie când era să fiu dat afară de la St Bede's pentru furt – Dumnezeu ştie cum reuşise să aranjeze şi asta – şi, nu mult după aceea, l-am dezamăgit a doua oară când n-am fost primit ia Eton. Nu eram chiar fără vină nici atunci. I-am spus lui tata când am ieşit de la examen că n-aş fi putut face mai bine, ceea ce era adevărat, ei, era pe jumătate adevărat. Aş fi reuşit dacă celălalt coleg şi-ar fi ţinut gura închisă. Cel puţin am învăţat o lecţie simplă: dacă faci un târg cu un prost, nu te mira când acesta se comportă prosteşte.

Colegul meu era fiul contelui de Bridport, Percy. El avea în faţă o dilemă şi mai mare decât mine, pentru că şapte generaţii ale familiei Bridport fuseseră educate la Eton şi se părea că Percy urma să distrugă această frumoasă tradiţie.

Se ştie că la Eton se mai încalcă regulile atunci când e vorba de membrii aristocraţiei şi că se permitea adesea unui prost să-i treacă pragul, şi de aceea îl alesesem pe Percy de la început. Abia după ce l-am auzit pe Frob spunându-i unui alt profesor: „Dacă Bridport ar fi un pic mai deştept, ar fi doar nătărău", când mi-am dat seama că am găsit complicele căutat.

Percy era la fel de disperat ca mine să obţină un loc la Eton, aşa că am găsit ocazia pe care o căutasem ca să ne atingem amândoi scopul.

Nu am discutat planul meu cu Harry sau cu Deakins. Harry m-ar fi dezaprobat cu siguranţă, e un tip atât de moral, iar Deakins n-ar fi fost în stare să înţeleagă de ce ar vrea cineva să pice la un examen.

În ziua dinaintea examenului, tata m-a condus la Eton în maşina lui Bugatti cea nouă, care putea ajunge la 200 kilometri pe oră şi, cum am intrat pe A1, mi-a dovedit că într-adevăr poate. Ne-am petrecut noaptea la Swann Arms, acelaşi hotel în care stătuse şi el cu douăzeci de ani înainte când dăduse examenul. La cină, tata mi-a explicat cât ar fi de încântat dacă aş merge şi eu la Eton şi, în ultimul moment, aproape m-am răzgândit, dar îi dădusem cuvântul lui Percy Bridport şi simţeam că nu-l puteam abandona.

Percy şi cu mine încheiasem târgul la St Bede's, înţelegându-ne că, atunci când vom intra în sala de examen, ne vom da fiecare numele celuilalt. Îmi plăcea ca toată lumea să-mi spună „my lord", chiar dacă doar câteva ore.

Foile de examen nu erau aşa de grele ca cele pe care le pregătisem două săptămâni la liceul din Bristol şi eram sigur că făcusem mai mult decât trebuia ca să mă asigur că Percy va reveni la Eton în septembrie. Totuşi, erau suficient de dificile ca să mă simt încrezător că Înălţimea Sa nu mă va abandona.

De îndată ce am dat foile de examinare şi am redevenit cine eram cu adevărat, m-am dus să beau ceaiul cu tata, la Windsor. Când m-a întrebat cum a mers, i-am spus că am făcut tot ce putusem. A fost mulţumit şi chiar a început să se relaxeze, ceea ce m-a făcut să mă simt puţin vinovat. Nu mi-a plăcut călătoria de întoarcere la Bristol şi m-am simţit chiar şi mai rău când mama m-a întrebat acelaşi lucru.

După zece zile, am primit o scrisoare cu *Ne pare rău să vă anunţăm* de la Eton. Făcusem doar 32 la sută. Percy obţinuse 56 la sută şi a primit un loc

pentru semestrul Michaelmas, ceea ce l-a încântat pe tatăl lui şi l-a nedumerit pe Frob.

Totul ar fi mers perfect, dacă Percy nu i-ar fi spus unui prieten cum reuşise să intre la Eton. Prietenul i-a spus altui prieten, care i-a spus tatălui lui Percy. Contele de Bridport MC, fiind un om onorabil, l-a informat imediat pe directorul de la Eton. Aşa că Percy a fost exmatriculat chiar înainte de a pune piciorul acolo. Dacă Frob n-ar fi intervenit personal, aş fi păţit şi eu la fel la liceul din Bristol.

Tata a încercat să-l convingă pe directorul de la Eton că era doar o eroare funcţionărească şi că, având în vedere că obţinusem 56 la sută la examen, ar fi trebuit să fiu admis în locul lui Bridport. Acest exemplu de logică a fost respins prin poştă pentru că la Eton nu era nevoie de un salon de aiuriţi. Am apărut conştiincios la Bristol Grammar School în prima zi a trimestrului.

***

În primul an, mi-am reparat oarecum reputaţia obţinând trei sute de puncte pentru Colts şi am terminat sezonul campion. Harry a jucat rolul Ursulei în *Mult zgomot pentru nimic,* iar Deakins era Deakins, aşa că nimeni n-a fost surprins când a câştigat premiul întâi.

În al doilea an, am devenit conştient de problemele financiare pe care le înfrunta mama lui Harry când mi-am dat seama că el purta pantofii cu şireturile desfăcute, iar el a recunoscut că nu le strângea pentru că pantofii îi rămăseseră mici.

Aşa că atunci când Tilly's a ars din temelii doar cu câteva săptămâni înainte de a începe clasa a şasea, nu m-a mirat faptul că Harry nu era convins că va mai putea rămâne la şcoală. M-am gândit să-l rog pe tata să-i ajute, dar mama a zis că mi-aş pierde timpul. De aceea am fost atât de încântat când l-am văzut intrând pe poarta şcolii în prima zi a trimestrului.

Mi-a spus că mama lui îşi luase altă slujbă la hotelul Royal şi câştiga mai bine decât crezuse ea la

început că e posibil.

În vara viitoare aş încerca din nou să îl invit pe Harry să meargă cu noi în Toscana, dar ştiam că tata nu va fi de acord. Dar cum Societatea de Artă al cărei secretar era acum Harry plănuia o excursie la Roma, ne-am înţeles să ne vedem acolo, chiar dacă asta ar fi însemnat că voi fi obligat să vizitez Villa Borghese.

***

Deşi trăiam într-un cerc minuscul în orăşelul nostru din Vest, era imposibil să nu aflăm ce se întâmpla pe continent.

Ridicarea la putere a Partidului Nazist în Germania şi a fasciştilor în Italia nu părea să afecteze englezul de rând, care încă aprecia o halbă de cidru şi un sandvici cu brânză la localul preferat în fiecare sâmbătă, înainte de a urmări, iar în cazul meu, de a juca după-masa crichet pe pajiştea satului. Ani de zile această stare de fericire continuase pentru că nimeni nu voia să se gândească la un alt război cu Germania. Taţii noştri luptaseră în războiul care urma să sfârşească toate războaiele, dar acum, războiul era pe buzele tuturor.

Harry îmi spusese foarte sigur că, dacă va fi declarat războiul, el nu se va duce la universitate, ci se va înrola imediat, la fel cum făcuseră tatăl şi unchiul lui cu douăzeci de ani înainte. Tata „ratase”, după cum spunea el, pentru că, din păcate, era daltonist, şi autorităţile crezuseră că ar fi fost mai util rămânând la locul lui şi având un rol important la docuri. Deşi n-am fost sigur care fusese acel rol.

***

În ultimul an la BGS, şi Harry şi eu ne-am decis să ne înscriem la Oxford; Deakins avea deja o bursă la Colegiul Balliol. Eu aş fi vrut să merg la Seminarul teologic, dar am fost informat că acesta rareori primea băieţi de la liceu, aşa că m-am mulţumit cu

Brasenose, care fusese descris de Bertie Wooster ca un colegiu „în care creierele n-au ce căuta”.

Cum Brasenose era şi colegiul cu cei mai mulţi jucători de crichet, iar eu marcasem trei sute de puncte în ultimul an, când eram căpitanul echipei de la BGS, unele dintre ele la Lords Public Schools IX, credeam că am o şansă. De fapt, profesorul meu, dr. Paget, mi-a spus când m-am dus la interviu că ei probabil vor arunca o minge de crichet înspre mine de îndată ce voi intra în cameră. Dacă o voi prinde, mi se va oferi un loc. Dacă o voi prinde cu o mână, mi se va oferi şi o bursă. Aceasta s-a dovedit o declaraţie apocrifă. Totuşi, trebuie să recunosc că, atunci când beam împreună cu directorul colegiului, acesta mi-a pus mai multe întrebări despre Hutton decât despre Horaţiu.

Au fost mai multe urcuşuri şi coborâşuri în ultimii mei doi ani de şcoală: Jesse Owens a câştigat patru medalii de aur ia Jocurile Olimpice de la Berlin, chiar sub nasul lui Hitler, ceea ce a fost evident o reuşită, în timp ce abdicarea lui Edward VIII care voia să se însoare cu o americancă divorţată a fost, evident, un insucces.

Naţiunea părea să fie divizată în ceea ce priveşte abdicarea regelui, la fel ca Harry şi mine. Eu nu reuşeam să înţeleg cum un om născut rege ar putea sacrifica tronul ca să se însoare cu o femeie divorţată. Harry îl înţelegea mai bine pe rege, spunând că nu puteam realiza prin ce trecea bietul om până ce nu ne vom îndrăgosti şi noi. Am renunţat la discuţiile acestea infertile până la excursia la Roma care urma să ne schimbe vieţile amândurora.

36

Dacă Giles îşi imaginase că muncise mult în ultimele zile la St Bede's, în ultimii doi ani la liceul din Bristol, atât el cât şi Harry au făcut cunoştinţă cu materii cu care doar Deakins era învăţat.

Dr. Paget, profesorul lor din clasa a şasea, le-a spus răspicat că, dacă sperau să li se ofere un loc la Oxford, trebuiau să uite de alte activităţi, pentru că trebuiau să înveţe continuu pentru examenele de admitere.

Giles spera să fie căpitanul echipei şcolii în ultimul an, iar Harry dorea foarte mult să joace în echipa de teatru a şcolii. Dr. Paget a ridicat o sprânceană când a auzit acestea, cu toate că *Romeo şi Julieta* era un text obligatoriu pentru Oxford în acel an.

— Aveţi grijă doar să nu vă mai înscrieţi şi la altceva, a spus el, hotărât.

Harry a renunţat cu neplăcere la cor, ceea ce i-a mai lăsat două seri pe săptămână pentru studii. Totuşi, exista o activitate de la care nu era scutit niciun elev: în fiecare marţi şi joi, la patru, toţi băieţii trebuiau să participe la parada şcolii, în costum complet şi gata pentru a fi analizaţi de Formaţia de Cadeţi.

— Nu putem să permitem ca tineretul hitlerist să-şi imagineze că, dacă Germania e suficient de stupidă să ne declare război a doua oară, nu vom fi gata pentru ei, a ţipat sergentul-major în retragere.

Ori de câte ori RSM[3] Roberts spunea aceste cuvinte, toţi băieţii se cutremurau, dându-şi seama că era din ce în ce mai probabil că vor fi înrolaţi ca subofiţeri pe linia frontului pe cine ştie ce tărâmuri străine, în loc să meargă la colegiu.

Harry pusese la inimă vorbele RSM şi a fost promovat repede ofiţer-cadet. Giles le-a luat mai puţin în serios, ştiind că, dacă va fi chemat să se înroleze, va putea, ca tatăl lui, să scape, amintindu-le

că daltonismul îl făcea nepotrivit pentru înfruntarea duşmanului.

Deakins nu părea interesat de întregul proces, declarând, cu o siguranţă care nu suporta nicio contrazicere:

— Nu trebuie să ştii să încarci o puşcă atunci când eşti la spionaj.

La vremea în care lungile nopţi de vară se scurtau, erau gata toţi de vacanţa din care se vor întoarce pentru ultimul an, la sfârşitul căruia se vor afla din nou faţă în faţă cu examinatorii. Cu o săptămână înainte de sfârşitul trimestrului, toţi trei erau gata de plecare în vacanţa de vară: Giles se ducea să-şi întâlnească familia în Toscana, Harry la Roma cu Societatea de Artă a şcolii, iar Deakins s-a îngropat în Biblioteca Centrală din Bristol, evitând contactul cu orice altă persoană, în ciuda faptului că i se oferise deja un loc la Oxford.

***

În cursul anilor, Giles a început să admită că, dacă dorea să-l întâlnească pe Harry în timpul vacanţei, trebuia să se asigure că tatăl lui nu afla ce punea la cale, altfel, cele mai bune planuri ale şoarecilor şi oamenilor… Dar, pentru a reuşi, trebuia adesea s-o înroleze pe sora lui, Emma, în subterfugiile la care recurgea, iar ea reuşea întotdeauna să-şi primească darul înainte de a accepta să-i devină complice.

— Dacă o iei înainte astă-seară, te voi urma, a spus Giles după ce i-a prezentat ultima schemă.

— Aşa şi trebuie, a spus Emma, dispreţuitoare.

După ce s-a servit primul fel, Emma a întrebat-o, nevinovată, pe mama ei, dacă ar putea cumva s-o ducă la Villa Borghese în ziua următoare, pentru că aşa o sfătuise profesoara ei de pictură. Ştia deja că mama ei îşi făcuse alte planuri.

— Îmi pare rău, dragă, a spus ea, dar tatăl tău şi cu mine mergem mâine în vizită la familia Henderson, în Arezzo. Poţi să vii şi tu cu noi.

— Dar nimic nu-l împiedică pe Giles să te ducă mâine la Roma, a intervenit tatăl ei, de la celălalt capăt al mesei.

— Trebuie neapărat? a întrebat Giles, care tocmai era gata să propună acelaşi lucru.

— Da, trebuie, a replicat ferm tatăl lui.

— Dar de ce, tată? Până ce ajungem acolo, va trebui să ne şi întoarcem. Nu prea merită oboseala.

— Aţi putea să staţi noaptea la Plaza Hotel. O să-i sun mâine-dimineaţă şi voi reţine două camere.

— Eşti sigur că sunt suficient de mari? a întrebat doamna Barrington, puţin neliniştită.

— Giles împlineşte optsprezece ani peste câteva săptămâni. Este timpul să înveţe să-şi asume câteva responsabilităţi.

Giles a înclinat capul cu o umilinţă prefăcută.

În dimineaţa următoare, un taxi i-a dus pe el şi pe Emma la gara locală tocmai la timp ca să prindă trenul de dimineaţă spre Roma.

— Vezi să ai grijă de sora ta, au fost ultimele cuvinte ale tatălui lui înainte de a părăsi vila.

— Aşa voi face, a promis Giles când a pornit maşina.

Când au intrat în vagon, mai mulţi oameni s-au ridicat să-i ofere Emmei locul lor, în timp ce Giles a stat în picioare tot drumul. La sosirea la Roma, au luat un taxi către Villa del Corso şi, după ce şi-au verificat rezervările la hotel, au plecat spre Villa Borghese. Giles era uimit de cât de mulţi tineri, nu mai mari ca el, erau în uniformă, iar pe aproape fiecare stâlp pe lângă care treceau era o poză a lui Mussolini.

După ce taxiul i-a lăsat la destinaţie, au trecut prin grădini, depăşind mai mulţi bărbaţi în uniformă şi chiar şi mai multe poze cu „Il Duce” înainte de a ajunge la Villa Borghese.

Harry îi scrisese lui Giles că vor porni în turul oficial la ora zece. Şi-a verificat ceasul – unsprezece şi câteva minute; cu puţin noroc, turul era terminat. A cumpărat două bilete, i-a dat unul Emmei, a sărit pe scări până la galerie şi s-a dus să caute grupul şcolii.

Emma s-a dus să admire statuile lui Bernini, care dominau primele patru încăperi, dar fără să se grăbească. Giles a trecut din galerie în galerie până ce a văzut un grup de tineri, îmbrăcaţi cu haine închise la culoare şi pantaloni negri, din flanel, care se strânseseră în jurul unui portret mic al unui bărbat în vârstă, care purta o cămaşă din mătase crem şi avea o mitră albă pe cap.

— Uite-i, a zis el, dar Emma nu se vedea pe nicăieri.

Fără să se mai gândească la sora lui, s-a îndreptat spre grup. În momentul în care a zărit-o, aproape a uitat pentru ce venise la Roma.

— Lui Caravaggio i s-a comandat să picteze acest portret de către papa Paul V în 1605, a spus ea, cu un uşor accent. Veţi observa că nu este terminat şi asta pentru că artistul a trebuit să fugă din Roma.

— De ce, domnişoară? a întrebat un băiat din primul rând, care părea hotărât să-i ia locul lui Deakins în viitor.

— Pentru că s-a amestecat într-o încăierare între beţivi în care a ucis un om.

— A fost arestat? a întrebat băiatul.

— Nu, a spus ghidul, Caravaggio întotdeauna a reuşit să plece în alt oraş înainte ca poliţia să-l ajungă din urmă, dar, până la urmă, Sfântul Părinte s-a decis să-l ierte.

— De ce? a întrebat acelaşi băiat.

— Pentru că dorea ca el să-i mai facă şi alte picturi. Unele dintre ele fac parte dintre cele şaptesprezece lucrări care încă mai pot fi văzute şi astăzi la Roma.

În acel moment, Harry l-a zărit pe Giles privind cu admiraţie în direcţia portretului. A părăsit grupul şi i s-a alăturat.

— De când stai aici? a întrebat el.

— De suficient de mult timp ca să mă îndrăgostesc, a spus Giles, cu ochii încă fixaţi pe ghid.

Harry a râs când şi-a dat seama că prietenul lui nu se uita la tabloul lui Caravaggio, ci la femeia

elegantă şi sigură de ea care discuta cu băieţii.

— Cred că e un pic cam mare ca vârstă pentru tine, a spus Harry, şi bănuiesc că e cam mare şi ca preţ.

— Sunt gata să-mi asum riscul, a spus Giles, în timp ce ghidul conducea grupul în altă cameră.

Giles i-a urmat şi s-a instalat într-o poziţie din care putea s-o vadă clar, în timp ce restul grupului studia o statuie a *Paolinei Borghese* de Canova.

— …probabil cel mai mare sculptor al tuturor timpurilor, a spus ea.

Giles nu avea de gând s-o contrazică.

— Şi aceasta ne aduce la sfârşitul vizitei, a anunţat ea. Dacă mai aveţi întrebări, voi mai fi aici câteva minute, deci nu ezitaţi să întrebaţi.

Giles nu a ezitat.

Harry a privit amuzat cum prietenul lui s-a îndreptat către tânăra italiancă şi a început să discute cu ea de parcă se cunoşteau de când lumea. Nici băiatul din primul rând nu a îndrăznit să-i întrerupă. Giles i s-a alăturat lui Harry după câteva minute, cu un rânjet mare pe faţă.

— A fost de acord să cineze cu mine în seara aceasta.

— Nu te cred, a spus Harry.

— Dar există o problemă, a continuat el, fără să ia în seamă privirea de Toma Necredinciosul a prietenului lui.

— Cred că mai mult de una, a comentat acesta.

— …care poate fi rezolvată cu ajutorul tău.

— Ai nevoie de cineva care să te însoţească, a sugerat Harry, în caz că lucrurile scapă de sub control.

— Nu, tembelule. Vreau să ai grijă de sora mea în timp ce Caterina îmi prezintă viaţa de noapte a Romei.

— Nicio speranţă, a spus Harry. N-am venit până la Roma ca să fiu babysitter.

— Dar eşti prietenul meu cel mai bun, s-a rugat Giles. Dacă nu mă ajuţi tu, cui mă pot adresa?

— De ce nu discuţi cu Paolina Borghese? Mă îndoiesc că are planuri astă-seară.

— Trebuie doar s-o duci la cină şi să te asiguri că e în pat la zece.

— Iartă-mă că-ţi spun, Giles, dar credeam că ai venit la Roma ca să cinezi cu mine?

— Îţi dau o mie de lire italiene dacă mă scapi de ea. Şi putem lua micul dejun la hotelul meu mâine-dimineaţă.

— Nu sunt aşa de uşor de mituit.

— Şi, a continuat Giles, jucându-şi asul din mânecă, îţi dau şi discul meu cu Caruso cântând *La Boheme.*

Harry s-a întors şi a văzut o fetiţă lângă el.

— Apropo, a zis Giles, asta-i soră-mea, Emma.

— Salut, a zis Harry. Şi întorcându-se spre Giles, a continuat. Am încheiat afacerea.

***

Harry i s-a alăturat lui Giles la micul dejun la Palace Hotel în dimineaţa următoare, iar prietenul lui l-a întâmpinat cu acelaşi zâmbet mândru pe care-l arbora ori de câte ori marca o sută de puncte.

— Deci cum a fost Caterina? a întrebat Harry, ne prea dorind de fapt să audă răspunsul.

— Dincolo de cele mai îndrăzneţe visuri ale mele.

Harry era gata să-l întrebe mai multe, când un chelner a apărut lângă el.

— *Cappucino, per favore.* După aceea a întrebat: Cât de departe te-a lăsat să mergi?

— Până la capăt, a spus Giles.

Harry a căscat gura, dar n-a spus nimic.

— Ai…

— Ce am?

— Ai… a încercat iar Harry.

— Da?

— Ai văzut-o goală?

— Da, sigur.

— Tot corpul?

— Bineînţeles, a spus Giles când lui Harry i s-a adus cafeaua.

— Şi partea de jos, nu numai partea de sus?

— Totul, a spus Giles. Şi vreau să zic chiar totul.

— I-ai atins sânii?

— De fapt i-am lins sfârcurile, a spus Giles, bând cafeaua.

— Ce-ai făcut?

— M-ai auzit, a spus Giles.

— Dar ai, vreau să zic, ai…

— Da.

— De câte ori?

— Am pierdut socoteala, a spus Giles. Era nesăţioasă. Chiar nu m-a lăsat să dorm. Aş fi şi acum acolo dacă n-ar fi trebuit să se ducă la Muzeul Vaticanului la zece să ţină o conferinţă altei cete de puşti.

— Dar dacă rămâne însărcinată? a întrebat Harry.

— Nu mai fi aşa de naiv, Harry. Încearcă să-ţi aminteşti că este italiancă. După altă înghiţitură de cafea a întrebat: Deci, cum s-a comportat soră-mea?

— Mâncarea a fost excelentă şi-mi eşti dator înregistrarea lui Caruso.

— Aşa de rău? Ei, nu putem câştiga toţi.

Niciunul nu observase că Emma apăruse şi ea în cameră şi stătea lângă ei. Harry a sărit în picioare şi i-a oferit locul lui.

— Îmi pare rău că plec, i-a spus, dar trebuie să fiu zece la Muzeul Vaticanului.

— Transmite-i Caterinei dragostea mea! a ţipat Giles când Harry a ieşit aproape în goană din sală.

Giles a aşteptat până ce Harry a dispărut, după care şi-a întrebat sora:

— Deci, cum a fost aseară?

— Putea să fie şi mai rău, a zis ea, luând un croasant. E cam serios, nu?

— Nu l-ai văzut încă pe Deakins.

Emma a râs.

— Ei, cel puţin mâncarea a fost bună. Dar nu uita, acum sunt proprietara gramofonului tău.

37

Giles a descris-o mai târziu ca fiind cea mai memorabilă noapte – dar din motive greşite.

Piesa anuală este unul dintre cele mai importante evenimente din calendarul liceului din Bristol, nu numai pentru că oraşul admiră frumoasa tradiţie, ci şi pentru că 1937 s-a dovedit a fi un an deosebit de bun.

Şcoala, ca multe altele din ţară, punea în scenă una dintre piesele lui Shakespeare în fiecare an. Se alesese dintre *Romeo şi Julieta* şi *Visul unei nopţi de vară.* Dr. Paget a ales tragedia şi nu comedia, mai ales pentru că avea un Romeo, dar n-avea un Bottom.

Pentru prima oară în istoria şcolii, tinerele de la Red Maids, din cealaltă parte a oraşului, au fost invitate să joace rolurile feminine, dar nu înainte de a se purta multe discuţii cu domnişoara Webb, directoarea, care insistase asupra unor reguli care ar fi impresionat-o şi pe superioara unei mănăstiri.

Piesa urma să fie jucată în trei seri consecutive de la sfârşitul trimestrului. Ca întotdeauna, mai întâi s-au vândut biletele pentru seara de sâmbătă, pentru că foştii elevi şi părinţii celor care jucau doreau să asiste la închidere.

Giles stătea neliniştit în foaier, urmărindu-şi ceasul întruna în timp ce aştepta sosirea părinţilor şi a surorii sale. Spera că Harry va juca din nou splendid şi că tatăl său va reuşi în cele din urma să-l accepte.

Criticul de artă de la *Bristol Evening World* prezentase performanţa lui Harry ca fiind „matură, peste nivelul vârstei lui”, dar o lăudase cel mai mult pe Julieta, declarând că scena morţii fusese mai emoţionantă decât în spectacolul de la Stratford.

Giles a dat mâna cu domnul Frobisher când acesta a intrat în foaier. Fostul său director i l-a prezentat pe invitatul său, domnul Holcombe, înainte de a intra în sală.

Un murmur de aplauze s-a auzit când căpitanul Jack Tarrant a trecut pe culoarul central şi s-a aşezat în primul rând. Proaspăta sa numire ca guvernator al

şcolii fusese întâmpinată cu o aprobare generală. Când s-a aplecat ca să discute cu preşedintele guvernatorilor, a zărit-o pe Maisie Clifton stând cu câteva rânduri mai în spate. I-a zâmbit călduros, dar nu l-a recunoscut pe bărbatul care stătea lângă ea. Următoarea surpriză a avut-o când s-a uitat pe program.

Directorul şi doamna Barton au fost printre ultimii spectatori care au intrat în sală. S-au aşezat în primul rând, lângă sir Walter Barrington şi căpitanul Jack Tarrant.

Giles era din ce în ce mai nervos pe măsură ce trecea timpul. Începea să se întrebe dacă părinţii lui vor apărea înainte de ridicarea cortinei.

— Îmi pare rău, Giles, a spus mama lui, când au apărut în cele din urmă. E vina mea, nu mi-am dat seama cum trece timpul, a spus ea când Grace a intrat în sală. Tatăl lui era în urmă şi a ridicat sprâncenele când şi-a văzul fiul. Giles nu i-a dat programul, pentru că voia să fie o surpriză, deşi îi spusese noutatea mamei sale care, ca şi el, spera că soţul ei îl va trata pe Harry ca pe un prieten al familiei, nu ca pe un paria.

Cortina s-a ridicat la puţin timp după ce familia Barrington s-a aşezat şi audienţa a tăcut în aşteptare.

Când Harry a intrat pe scenă, Giles s-a uitat înspre tatăl lui. Cum nu părea să existe vreo reacţie vizibilă, a început să se relaxeze pentru prima oară în acea seară. Dar această situaţie fericită a durat doar până la scena din sala de bal, când Romeo şi Hugo au văzut-o pe Julieta pentru prima oară.

Câţiva oameni de lângă Barrington s-au enervat pe bărbatul care se tot agita şi îi deranja în timp ce urmăreau piesa de teatru cu şoaptele lui tari şi cererea de a vedea programul. S-au supărat şi mai tare când Romeo a spus:

— Oare nu este ea fiica lui Capulet?

Moment în care Hugo Barrington s-a ridicat şi a pornit-o printre scaune, fără să se sinchisească pe ale cui picioare călca. Apoi a ajuns pe culoarul central, a

ieşi pe uşile batante şi a dispărut în noapte. A durat o vreme până ce Romeo şi-a revenit complet.

Sir Walter a încercat să lase impresia că nu observase ce se întâmpla în spatele lui şi, cu toate că Jack Tarrant s-a încruntat, ochii lui nu au părăsit scena. Dacă s-ar fi întors, ar fi observat că doamna Clifton ignorase ieşirea bruscă a lui Barrington concentrându-se asupra cuvintelor rostite de cei doi îndrăgostiţi.

În pauză, Giles s-a dus să-şi caute tatăl, dar n-a reuşit să-l găsească. A verificat parcarea, dar nu era nici urmă de Bugatti. Când s-a întors în foaier, a văzut că bunicul lui se aplecase şi şoptea ceva în urechea mamei sale.

— A înnebunit de tot Hugo? a întrebat sir Walter.

— Nu, e destul de zdravăn, a spus Elisabeth, fără să încerce să-şi ascundă supărarea.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce crede că face?

— Habar n-am.

— Poate fi ceva legat de băiatul Clifton?

Ea ar fi răspuns, dacă Jack Tarrant nu li s-ar fi alăturat chiar atunci.

— Fiica dumneavoastră are un talent remarcabil, Elisabeth, a spus el, după ce i-a sărutat mâna, precum şi avantajul de a vă moşteni frumuseţea.

— Şi tu eşti un palavragiu bătrân, Jack, a spus ea, după care a continuat: Nu cred că-l cunoşti pe fiul meu, Giles.

— Bună seara, domnule, a spus Giles. Este o mare onoare să vă cunosc. Pot să vă felicit pentru recenta numire?

— Mulţumesc, fiule, a spus Tarrant. Şi cum ţi se pare că joacă prietenul tău?

— Remarcabil, dar ştiaţi…

— Bună seara, doamnă Barrington.

— Bună seara, domnule director. Cred că trebuie să mă alătur lungii cozi a celor care doresc să-şi exprime…

Giles s-a uitat la căpitanul Tarrant, care se strecurase lângă mama lui Harry şi s-a întrebat de

unde se cunosc.

— Cât mă bucur să vă văd, căpitane Tarrant.

— Şi dumneavoastră, doamnă Clifton arătaţi magnific în seara aceasta. Dacă Cary Grant ar fi ştiut că asemenea frumuseţe există în Bristol, nu ne-ar fi părăsit pentru Hollywood. Apoi a început să şoptească. Ştiaţi că Emma Barrington joacă în rolul Julietei?

— Nu, Harry nu mi-a spus, a zis Maisie. Dar ce motive ar fi avut?

— Să sperăm că afecţiunea pe care o arată unul pentru celălalt pe scenă nu este decât un rol, pentru că, în cazul în care ar fi reală, ne vom trezi cu o problemă şi mai mare pe cap. S-a uitat în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea la conversaţia lor. Presupun că încă nu i-ai spus nimic lui Harry?

— Niciun cuvânt, a zis Maisie. Şi din comportarea lui Barrington se pare că şi el a fost surprins.

— Bună seara, căpitane Tarrant, a spus domnişoara Monday, atingând braţul lui Jack. Domnişoara Tilly era lângă ea. Cât de mult mă bucur că aţi venit de la Londra să vă vedeţi protejatul.

— Draga mea domnişoară Monday, a spus Tarrant, Harry este la fel de mult şi protejatul dumneavoastră şi va fi încântat că aţi venit tocmai din Cornwall să-l vedeţi jucând.

Domnişoara Monday strălucea şi un clopoţel a anunţat spectatorii că trebuie să-şi reia locurile.

De îndată ce toată lumea a luat loc, cortina s-a ridicat pentru partea a doua deşi un loc în rândul al şaselea a rămas liber. Scena morţii a adus lacrimi în ochii unora care nu plânseseră niciodată în public, iar domnişoara Monday nu mai plânsese aşa de mult de când Harry îşi schimbase vocea.

În momentul în care a căzut cortina, spectatorii s-au ridicat în picioare. Harry şi Emma au fost întâmpinaţi cu o furtună de aplauze când au venit în faţa scenei, ţinându-se de mână şi oameni maturi, care rareori îşi manifestau sentimentele în public, i-au ovaţionat.

Când s-au întors să se încline unul în faţa celuilalt, doamna Barrington a zâmbit şi s-a înroşit.

— Cerule, nu jucau teatru, a spus ea, suficient de tare ca Giles să audă.

Acelaşi lucru i-a trecut prin minte şi lui Maisie Clifton şi lui Jack Tarrant, cu mult înainte de plecăciunea finală a actorilor.

Doamna Barrington, Giles şi Grace s-au dus în culise unde i-au găsit pe Harry şi pe Emma încă ţinându-se de mână, în timp ce lumea stătea la coadă să-i felicite.

— Ai fost grozav, a spus Giles, bătându-şi prietenul pe spate.

— Am fost bine, a spus Harry, dar Emma a fost magnifică.

— Şi când s-au întâmplat toate astea? a şoptit el.

— A început la Roma, a spus Harry, cu un zâmbet poznaş.

— Şi când te gândeşti că mi-am sacrificat înregistrarea lui Caruso, ca să nu mai zic de gramofon, ca să vă aduc împreună.

— Şi ne-ai mai plătit şi prima cină.

— Unde e tata? a întrebat Emma, privind în jurul ei.

Grace era gata să-i spună surorii ei ce se întâmplase, când a apărut căpitanul Tarrant.

— Felicitări, băiete, a spus el. Ai fost splendid.

— Mulţumesc, domnule, a zis Harry, dar nu cred că aţi făcut cunoştinţă cu adevărata stea a spectacolului.

— Nu, dar pot să te asigur, tânără domnişoară că, dacă aş fi fost cu patruzeci de ani mai tânăr, aş fi avut grijă de rivalii mei.

— Nu aveţi niciun rival în dragostea pe care v-o port, a zis Emma. Harry îmi povesteşte întruna câte aţi făcut pentru el.

— Ei, acesta e un drum cu două sensuri, a spus Jack când Harry şi-a zărit mama şi a îmbrăţişat-o.

— Sunt atât de mândră de tine, a spus Maisie.

— Mulţumesc, mamă. Dar lasă-mă să ţi-o prezint pe Emma Barrington, a spus el, punându-şi un braţ în

jurul taliei Emmei.

— Acum înţeleg de ce fiul dumneavoastră este atât de arătos, a spus Emma strângându-i mâna mamei lui Harry. Aş vrea să v-o prezint pe mama mea, a adăugat ea.

A fost o întâlnire la care Maisie s-a gândit mai mulţi ani, dar nu era un scenariu care-i trecuse vreodată prin minte. A strâns cu teamă mâna lui Elisabeth Barrington, dar a fost întâmpinată cu un zâmbet atât de prietenos încât şi-a dat seama că aceasta nu ştia nimic.

— Şi acesta este domnul Atkins, a spus Maisie, prezentându-l pe bărbatul care stătuse lângă ea în timpul spectacolului.

Harry nu se mai întâlnise cu domnul Atkins până atunci. Privind haina de blană a mamei sale, s-a întrebat dacă domnul Atkins era motivul pentru care avea acum trei perechi de pantofi.

Era gata să discute cu domnul Atkins, când a fost întrerupt de dr. Paget, care dorea să-l prezinte profesorului Henry Wyld. Harry a recunoscut imediat numele.

— Am auzit că doreşti să vii la Oxford să studiezi engleza, a spus Wyld.

— Doar dacă mă învăţaţi dumneavoastră, domnule.

— Văd că farmecul lui Romeo nu a rămas pe scenă.

— Şi aceasta este Emma Barrington, domnule.

Profesorul de limbă şi literatură engleză de la Oxford s-a înclinat uşor.

— Ai fost magnifică, tânără domnişoară.

— Mulţumesc domnule, a spus Emma. Şi eu sper să fiu învăţată de dumneavoastră. Am depus o cerere pentru Somerville pentru anul viitor.

Jack Tarrant s-a uitat la doamna Clifton şi nu i-a scăpat privirea îngrozită a acesteia.

— Bunicule, a spus Giles când preşedintele guvernatorilor li s-a alăturat. Nu cred că-l cunoşti pe prietenul meu, Harry Clifton.

Sir Walter i-a strâns călduros mâna lui Harry, înainte de a-şi îmbrăţişa nepoata.

— Voi doi aţi făcut un om bătrân să fie mândru, a spus el.

Le era dureros de clar lui Jack şi Maisie că cei doi îndrăgostiţi nu îşi dădeau seama de problemele pe care le puseseră în mişcare.

***

Sir Walter i-a ordonat şoferului să-i ducă pe doamna Barrington şi pe copii înapoi la Manor House. În ciuda triumfului Emmei, mama ei n-a încercat să-şi ascundă sentimentele în timp ce maşina se îndrepta spre Chew Valley. Când intrau pe poartă şi se urcau spre casă, Giles a observat că în salon luminile erau aprinse.

Imediat ce şoferul i-a lăsat să coboare, Elisabeth le-a spus lui Giles, Emma şi Grace să meargă la culcare, iar ea s-a dus în salon. Giles şi Emma s-au urcat supăraţi pe scară, dar au rămas pe treapta de sus în momentul în care mama lor a intrat în salon, în timp ce Grace, ascultătoare, a intrat în camera ei. Giles s-a întrebat dacă nu cumva mama lui lăsase uşa deschisă dinadins.

Când Elisabeth a intrat în cameră, soţul ei nu s-a obosit să se ridice. Ea a observat o sticlă de whisky golită pe jumătate şi un pahar pe masă, lângă el.

— Fără îndoială că ai o explicaţie pentru comportarea ta impardonabilă?

— Nu trebuie să-ţi explic ţie nimic din ce fac.

— Emma a reuşit cumva să depăşească felul în care te-ai purtat astă-seară.

Barrington şi-a mai turnat un pahar cu whisky şi a băut o înghiţitură.

— Am aranjat ca Emma să fie luată de la Red Maids imediat. În trimestrul următor va fi la o şcoală suficient de îndepărtată ca să nu-l mai vadă pe băiatul acela.

Pe scări, Emma a izbucnit în plâns. Giles a îmbrăţişat-o.

— Dar ce a făcut Harry Clifton de te comporţi atât de lipsit de bune maniere?

— Nu este treaba ta.

— Desigur că este treaba mea, a spus Elisabeth, încercând să-şi păstreze calmul. Discutăm despre fiica noastră şi despre cel mai bun prieten al fiului tău. Dacă Emma s-a îndrăgostit de Harry, şi bănuiesc că da, nu pot să mă gândesc la un băiat mai decent şi mai potrivit pentru ea.

— Harry Clifton este fiul unei curve. De aceea a părăsit-o soţul ei. Şi, repet, Emma nu va avea voie să se apropie de bastardul acela mic niciodată.

— Mă duc să mă culc înainte să mă enervez, a spus Elisabeth. Să nu te gândeşti să mi te alături în halul în care eşti.

— Nu mă gândesc să vin la tine în nicio stare în care aş fi, a spus Barrington, turnându-şi încă un pahar de whisky. Nu mi-ai mai oferit nicio plăcere în dormitor de nici nu mai ţin minte când.

Emma a sărit şi a fugit în camera ei, încuind uşa. Giles nu s-a mişcat.

— Eşti beat, a spus Elisabeth. Vom mai discuta dimineaţă când vei fi treaz.

— Nu vom avea ce să discutăm dimineaţă, a ţipat Barrington când soţia lui ieşea din cameră.

După un moment, capul i-a căzut înapoi pe pernă şi a început să sforăie.

***

Când Jenkins a tras obloanele salonului înainte de ora opt, în dimineaţa următoare, nu a părut uimit găsindu-şi stăpânul tolănit în fotoliu, dormind tun şi purtând încă smokingul.

Soarele dimineţii l-a făcut pe Barrington să se mişte. A clipit şi l-a privit chiorâş pe valet înainte de a se uita la ceas.

— Va veni o maşină s-o ia pe domnişoara Emma cam peste o oră, Jenkins, aşa că asigură-te că are bagajele pregătite şi este gata.

— Domnişoara Emma nu este aici, domnule.

— Cum? Dar unde este? a întrebat Barrington, încercând să se ridice, dar bâţâindu-se nesigur şi căzând înapoi în fotoliu.

— Nu ştiu, domnule. Ea şi doamna Barrington au părăsit casa înainte de miezul-nopţii.

38

— Unde crezi că s-au dus? a întrebat Harry după ce Giles i-a povestit ce se întâmplase după întoarcerea lor la Manor House.

— Habar n-am, a zis Giles. Dormeam când au plecat de acasă. Tot ce am aflat de la Jenkins a fost că un taxi le-a dus la gară după miezul-nopţii.

— Şi spui că tatăl tău era beat când aţi ajuns aseară acasă?

— Beat-turtă şi nu-şi revenise nici când am coborât la micul dejun azi-dimineaţă. Ţipa la toată lumea care-i trecea prin faţa nasului. A încercat chiar să dea vina pe mine pentru toate. Atunci m-am hotărât să plec la bunici.

— Crezi că bunicul tău ştie unde sunt?

— Nu cred, cu toate că n-a părut prea surprins când i-am spus ce s-a întâmplat. Bunica a zis că pot să stau la ei cât vreau.

— Nu pot să fie în Bristol, a spus Harry, dacă taxiul le-a dus la gară.

— Pot să fie oriunde acum, a zis Giles.

Niciunul n-a mai scos o vorbă, până ce Harry nu a sugerat:

— Poate la vila voastră din Toscana?

— Improbabil, a zis Giles. E primul loc în care le-ar căuta tata, aşa că nu ar fi în siguranţă acolo.

— Deci trebuie să fie un loc în care tatăl tău nu s-ar gândi să le caute.

Ambii băieţi au tăcut iar, până ce Harry a zis:

— Mă gândesc la cineva care ar putea să ştie unde sunt.

— La cine?

— Moş Jack, a spus Harry, căruia îi venea greu încă să-i spună căpitanul Tarrant. Ştiu că este prieten cu mama ta şi ea are încredere în el.

— Ştii unde ar putea fi acum?

— Toţi care citesc *The Times* ştiu, a spus Harry, dispreţuitor.

Giles şi-a lovit prietenul peste mână.

— Deci unde este, deşteptule?

— La biroul său din Londra. În Soho Square, dacă-mi amintesc bine.

— Întotdeauna mi-am dorit un pretext să stau o zi la Londra, a spus Giles. E păcat doar că mi-am lăsat banii acasă.

— Nicio problemă, a zis Harry. Sunt doldora de bani. Tipul acela, Atkins, mi-a dat cinci lire, deşi mi-a zis să le cheltuiesc pe cărţi.

— Nu te îngrijora, a sus Giles. Am o alternativă.

— Care ar fi aia? a spus Harry, plin de speranţă.

— Putem să stăm şi să aşteptăm să-ţi scrie Emma.

De data aceasta a fost rândul lui Harry să-i tragă un pumn prietenului său.

— Foarte bine, a zis el. Dar mai bine am pleca înainte să afle cineva ce punem la cale.

***

— Nu am obiceiul să călătoresc la clasa a treia, a spus Giles când trenul a plecat din Temple Meads.

— Păi atunci ar fi bine să te obişnuieşti cât timp plătesc eu, i-a răspuns Harry.

— Deci, spune-mi, Harry, cu ce se ocupă prietenul tău, căpitanul Tarrant? Ştiu că guvernul l-a numit director al Unităţii de deplasare a cetăţenilor, ceea ce sună foarte impresionant, dar n-am idee ce face de fapt.

— Ceea ce spune, a zis Harry. Este responsabil pentru găsirea de case pentru refugiaţi, mai ales pentru familiile fugite din Germania nazistă. Spune că aşa continuă munca tatălui lui.

— E o figură prietenul tău, căpitanul Tarrant.

— Şi nu ştii nici jumătate, a spus Harry.

— Biletele, vă rog.

Cei doi băieţi şi-au petrecut majoritatea drumului încercând să-şi dea seama unde ar putea fi Emma şi doamna Barrington, dar, când trenul a oprit în gara Paddington, tot nu ajunseseră la nicio concluzie.

Au luat metroul până în Leicester Square, au ieşit la lumina soarelui şi au plecat să caute Soho Square.

Pe când mergeau prin West End, Giles a fost atât de impresionat de luminile strălucitoare de neon şi de vitrinele magazinelor pline cu mărfuri pe care nu le mai văzuse până atunci, încât Harry trebuia să-i amintească din când în când de ce veniseră de fapt la Londra.

Când au ajuns în Soho Square, n-au putut să nu observe puhoiul de bărbaţi, femei şi copii amărâţi, mergând cu capetele aplecate, intrând şi ieşind cu un mers greoi dintr-o clădire mare din partea cealaltă a pieţei.

Cei doi tineri îmbrăcaţi în haine, cămăşi gri şi cu cravate păreau ciudat de nelalocul lor când au intrat în clădire şi au urmat săgeţile care îi îndreptau către al treilea etaj. Mulţi dintre refugiaţi s-au dat într-o parte pentru a-i lăsa să treacă, presupunând că erau oficiali.

Giles şi Harry s-au alăturat cozii lungi aflate în faţa biroului directorului şi ar fi stat acolo toată ziua dacă n-ar fi ieşit o secretară şi nu i-ar fi observat. S-a dus direct la Harry şi l-a întrebat dacă venise la căpitanul Tarrant.

— Da, a spus Harry, este un vechi prieten.

— Ştiu, a spus femeia. V-am recunoscut imediat.

— Cum? a întrebat Harry.

— Are o fotografie a dumneavoastră pe birou, a zis ea. Urmaţi-mă. Căpitanul Tarrant va fi încântat să vă vadă.

Faţa lui Moş Jack s-a luminat când cei doi băieţi – ar trebui să nu se mai gândească la ei ca la nişte băieţi, pentru că acum erau tineri – au intrat în birou.

— Ce mult mă bucur să vă văd, a spus el, sărind de la birou ca să-i întâmpine. Deci de cine mai fugiţi acum? a zâmbit el.

— De tata, a spus Giles.

Moş Jack a traversat camera, a închis uşa şi i-a aşezat pe cei doi tineri pe o canapea incomodă. Şi-a tras un scaun şi i-a ascultat cu atenţie în timp ce-i povesteau tot ce se întâmplase de când îi văzuse la piesa din seara anterioară.

— L-am văzut pe tatăl tău ieşind din sală, desigur, a spus Moş Jack, dar nu mi-ar fi dat prin cap că le-ar fi putut trata atât de urât pe sora şi pe mama ta.

— Aveţi vreo idee pe unde ar putea să fie, domnule? a întrebat Giles.

— Nu. Dar, dacă ar fi să ghicesc, aş spune că s-au dus la bunicul tău.

— Nu, domnule, am stat toată dimineaţa cu bunicul şi nici măcar el nu ştie unde sunt.

— Nu am spus care bunic, a comentat Jack.

— Lordul Harvey? a spus Harry.

— Eu aşa cred, a spus Jack. Se simt în siguranţă cu el şi sunt încrezător că Barrington se va gândi bine înainte să se ducă după ele.

— Dar bunicul are cel puţin trei case de care ştiu, a zis Giles. Deci nu ştiu de unde să încep să caut.

— Ce prost sunt, a spus Harry. Ştiu exact unde sunt.

— Da? a zis Giles. Unde?

— Pe moşia familiei din Scoţia.

— Pari foarte sigur, a spus Jack.

— Doar pentru că săptămâna trecută i-a scris Emmei de ce nu putea să asiste la piesă. Se pare că întotdeauna stă în decembrie şi ianuarie în Scoţia. Dar al naibii să fiu dacă ştiu adresa.

— Mulgelrie Castle, lângă Mulgelrie, Highlands, a zis Giles.

— Impresionant, a comentat Jack.

— Nu chiar, domnule. De ani de zile, mama mă tot pune să scriu scrisori de mulţumire tuturor rudelor de Ziua Boxerilor. Dar, cum n-am fost în Scoţia, tot nu ştiu unde este.

Moş Jack s-a ridicat şi a luat un atlas mare de pe raftul din spatele biroului său. A căutat Mulgelrie la index, a răsfoit câteva pagini şi apoi l-a pus pe biroul din faţa lui. Plimbându-şi un deget din Londra până în Scoţia, a spus:

— Trebuie să luaţi trenul de noapte spre Edinburgh, apoi să schimbaţi cu trenul spre Mulgelrie.

— Nu cred că mai am suficienţi bani pentru asta, a spus Harry, uitându-se în portofel.

— Atunci o să vă dau amândurora permise de călătorie, nu-i aşa? a spus Jack.

A deschis sertarul biroului, a scos un top mare de hârtie crem şi a rupt două formulare. Le-a completat, le-a semnat şi le-a ştampilat.

— La urma-urmei, a spus el, şi voi sunteţi nişte refugiaţi apatrizi în căutarea unui cămin.

— Mulţumim, domnule, a spus Giles.

— Un ultim sfat, a spus Moş Jack, ridicându-se de la birou. Hugo Barrington nu este un om căruia să-i placă să fie contrat şi, cu toate că sunt sigur că nu face nimic care să-l supere pe lordul Harvey, asta nu vi se aplică şi vouă. Aşa că fiţi atenţi până ce ajungeţi în siguranţă, la Mulgelrie Castle. Dacă vă întâlniţi cu un bărbat care şchiopătează, feriţi-vă de el. Lucrează pentru tatăl lui Giles. Este deştept şi întreprinzător, dar, şi mai important, nu are alt stăpân decât pe cel care-l plăteşte.

39

Giles şi Harry s-au dus la alt vagon de clasa a treia, dar erau atât de obosiţi amândoi încât, în ciuda închiderii şi deschiderii uşilor vagonului în timpul nopţii, a zgomotului roţilor şi a şuieratului locomotivei, au dormit tun.

Giles s-a trezit speriat când trenul a ajuns la Newcastle la şase fără câteva minute. S-a uitat pe geam şi a fost întâmpinat de o zi mohorâtă şi de un şir de soldaţi care aşteptau să se urce în tren. Un sergent a salutat un sublocotenent care nu părea mai în vârsta decât Giles şi l-a întrebat:

— Avem permisiunea să ne îmbarcăm, domnule?

Tânărul l-a salutat şi el şi a răspuns încet;

— Urcaţi-vă, sergent, iar soldaţii au început să umple trenul.

Veşnic prezenta ameninţare a războiului şi întrebarea dacă el şi Harry vor fi în uniformă înainte de a ajunge la Oxford nu era niciodată departe în gândurile lui Giles. Unchiul lui, Nicholas, pe care nu-l întâlnise niciodată, un ofiţer exact ca tânărul de pe platformă, condusese un pluton de soldaţi şi fusese omorât la Ypres. Giles l-a întrebat care vor fi numele câmpurilor de luptă ce vor fi comemorate cu maci dacă va mai fi un alt Mare Război care va pune capăt tuturor războaielor.

Gândurile lui au fost întrerupte când a observat o imagine trecătoare în geamul vagonului. S-a întors, dar persoana nu mai era acolo. Oare avertismentul căpitanului Tarrant îl făcea să reacţioneze exagerat, sau era doar o coincidenţă?

Giles s-a uitat la Harry, care dormea buştean, dar acesta nu mai dormise probabil de vreo două nopţi. Când trenul a trecut de Berwick-on-Tweed, Gils a observat acelaşi om trecând prin faţa compartimentului lor. Doar o privire şi a dispărut; nu mai era o coincidenţă. Verifica la ce gară se dădeau jos?

Harry s-a trezit în sfârşit, a clipit şi şi-a întins mâinile.

— Mor de foame, a zis el.

Giles s-a aplecat spre el şi i-a şoptit:

— Cred că cineva din tren ne urmăreşte.

— De ce crezi asta? a întrebat Harry, treaz acum.

— Am văzut acelaşi om trecând cam des prin faţa compartimentului nostru.

— Biletele la control!

Giles şi Harry au dat permisele lor de călătorie conductorului.

— Cât timp opreşte trenul în fiecare gară? l-a întrebat Harry.

— Acu', asta depinde dacă ajungem la vreme sau nu, a răspuns acesta, plictisit, dar nu mai puţin de patru minute, ăsta-i regulamentul companiei.

— Care este următoarea oprire? a întrebat Giles

— Dunbar. Ajungem acolo în treizeci de minute. Dar voi aveţi bilete pentru Mulgelrie, a mai spus el înainte de a trece în compartimentul următor.

— Asta ce-a mai fost? a întrebat Harry.

— Încerc să aflu dacă suntem urmăriţi, a explicat Giles, şi partea următoare a planului meu te implică pe tine.

— Şi acum ce rol voi juca? a spus Harry, stând pe marginea banchetei.

— Nu Romeo, a zis Giles. Când va opri trenul la Dunbar, vreau ca tu să coborî în timp ce eu mă voi uita dacă te urmează cineva. Imediat cum ajungi pe peron, îndreaptă-te repede către barieră, apoi întoarce-te, du-te în sala de aşteptare şi ia-ţi un ceai. Nu uita că ai doar patru minute ca să te urci înapoi înainte să plece trenul. Şi, orice ai face, nu te uita în spate pentru că îşi va da seama că îl urmărim.

— Dar dacă ne urmăreşte cineva, nu va fi mai interesat de tine decât de mine?

— Nu cred, a spus Giles, mai ales în cazul în care căpitanul Tarrant are dreptate, pentru că am impresia că prietenul tău ştie mai multe decât ne-a spus.

— Asta nu-mi prea dă încredere, a spus Harry.

După jumătate de oră, trenul s-a oprit în gara din Dunbar. Harry a deschis uşa vagonului, a coborât pe peron şi s-a îndreptat spre ieşire.

Giles abia l-a zărit pe bărbatul care-l urmărea pe Harry.

— Te-am prins, a zis Giles, apoi s-a aplecat şi a închis ochii, încrezător în faptul că, dacă omul îşi va da seama că Harry a coborât doar ca să bea un ceai, se va uita la el doar ca să se asigure că nu a coborât şi el.

Giles a deschis iar ochii când Harry a revenit în compartiment, cu un baton de ciocolată în mână.

— Ei, a spus Harry, ai zărit pe cineva?

— Sigur, a spus Giles. De fapt, chiar acum se urcă în tren.

— Cum arată? a întrebat Harry, încercând să nu pară speriat.

— Doar l-am zărit, a zis Giles, dar aş spune că are cam patruzeci de ani, puţin peste un metru optzeci, elegant îmbrăcat, cu părul scurt. Singurul lucru care nu poate fi confundat este şchiopătatul.

— Deci acum când ştim cu cine ne înfruntăm, Sherlock, care e următoarea mişcare?

— Mai întâi, Watson, trebuie să avem în vedere faptul că dispunem de câteva atuuri.

— Nu îmi vine în minte niciunul, a spus Harry.

— Ei, pentru început, ştim că suntem urmăriţi, dar el nu ştie că noi ştim. Noi mai ştim şi unde mergem, ceea ce el, evident, habar n-are. De asemenea, suntem în formă şi avem cam jumătate din vârsta lui. Şi cu şchiopătatul acela, nu o să se poată mişca prea repede.

— Eşti bun la asta, a spus Harry.

— Am un avantaj din naştere, a zis Giles. Sunt fiul tatălui meu.

***

Până când trenul a ajuns în gara Edinburgh Waverley, Giles a repetat planul cu Harry de o duzină

de ori. Au ieşit din vagon şi s-au îndreptat încet către ieşire.

— Să nu cumva să te uiţi înapoi, a spus Giles, scoţându-şi permisul de călătorie, şi îndreptându-se către un şir de taxiuri.

— La hotelul Royal, i-a spus Giles şoferului. Şi poţi să ne spui dacă ne urmăreşte un alt taxi? a mai adăugat înainte de a se aşeza alături de Harry pe bancheta din spate.

— Foarte bine, a zis şoferul, ieşind din rând şi intrând în trafic.

— De unde ştii că există un hotel Royal în Edinburgh? a întrebat Harry.

— Există câte un hotel Royal în fiecare oraş, a spus Giles.

După câteva minute, şoferul i-a atenţionat:

— Nu pot să fiu sigur, dar următorul taxi din şir nu este prea departe de noi.

— Bine, i-a spus Giles. Cât costă drumul până la Royal?

— Doi şilingi, domnule.

— Îţi dau patru dacă ne scapi de el.

Şoferul şi-a pus imediat piciorul pe acceleraţie, aruncându-şi pasagerii înapoi pe banchetă. Giles şi-a revenit repede, s-a uitat prin luneta din spate şi a văzut taxiul din spatele lor accelerând şi el. Au câştigat şaizeci sau şaptezeci de metri, dar Giles şi-a dat seama că avantajul lor nu va dura prea mult.

— Şofer, coteşte pe prima stradă la stânga şi apoi încetineşte puţin. După ce sărim din taxi, vreau să continui drumul până la Royal şi să nu te opreşti până ce nu ajungi acolo.

Şoferul a întins mâna în spate. Harry a pus doi florini în palma şoferului.

— Când sar, a zis Giles, vino şi tu, apoi fă exact ce fac şi eu.

Harry a încuviinţat.

Taxiul a cotit şi a încetinit o clipă, iar Giles a deschis portiera. A sărit pe pavaj, s-a rostogolit, s-a ridicat repede apoi s-a năpustit în primul magazin, unde s-a aruncat pe jos. Harry l-a urmat după câteva

secunde, a trântit uşa în urma lui şi s-a întins lângă prietenul lui, exact când al doilea taxi dădea colţul.

— Pot să vă ajut, domnule? a întrebat o vânzătoare, uitându-se la cei doi tineri aşezaţi pe jos.

— Ne-ai ajutat deja, a spus Giles, ridicându-se şi zâmbindu-i.

S-a scuturat, a spus „Mulţumesc” şi a părăsit imediat magazinul.

Când s-a ridicat şi Harry, s-a pomenit faţă în faţă cu un manechin care purta doar un corset. S-a înroşit, a fugit afară din magazin şi i s-a alăturat lui Giles pe trotuar.

— Nu cred că omul care şchiopătează o să-şi facă vreo rezervare la Royal pentru noaptea asta, a zis Giles, aşa că mai bine să pornim.

— Ai dreptate, a spus Harry, în timp ce Giles făcea semn unui alt taxi. Gara Waverley, a spus el înainte de a se urca în spate.

— Unde ai învăţat să faci toate astea? a întrebat Harry, plin de admiraţie, în timp ce se înapoiau în gară.

— Ştii, Harry, ar trebui să citeşti mai puţin Joseph Conrad şi mai mult John Buchan dacă vrei să ştii cum să circuli prin Scoţia fără să fii urmărit de un duşman.

Călătoria către Mulgelrie a fost mult mai înceată şi mai puţin palpitantă decât cea spre Edinburgh şi nu au văzut nici urmă de omul care şchiopăta. Când locomotiva a tras cele patru vagoane şi cei doi pasageri în halta micuţă, soarele dispăruse deja în spatele muntelui celui mai înalt. Şeful gării stătea la ieşire şi verifica biletele când au coborât din ultimul tren din acea zi.

— Vreo speranţă de un taxi? a întrebat Giles când dădeau permisele de călătorie.

— Nu, domnule, le-a spus şeful gării. Jock a plecat acasă să-şi bea ceaiul şi n-o să fie înapoi decât peste vreo oră.

Giles n-a încercat să-i explice şefului gării lipsa de logică a acţiunilor lui Jock, dar a întrebat:

— Atunci poate sunteţi amabil să ne spuneţi cum putem ajunge la Mulgelrie Castle.

— Va trebui să mergeţi pe jos, a spus şeful gării, fericit.

— Şi în ce direcţie s-o luăm? l-a întrebat Giles, încercând să nu pară exasperat.

— E cam la şase kilometri încolo, a spus omul, arătând înspre un deal. Nu puteţi să nu-l vedeţi.

„Încolo" s-a dovedit a fi singura informaţie corectă pe care le-o oferise şeful gării, pentru că după ce merseseră vreo oră, se făcuse beznă şi nu se vedea nici semn de vreun castel.

Giles se întreba dacă vor fi nevoiţi să îşi petreacă prima noapte în Highlands pe câmp, însoţiţi de o turmă de oi, când Harry a ţipat:

— Uite-l!

Giles s-a uitat prin pâcla întunecată şi, cu toate că nu zărea încă niciun fel de castel, s-a înveselit văzând luminile care străluceau la mai multe ferestre. Au înaintat până ce au ajuns în faţa unor porţi masive, din fier forjat, care nu erau încuiate. Când înaintau pe alee, Giles a auzit nişte lătrături, dar n-a văzut niciun câine. După alt kilometru, au ajuns la un podeţ peste un pârâu şi, în partea cealaltă au zărit o uşă grea din stejar care nu părea prea primitoare.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, a spus Giles după ce au trecut podeţul şi s-au oprit în faţa uşii.

Giles a bătut de trei ori cu pumnul şi, după câteva momente, uşa a fost deschisă de un uriaş îmbrăcat în kilt, cu o haină întunecată, cămaşă albă şi un papion alb.

Valetul s-a uitat la străinii obosiţi şi jerpeliţi care stăteau în faţa lui.

— Bună seara, domnule Giles, a zis el, cu toate că Giles nu-l mai văzuse niciodată. Înălţimea Sa vă aşteaptă de ceva vreme şi se întreabă dacă doriţi să-l însoţiţi la cină?

40

GILES ŞI HARRY CLIFTON PE DRUM SPRE MULGELRIE – STOP – AJUNG PE LA ŞASE – STOP

Lordul Harvey i-a dat telegrama lui Giles şi a chicotit.

— Trimisă de prietenul nostru comun, domnul căpitan Tarrant. A greşit doar în ceea ce priveşte ora la care aţi ajuns.

— A trebuit să mergem pe jos de la gară, a protestat Giles, printre înghiţituri.

— Da, m-am gândit să trimit maşina după voi la ultimul tren, a spus lordul Harvey, dar nimic nu e mai bun ca o plimbare prin Highland ca să vă sporească pofta de mâncare.

Harry a zâmbit. Nu spusese mai nimic de când coborâseră la cină şi, cum Emma stătea la celălalt capăt al mesei, se mulţumise cu câte o privire admirativă, întrebându-se dacă vor fi lăsaţi singuri vreodată.

Primul fel a fost o ciorbă groasă de Highland, pe care Harry a terminat-o cam prea repede, dar când Giles a primit şi o a doua porţie, a lăsat şi el să-i fie reumplută farfuria. Harry ar fi cerut şi o a treia porţie dacă ceilalţi nu s-ar fi mulţumit doar să discute politicos, aşteptând ca el şi Giles să termine ciorba şi să fie servit felul al doilea.

— Nu trebuie să fiţi îngrijoraţi că cineva s-ar putea întreba unde vă aflaţi, a spus lordul Harvey, pentru că am trimis deja telegrame lui sir Walter şi doamnei Clifton, ca să-i asigur că sunteţi sănătoşi şi în siguranţă. Nu m-am obosit să iau legătura cu tatăl tău, Giles, a mai spus el, fără să mai comenteze nimic.

După câteva momente, uşile salonului s-au deschis larg şi mai mulţi servitori în livrele au intrat şi au luat farfuriile de ciorbă. Au urmat alţi trei servitori, care

cărau platouri de argint pe care se afla ceea ce Harry şi-a închipuit că ar fi şase pui foarte mici.

— Sper că vă plac prepeliţele, domnule Clifton, a spus lordul Harvey, primul om care-i spunea „domnule” până atunci, când a fost servit cu o pasăre. Eu le-am împuşcat.

Harry nu prea ştia ce să răspundă. S-a uitat la Giles cum îşi folosea cuţitul şi furculiţa ca să taie felioare din pasăre, amintindu-şi de primul lor dejun la St Bede’s. După ce farfuriile au fost golite, Harry reuşise să înghită cam trei bucăţele şi se întreba cât de bătrân va trebui să fie ca să spună: „Nu, mulţumesc, aş mai prefera nişte ciorbă”.

Lucrurile s-au mai ameliorat puţin când s-a adus un platou mare cu fructe dintre care unele îi erau necunoscute lui Harry şi a fost pus în mijlocul mesei. Ar fi dorit să întrebe gazda numele şi proveniența fructelor, dar şi-a amintit de prima banană pe care o mâncase şi cu care ocazie se făcuse de râs. S-a mulţumit să-l urmărească pe Giles, uitându-se atent să vadă care fruct trebuia descojit şi din care se putea muşca pur şi simplu.

Când a terminat, a apărut un servitor şi a pus un vas cu apă lângă farfuria lui. Era pe punctul să o bea când a văzut-o pe lady Harvey punându-şi degetele în al ei şi, după câteva momente, un servitor a adus un şerveţel din în pentru ca ea să-şi poată şterge degetele. Harry şi-a muiat şi el degetele în apă şi, ca prin magie, un şerveţel a apărut imediat.

După cină, doamnele s-au retras în salonul mic. Harry ar fi dorit să le urmeze ca să discute cu Emma şi să-i spună tot ce se întâmplase de când se otrăvise. Dar, de îndată ce ele au părăsit camera, lordul Harvey s-a aşezat la loc, semn ca valetul să-i ofere un trabuc în timp ce alt servitor îi turna un pahar mare de coniac.

După ce a sorbit puţin din el, a încuviinţat, şi în faţa lui Giles şi a lui Harry au fost puse alte pahare. Valetul a închis uşa înainte de a le umple şi lor paharele cu brandy.

— Bine, a zis lordul Harvey după câteva pufăituri din trabuc. Înţeleg că amândoi vreţi să mergeţi la Oxford?

— Harry va ajunge sigur acolo, a spus Giles. Dar eu mai am nevoie de câteva sute de puncte în vara asta şi probabil şi de ajutorul Domnului dacă vreau ca examinatorii să treacă cu vederea câteva dintre deficienţele mele.

— Giles este modest, domnule, a spus Harry. Are tot atâtea şanse să-i fie oferit un loc la Oxford ca şi mine. La urma-urmei, nu este doar căpitanul echipei de crichet, ci este şi căpitanul şcolii.

— Ei bine, dacă veţi reuşi, vă pot asigura că vă aşteaptă trei dintre cei mai fericiţi ani din viaţa voastră. Asta presupunând că Herr Hitler nu este atât de nebun încât să insiste pe o reluare a vechiului război în speranţa că va schimba rezultatul.

Cei trei au ridicat paharele şi Harry a băut pentru prima oară coniac. Nu i-a plăcut gustul şi se întreba dacă va fi considerat nepoliticos dacă nu-l va termina, când lordul Harvey i-a venit în ajutor.

— Cred că este timpul să ne alăturăm doamnelor, a spus el, golindu-şi paharul.

Şi-a stins trabucul, s-a ridicat şi a ieşit din salon, fără să aştepte părerea celorlalţi. Cei doi tineri l-au urmat prin hol către celălalt salon.

Lordul Harvey s-a aşezat lângă Elisabeth, iar Giles i-a făcut cu ochiul lui Harry şi s-a dus lângă bunica lui. Harry s-a aşezat lângă Emma, pe canapea.

— Ce galant din partea ta să vii până aici, i-a spus ea, atingându-i mâna.

— Îmi pare foarte rău pentru cele petrecute după piesă. Sper doar că nu eu sunt responsabil pentru problemele create.

— Cum ai putea tu să fii responsabil, Harry? N-ai făcut niciodată nimic care să-l determine pe tata să îi vorbească aşa de urât mamei.

— Dar nu e niciun secret că tatăl tău nu crede că ar trebui să fim împreună, nici măcar pe scenă.

— Să vorbim mâine-dimineaţă despre asta, a şoptit Emma. Am putea să ne plimbăm pe dealuri singuri,

şi doar turmele din Highland vor putea să tragă cu urechea.

— De abia aştept, i-a spus Harry.

Ar fi dorit s-o ţină de mână, dar prea mulţi ochi se îndreptau întruna înspre ei.

— Cred că voi doi sunteţi foarte obosiţi după o călătorie atât de lungă, a spus lady Harvey. De ce nu vă duceţi la culcare şi ne vom vedea mâine-dimineaţa la micul dejun.

Harry nu dorea să se culce; voia să stea cu Emma şi să încerce să afle dacă ea descoperise de ce tatăl ei se opunea ca ei să fie împreună. Dar Giles s-a ridicat imediat, şi-a sărutat bunica şi mama pe obraz şi le-a spus noapte bună, nelăsându-i lui Harry altă alternativă decât să vină cu el. El s-a aplecat, a sărutat-o pe Emma pe obraz, i-a mulţumit gazdei pentru seara minunată şi l-a urmat pe Giles afară din cameră.

În timp ce mergeau pe hol, Harry s-a oprit să admire un tablou cu un vas cu fructe al unui pictor numit Peploe, când Emma a ieşit în goană din cameră, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat delicat pe buze.

Giles a continuat să urce scările de parcă n-ar fi observat în timp ce Harry stătea cu ochii pe uşa salonului. Emma s-a desprins de el când a auzit uşa deschizându-se în spatele ei.

— Noapte bună, noapte bună, despărţirea e o supărare atât de dulce, a şoptit ea.

— Atunci îţi voi ura noapte bună până mâine, a replicat Harry.

***

— Unde vă duceţi voi doi? a întrebat Elisabeth Barrington când a ieşit din sala în care mâncaseră micul dejun.

— Mergem să urcăm pe Crag Cowen, a spus Emma. Nu ne aştepta, pentru că s-ar putea să nu ne mai vezi.

Mama ei a râs.

— Atunci aveţi grijă şi îmbrăcaţi-vă bine pentru că până şi oile răcesc în Highlands. A aşteptat ca Harry să închidă uşa înainte să continue: Giles, bunicul tău doreşte să ne vadă în biroul lui la ora zece.

Lui Giles i s-a părut mai mult un ordin decât o cerere.

— Da, mamă, a zis el, înainte de a se uita pe geam la Harry şi Emma care se îndreptau pe cărare spre Crag Cowen. După câţiva metri, Harry a luat-o pe Emma de mână. Giles a zâmbit când ei dădeau colţul şi dispăreau în spatele unui şir de pini.

Când pendula din hol a sunat, Giles a pornit-o repede pe coridor ca să ajungă în biroul bunicului lui înainte de a şaptea bătaie. Bunicii şi mama lui au întrerupt discuţia când a intrat în cameră. Era clar că-l aşteptaseră pe el.

— Aşază-te, băiete, a spus bunicul lui.

— Mulţumesc, domnule, a spus Giles şi s-a aşezat între mama şi bunica lui.

— Bănuiesc că acesta este un fel de consiliu de război, a spus lordul Harvey, uitându-se din jilţul pe care stătea de parcă s-ar fi adresat unui consiliu. Voi încerca să vă pun pe toţi la curent înainte de a discuta cum ar fi mai bine să acţionăm.

Giles s-a simţit flatat că bunicul îl considera un membru al consiliului familial.

— L-am sunat pe Walter noaptea trecută. Era îngrozit de comportarea lui Hugo la piesă la fel cum am fost şi eu când mi-a povestit Elisabeth ce se întâmplase, deşi a trebuit să-i spun eu ce s-a petrecut când ea s-a întors la Manor House. Mama lui Giles şi-a aplecat capul, dar nu l-a întrerupt. I-am spus că am discutat mult cu fiica mea şi că suntem de părere că există doar două moduri posibile de a acţiona.

Giles s-a lăsat pe spate în scaun, dar nu s-a relaxat.

— I-am explicat clar lui Walter că, dacă Elisabeth se va întoarce la Manor House, atunci Hugo ar trebui să facă unele concesii. Mai întâi trebuie să-i ceară scuze clar pentru comportarea lui dezgustătoare.

Bunica lui Giles a încuviinţat.

— În al doilea rând, nu va mai sugera niciodată, repet, niciodată, ca Emma să fie luată de la şcoala ei şi că va susţine în viitor toate eforturile ei de a merge la Oxford. Dumnezeu ştie că este foarte greu şi pentru un băiat să obţină calificativele necesare în zilele noastre, dar este aproape imposibil pentru o fată.

A treia şi cea mai importantă cerere a mea, şi la aceasta nu pot renunţa, este să ne explice tuturor de ce-l tratează pe Harry Clifton atât de urât. Bănuiesc că are legătură cu unchiul lui Harry care a furat de la Hugo. Păcatele tatălui sunt un lucru, dar ale unchiului… Refuz să accept, aşa cum a pretins el adesea în faţa lui Elisabeth, că îl consideră pe Clifton nedemn pentru a se apropia de copiii lui doar pentru că tatăl lui a fost docher şi mama lui este chelneriţă. Poate Hugo a uitat că bunicul meu era funcţionar la un comerciant de vinuri, în timp ce tatăl lui a părăsit şcoala la doisprezece ani şi s-a angajat ca docher, la fel ca tatăl tânărului Clifton şi, în caz că a uitat cineva, eu sunt primul lord Harvey din această familie şi nu poţi fi un nobil mai nou decât atât.

Giles voia să-l aplaude.

— Acum, poate că unii dintre noi n-au observat, a continuat lordul Harvey, ce simt Emma şi Harry unul pentru celălalt, ceea ce nu este surprinzător deloc pentru că amândoi sunt nişte tineri excepţionali. Dacă, atunci când va veni momentul, relaţia lor va atinge punctul culminant, nimeni nu va fi mai încântat decât Victoria şi cu mine. În legătură cu acest subiect, Walter a fost de acord cu mine.

Giles a zâmbit. Îi plăcea ideea ca Harry să devină membru al familiei, cu toate că era sigur că tatăl lui nu va accepta niciodată.

— I-am spus lui Walter, a continuat bunicul lui, că, dacă Hugo nu va respecta aceste condiţii, Elisabeth nu va avea de ales decât să înceapă imediat procedurile de divorţ. Eu îmi voi da, de asemenea, demisia din consiliul firmei Barrington şi voi face publice motivele pentru care am luat această decizie.

Giles s-a întristat, pentru că ştia că nu fusese niciun divorţ în vreuna dintre familiile lor.

— Walter a acceptat să discute iar cu mine peste câteva zile, după ce va vorbi cu fiul său, dar mi-a spus că Hugo îi promisese deja să nu mai bea şi că pare cu adevărat pocăit. Permiteţi-mi să termin amintindu-vă că aceasta este o problemă de familie şi nu trebuie discutată, în niciun caz, cu străinii. Trebuie să sperăm că se va dovedi a nu fi mai mult decât un incident nefericit şi că va fi repede uitat.

***

În dimineaţa următoare, tatăl lui Giles a telefonat şi a cerut să-i vorbească. S-a scuzat îndelung, spunându-i cât îi părea de rău pentru că-l învinuise pe Giles pentru o greşeală care nu era decât a lui. L-a implorat pe Giles să facă tot ce poate pentru a le convinge pe mama sa şi pe Emma să se întoarcă la Gloucestershire ca să poată petrece Crăciunul împreună la Manor House. Mai spera şi că, aşa cum sugerase socrul lui, incidentul va fi uitat în curând. Nu a spus nimic de Harry Clifton.

41

După ce au coborât din tren, la Temple Meads, Giles şi mama lui au aşteptat în maşină în timp ce Emma îşi lua la revedere de la Harry.

— Tocmai şi-au petrecut ultimele nouă zile împreună, a spus Giles. Au uitat că se vor vedea iar mâine?

— Şi, probabil, şi în ziua următoare, a comentat mama lui Giles. Dar încearcă să nu uiţi, oricât de improbabil ar părea, că ţi se va întâmpla şi ţie într-o zi.

Emma li s-a alăturat în cele din urmă, dar când au pornit, ea a continuat să se uite pe lunetă şi nu s-a oprit să dea din mână până ce Harry nu a dispărut din vedere.

Giles era încântat să revină acasă şi să afle în cele din urmă ce făcuse Harry pentru ca tatăl lui să-l trateze atât de urât. Desigur că nu putea fi mai rău decât furtul de la magazinul de dulciuri sau picatul dinadins la examene. Luase în considerare mai multe posibilităţi, dar niciuna n-avea sens. Acum, în sfârşit, spera că va afla adevărul. S-a uitat înspre mama lui. Deşi ea rareori îşi manifesta emoţiile, era din ce în ce mai agitată pe când se apropiau de Chew Valley.

Tatăl lui Giles stătea pe treapta de sus aşteptând să-i întâmpine când maşina a tras în faţa casei; nu era nici urmă de Jenkins. Şi-a cerut imediat scuze de la Elisabeth şi de la copii, înainte de a le spune cât de mult îi lipsiseră.

— Ceaiul este pregătit în salon, a spus el. Vă rog să veniţi acolo imediat ce sunteţi gata.

Giles a fost primul care a coborât şi s-a aşezat într-un scaun vizavi de tatăl său. În timp ce o aşteptau pe mama lui, tatăl său s-a mulţumit să-l întrebe cum i-a plăcut în Scoţia şi să-i explice că dădaca o dusese pe Grace la Bristol să-i cumpere uniforma pentru şcoală. Nu a pomenit deloc numele lui Harry. După câteva minute, când mama şi sora lui Giles au intrat în cameră, tatăl lui s-a ridicat imediat. După ce s-au

aşezat şi ele, le-a turnat ceaiul. Era clar că nu dorea servitori în jur care să audă ce urma să dezvăluie.

Când toată lumea s-a aşezat, tatăl lui Giles s-a mişcat spre marginea scaunului şi a început să vorbească încet.

— Lăsaţi-mă să încep prin a vă spune tuturor cât de inacceptabilă a fost purtarea mea în noaptea pe care toţi au descris-o ca fiind marele triumf al Emmei. Faptul că tatăl tău nu a fost acolo când ai fost rechemată pe scenă a fost suficient de rău, Emma, a zis, privindu-şi direct fiica, dar modul în care am tratat-o pe mama ta când v-aţi întors acasă în acea noapte a fost de neiertat şi îmi dau seama că va dura o vreme până ce această rană se va închide complet.

Hugo Barrington şi-a lăsat capul în mâini şi Giles şi-a dat seama că tremura. În cele din urmă s-a calmat.

— Toţi aţi întrebat, din diverse motive, de ce m-am purtat aşa de urât cu Harry în decursul vremii. Este adevărat că nu suport să fiu în prezenţa lui, dar vina îmi aparţine în întregime. Când veţi afla motivul, poate veţi începe să înţelegeţi şi chiar, posibil, să acceptaţi.

Giles s-a uitat la mama lui, care stătea nemişcată în scaun. Nu se putea ghici cum se simţea.

— Cu mai mulţi ani în urmă, a continuat Barrington, când am devenit director executiv al companiei, am convins consiliul că ar trebui să ne diversificăm activitatea şi să construim nave, în ciuda opoziţiei tatălui meu. Am semnat un contract cu o companie canadiană pentru construcţia unei nave de comerţ numită *Maple Leaf.* Acest lucru s-a dovedit a fi nu numai un dezastru financiar pentru companie, ci şi o catastrofă personală pentru mine, care, de atunci, nu mi-am revenit niciodată şi mă îndoiesc că-mi voi reveni. Lăsaţi-mă să vă explic.

Într-o după-amiază un docher a dat buzna în biroul meu insistând că un coleg de-al său fusese prins în interiorul calei *Maple Leaf* şi, dacă nu dădeam ordin să se deschidă cala, omul acela va muri. Bineînţeles

că m-am dus imediat la docuri, dar şeful de tură m-a asigurat că povestea nu era adevărată. Totuşi, am insistat ca oamenii să lase jos uneltele ca să putem auzi orice sunet ar răzbi din cală. Am aşteptat destul de mult, dar, cum nu se auzea nimic, le-am dat ordin să se întoarcă la lucru, pentru că eram şi aşa cu câteva săptămâni în urmă.

Am presupus că docherul respectiv va apărea cu schimbul său în ziua următoare. Dar, nu numai că n-a apărut, nici n-a mai fost văzut vreodată. De atunci, mă gândesc întruna că sunt responsabil pentru moartea lui. A făcut o pauză, şi-a ridicat capul şi a continuat: Numele lui era Arthur Clifton şi Harry este unicul său fiu.

Emma a început să plângă încet.

— Aş vrea să vă imaginaţi, dacă puteţi, prin ce trec de câte ori îl văd pe acest tânăr şi cum s-ar simţi el dacă va afla că eu aş putea fi responsabil pentru moartea tatălui său. Faptul că acest Harry Clifton a devenit cel mai bun prieten al lui Giles şi s-a îndrăgostit de fiica mea pare să fie subiectul unei tragedii greceşti.

Din nou şi-a îngropat capul în mâini şi n-a mai vorbit o vreme. Când s-a uitat iar în sus, a spus:

— Dacă vreţi să mă întrebaţi ceva, voi face tot ce pot să vă răspund.

Giles a aşteptat ca mama lui să vorbească prima.

— Eşti vinovat că ai trimis un om nevinovat la închisoare? a întrebat Elisabeth, liniştită.

— Nu, draga mea, a spus Barrington. Sper că mă cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama că nu sunt capabil de aşa ceva. Stan Tancock era un hoţ care a intrat prin efracţie în biroul meu şi m-a jefuit. Pentru că era cumnatul lui Arthur Clifton, şi nu din alt motiv, i-am dat slujba înapoi în ziua în care a fost eliberat din închisoare.

Elisabeth a zâmbit pentru prima oară.

— Tată, pot să pun şi eu o întrebare? a spus Giles.

— Da, sigur.

— Ai trimis pe cineva să ne urmărească pe Harry şi pe mine când am plecat în Scoţia?

— Da, Giles. Eram disperat să aflu unde erau mama ta şi Emma aşa că îmi cer scuze pentru purtarea mea. Vă rog, încercaţi să mă iertaţi.

Toţi şi-au îndreptat atenţia spre Emma, care nu vorbise încă. Când a făcut-o, vorbele ei i-au surprins pe toţi.

— Va trebui să-i spui lui Harry tot ce ne-ai spus nouă, a şoptit ea, şi, dacă el te va ierta, atunci trebuie să-l primeşti în familia noastră.

— Aş fi încântat să-l primesc în familie, draga mea, deşi ar fi de înţeles dacă el nu va mai dori să vorbească vreodată cu mine. Dar nu-i pot spune adevărul despre cele întâmplate cu tatăl lui.

— De ce nu? a întrebat Emma.

— Pentru că mama lui Harry a declarat că nu doreşte ca el să afle cum a murit tatăl lui, pentru că a fost crescut crezând că acesta a fost un erou care a murit în război. Până acum, mi-am ţinut promisiunea să nu spun nimănui ce s-a întâmplat în acea zi groaznică.

Elisabeth Barrington s-a ridicat, s-a dus la soţul ei şi l-a sărutat uşor. Barrington a cedat nervos şi a început să suspine. După un moment, Giles s-a alăturat părinţilor lui şi şi-a pus un braţ în jurul umerilor tatălui său.

Emma nu s-a mişcat.

42

— Întotdeauna mama ta a arătat aşa de bine? a spus Giles. Sau doar am îmbătrânit eu?

— Habar n-am, a zis Harry. Tot ce pot să spun este că *mama ta* este întotdeauna elegantă.

— Oricât aş iubi-o pe draga de ea, pare preistorică faţă de a ta, a zis Giles, în timp ce Elisabeth Barrington, cu umbrela într-o mână şi geanta în cealaltă, venea spre ei.

Giles, ca toţi ceilalţi băieţi, se întrebase cu groază cu ce se va îmbrăca mama lui. În ceea ce priveşte pălăriile, era mai rău ca la Ascot, cu fiecare mamă şi fiică încercând să se depăşească una pe cealaltă.

Harry s-a uitat mai atent la mama lui, care discuta cu dr. Paget. Trebuia să recunoască faptul că ea atrăgea mai multă atenţie decât celelalte mame, ceea ce lui i s-a părut puţin stânjenitor. Dar era încântat că nu mai părea să aibă probleme financiare şi credea că bărbatul care stătea lângă ea avea o legătură cu asta.

Oricât de recunoscător ar fi fost domnului Atkins, nu prea-l încânta ideea ca acesta să devină tatăl lui vitreg. Domnul Barrington poate să fi fost prea posesiv cu fiica lui în trecut, dar Harry nu putea nega că el se simţea la fel de protector când era vorba de mama lui.

Ea îi spusese de curând că domnul Frampton fusese atât de mulţumit de munca ei la hotel încât o avansase supraveghetor al turei de noapte şi îi mărise iar salariul. Şi, desigur, acum Harry nu mai trebuia să aştepte ca pantalonii lui să fie prea scurţi înainte de a primi alţii. Dar chiar şi el fusese surprins când ea nu spusese nicio vorbă despre costul călătoriei sale la Roma cu Societatea de Artă.

— Cât de mult mă bucur să te văd, Harry, în ziua triumfului tău, a spus doamna Barrington. Două premii, dacă ţin bine minte. Sunt doar supărată că Emma n-a putut veni aici să-ţi împărtăşească gloria, dar, după cum a spus domnişoara Webb, fetele ei nu pot să-şi ia liber în oricare dimineaţă să asculte

discursurile altora, chiar dacă fratele ei este căpitanul şcolii.

Domnul Barrington a venit să li se alăture şi Giles l-a privit cu atenţie pe tatăl său dând mâna cu Harry. Exista clar o lipsă de căldură din partea tatălui lui, cu toate că nu se putea nega că încerca s-o ascundă.

— Deci când aşteptăm veştile de la Oxford, Harry? a întrebat Barrington.

— Cândva, în cursul săptămânii viitoare, domnule.

— Sunt sigur că-ţi vor oferi un loc, cu toate că bănuiesc că Giles va avea oarecare probleme.

— Nu uitaţi că a avut şi el momentul lui de glorie, a comentat Harry.

— Nu-mi amintesc, a spus doamna Barrington.

— Cred că Harry se referă la punctele marcate la Lord's, mamă.

— Oricât de admirabilă ar fi această realizare, nu înţeleg în ruptul capului cum te va ajuta asta să ajungi la Oxford, a spus tatăl lui.

— În mod normal aş fi de acord cu tine, tată, a spus Giles, dacă profesorul de istorie nu ar fi stat lângă preşedintele MCC tot timpul.

Râsetele care au urmat au fost înecate de sunetele clopotului. Băieţii s-au îndreptat repede în direcţia aulei, urmaţi de părinţii lor, la câţiva paşi în urmă.

Giles şi Harry s-au aşezat printre monitori şi câştigătorii de premii, în primele trei rânduri.

— Îţi mai aminteşti prima noastră zi la St Bede's? a spus Harry, când stăteam toţi în primul rând, înspăimântaţi de dr. Oakshott?

— Niciodată nu mi-a fost frică de Shot, a spus Giles.

— Nu, sigur că nu, a zis Harry.

— Dar îmi amintesc când am coborât la micul dejun în prima dimineaţă şi tu ţi-ai lins vasul cu porridge.

— Iar eu îmi amintesc că ai jurat că nu vei mai pomeni niciodată despre asta, a şoptit Harry.

— Şi îţi promit că nu o voi mai face, a replicat Giles, cu voce tare. Cum îl chema pe derbedeul ăla care te-a pocnit în prima noapte?

— Fisher, a spus Harry. Şi a fost în a doua noapte.

— Mă întreb ce s-o fi ales de el?

— Probabil conduce un lagăr nazist pentru tineret.

— Atunci asta ar fi un motiv bun de mers la război, a spus Giles, în timp ce toţi se ridicau în picioare să-l întâmpine pe şeful guvernatorilor şcolii şi pe restul comitetului.

Rândul de bărbaţi eleganţi s-a îndreptat încet către scenă. Ultimul care s-a aşezat a fost domnul Barton, directorul, dar nu înainte de a invita oaspetele de onoare în scaunul central din primul rând.

De îndată ce toţi s-au aranjat, directorul s-a ridicat să le ureze bun venit părinţilor şi invitaţilor, după care a prezentat raportul anual al şcolii. A început prin a descrie anul 1938 ca fiind un an deosebit şi, în următoarele douăzeci de minute a continuat pe această temă, prezentând detaliile realizărilor academice şi sportive ale şcolii. A sfârşit prin a-l invita pe onorabilul Winston Churchill MP, cancelar al Universităţii Bristol şi membru al parlamentului pentru Epping să se adreseze şcolii şi să ofere premiile.

Domnul Churchill s-a ridicat încet de la locul lui şi a privit fix audienţa o vreme înainte de a începe.

— Unii invitaţi speciali îşi încep discursurile prin a spune audienţei că nu au câştigat niciun premiu la şcoală şi, de fapt, că au fost întotdeauna codaşii clasei. Eu nu pot pretinde aşa ceva: deşi eu n-am câştigat niciodată vreun premiu, cel puţin n-am fost niciodată codaşul clasei – am fost penultimul.

Băieţii au râs şi au aplaudat, în timp ce profesorii au zâmbit. Doar Deakins nu s-a mişcat.

După ce râsetele au încetat, Churchill s-a încruntat.

— Naţiunea noastră se află astăzi în faţa unui moment crucial din istoria sa, în care poporul britanic poate fi chemat din nou să decidă soarta lumii libere. Mulţi dintre cei prezenţi acum în aulă…

Şi-a coborât vocea şi şi-a îndreptat atenţia asupra rândurilor de băieţi aflaţi în faţa sa, fără să se uite la părinţii acestora.

— Cei dintre noi care au supravieţuit Marelui Război nu vor uita niciodată tragicele morţi suferite de naţiunea noastră şi efortul suportat de o întreagă generaţie. Dintre cei douăzeci de băieţi din clasa mea de la Harrow care au plecat pe linia frontului, doar trei au supravieţuit destul ca să poată vota. Sper doar că cel care va ţine acest discurs peste douăzeci de ani nu va trebui să se refere la barbara şi inutila pierdere de vieţi ca cea din Primul Război Mondial. Cu această speranţă, vă urez tuturor vieţi fericite şi pline de succes.

Giles a fost printre primii care s-au ridicat şi au ovaţionat oaspetele de onoare pe când acesta se întorcea în scaunul său. Simţea că, dacă Marea Britanie va fi obligată să meargă la război, acesta era bărbatul care ar trebui să ia locul lui Neville Chamberlaine şi să devină prim-ministru. Când toţi s-au aşezat pe scaune, după câteva minute, directorul l-a invitat pe domnul Churchill să ofere premiile.

Giles şi Harry au aplaudat când domnul Barton a afirmat că Deakins nu era numai cel mai bun elev al anului, ci a mai adăugat:

— În această dimineaţă am primit o telegramă de la directorul colegiului Balliol, de la Oxford, prin care îmi spunea că Deakins a căpătat bursa clasică pentru seniori. Aş putea adăuga, a spus domnul Barton, că este primul elev care primeşte această distincţie în istoria de patru sute de ani a şcolii.

Giles şi Harry s-au ridicat imediat în picioare când un băiat slab, de un metru optzeci înălţime şi cu ochelari cu dioptrii mari, cu un costum care atârna pe el de parcă era pus pe cuier, s-a îndreptat încet către scenă. Domnul Deakins ar fi vrut să sară în sus şi să-şi fotografieze fiul care primea premiul de la domnul Churchill, dar n-a făcut-o, de teamă că va deranja lumea.

Harry a fost întâmpinat călduros când a primit premiul pentru engleză, precum şi premiul pentru recitare. Directorul a adăugat:

— Niciunul dintre noi nu va uita performanţa sa în rolul lui Romeo. Să sperăm că Harry va fi printre cei

care vor primi o telegramă săptămâna viitoare în care i se va oferi un loc la Oxford.

Când domnul Churchill i-a dat lui Harry premiul, a şoptit:

— Eu n-am fost niciodată la universitate. Mi-aş fi dorit să fi fost. Să sperăm că vei primi telegrama, Clifton. Noroc.

— Mulţumesc, domnule, i-a spus Harry.

Dar cele mai multe urale ale zilei i-au fost rezervate lui Giles Barrington, care s-a dus să primească premiul de căpitan al şcolii şi al echipei de crichet. Spre surprinderea oaspetelui de onoare, preşedintele guvernatorilor a sărit de la locul lui şi a dat mâna cu Giles înainte ca acesta să ajungă la Churchill.

— Nepotul meu, domnule, a explicat sir Walter, foarte mândru.

Churchill a zâmbit, i-a strâns mâna lui Giles şi, uitându-se în sus la el, a zis:

— Să-ţi serveşti ţara cu tot atâta onoare cu câtă ţi-ai servit şcoala.

În acel moment, Giles a fost sigur ce va face dacă Anglia va intra în război.

După sfârşitul ceremoniei, băieţii, părinţii acestora şi profesorii s-au ridicat să cânte *Carmen Bristoliense.*

Sit clarior, sit dignior, quotquot labuntur menses:
Sit primus nobis hic decor, Sumus Bristolienses.

De îndată ce corul s-a oprit, directorul l-a condus pe invitatul de onoare şi personalul în afara scenei, dincolo de aulă, în soarele după-amiezii. După câteva minute, toată lumea s-a revărsat pe pajişte ca să li se alăture la ceai. Trei dintre băieţi erau înconjuraţi de admiratori, precum şi de multe surori care credeau că Giles este „drăguţ”.

— Aceasta este cea mai frumoasă zi a vieţii mele, a spus mama lui Harry când îl îmbrăţişa.

— Ştiu cum te simţi, doamnă Clifton, a spus Moş Jack, strângându-i mâna lui Harry. Aş fi dorit doar ca

şi domnişoara Monday să mai fie în viaţă ca să-l poată vedea astăzi, pentru că nu mă îndoiesc că ar fost şi cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

Domnul Holcombe stătea într-o parte şi aştepta răbdător să-l felicite şi el. Harry l-a prezentat căpitanului Jack Tarrant, fără să ştie că erau vechi prieteni.

Când orchestra s-a oprit, şi căpitanii şi oaspeţii au plecat, Giles, Harry şi Deakins s-au aşezat pe iarbă şi şi-au amintit vremurile trecute, acum că nu mai erau elevi.

43

Joi după-masă, Harry a primit o telegramă, adusă în camera lor de un elev mai mic. Giles şi Deakins au aşteptat răbdători să o deschidă, dar el i-a dat plicul mic şi maro lui Giles.

— Aruncă pisica în curtea mea, a comentat Giles, deschizând plicul.

Nu a putut să-şi ascundă surpriza când a citit-o.

— Ai picat, a spus el, părând şocat. Harry s-a prăbuşit în scaun. N-ai primit bursa. Totuşi, a continuat Giles, citind telegrama cu voce tare: *Suntem încântaţi să vă oferim o alocaţie pentru colegiul Brasenose, Oxford. Felicitări. În următoarele zile veţi primi detaliile. W.T.S Stallybrass. Director.* Nu e rău, dar e clar că nu eşti la nivelul lui Deakins.

— Dar tu la ce nivel eşti? a spus Harry, regretându-şi imediat cuvintele.

— Un bursier, un alocat…

— Cu alocaţie, l-a corectat Deakins.

— Şi un om de rând, a spus Giles, ignorându-şi prietenul. Sună bine.

Unsprezece alte telegrame au fost primite în acea zi de solicitanţii de la liceul din Bristol care reuşiseră, dar niciuna nu-i era adresată lui Giles Barrington.

— Ar trebui să-i spui mamei tale, a zis Giles pe când mergeau în sală la dejun. Probabil că n-a dormit toată săptămâna de îngrijorare.

Harry s-a uitat la ceas.

— E prea târziu, cred că a plecat deja la serviciu. Îi voi spune abia mâine-dimineaţă.

— De ce nu te duci la hotel să-i faci o surpriză? a spus Giles.

— Nu pot. Ea crede că nu este profesionist să o întrerup când munceşte şi nu simt că ar trebui să facă vreo excepţie, nici măcar pentru asta, a spus el, fluturând triumfător telegrama.

— Dar nu crezi că are dreptul să ştie? a întrebat Giles. La urma-urmei, a sacrificat totul ca tu să poţi ajunge aici. Cinstit să fiu, dacă mi s-ar oferi un loc la Oxford, aş întrerupe-o pe mama chiar dacă ar ţine un discurs la Uniunea Mamelor. Nu eşti de aceeaşi părere, Deakins?

Deakins şi-a scos ochelarii şi a început să-i şteargă cu o batistă, semn că se gândea profund.

— Eu i-aş cere părerea lui Paget, şi dacă el ar fi de acord…

— Bună idee, a spus Giles. Hai la Paget.

— Vii şi tu, Deakins? a întrebat Harry, după care a observat că ochelarii lui Deakins nu se aflau pe nasul acestuia, semn că era pe altă lume.

— Felicitări, a spus dr. Paget după ce a citit telegrama. Şi sunt meritate, dacă-mi pot permite să spun asta.

— Mulţumesc, domnule, a spus Harry. Mă întrebam dacă m-aş putea duce la hotelul Royal ca să-i spun mamei noutăţile.

— Nu văd de ce nu, Clifton.

— Pot să merg şi eu cu el? a întrebat Giles, inocent.

Paget a ezitat.

— Da, poţi, Barrington. Dar să nu-ţi vină ideea să bei sau să fumezi cât eşti la hotel.

— Nici măcar un pahar de şampanie, domnule?

— Nu, Barrington, nici măcar un pahar cu cidru, a spus Paget, ferm.

Când cei doi tineri au ieşit pe porţile şcolii, au trecut pe lângă un aprinzător de felinare care stătea pe bicicletă, întinzându-se să ajungă la felinar. Discutau despre vacanţa de vară, când Harry urma să se alăture familiei lui Giles în Toscana pentru prima oară şi au fost de acord că trebuiau să se întoarcă la timp pentru a-i vedea pe australieni jucând împotriva echipei din Gloucestershire, pe terenul acesteia. Au discutat posibilitatea, sau, conform lui Harry, probabilitatea, ca războiul să fie declarat acum, când toţi primiseră măştile de gaze. Dar niciunul nu a atins subiectul care-i preocupa pe amândoi: se va alătura

oare Giles lui Harry şi lui Deakins la Oxford în septembrie?

Când se apropiau de hotel, Harry s-a gândit iar dacă era cazul să-şi întrerupă mama în timp ce aceasta muncea, dar Giles trecuse deja prin uşile batante şi stătea în foaier, aşteptându-l.

— Va dura doar două minute, a spus Giles când Harry i s-a alăturat. Spune-i doar veştile cele bune şi ne putem întoarce direct la şcoală.

Harry a încuviinţat.

Giles a întrebat portarul unde era Palm Court şi acesta i-a îndreptat către o zonă mai înaltă din capătul foaierului. După ce au urcat o jumătate de duzină de scări, Giles s-a dus la recepţie şi, încet, a întrebat-o pe recepţioneră:

— Putem să discutăm puţin cu doamna Clifton?

— Doamna Clifton? a întrebat fata. Are o rezervare aici?

Şi-a plimbat degetul pe un registru.

— Nu, lucrează aici, a spus Giles.

— Oh, eu sunt nouă aici, a spus fata, dar voi întreba una dintre chelneriţe. Ele trebuie să ştie.

Harry a rămas pe treapta de jos, căutând-o cu ochii pe mama lui.

— Hattie, a întrebat recepţionera o chelneriţă în trecere pe acolo, lucrează vreo doamnă Clifton aici?

— Nu, nu mai lucrează, a venit imediat răspunsul. A plecat acum doi ani. N-am mai auzit nimic de ea de atunci.

— Trebuie să fie o greşeală, a spus Harry, sărind pe trepte ca să i se alăture prietenului său.

— Aveţi vreo idee unde o putem găsi? a întrebat Giles încet.

— Nu, a spus Hattie. Dar puteţi să-l întrebaţi pe Doug, portarul de noapte. E aici de o veşnicie.

— Mulţumesc, a spus Giles şi, întorcându-se spre Harry, i-a spus: Trebuie să fie o explicaţie simplă, dar, dacă preferi s-o laşi baltă…

— Nu, hai să vedem dacă Doug ştie unde este.

Giles s-a dus încet la biroul portarului, lăsându-i timp lui Harry să se răzgândească, dar acesta n-a

spus nimic.

— Tu eşti Doug? l-a întrebat pe un bărbat îmbrăcat într-o livrea albastru-deschis, cu nişte nasturi care nu mai străluceau.

— Da, eu sunt, domnule, a răspuns acesta. Cum vă pot ajuta?

— O căutăm pe doamna Clifton.

— Maisie nu mai lucrează aici, domnule. A plecat acum vreo doi ani.

— Ştiţi unde lucrează acum?

— Nu ştiu, domnule.

Giles şi-a scos portofelul, a luat din el jumătate de coroană şi a pus-o pe birou. Portarul a privit-o un timp înainte de a vorbi iar.

— Este posibil s-o găsiţi la Clubul de noapte al lui Eddie.

— Eddie Atkins? a întrebat Harry.

— Cred că aşa este, domnule.

— Ei bine, asta explică totul, a spus Harry. Şi unde este acest club al lui Eddie?

— Pe Welsh Back, domnule, a răspuns portarul, luând jumătatea de coroană.

Harry a părăsit hotelul fără să mai spună nimic şi a sărit în spatele unui taxi care aştepta. Giles s-a urcat lângă el.

— Nu crezi că ar fi cazul să ne întoarcem la şcoală? a spus Giles, uitându-se la ceas. Poţi să-i spui mamei tale şi dimineaţă.

Harry a dat din cap.

— Nu tu ai spus că ai vorbi cu mama ta chiar dacă ar ţine un discurs la Uniunea Mamelor? i-a amintit Harry. Clubul de noapte al lui Eddie, Welsh Back, vă rog, i-a spus el, ferm, şoferului.

Harry n-a scos o vorbă în timpul scurtei călătorii. Când taxiul a intrat pe o alee întunecată şi s-a oprit lângă club, a coborât şi s-a îndreptat către intrare.

Harry a bătut tare în uşă. S-a deschis un oblon şi o pereche de ochi s-a uitat fix la cei doi tineri.

— Taxa de intrare este cinci şilingi de persoană, a spus vocea din spatele ochilor.

Giles a împins o bancnotă de zece şilingi prin gaură. Uşa s-a deschis imediat.

Cei doi au înaintat pe o scară slab luminată care ducea către subsol. Giles a văzut-o mai întâi şi s-a întors repede să plece, dar era prea târziu. Harry privea fix, transfigurat un şir de fete aşezate pe taburete în faţa barului, unele discutând cu bărbaţi, altele singure. Una dintre ele, îmbrăcată cu o bluză albă, transparentă, o fustă foarte scurtă din piele neagră şi ciorapi negri, s-a apropiat de ei şi i-a întrebat:

— Vă pot ajuta, oameni buni?

Harry a ignorat-o. Ochii lui erau fixaţi pe femeia de la capătul cel mai îndepărtat al barului care asculta un bărbat mai în vârstă, cu mâna pe coapsa ei. Fata s-a uitat să vadă pe cine privea Harry.

— Ei, pot să zic că recunoşti stilul când îl vezi, a zis ea. Dar să ştiţi, Maisie e cam mofturoasă şi, trebuie să anunţ, e cam scumpă.

Harry s-a întors şi a coborât scările în goană, a deschis uşa şi a fugit pe stradă, urmărit de Giles. Când Harry a ajuns pe trotuar, a îngenuncheat şi a vomitat violent. Giles a îngenuncheat şi el şi şi-a pus braţele în jurul prietenului său, încercând să-l liniştească.

Un bărbat care stătea în umbră, de cealaltă parte a străzii, s-a îndepărtat şchiopătând.

EMMA BARRINGTON
1932-1939

44

Nu voi uita niciodată prima oară când l-am văzut.

A venit la ceai la Manor House când a împlinit fratele meu doisprezece ani. Era atât de liniştit şi de retras încât m-am mirat cum de putea fi prietenul lui Giles. Celălalt, Deakins, era chiar ciudat. Nu s-a oprit din mâncat şi de abia a scos un cuvânt toată după-masa.

Apoi Harry a vorbit, cu o voce blândă, politicoasă, care te făcea să vrei să-l asculţi. Petrecerea aniversară a mers bine până ce tata a dat buzna în cameră, după care el de abia a mai scos un cuvânt. Nu ştiam că tata se putea purta atât de urât cu cineva şi nu înţelegeam de ce se comporta astfel cu un străin. Dar şi mai inexplicabilă a fost reacţia tatei când l-a întrebat pe Harry când era ziua lui de naştere. Cum putea o întrebare atât de nevinovată să conducă la o reacţie aşa de violentă? După un moment, tata s-a ridicat şi a ieşit din cameră, fără ca măcar să le spună la revedere lui Giles şi musafirilor. Mi-am dat seama că mama a fost stânjenită de purtarea lui, deşi ea a mai turnat ceai şi s-a făcut că nu observă.

După câteva minute, fratele meu şi cei doi prieteni ai lui au plecat înapoi la şcoală. El s-a întors şi mi-a zâmbit înainte de a pleca, dar, ca şi mama, m-am prefăcut că nu observ. Când uşa din faţă s-a închis, m-am dus la fereastra salonului şi m-am uitat cum dispărea maşina pe alee, până ce n-am mai văzut-o. Mi s-a părut că şi el se uita înapoi prin lunetă, dar n-am fost sigură.

După ce au plecat, mama s-a dus direct în biroul lui tata şi am auzit un zvon de voci ridicate, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Când s-a întors, mi-a zâmbit, de parcă nu se întâmplase nimic special.

— Cum îl cheamă pe prietenul lui Giles? am întrebat.

— Harry Clifton, a spus ea.

***

Următoarea dată l-am văzut pe Harry Clifton la slujba de Crăciun de la St Mary Redcliffe. A cântat *„Oh, micul oraş din Bethlehem”* şi prietena mea cea mai bună, Jessica Braithwaite, m-a acuzat că îl admiram de parcă ar fi fost noul Bing Crosby. Nu m-am obosit să neg. L-am văzut discutând cu Giles după slujbă, dar tata părea grăbit să ajungă acasă. Când plecam, am văzut cum dădaca lui îl îmbrăţişa.

Eram la St Mary Redcliffe când a avut probleme cu vocea, dar, la vremea aceea n-am înţeles de ce s-au întors atâtea capete, iar unii membri ai congregaţiei au început să şoptească. Tot ce ştiu este că nu l-am mai auzit cântând.

Când Giles s-a dus la liceu în prima zi, am implorat-o pe mama să mă lase şi pe mine să merg cu el, dar asta doar pentru că voiam să-l văd pe Harry. Dar tata nici n-a vrut să audă şi, în ciuda faptului că am izbucnit dinadins în lacrimi, m-au lăsat pe scară cu sora mea mai mică, Grace. Ştiam că tata era încă supărat că Giles nu primise un loc la Eton, ceea ce încă nu înţeleg, pentru că mulţi băieţi mai proşti decât fratele meu trecuseră examenul. Mamei nu părea să-i pese la ce şcoală merge Giles, în timp ce eu eram încântată că merge tot la liceul din Bristol, pentru că aşa aveam ocazia să-l mai văd pe Harry.

De fapt, cred că l-am văzut cel puţin de o duzină de ori în următorii trei ani, dar el nu şi-a amintit nimic până ce ne-am întâlnit în Roma.

Familia stătea la vila din Toscana în acea vară, când Giles m-a luat deoparte şi mi-a spus că are nevoie de sfatul meu. Asta făcea doar când voia ceva. Dar, de data aceasta, s-a dovedit a fi ceva ce voiam şi eu la fel de mult.

— Deci ce vrei să faci acum? l-am întrebat.

— Am nevoie de o scuză să merg la Roma mâine, a zis el, pentru că vreau să mă întâlnesc cu Harry.

— Care Harry? am întrebat eu, prefăcându-mă indiferentă.

— Harry Clifton, proasto. E într-o excursie cu şcoala la Roma şi i-am promis că-mi voi petrece ceva timp cu el. Nu era nevoie să-mi explice că tata n-ar fi fost de acord. Tot ce trebuie să faci, a continuat el, este s-o rogi tu pe mama să te ducă la Roma mâine.

— Dar va dori să ştie de ce vreau să merg la Roma.

— Spune-i că doreşti să vizitezi Villa Borghese.

— De ce Villa Borghese?

— Pentru că acolo va fi Harry la zece, mâine-dimineaţă.

— Dar dacă mama e de acord să mă ducă? Atunci n-ai avea niciun folos.

— Nu te va duce. Mâine iau dejunul cu familia Henderson în Arezzo, aşa că eu mă voi oferi să te însoţesc.

— Şi eu ce primesc în schimb? am întrebat, pentru că nu trebuia să afle Giles cât de mult doream să-l văd pe Harry.

— Gramofonul meu, a spus el.

— De tot, sau împrumut?

Giles n-a vorbit o vreme.

— De tot, a spus el, supărat.

— Dă-mi-l acum, am spus eu, sau poţi să-ţi iei adio de la excursie.

Spre mirarea mea, a făcut-o.

Am fost şi mai uimită a doua zi când mama a fost de acord cu acest mic complot. Giles nici n-a trebuit să se ofere să mă însoţească; tata a insistat ca el să vină cu mine. Păcăliciul de frate-meu s-a făcut că protestează, dar, în cele din urmă, a fost de acord.

M-am sculat devreme în dimineaţa următoare şi m-am gândit mult timp cu ce să mă îmbrac. Trebuia să fie ceva clasic dacă doream ca mama să nu devină bănuitoare, dar, pe de altă parte, trebuia să mă asigur că Harry mă va observa.

În timp ce eram în trenul spre Roma, am dispărut la toaletă şi mi-am pus nişte ciorapi din mătase ai mamei şi puţin ruj, dar nu prea mult, ca să nu observe Giles.

De îndată ce ne-am înregistrat la hotel, Giles a vrut să plece imediat spre Villa Borghese. Şi eu la fel.

Când treceam prin grădini şi urcam către vilă, un soldat s-a întors să se uite la mine. Era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. M-am înroşit.

După ce am intrat în galerie, Giles a plecat să-l caute pe Harry. Eu am rămas în urmă, prefăcându-mă că sunt foarte interesată de tablouri şi de statui. Aveam nevoie să-mi fac o intrare specială.

Când i-am ajuns din urmă, l-am găsit pe Harry vorbind cu fratele meu, deşi Giles nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă, pentru că era evident atras de ghid. Dacă m-ar fi întrebat, i-aş fi spus că n-avea nicio şansă. Dar fraţii mai mari nu-şi prea ascultă surorile decât rar; eu l-aş fi sfătuit să vorbească despre pantofii ei, pentru care eram cam invidioasă. Bărbaţii cred că italienii sunt faimoşi numai pentru maşini. Singura excepţie este căpitanul Tarrant, care ştie exact cum să se poarte cu o femeie. Fratele meu putea învăţa multe de la el. Giles mă considera doar surioara lui cea stângace, nu că ar fi ştiut ce înseamnă stângace.

Mi-am ales momentul, apoi m-am îndreptat spre ei şi am aşteptat ca Giles să mă prezinte. Imaginaţi-vă surpriza mea când Harry m-a invitat la cină în acea seară. Singurul meu gând a fost că nu aveam la mine nicio rochie elegantă de seară. La cină, am aflat că fratele meu îi plătise lui Harry o sută de lire italiene ca să îl scape de mine, dar el refuzase până ce Giles nu-i oferise şi înregistrarea cu Caruso. I-am spus lui Harry că el avea discul, iar eu, gramofonul. Nu s-a prins.

Pe când traversam strada către hotel, m-a ţinut de mână pentru prima oară şi, când am ajuns de cealaltă parte, nu mi-a dat drumul. Eram sigură că era prima oară când Harry ţinea o fată de mână, pentru că era atât de nervos, încât transpirase.

Am încercat să fac să-i fie mai uşor să mă sărute când am ajuns la hotel, dar el doar mi-a strâns mâna şi mi-a urat noapte bună, de parcă eram doar vechi prieteni. I-am sugerat că am putea să ne mai vedem

şi în Bristol. De data aceasta a răspuns pozitiv şi chiar mi-a sugerat cel mai romantic loc pentru întâlnirea noastră: biblioteca centrală a oraşului. Mi-a explicat că era locul în care Giles nu intra niciodată. Am fost de acord, încântată.

Abia după ora zece, Harry a plecat, iar eu m-am dus în camera mea. După câteva minute, l-am auzit pe Giles deschizând uşa dormitorului său. Am zâmbit. Seara sa petrecută împreună cu Caterina se pare că nu meritase o înregistrare cu Caruso şi un gramofon.

Când familia s-a întors în Chew Valley, după două săptămâni, mă aşteptau trei scrisori pe masa din hol, toate cu acelaşi scris pe plic. Dacă tata observase, n-a comentat.

În următoarea lună, Harry şi cu mine am petrecut multe ore fericite împreună în biblioteca oraşului fără să trezim bănuielile cuiva, mai ales pentru că el descoperise o cameră unde nu prea intra nimeni, nici măcar Deakins.

Când a început trimestrul şi n-am mai putut să ne vedem atât de des, mi-am dat seama repede ce mult îmi lipsea Harry. Ne scriam în fiecare zi şi încercam să furăm câteva ore împreună în weekenduri. Şi ar mai fi continuat aşa, dacă n-ar fi fost intervenţia nedorită a dr. Paget.

La cafea, la Cawardine, într-o sâmbătă-dimineaţa, Harry, care devenise mai îndrăzneţ, mi-a spus că profesorul lui de engleză o convinsese pe domnişoara Webb să lase fetele ei să joace în piesa de la liceul din Bristol din acel an. Până ce s-au ţinut audiţiile, după trei săptămâni, ştiam rolul Julietei pe dinafară. Bietul şi nevinovatul dr. Paget nu putea crede ce noroc avusese.

Repetiţiile nu însemnau doar că noi doi eram împreună trei după-amiezi pe săptămână, ci şi că ni se permitea să jucăm rolurile unor tineri îndrăgostiţi. Când cortina s-a ridicat în prima seară, deja nu mai jucam roluri.

Primele două spectacole au mers aşa de bine încât de abia aşteptam ca părinţii mei să asiste la ultimul

spectacol, deşi nu-i spusesem tatii că jucam rolul Julietei, pentru că voiam să fie o surpriză. Nu mult după ce am intrat pe scenă, atenţia mi-a fost distrasă de cineva care părăsea foarte zgomotos sala. Dar dr. Paget ne spusese de multe ori să nu ne uităm niciodată la spectatori, pentru că ne distrăgeau atenţia, aşa că nu aveam idee cine plecase atât de supărat. Mă rugam să nu fi fost tata, dar când el n-a apărut în culise la sfârşitul piesei, mi-am dat seama că rugăciunea mea nu fusese ascultată. Eram sigură că izbucnirea lui fusese îndreptată împotriva lui Harry, deşi încă nu ştiam de ce.

Când ne-am întors acasă în acea seară, Giles şi cu mine ne-am aşezat pe scări şi i-am ascultat pe părinţii noştri certându-se din nou. Dar era altfel de data aceasta, pentru că nu-l mai auzisem pe tata vorbind aşa de rău cu mama. Când n-am mai putut suporta, m-am dus în cameră şi m-am încuiat acolo.

Stăteam pe pat, gândindu-mă la Harry, când am auzit o bătaie uşoară în uşă. Am deschis-o şi am văzut-o pe mama care nu încerca să ascundă faptul că plânsese; mi-a spus să-mi strâng bagajele pentru că vom pleca repede. Un taxi ne-a dus la gară şi am ajuns chiar la timp să prindem trenul de noapte pentru Londra. În timpul drumului, i-am scris lui Harry ce se întâmplase şi unde putea să ia legătura cu mine. Am pus scrisoarea într-o cutie în gara King's Cross înainte de a ne urca în trenul spre Edinburgh.

Imaginaţi-vă surpriza mea când, în seara următoare, Harry şi fratele meu au sosit la Mulgelrie Castle, chiar la timp pentru cină. Am petrecut împreună nouă zile neaşteptate şi frumoase în Scoţia. Eu n-aş fi vrut să mă mai întorc niciodată în Chew Valley, cu toate că tata sunase şi-şi ceruse scuze pentru modul de neiertat în care se purtase în noaptea spectacolului.

Dar ştiam că, până la urmă, va trebui să ne întoarcem acasă. Îi promisesem lui Harry într-una dintre plimbările noastre matinale că voi încerca să aflu motivul ostilităţii continue a tatii faţă de el.

Când ne-am întors la Manor House, tata era cât se poate de împăciuitor. A încercat să ne explice de ce se purtase aşa de rău cu Harry până atunci, iar mama şi Giles au părut să-i accepte explicaţiile. Dar eu nu eram convinsă că ne spusese tot adevărul.

Îmi era şi mai greu pentru că-mi interzisese să-i spun lui Harry adevărul despre moartea tatălui lui, pentru că mama lui era hotărâtă ca aceasta să rămână secretă. Presimţeam că doamna Clifton ştia adevăratul motiv pentru care tata nu era de acord ca eu şi Harry să fim împreună, cu toate că aş fi dorit să le spun amândurora că nimic şi nimeni nu ne putea despărţi. Totuşi, toate acestea s-au sfârşit într-un mod imprevizibil.

Eram la fel de nerăbdătoare ca Harry să aflu dacă i se oferise un loc la Oxford şi am aranjat să ne întâlnim în faţa bibliotecii în dimineaţa în care primea telegrama prin care i se anunţa rezultatul.

Mai târziu în acea vineri-dimineaţă, când l-am văzut stând pe treapta de sus, cu capul în mâini, mi-am dat seama că eşuase.

45

Harry a sărit în sus şi a îmbrăţişat-o pe Emma de îndată ce a văzut-o. A continuat să se agaţe de ea, ceea ce nu mai făcuse niciodată în public până atunci, fapt care i-a confirmat Emmei că avea veşti rele.

Fără să spună o vorbă, a condus-o de mână în clădire, pe o scară spiralată din lemn şi de-a lungul unui coridor îngust, din cărămidă, până ce a ajuns la o uşă pe care scria: „Antichităţi”. S-a uitat înăuntru ca să se asigure că nu le descoperise nimeni locul lor de refugiu.

Cei doi s-au aşezat unul în faţa celuilalt la o măsuţă la care stătuseră să înveţe de multe ori în timpul anilor. Harry tremura şi nu din cauza frigului din camera fără ferestre, înconjurată în toate părţile de rafturi cu cărţi legate în piele şi acoperite cu praf, dintre care unele păreau că nu mai fuseseră deschise de multă vreme. Cu timpul, vor deveni şi ele antichităţi în toată regula.

A durat ceva până ce Harry s-a decis să vorbească.

— Crezi că există ceva care ţi-aş putea spune sau face care te-ar determina să nu mă mai iubeşti?

— Nu, dragă, a spus Emma, absolut nimic.

— Am descoperit de ce tatăl tău voia să ne ţină despărţiţi.

— Ştiu deja, a spus Emma, înclinând uşor capul, şi să ştii că nu contează.

— De unde ai putea să ştii? a spus Harry.

— Tata ne-a spus în ziua în care ne-am întors din Scoţia, dar ne-a pus să jurăm că vom păstra secretul.

— Ţi-a spus că mama e o prostituată?

Emma a împietrit. A durat ceva până ce şi-a revenit destul încât să poată vorbi.

— Nu, n-a spus, a comentat ea, supărată. Cum poţi să spui ceva aşa de crud?

— Pentru că este adevărul, a zis Harry. Mama nu mai lucrează la hotelul Royal de doi ani, după cum ştiam eu, ci la un club de noapte numit Eddie’s.

— Asta n-o face prostituată, a spus Emma.

— Bărbatul care stătea la bar cu un pahar de whisky într-o mână şi cu cealaltă mână pe coapsa ei nu spera o conversaţie stimulantă.

Emma s-a aplecat peste masă şi l-a atins uşor pe Harry pe obraz.

— Îmi pare rău, dragul meu, a spus ea, dar asta nu are nicio legătură cu sentimentele mele pentru tine şi nici nu va avea vreodată.

Harry a zâmbit slab, dar Emma a rămas tăcută, dându-şi seama că nu va mai dura mult până ce-i va pune întrebarea inevitabilă.

— Dacă nu ăsta e secretul pe care ţi l-a spus tatăl tău, a spus el, din nou serios, atunci ce ţi-a spus?

A fost rândul Emmei să-şi lase capul în mâini, dându-şi seama că nu avea de ales decât să-i spună adevărul. Ca şi mama ei, nu era bună la prefăcătorii.

— Ce ţi-a spus? a insistat Harry.

Emma s-a sprijinit pe marginea mesei de parcă încerca să-şi revină. În cele din urmă şi-a adunat puterile ca să-l poată privi pe Harry. Deşi era la doar o jumătate de metru depărtare, nu putea să fi părut mai departe.

— Trebuie să-ţi pun aceeaşi întrebare pe care mi-ai pus-o şi tu mie, a zis Emma. Există ceva ce aş putea spune sau face care te-ar opri să mă iubeşti?

Harry s-a aplecat şi a luat-o de mână.

— Sigur că nu, a zis el.

— Tatăl tău nu a murit în război, a spus ea încet. Şi probabil că tata este responsabil pentru moartea lui.

S-a prins cu putere de mâna lui înainte de a-i dezvălui tot ce le spusese tatăl ei în ziua întoarcerii lor din Scoţia.

După ce a terminat, Harry părea ameţit şi incapabil să vorbească. A încercat să se ridice, dar picioarele i s-au îndoit sub el, ca ale unui boxer care încasase prea mulţi pumni şi a căzut înapoi în scaun.

— Ştiam de o vreme că tata n-ar fi putut muri în război, a spus Harry încet, dar tot nu înţeleg de ce mama nu mi-a spus pur şi simplu adevărul.

— Şi acum că ştii adevărul, a spus Emma, încercând să nu plângă, înţeleg dacă ai dori să rupi relaţia noastră după ce i-a făcut tatăl meu familiei tale.

— Nu este vina ta, a spus Harry, dar pe el nu-l voi ierta niciodată. A făcut o pauză înainte de a continua: Şi nu voi fi în stare să stau faţă în faţă cu el după ce va afla adevărul despre mama.

— Nu trebuie să afle, a zis Emma, luându-l iar de mână. Va fi întotdeauna secretul nostru.

— Nu mai este posibil acum, a spus Harry.

— De ce nu?

— Pentru că Giles l-a văzut pe bărbatul care ne-a urmărit prin Scoţia stând vizavi de clubul de noapte.

— Atunci tata este cel care s-a prostituat, a spus Emma, pentru că nu numai că ne-a minţit iar, ci şi pentru că deja a revenit asupra cuvântului lui.

— Cum?

— I-a promis lui Giles că acel om nu-l va mai urmări niciodată.

— Pe omul acela nu-l interesa Giles, a spus Harry. Cred că o urmărea pe mama.

— Dar de ce?

— Pentru că, dacă ar putea demonstra cum îşi câştigă mama banii, probabil că a sperat să te convingă să renunţi la mine.

— Ce puţin îşi cunoaşte propria fiică, a zis Emma, pentru că acum sunt mai hotărâtă ca niciodată să nu fim despărţiţi de nimic. Şi, desigur, nu mă poate opri să o admir pe mama ta mai mult ca înainte.

— Cum poţi spune aşa ceva? a întrebat Harry.

— Munceşte ca ospătăriţă ca să-şi susţină familia, ajunge să fie proprietară la Tilly's şi, când acesta arde din temelii, este acuzată de incendiere, dar ţine capul sus, ştiind că este nevinovată. Îşi găseşte altă slujbă la hotelul Royal şi, când este concediată, tot refuză să se dea bătută. Primeşte un cec de şase sute de lire şi pentru o clipă crede că toate problemele ei sunt rezolvate, doar ca să descopere că, de fapt, tot n-are niciun ban tocmai în momentul în care are nevoie de

bani ca să fie sigură că tu îţi poţi continua studiile. Atunci, disperată, se întoarce către…

— Dar n-aş fi vrut ca ea…

— Ştia asta, Harry, dar tot şi-a dat seama că este un sacrificiu necesar.

A urmat o altă tăcere.

— Oh, Doamne, a zis Harry. Cum de-am putut să gândesc rău despre ea. S-a uitat la Emma. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Poţi să te duci la mama? Foloseşte un pretext oarecare, dar încearcă să afli dacă m-a văzut în locul acela înfiorător ieri-noapte.

— Şi cum o să aflu, dacă ea nu vrea să recunoască?

— O să îţi dai seama, a zis Harry, liniştit.

— Dar dacă mama ta te-a văzut, probabil că mă va întreba ce căutai acolo.

— O căutam.

— Dar de ce?

— Să-i spun că mi s-a oferit un loc la Oxford.

***

Emma s-a strecurat într-o strană din spatele bisericii Sfintei Nativităţi şi a aşteptat sfârşitul slujbei. O putea vedea pe doamna Clifton în rândul al treilea, lângă o doamnă în vârstă. Harry păruse mai puţin încordat când se întâlniseră în dimineaţa aceea. Îi explicase foarte clar ce voia să afle, iar ea îi promisese să nu renunţe până ce nu află. Repetaseră fiecare scenariu posibil de mai multe ori până ce ajunsese perfect.

După ce bătrânul preot a dat binecuvântarea finală, Emma s-a aşezat pe culoarul dintre strane şi a aşteptat, astfel încât doamna Clifton să dea neapărat peste ea. Când Maisie a văzut-o pe Emma, nu şi-a putut ascunde surpriza, dar aceasta a fost repede înlocuită de un zâmbet. S-a îndreptat repede către ea şi i-a prezentat-o doamnei mai în vârstă care o însoţea.

— Mamă, aceasta este Emma Barrington, o prietenă a lui Harry.

Bătrâna doamnă i-a zâmbit larg Emmei.

— Ei, e o diferenţă între prietenă şi iubită. Tu ce-i eşti? a întrebat-o.

Doamna Clifton a râs, dar Emmei îi era evident că aştepta cu aceeaşi nerăbdare răspunsul ei.

— Sunt iubita lui, a spus Emma, mândră.

Bătrâna a zâmbit iar larg, dar Maisie n-a zâmbit.

— Ei, atunci totul este bine, nu? a spus bunica lui Harry, înainte să adauge: nu pot să stau aici toată ziua să trăncănesc, trebuie să pregătesc masa. A început să se îndepărteze, dar s-a întors şi a întrebat: Ai vrea să ni te alături la masă, tânără domnişoară?

Aceasta era o întrebare la care Harry se aşteptase şi pentru care-i scrisese chiar şi răspunsul.

— Sunteţi foarte amabilă, a spus Emma, dar mă aşteaptă părinţii.

— Da, e normal, a spus bătrâna doamnă. Trebuie să respecţi întotdeauna dorinţele părinţilor. Ne vedem mai târziu, Maisie.

— Pot să vă însoţesc, doamnă Clifton? a întrebat Emma când ieşeau din biserică.

— Da, sigur, draga mea.

— Harry m-a rugat să vin să vă văd, pentru că e sigur că vreţi să ştiţi că i s-a oferit un loc la Oxford.

— Oh, dar asta e o veste minunată, a spus Maisie, îmbrăţişând-o pe Emma. I-a dat brusc drumul şi a întrebat-o: Dar de ce n-a venit chiar el să-mi spună?

Un alt răspuns din scenariu.

— Este pedepsit, a zis Emma, sperând că nu sună ca ceva repetat, să copieze din Shelley. Mi-e teamă că fratele meu e de vină. Ştiţi, după ce a aflat vestea cea bună, a introdus o sticlă de şampanie în şcoală şi au fost prinşi sărbătorind în camera lor aseară.

— Şi ce-i aşa de rău? a întrebat Maisie, zâmbind.

— Aşa crede dr. Paget. Lui Harry îi pare foarte rău.

Maisie a râs cu atâta poftă încât Emma şi-a dat seama că ea n-avea habar că Harry fusese în clubul ei cu o noapte în urmă. I-ar fi plăcut să-i pună o

întrebare care încă o nedumerea, dar Harry fusese foarte hotărât.

— Dacă mama nu vrea să ştiu cum a murit tata, aşa să fie.

— Îmi pare rău că nu poţi sta cu noi la masă, a spus Maisie, pentru că mai am ceva să-ţi spun. Poate altă dată.

46

Harry şi-a petrecut următoarea săptămână aşteptând să cadă altă bombă. Când a căzut, a chiuit tare.

Giles a primit o telegramă în ultima zi a trimestrului în care i se spunea că i se oferă un loc la colegiul Brasenose de la Oxford, la Istorie.

— La mustaţă, a fost termenul pe care l-a folosit dr. Paget când l-a informat pe director.

După două săptămâni, un bursier, un student cu alocaţie şi unul cu plată au ajuns în străvechiul oraş universitar, cu diferite mijloace de transport, pentru a începe cursurile preuniversitare de trei ani.

Harry s-a înscris la societatea de teatru şi în cursul de instruire a ofiţerilor, Giles la clubul de crichet, în timp ce Deakins s-a înfundat în biblioteca colegiului şi, ca o cârtiţă, era rareori văzut la suprafaţa pământului. Dar el oricum se hotărâse că Oxfordul era locul în care dorea să-şi petreacă restul vieţii.

Harry nu era atât de sigur ce dorea să facă în continuare, iar prim-ministrul continua să se ducă şi să se întoarcă din Germania, venind în sfârşit pe aeroportul Heston cu un zâmbet pe faţă, fluturând o foaie de hârtie şi spunându-le oamenilor ce doreau să audă. Harry nu se îndoia că Britania se pregătea de război. Când Emma l-a întrebat de ce era aşa de convins, a replicat:

— Nu ai observat că Herr Hitler nu se deranjează niciodată să ne viziteze? Noi suntem ca nişte cerşetori inoportuni şi, până la urmă, vom fi spulberaţi.

Emma i-a ignorat opinia dar, ca domnul Chamberlaine, nu voia să creadă că el ar putea avea dreptate.

Emma îi scria lui Harry de două ori pe săptămână, uneori de trei ori, în ciuda faptului că muncea din greu, pregătindu-se pentru examenul ei de admitere la Oxford.

***

Când Harry s-a întors la Bristol pentru vacanţa de Crăciun, cei doi şi-au petrecut împreună cât mai mult timp posibil, deşi Harry avea grijă să stea departe de domnul Barrington.

Emma a renunţat la şansa de a-şi petrece vacanţa cu restul familiei ei în Toscana, spunându-i tatălui ei că prefera să stea cu Harry.

Cum examenul ei de admitere se apropia, numărul de ore pe care şi-l petrecea în camera „Antichităţi" l-ar fi impresionat chiar şi pe Deakins, dar Harry bănuia că ea îi va impresiona pe profesori la fel de tare ca prietenul lui cu un an înainte. Când îi sugera acest lucru Emmei, ea îi amintea că la Oxford erau douăzeci de studenţi bărbaţi la fiecare femeie.

— Ai putea să mergi la Cambridge, a sugerat prosteşte Giles.

— Unde sunt chiar şi mai preistorici, a răspuns Emma. Ei încă nici nu dau diplome femeilor.

Cea mai mare teamă a Emmei nu era că nu i se va oferi un loc la Oxford, ci că, până ce va ajunge acolo, se va declara războiul, iar Harry se va înrola şi va pleca pe un front străin, departe de Anglia. Toată viaţa i se amintise de Marele Război, de către femeile îmbrăcate tot timpul în negru în memoria soţilor, iubiţilor, fraţilor şi fiilor care nu se vor mai întoarce niciodată de pe front, din ceea ce nimeni nu mai numea războiul care va pune capăt celorlalte războaie.

Îl implorase pe Harry să nu se înroleze voluntar dacă se va declara războiul, ci să aştepte cel puţin să fie solicitat. Dar, după ce Hitler a intrat în Cehoslovacia şi a anexat Sudetenland, Harry nu s-a mai clintit din credinţa sa că războiul cu Germania era inevitabil şi că, în momentul în care se va declara, el va fi în uniformă a doua zi.

Când Harry a invitat-o pe Emma să i se alăture la Marele Bal de la sfârşitul primului său an, ea s-a decis să nu discute despre război. A mai luat şi altă decizie.

***

Emma s-a dus la Oxford în dimineaţa balului şi s-a înregistrat la hotelul Randolph. Şi-a petrecut restul zilei vizitând colegiile Somerville, Ashmolean şi Bodleian, însoţită de Harry, care era convins că i se va alătura ca studentă peste câteva luni.

Emma s-a întors la hotel ca să aibă suficient timp să se aranjeze pentru bal. Stabilise cu Harry ca acesta să vină s-o ia la opt.

El a intrat pe uşa hotelului cu câteva minute mai devreme. Era îmbrăcat într-un costum elegant, albastru-închis, pe care-l primise de la mama lui când împlinise nouăsprezece ani. A sunat în camera Emmei din hol, spunându-i că e jos şi o aşteaptă în foaier.

— Vin imediat, i-a promis ea.

Pe măsură ce trecea timpul, Harry a început să se învârtă prin foaier, întrebându-se ce înţelegea Emma prin „imediat”. Dar Giles îi spusese de mai multe ori că învăţase să spună ceasul de la mama ei.

Şi apoi a văzut-o stând în susul scării. Nu s-a mişcat în timp ce ea cobora încet, cu rochia ei din mătase turcoaz, fără bretele, subliniindu-i silueta perfectă. Toţi ceilalţi tineri din foaier arătau de parcă ar fi fost încântaţi să schimbe locul cu Harry.

— Uau, a spus el, când ea a ajuns pe treapta de jos. Cine are nevoie de Vivien Leigh? Apropo, îmi plac pantofii.

Emma a simţit că prima parte a planului ei dă roade.

Au ieşit din hotel braţ la braţ şi s-au îndreptat către Radcliffe Square. Când au intrat pe porţile colegiului lui Harry, soarele apunea în spatele colegiului Bodleian. Niciunul dintre cei care intrau la Brasenose în acea seară nu s-ar fi gândit că Marea Britanie era doar la câteva săptămâni de un război care va face ca cel puţin jumătate dintre tinerii care dansau atunci să nu mai absolve colegiul niciodată.

Dar nimic nu putea fi mai departe de gândurile cuplurilor vesele care dansau pe muzica lui Cole Porter şi Jerome Kern. În timp ce câteva sute de studenţi şi oaspeţii lor consumau lăzi cu şampanie şi mâncau în disperare munţi de somon afumat, Harry cu greu îi dădea drumul Emmei, speriat că vreun individ nepoliticos ar putea să i-o fure.

Giles a băut puţin cam multă şampanie, a mâncat prea multe scoici şi nu a dansat cu aceeaşi fată toată seara.

La ora două dimineaţa, orchestra Billy Cotton Dance Band a cântat ultimul vals. Emma şi Harry stăteau strâns lipiţi unul de altul în timp ce se legănau în ritmul muzicii.

Când dirijorul şi-a ridicat în cele din urmă bagheta pentru Imnul Naţional, Emma n-a putut să nu observe că toţi tinerii din jurul ei, oricât de beţi ar fi fost, stăteau în poziţie de drepţi în timp ce cântau „God Save the King”.

Harry şi Emma s-au întors încet de la Randolph, discutând lejer, nedorind ca seara să ia sfârşit.

— Ei bine, cel puţin te vei întoarce peste două săptămâni pentru examenul de admitere, a spus Harry în timp ce urcau treptele hotelului, aşa că nu va dura mult până ce ne vom revedea.

— E adevărat, a spus Emma, dar nu vom avea timp de distracţii până ce nu voi fi dat şi ultima lucrare. După aceea, putem petrece weekendul împreună.

Harry era pe punctul de a o săruta de noapte bună, când ea i-a şoptit:

— Nu vrei să urci în camera mea? Am un cadou pentru tine şi n-aş vrea să crezi că am uitat de ziua ta de naştere.

Harry a părut surprins, la fel ca portarul, când cei doi au urcat scările împreună, ţinându-se de mână.

Când au ajuns în cele din urmă în camera Emmei, ea a zdrăngănit nervoasă cheia până ce a reuşit să deschidă uşa.

— Vin imediat, a zis ea, dispărând în baie.

Harry s-a aşezat pe singurul scaun din cameră şi s-a gândit ce i-ar plăcea cel mai mult să capete de ziua lui. Când s-a deschis uşa de ia baie, Emma era încadrată pe jumătate în lumină. Rochia elegantă, fără bretele, fusese înlocuită cu un prosop al hotelului.

Harry îşi putea auzi inima bătând în timp ce ea se îndrepta spre el.

— Cred că eşti îmbrăcat cam prea mult, dragă, a spus Emma, scoţându-i haina şi lăsând-o să cadă pe jos.

Apoi i-a desfăcut nodul de la cravată înainte de a-i desface nasturii de la cămaşă, ambele urmând haina, pe jos. Au căzut apoi doi pantofi, două şosete, înainte ca ea să-i tragă încet pantalonii. Era gata să scoată ultimul obstacol rămas, când el a luat-o în braţe şi a dus-o către pat.

Când a aruncat-o neceremonios pe pat, prosopul a căzut pe jos. Emma îşi imaginase de multe ori acest moment de când se întorseseră de la Roma şi se gândise că primele ei încercări de a face dragoste vor fi stângace şi neîndemânatice. Dar Harry era blând şi atent, deşi era în mod clar la fel de nervos ca ea. După ce au făcut dragoste, ea a rămas în braţele lui, nedorind să adoarmă.

— Ţi-a plăcut cadoul de ziua ta? l-a întrebat.

— Da, mi-a plăcut, a zis Harry. Dar sper că nu va mai dura încă un an înainte de a-l căpăta pe următorul. Asta-mi aduce aminte că şi eu am un cadou pentru tine.

— Dar nu este ziua mea.

— Nu este un cadou aniversar.

El a sărit din pat, şi-a cules pantalonii de pe podea şi a scotocit prin buzunare până ce a găsit o cutie mică, din piele. S-a întors la marginea patului, a căzut într-un genunchi şi a întrebat:

— Emma, vrei să fii soţia mea?

— Arăţi ridicol acolo, pe jos, a spus Emma, încruntându-se. Urcă-te în pat înainte să îngheţi tun.

— Nu, până ce nu-mi răspunzi la întrebare.

— Nu fi prostuţ, Harry. M-am hotărât că vei fi soţul meu din ziua în care ai venit la Mano House pentru a douăsprezecea aniversare a lui Giles.

Harry a izbucnit în râs şi i-a pus inelul pe al treilea deget al mâinii stângi.

— Îmi pare rău că este un diamant aşa de mic, a zis el.

— Este la fel de mare ca Ritz-ul, a spus ea în timp ce el se urca în pat. Şi cum pari să fii atât de bine organizat, l-a necăjit ea, ce dată ai ales pentru nunta noastră?

— Sâmbătă. Douăzeci şi nouă iulie, la ora trei.

— De ce atunci?

— Este ultima zi a semestrului şi, oricum, nu putem primi o rezervare la biserica universităţii după ce plec acasă.

Emma s-a ridicat, a luat un creion şi un top de hârtie de pe masă şi a început să scrie.

— Ce faci? a întrebat-o Harry.

— Lista de invitaţi. Dacă mai avem doar şapte săptămâni…

— Asta poate să aştepte, a spus Harry, luând-o în braţe. Simt că mai urmează o aniversare.

***

— E prea tânără ca să se gândească la căsătorie, a spus tatăl Emmei, de parcă ea n-ar fi fost în cameră.

— Are aceeaşi vârstă pe care o aveam eu când m-ai cerut de soţie, i-a amintit Elisabeth.

— Dar tu nu te pregăteai să dai cel mai important examen al vieţii tale cu doar două săptămâni înainte de nuntă.

— De aceea mă ocup eu de toate aranjamentele, a zis Elisabeth. Aşa, Emma nu va avea alte preocupări până la sfârşitul examenelor.

— Sunt sigur că ar fi mai bine să amânăm nunta câteva luni. La urma-urmei, de ce atâta grabă?

— Ce idee bună, tată, a spus Emma, vorbind pentru prima oară. Poate am putea să-l întrebăm şi pe Herr Hitler dacă ar dori să fie atât de amabil încât să

amâne războiul câteva luni pentru că fata ta doreşte să se mărite.

— Şi doamna Clifton ce părere are? a întrebat tatăl ei, ignorând comentariul fiicei lui.

— Cum ar putea să fie altfel decât încântată de noutăţi? l-a întrebat Elisabeth. El n-a răspuns.

***

Anunţul căsătoriei dintre Emma Grace Barrington şi Harold Arthur Clifton a fost publicat în *The Times* după zece zile. Primele anunţuri au fost citite în biserica St Mary de reverendul Styler în duminica următoare şi mai mult de trei sute de invitaţii au fost trimise în săptămâna următoare. Nimeni nu s-a mirat când Harry i-a cerut lui Giles să-i fie cavaler de onoare, iar căpitanului Tarrant şi lui Deakins, martori.

Dar Harry a fost şocat când a primit o scrisoare de la Moş Jack prin care acesta refuza invitaţia din cauză că nu-şi putea părăsi postul în condiţiile actuale. Harry i-a scris iar, implorându-l să se răzgândească sau cei puţin să participe la nuntă, chiar dacă nu putea fi martor. Răspunsul lui Moş Jack l-a zăpăcit şi mai tare pe Harry. „Simt că prezenţa mea acolo ar putea fi stânjenitoare”.

— Despre ce tot vorbeşte? a spus Harry. Sigur că-şi dă seama cât de onoraţi ne-am simţi dacă ar veni şi el.

— E aproape la fel de rău ca tata, a comentat Emma. El refuză să mă însoţească la altar şi spune că nici nu e sigur că va putea veni.

— Dar mi-ai spus că a promis că va fi mai îngăduitor în viitor.

— Da, dar totul s-a schimbat când a auzit că suntem logodiţi.

— Nu pot pretinde că mama a părut prea entuziasmată când a auzit vestea, a recunoscut Harry.

***

Emma nu l-a mai văzut pe Harry până când nu s-a întors la Oxford pentru examene şi nici atunci până ce nu a terminat de dat ultima lucrare. Când a ieşit din sala de examene, logodnicul o aştepta pe scară, cu o sticlă de şampanie într-o mână şi două pahare în cealaltă.

— Deci cum crezi că a mers? a întrebat-o el când îi umplea paharul.

— Nu ştiu, a oftat Emma, în timp ce duzini de fete ieşeau din sală. Nu mi-am dat seama cu ce mă înfruntam până ce n-am văzut subiectele.

— Ei, ai cel puţin ceva cu care să te distrezi în timp ce aştepţi rezultatele.

— Doar trei săptămâni, i-a amintit Emma. Ai tot timpul să te răzgândeşti.

— Dacă nu câştigi o bursă, s-ar putea să mă mai gândesc. La urma-urmei, nu pot fi văzut împreună cu un student cu plată.

— Şi dacă o să câştig o bursă, s-ar putea să mă răzgândesc eu şi să caut alt student.

— Deakins este disponibil, a zis Harry, umplându-i iar paharul.

— Atunci o să fie prea târziu, a spus Emma.

— De ce?

— Pentru că rezultatele vor fi anunţate în dimineaţa nunţii noastre.

Emma şi Harry şi-au petrecut majoritatea weekendului încuiaţi în cămăruţa lor din hotel, revăzând întruna aranjamentele atunci când nu făceau dragoste. Până duminică-seara, Emma ajunsese la o concluzie.

— Mama a fost grozavă, a spus ea, ceea ce e mai mult decât pot să spun despre tata.

— Crezi că o să vină?

— Oh, da. Mama l-a convins să vină, dar încă refuză să mă conducă la altar. Ce mai ştii de Moş Jack?

— Nici măcar nu mi-a răspuns la ultima scrisoare, a zis Harry.

47

— Te-ai îngrăşat, dragă? a întrebat-o mama Emmei în timp ce încerca să prindă ultima clamă din spatele rochiei de mireasă a fiicei ei.

— Nu cred, a spus Emma, analizându-se atent în oglinda mare.

— Uluitor, a fost verdictul lui Elisabeth când s-a dat înapoi să admire toaleta de mireasă.

Călătoriseră la Londra de mai multe ori pentru ca madame Renée, proprietara unui boutique elegant din Mayfair, bănuit a fi patronat de regina Mary şi regina Elisabeth, să aranjeze rochia. Madame Renée supervizase personal fiecare ornament şi dantela victoriană brodată din jurul gâtului şi a taliei, ceva vechi, asortată foarte bine cu corsetul din mătase şi fusta-clopot care era la modă în acel an, ceva nou. Micuţa tocă crem, le asigurase madame Renée, va fi la modă abia în anul următor. Singurul comentariu al tatălui Emmei fusese făcut doar când văzuse nota de plată.

Elisabeth Barrington s-a uitat la ceas. Trei fără nouăsprezece minute.

— Nu e nevoie să ne grăbim, i-a spus Emmei când cineva a bătut la uşă.

Era sigură că pusese semnul „Nu deranjaţi” pe uşă şi-i spusese şoferului să nu le aştepte înainte de ora trei. La repetiţiile din ziua anterioară, călătoria de la hotel la biserică durase câteva minute. Elisabeth dorea ca Emma să întârzie puţin, după cum era elegant.

— Lasă-i să aştepte câteva minute, dar nu le da pretext să se îngrijoreze.

O a doua bătaie.

— Răspund eu, a zis Elisabeth şi s-a dus la uşă.

Un portar tânăr, în uniformă roşie, i-a dat o telegramă, a unsprezecea din ziua aceea. Era gata să închidă uşa când el i-a spus:

— Mi s-a spus să vă informez, doamnă, că aceasta este importantă.

Primul gând al lui Elisabeth a fost să se întrebe cine îşi anulase sosirea în ultimul moment. Spera doar că asta nu va însemna să rearanjeze masa principală la recepţie. A deschis telegrama şi a citit conţinutul.

— De la cine e? a întrebat Emma, înclinându-şi toca puţin şi gândindu-se dacă nu era cumva prea îndrăzneaţă.

Elisabeth i-a dat telegrama. De îndată ce a citit-o, Emma a izbucnit în plâns.

— Felicitări, iubito, i-a spus mama ei, scoţând o batistă din geantă şi începând s-o şteargă la ochi. Te-aş îmbrăţişa, dar nu vreau să-ţi şifonez rochia.

După ce Elisabeth a fost sigură că Emma era gata, şi-a petrecut o vreme aranjându-şi ţinuta proprie în faţa oglinzii. Madame Renée spusese:

— Nu trebuie s-o lăsaţi în umbră pe fiica dumneavoastră în ziua ei cea mare, dar, în acelaşi timp, nu vă puteţi permite să nu fiţi remarcată.

Lui Elisabeth îi plăcea în mod special pălăria Norman Hartnell, chiar dacă nu era ceea ce tinerii numeau „şic”.

— E timpul să plecăm, a declarat ea după ce s-a mai uitat o data la ceas.

Emma a zâmbit privind toaleta pe care o va da jos la sfârşitul petrecerii, când ea şi Harry vor pleca în Scoţia, în luna de miere. Lordul Harvey le oferise castelul Mulgelrie pentru două săptămâni, promiţându-le că niciun membru al familiei nu va avea voie să pună piciorul la cel puţin zece mile de domeniu în acel timp şi, mai important, că Harry putea cere câte trei porţii de ciorbă de Highland în fiecare seară, fără să i se sugereze că este mâncău.

Emma a ieşit din apartament după mama ei şi a urmat-o pe coridor. Când au ajuns în capul scării, era sigură că îi vor ceda picioarele. În timp ce cobora, ceilalţi invitaţi s-au dat la o parte ca să n-o împiedice.

Un portar a deschis uşa din faţă a hotelului pentru ea, în timp ce şoferul lui sir Walter stătea lângă portiera din spate a Rolls-ului, astfel încât mireasa să se urce lângă bunicul ei. Emma s-a aşezat pe

banchetă, aranjându-şi cu grijă rochia, iar sir Walter şi-a pus monoclul la ochi şi a declarat:

— Arăţi minunat, tânără doamnă. Harry este un bărbat foarte norocos.

— Mulţumesc, bunicule, a spus ea, sărutându-l pe obraz.

S-a uitat prin lunetă şi a văzut-o pe mama ei urcându-se într-un al doilea Rolls-Royce şi, după un moment, cele două limuzine au intrat în traficul după-amiezii, călătorind încet către biserica universităţii.

— Tata e la biserică? a întrebat Emma, încercând să nu pară neliniştită.

— A fost printre primii sosiţi, a zis bunicul ei. Chiar cred că regretă că mi-a lăsat mie privilegiul de a te conduce la altar.

— Şi Harry?

— Nu l-am mai văzut niciodată aşa de nervos. Dar Giles pare să aibă totul sub control, ceea ce e o noutate. Ştiu că s-a chinuit toată luna trecută să-şi pregătească discursul de cavaler de onoare.

— Suntem norocoşi să avem amândoi acelaşi prieten, a spus Emma. Ştii, bunicule, am citit odată că fiecare mireasă are probleme în dimineaţa nunţii.

— E normal, dragă.

— Dar eu nu am avut, a spus Emma, când s-au oprit în faţa bisericii. Ştiu că ne vom petrece tot restul vieţii împreună.

A aşteptat ca bunicul ei să iasă din maşină înainte de a-şi strânge rochia şi a i se alătura pe trotuar.

Mama ei s-a grăbit să-i mai verifice o dată ţinuta Emmei înainte să-i permită să intre în biserică. Elisabeth i-a dat un buchet mic de trandafiri roz-deschis când cele două domnişoare de onoare, sora mai mică a Emmei, Grace, şi prietena ei de la şcoală, Jessica, să-i ridice trena.

— Tu urmezi, Grace, a spus mama ei, aplecându-se să-i aranjeze rochia.

— Sper că nu, a zis Grace suficient de tare ca s-o audă mama ei.

Elisabeth s-a dat înapoi şi a încuviinţat. Doi oameni au deschis uşile grele ale bisericii, semn ca organistul să înceapă *Marşul nupţial* al lui Mendelsohn şi congregaţia să se ridice ca s-o întâmpine pe mireasă.

Când Emma a intrat în biserică, a fost surprinsă cât de mulţi oameni călătoriseră până la Oxford ca să-i împărtăşească bucuria. A înaintat încet pe culoar, la braţul bunicului ei, iar oaspeţii se întorceau să-i zâmbească în timp ce se îndrepta spre altar.

L-a observat pe domnul Frobisher stând alături de domnul Holcombe, în partea dreaptă a culoarului. Domnişoara Tilly, care purta o pălărie destul de îndrăzneaţă, venise probabil tocmai din Cornwall, iar dr. Paget îi zâmbea călduros. Dar nimic nu se putea compara cu zâmbetul care a apărut pe faţa ei când l-a văzut pe căpitanul Tarrant, ţinându-şi capul aplecat, într-un costum de zi care nu se potrivea prea bine. Harry va fi atât de încântat că acesta se hotărâse să vină în cele din urmă. În rândul din faţă stătea doamna Clifton, care-şi petrecuse evident multă vreme alegându-şi toaleta pentru că era foarte elegantă. Emma a zâmbit, dar a fost surprinsă şi dezamăgită că viitoarea ei soacră nu s-a întors să se uite la ea.

Apoi l-a văzut pe Harry, stând pe treptele altarului lângă fratele ei, aşteptând mireasa. Emma şi-a continuat drumul ia braţul bunicului ei, în timp ce celălalt stătea drept în primul rând, lângă tatăl ei care, i se părea, arăta puţin melancolic. Poate chiar îşi regreta decizia de a nu o conduce la altar.

Sir Walter s-a dat la o parte în timp ce Emma a urcat cele patru trepte ca să i se alăture viitorului ei soţ. S-a aplecat şi i-a şoptit:

— Eram gata să mă răzgândesc. Harry a încercat să nu rânjească, aşteptând restul. La urma-urmei, bursierii acestei universităţi nu pot fi văzuţi căsătorindu-se între ei.

— Sunt atât de mândru de tine, draga mea, a spus el. Felicitări.

Giles s-a aplecat, respectuos şi s-au auzit şoapte prin toată biserica atunci când veştile s-au răspândit de la un rând la altul.

Muzica s-a oprit şi capelanul colegiului a ridicat mâinile şi a spus:

— Dragii mei, ne-am întâlnit astăzi aici în faţa Domnului şi în faţa acestei congregaţii pentru a-i uni pe acest bărbat şi pe această femeie în sfânta căsătorie…

Emma s-a simţit brusc nervoasă. Învăţase toate cuvintele pe dinafară, dar nu-şi mai amintea niciunul acum.

— Mai întâi pentru procrearea copiilor…

Emma a încercat să se concentreze asupra cuvintelor capelanului, dar de abia aştepta să scape şi să fie singură cu Harry. Poate ar fi fost mai bine să meargă direct în Scoţia cu o noapte în urmă şi să se căsătorească la Gretna Green; mult mai convenabil pentru castelul Mulgelrie, îi explicase ea lui Harry.

— Şi în această împrejurare sfântă aceste două persoane prezente au venit pentru a fi unite. De aceea, dacă cineva are cunoştinţă de un motiv pentru care aceştia nu pot fi uniţi legal, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna…

Capelanul a făcut o pauză, lăsând să treacă un timp înainte de a pronunţa cuvintele: *Vă numesc pe voi acum,* când o voce limpede a spus:

— Obiectez!

Emma şi Harry s-au întors amândoi să vadă cine ar fi putut rosti asemenea cuvânt groaznic.

Capelanul a privit neîncrezător, întrebându-se dacă nu cumva nu auzise bine, dar, în toată biserica, capetele se întorceau când congregaţia încerca să-şi dea seama cine intervenise atât de neaşteptat. Capelanului nu i se mai întâmplase aşa ceva până atunci şi încerca disperat să-şi dea seama ce avea de făcut în acest caz.

Emma şi-a îngropat capul în umărul lui Harry, în timp ce el se uita la toţi, încercând să afle cine cauzase toată acea consternare. A presupus că era vorba de tatăl Emmei, dar, când s-a uitat în primul

rând, a văzut că Hugo Barrington, alb ca hârtia, încerca şi el să-şi dea seama cine oprise inopinat ceremonia.

Reverendul Styler a trebuit să-şi ridice vocea ca să poată fi auzit peste zgomotul în creştere.

— Ar dori domnul care are obiecţii la această cununie să se prezinte?

O persoană înaltă şi dreaptă a ieşit între strane. Toţi ochii au rămas fixaţi pe căpitanul Jack Tarrant, în timp ce acesta se îndrepta spre altar şi se oprea în faţa capelanului. Emma s-a agăţat de Harry, speriată că-i va fi luat.

— Trebuie să înţeleg, domnule, a spus capelanul, că simţiţi că această ceremonie nu poate continua?

— Aşa este, domnule, a zis Moş Jack, liniştit.

— Atunci trebuie să cer ca mirele şi mireasa şi ceilalţi membri apropiaţi ai familiei să mi se alăture în capelă. Ridicându-şi vocea, a adăugat: Congregaţia trebuie să rămână pe loc până ce voi analiza obiecţia şi îmi voi prezenta hotărârea.

Cei chemaţi au fost conduşi în capelă, urmaţi de Harry şi Emma. Niciunul dintre ei n-a scos vreun cuvânt, deşi congregaţia continua să murmure zgomotos.

— Căpitane Tarrant, a început el, trebuie să vă anunţ că doar eu am dreptul oferit de lege să decid dacă această ceremonie trebuie să continue. Dar, desigur, nu voi lua nicio decizie până ce nu vă voi auzi obiecţiile.

Singura persoană calmă din încăperea supraaglomerată era Moş Jack.

— Mulţumesc, domnule capelan, a început el. Mai întâi vreau să-mi cer scuze faţă de voi toţi, şi mai ales faţă de Emma şi Harry, pentru intervenţia mea. În ultimele câteva săptămâni m-am luptat cu propria mea conştiinţă înainte de a ajunge la această concluzie nefericită. Aş fi putut opta pentru calea cea mai uşoară, adică să găsesc o scuză ca să nu particip la această ceremonie de azi. Am tăcut până acum, sperând că, în timp, obiecţiile se vor dovedi neimportante. Dar, din păcate, nu s-a dovedit a fi aşa,

pentru că dragostea dintre Emma şi Harry a crescut în decursul vremii în loc să scadă şi, de aceea, îmi este imposibil să mai tac.

Toţi erau atât de surprinşi de vorbele lui Moş Jack încât doar Elisabeth Barrington a observat că soţul ei ieşise în tăcere pe uşa din spate a capelei.

— Mulţumesc, căpitane Tarrant, a spus reverendul Styler. Cu toate că vă accept intervenţia ca fiind de bună-credinţă, trebuie să ştiu exact ce acuzaţii le aduceţi acestor doi tineri.

— Nu aduc nicio acuzaţie, nici lui Harry şi nici Emmei, pe care-i iubesc şi îi admir şi care cred că sunt la fel de nelămuriţi ca şi voi, ceilalţi. Nu, îl acuz pe domnul Hugo Barrington, care ştie de mai mulţi ani că este posibil ca el să fie tatăl acestor doi copii nefericiţi.

S-a auzit un oftat în cameră în timp ce persoanele prezente încercau să înţeleagă această acuzaţie deosebit de gravă. Capelanul n-a spus nimic până ce nu s-a asigurat că ei îi acordă iar atenţie.

— Este cineva de faţă care poate verifica sau respinge acuzaţia căpitanului Tarrant?

— Nu poate să fie adevărat, a spus Emma, agăţându-se încă de Harry. Sigur că tata nu poate…

A urmat un moment de tăcere când toţi au observat că tatăl miresei nu se mai afla printre ei. Capelanul şi-a îndreptat atenţia către doamna Clifton, care plângea încet.

— Nu pot nega temerile căpitanului Tarrant, a spus ea, demnă. A tăcut o clipă, apoi a continuat. Mărturisesc că am avut o relaţie cu domnul Barrington o dată. A făcut iar o pauză. Doar o singură dată, dar, din nefericire, s-a întâmplat la doar câteva săptămâni înainte de căsătoria cu soţul meu, a ridicat capul încet, aşa că nu pot să ştiu cine este de fapt tatăl lui Harry.

— Trebuie să vă reamintesc tuturor, a spus Moş Jack, că Hugo Barrington a ameninţat-o pe doamna Clifton de mai multe ori pentru ca aceasta să nu dea ia iveală groaznicul secret.

— Doamnă Clifton, pot să vă întreb ceva? a spus sir Walter cu blândeţe.

Maisie a încuviinţat, dar a continuat să-şi ţină capul aplecat.

— Soţul dumneavoastră era cumva daltonist?

— Nu din câte ştiu eu, a zis ea, atât de încet încât abia a putut fi auzită.

Sir Walter s-a întors către Harry.

— Dar cred că tu eşti, băiete?

— Da, domnule, a spus Harry fără să ezite. Dar ce importanţă are asta?

— Pentru că şi eu sunt daltonist, a spus sir Walter. La fel şi fiul şi nepotul meu. Este o caracteristică ereditară care afectează familia noastră de mai multe generaţii.

Harry a luat-o pe Emma în braţe.

— Îţi jur, iubita mea, că n-am ştiut nimic.

— Sigur că n-ai ştiut, a spus Elisabeth Barrington, vorbind pentru prima oară. Singurul care ştia era soţul meu, iar el n-a avut curajul să recunoască. Tată, i-a spus ea lordului Harvey, pot să te rog să le explici tu oaspeţilor noştri de ce această ceremonie nu poate continua?

Lordul Harvey a încuviinţat.

— Lasă-mă pe mine, fetiţo, a zis el, atingând-o uşor pe mână. Dar tu ce vei face?

— Îmi voi duce fata cât mai departe posibil de toate astea.

— Nu vreau să plec departe de toate astea, a zis Emma, decât împreună cu Harry.

— Mi-e teamă că tatăl tău nu ne-a dat de ales, a spus Elisabeth, luând-o de mână.

Dar Emma continua să se agaţe de Harry până ce acesta a şoptit:

— Mi-e teamă că mama ta are dreptate, draga mea. Dar un singur lucru nu va putea tatăl tău să-mi ia niciodată şi anume să te iubesc şi, chiar dacă-mi va lua tot restul vieţii, voi dovedi că nu este tatăl meu.

— Poate aţi prefera să ieşiţi pe uşa din spate, doamnă Barrington, a sugerat capelanul.

Emma i-a dat în cele din urmă drumul lui Harry şi i-a permis mamei sale s-o ia cu ea.

Capelanul i-a condus afară din capelă, pe un coridor îngust, până la o uşă pe care a fost surprins s-o găsească descuiată.

— Dumnezeu să fie cu voi, copiii mei, a spus, înainte de a le lăsa să plece.

Elisabeth şi-a însoţit fiica prin spatele bisericii către Rolls-Royce-urile care aşteptau. I-a ignorat pe membrii congregaţiei care ieşiseră în curte să ia aer curat sau să fumeze o ţigară şi care nu au încercat să-şi ascundă curiozitatea când le-au văzut pe cele două femei urcându-se fără nicio ceremonie în spatele limuzinei.

Elisabeth a deschis portiera primului Rolls-Royce şi şi-a îngrămădit fiica pe bancheta din spate înainte ca şoferul să le vadă. Acesta se oprise în faţa intrării principale pentru că nu se aştepta ca mirele şi mireasa să apară înainte de cel puţin încă o jumătate de oră, când clopotele urmau să anunţe lumii căsătoria dintre domnul şi doamna Clifton. Când a auzit uşa trântindu-se, şoferul şi-a strivit ţigara, a fugit până la maşină şi a sărit la volan

— Du-ne înapoi la hotel, i-a spus Elisabeth.

Niciuna n-a mai spus nimic până ce nu au ajuns în siguranţa camerei lor. Emma s-a trântit plângând pe pat, în timp ce Elisabeth o mângâia pe păr, cum făcuse pe vremea când era copil.

— Ce o să mă fac? a strigat Emma. Nu mă pot opri brusc să-l iubesc pe Harry.

— Sunt sigură că nu vei înceta niciodată să-i iubeşti, i-a spus mama ei, dar soarta a decis ca voi să nu puteţi fi împreună până ce nu se va dovedi cine este tatăl lui Harry.

A continuat să-i mângâie părul fiicei sale şi a crezut că aceasta adormise când Emma a întrebat liniştită:

— Şi ce-i voi spune copilului meu când mă va întreba cine-i este tată?

HARRY CLIFTON
1939 -1940

48

Lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine după ce Emma şi mama ei au părăsit biserica este cât de calmi păreau să fie toţi. Fără istericale, nimeni nu a leşinat, nici măcar nu s-au auzit ţipete. Un vizitator ar fi putut fi înţeles dacă nu şi-ar fi dat seama câte vieţi fuseseră afectate ireparabil, chiar distruse. Cât de britanic era acest comportament, cât de înţepat şi toate astea; nimeni nu ar fi recunoscut că viaţa personală i-a fost distrusă în decursul unei singure ore. Bine, trebuie să recunosc, a mea fusese.

Stăteam într-o tăcere împietrită în timp ce actorii îşi jucau rolurile. Moş Jack făcuse nici mai mult, nici mai puţin decât ceea ce considerase a fi datoria sa, deşi paloarea sa şi cutele care-i erau săpate în piele sugerau altceva. Ar fi putut alege calea mai simplă şi ar fi refuzat invitaţia la nuntă, dar cei care primesc Victoria Cross nu fug.

Elisabeth Barrington era construită din acel metal care, atunci când este încercat, dovedeşte că este egală cu orice bărbat: o adevărată Portia care, din păcate, nu se căsătorise cu Brutus.

Când mă uitam prin capelă aşteptând întoarcerea preotului, mi-a părut rău pentru sir Walter, care-şi condusese nepoata la altar şi care nu câştigase un nepot, ci mai curând pierduse un fiu care, după cum mă avertizase Moş Jack cu mulţi ani înainte „nu era făcut din acelaşi material” ca tatăl lui.

Draga mea mamă s-a temut să-mi răspundă când am încercat s-o iau în braţe şi să o asigur de dragostea mea. Evident era convinsă că doar ea trebuia blamată pentru evenimentele acelei zile.

Şi Giles s-a maturizat când tatăl lui a ieşit pe furiş din capelă ca să se ascundă sub vreo piatră unsuroasă, lăsând responsabilitatea acţiunilor sale pe seama altora. Cu timpul, mulţi dintre cei prezenţi îşi vor da seama că ceea ce se întâmplase în acea zi era la fel de cumplit pentru Giles cum fusese şi pentru Emma.

Şi, în cele din urmă, lordul Harvey. A fost un exemplu pentru noi toţi de modul în care trebuie să te prezinţi în situaţii de criză. De îndată ce capelanul s-a întors şi ne-a anunţat care sunt implicaţiile legale ale consaguinităţii dintre noi, am fost de acord că lordul Harvey ar trebui să se adreseze congregaţiei din partea ambelor familii.

— Aş vrea ca Harry să stea în dreapta mea, a zis el, pentru ca toţi cei prezenţi să fie siguri, după cum mi-a explicat fiica mea, Elisabeth, că el nu are absolut nicio vină.

— Doamnă Clifton, a mai spus, adresându-se mamei mele, sper că veţi fi amabilă să staţi în stânga mea. Curajul dumneavoastră în faţa vitregiei sorţii a fost un exemplu pentru noi toţi şi mai ales pentru unul dintre noi.

— Mai sper că domnul căpitan Tarrant va sta lângă Harry: doar un prost dă vina pe mesager. Giles ar trebui să stea lângă doamna Clifton, iar restul familiei în spatele nostru. Lăsaţi-mă să vă explic tuturor, a continuat el, că eu am un singur scop în această tragedie, şi anume să mă asigur că toţi cei care au venit astăzi la biserică şi nu aibă nicio îndoială asupra poziţiei noastre în această privinţă, astfel încât să nu se poată spune că suntem o familie dezbinată.

Fără să mai spună un cuvânt şi-a condus mica turmă afară din capelă.

Când congregaţia ne-a văzut intrând în biserică, lordul Harvey n-a avut nevoie să ceară să se facă linişte. Fiecare dintre noi s-a aşezat unde trebuia pe treptele altarului de parcă eram gata pentru o fotografie de familie care va fi pusă mai târziu într-un album cu pozele de la nuntă.

— Prieteni, dacă pot îndrăzni să vă numesc aşa, a început lordul Harvey, mi s-a cerut să vă anunţ din partea celor două familii că, din păcate, nunta dintre nepoata mea, Emma Barrington şi domnul Harry Clifton nu va avea loc astăzi şi nici într-o altă zi. Aceste ultime cuvinte aveau o finalitate înspăimântătoare când erai singura persoană care te

mai agăţai de speranţa că această problemă va fi rezolvată cândva. Trebuie să vă cerem scuze tuturor, a continuat el, dacă aţi fost deranjaţi în vreun fel pentru că, în mod sigur, nu acesta a fost scopul nostru. Aş dori să închei mulţumindu-vă pentru prezenţa domniilor voastre aici şi să vă urez o întoarcere plăcută acasă.

Nu eram sigur ce se va întâmpla în continuare, dar câţiva membri ai congregaţiei s-au ridicat şi s-au îndreptat încet către ieşire; după câteva minute, au fost urmaţi de ceilalţi până ce noi, cei care stăteam pe treptele altarului, am fost singurii rămaşi.

Lordul Harvey i-a mulţumit capelanului şi mi-a strâns mâna înainte de a-şi însoţi nevasta afară din biserică. A fost ultima oară când l-am văzut.

Mama s-a întors către mine şi a încercat să vorbească, dar n-a putut din cauză că era emoţionată. Moş Jack a venit în ajutorul nostru, luând-o delicat de mână şi conducând-o afară, în timp ce sir Walter le-a luat pe Grace şi pe Jessica sub aripa lui. Nu era o zi pe care mamele şi domnişoarele de onoare ar fi dorit să şi-o amintească vreodată.

Giles şi cu mine am fost ultimii care am plecat. El intrase în biserică în chip de cavaler de onoare şi acum ieşea întrebându-se dacă-mi era frate vitreg. Unii oameni stau lângă tine în cele mai grele momente, în timp ce alţii te părăsesc; doar foarte puţini vin către tine şi îţi devin prieteni şi mai buni.

De îndată ce ne-am luat rămas-bun de la reverendul Styler, care părea să nu-şi găsească cuvintele ca să ne explice cât de rău îi părea, Giles şi cu mine ne-am târât pe aleea pietruită înapoi la colegiu. N-am spus o vorbă în timp ce urcam scara de lemn care ducea la camera mea şi ne-am scufundat în fotoliile din piele într-o tăcere şi mai adâncă.

Am rămas singuri în timp ce ziua se transforma încet în noapte. Am discutat fără şir, fără sens, fără logică. Când au apărut primele umbre lungi, heralzi ai întunericului care adesea dezleagă limbile, Giles

mi-a pus o întrebare la care nu mă mai gândisem de mulţi ani.

— Îţi aminteşti când tu şi Deakins aţi venit prima oară în vizită la Manor House?

— Cum aş putea uita? Împlineai doisprezece ani şi tatăl tău a refuzat să dea mâna cu mine.

— Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Cred că azi am aflat motivul, i-am spus, încercând să nu par prea insensibil.

— Nu, nu-i aşa, a spus Giles. Azi am aflat doar că Emma s-ar putea să fie sora ta vitregă. Acum îmi dau seama că tata a ţinut ascunsă legătura cu mama ta atâţia ani gândindu-se că tu ai putea afla că îi eşti fiu.

— Nu înţeleg diferenţa, am spus, privindu-l fix.

— Atunci gândeşte-te la singura întrebare pe care a pus-o tata atunci.

— M-a întrebat când e ziua mea.

— Aşa este, şi când a descoperit că eşti cu câteva săptămâni mai mare decât mine, a ieşit fără să mai spună un cuvânt. Şi, mai târziu, când am plecat la şcoală, n-a mai venit din biroul lui să spună la revedere, cu toate că era ziua mea. Doar astăzi am înţeles semnificaţia acestui comportament.

— Ce mai contează acel incident minor după atâţia ani? l-am întrebat.

— Pentru că acela a fost momentul în care tata şi-a dat seama că tu ai putea fi primul lui născut şi că, atunci când va muri, tu şi nu eu vei moşteni titlul, afacerile şi toate bunurile familiei.

— Dar desigur că tatăl tău îşi poate lăsa averea oricui doreşte, iar acela nu voi fi eu.

— Aş dori să fie atât de simplu, a zis Giles, dar, după cum bunicul îmi aduce aminte în mod regulat, tatăl lui, sir Joshua Barrington a fost înnobilat de regina Victoria în 1877 pentru serviciile aduse coroanei cu şantierul său naval. În testamentul lui a specificat că toate titlurile, acţiunile şi bunurile vor reveni primului fiu supravieţuitor pentru totdeauna.

— Dar eu n-am niciun interes să pretind ceea ce clar nu-mi aparţine, am spus, încercând să-l liniştesc.

— Sigur că nu, a spus Giles, dar s-ar putea să nu ai de ales pentru că, atunci când va veni vremea, conform legii, tu va trebui să-i iei locul ca şef al familiei Barrington.

***

Giles m-a părăsit după miezul-nopţii ca să plece în Gloucestershire. Mi-a promis că va afla dacă Emma dorea să mă vadă şi ne-am despărţit fără să-şi ia la revedere, dar mi-a spus că se va întoarce la Oxford atunci când va avea noutăţi.

Nu am dormit în acea noapte. Atâtea gânduri mi se învârteau în cap şi pentru o clipă, doar pentru o clipă, chiar m-am gândit să mă sinucid. Dar nu aveam nevoie ca Moş Jack să-mi aducă aminte că aceasta era calea laşului.

Nu am ieşit din cameră în următoarele trei zile. Nu am răspuns la politicoasele bătăi în uşă. Nu am răspuns la telefon când suna. Nu am deschis scrisorile care-mi erau împinse pe sub uşă. Poate am fost nesimţit nerăspunzându-le celor care erau atât de buni cu mine, dar, uneori, o abundenţă de simpatie poate să fie mai supărătoare decât singurătatea.

Giles s-a întors la Oxford în a patra zi. Nu a fost nevoie să spună ceva ca să-mi dau seama că veştile nu aveau să-mi aducă alinare. S-a dovedit a fi chiar mai rău decât bănuisem. Emma şi mama ei părăsiseră Mulgelrie Castle, locul în care urma să ne petrecem luna de miere, fără rude pe o distanţă de zece mile. Doamna Barrington îşi anunţase avocaţii să înceapă procedurile de divorţ, dar aceştia nu fuseseră în stare să-i trimită vreo hârtie soţului ei pentru că nimeni nu-l mai văzuse de când ieşise pe furiş din biserică. Lordul Harvey şi moş Jack demisionaseră amândoi din consiliul firmei Barrington, dar, din respect pentru sir Walter nu-şi anunţaseră motivele – nu că asta ar fi oprit zvonurile. Mama plecase de la clubul de noapte şi îşi luase o slujbă ca ospătăriţă la Grand Hotel.

— Şi Emma? l-am întrebat eu. Ai întrebat-o dacă…

— Nu am avut ocazia să vorbesc cu ea, a zis Giles Plecaseră în Scoţia înainte de sosirea mea. Dar a lăsat o scrisoare pentru tine pe masa din hol. Am simţit cum inima îmi bate mai tare când el mi-a dat plicul cu scrisul familiar. Dacă vrei să mănânci mai târziu, sunt în camera mea.

— Mulţumesc, i-am spus eu, aiurea.

M-am aşezat în fotoliul meu de lângă fereastra care dădea în piaţa Cobb, nevrând să deschid scrisoarea despre care ştiam că nu-mi va oferi nicio fărâmă de speranţă. Până la urmă am rupt plicul şi am scos cele trei pagini scrise de Emma. Chiar şi atunci, a durat o vreme până ce am putut să-i citesc cuvintele.

Manor House
Chew Valley
Gloucestershire

29 iulie, 1939

Dragul meu Harry,

Este miezul-nopţii şi eu stau în dormitor, scriindu-i singurului bărbat pe care-l voi iubi vreodată.

Ura pentru tatăl meu, pe care nu-l voi ierta niciodată, a fost înlocuită de un calm adânc, aşa că trebuie să-ţi scriu aceste cuvinte înainte să-mi amintesc amara decepţie pe care am suferit-o pentru modul în care ne-a tratat omul acela pe amândoi.

Aş fi dorit doar să ni se permită să ne despărţim ca îndrăgostiţi, nu ca doi străini într-o cameră aglomerată, soarta hotărând ca vorbele „până ce moartea ne va despărţi” să nu fie rostite niciodată, deşi sunt sigură că voi ajunge în mormânt iubind doar un singur bărbat.

Nu voi fi niciodată mulţumită doar cu amintirea dragostei noastre, pentru că, atâta timp cât există o cât de mică şansă ca Arthur Clifton să fi fost cu

adevărat tatăl tău, să fii sigur, iubitul meu, că eu nu mă voi schimba.

Mama este convinsă că, după o vreme, amintirea ta, ca soarele la asfinţit, va păli, apoi va dispărea, înainte de anunţarea apariţiei altor zori. Oare nu-şi aminteşte când mi-a spus în ziua nunţii noastre că iubirea noastră era atât de pură, de simplă şi de rară, încât va rezista în timp, lucru pe care-l invidia, pentru că ea nu a avut parte de o asemenea fericire.

Dar, până ce îţi voi putea fi soţie, dragul meu, sunt hotărâtă să stăm despărţiţi dacă şi până ce se va dovedi că ne putem căsători în mod legal. Nimeni nu poate spera să-ţi ia locul şi, dacă va fi cazul, voi prefera să rămân singură decât să mă mulţumesc cu oricine altcineva.

Mă întreb dacă va veni ziua când nu mă voi mai întinde sperând să te găsesc lângă mine şi dacă va fi vreodată posibil să adorm fără să-ţi şoptesc numele.

Mi-aş sacrifica fericită tot restul vieţii pentru încă un an ca cel pe care l-am petrecut împreună şi nicio lege a Domnului sau a oamenilor nu poate schimba asta. Încă mă rog să vină o zi în care să putem fi uniţi în faţa aceluiaşi Dumnezeu şi aceloraşi oameni dar, până atunci, iubitul meu, voi fi întotdeauna credincioasa ta soţie în toate, cu excepţia numelui,

Emma

49

Când Harry şi-a strâns în cele din urmă puterile pentru a deschide numeroasele scrisori adunate pe jos, a nimerit peste una de la secretara lui Moş Jack din Londra.

Soho Square
Londra

Miercuri, 2 august, 1939

Dragă domnule Clifton,

Poate nu veţi primi această scrisoare până la întoarcerea dumneavoastră din luna de miere din Scoţia, dar aş vrea să vă întreb dacă domnul căpitan Tarrant a rămas în Oxford după nuntă. El nu a revenit la birou luni-dimineaţa şi nici nu a mai fost văzut de atunci, aşa că mă întreb dacă aveţi idee cum aş putea să iau legătura cu el.

Aştept cu nerăbdare să iau legătura cu dumneavoastră.

A dumneavoastră,

Philis Watson

Moş Jack uitase evident să o anunţe pe domnişoara Watson că avea de gând să se ducă în Bristol pentru a petrece câteva zile cu sir Walter, pentru a-i explica, deşi făcuse ca nunta să nu aibă loc şi demisionase din consiliul firmei Barrington's, că rămânea în continuare un prieten apropiat al preşedintelui. Cum nu mai era şi o a doua scrisoare de la domnişoara Watson în mormanul de scrisori nedeschise, Harry a presupus că Moş Jack se întorsese la biroul său din Soho Square.

Harry şi-a petrecut dimineaţa răspunzând tuturor scrisorilor rămase; atâţia oameni amabili care-i ofereau simpatia lor – nu era vina lor că-i reaminteau

de nefericirea lui. Deodată, Harry s-a hotărât că doreşte să se afle cât mai departe posibil de Oxford. A luat telefonul şi i-a spus operatoarei că doreşte o convorbire cu Londra. După jumătate de oră, aceasta l-a sunat şi i-a spus că numărul era ocupat încontinuu. După aceea, a încercat să-l sune pe sir Walter la Barrington Hall, dar telefonul suna întruna şi nu răspundea nimeni. Frustrat de această neputinţă de a lua legătura cu vreunul dintre ei, Harry s-a decis să urmeze unul dintre sfaturile lui Moş Jack: *Întoarce-te pe partea cealaltă şi fă ceva pozitiv.*

Şi-a înşfăcat valiza pe care o pregătise pentru luna de miere în Scoţia, a ieşit din colegiu şi i-a spus portarului că se ducea la Londra şi nu se mai întorcea până în prima zi a semestrului.

— Dacă Giles Barrington întreabă unde sunt, a adăugat el, vă rog să-i spuneţi că m-am dus să muncesc pentru Moş Jack.

— Moş Jack, a repetat portarul, notând pe o bucată de hârtie.

În trenul spre Paddington, Harry a citit în *The Times* despre ultimele comunicate care circulau între Foreign Office şi Ministerul Reichului din Berlin. Începea să creadă că Chamberlaine era singura persoană care mai spera să se încheie pacea. *The Times* prevedea că Marea Britanie va intra în război în câteva zile şi că prim-ministrul nu mai putea spera să reziste în post dacă nemţii îi sfidau ultimatumul şi ocupau Polonia.

The Thunderer sugera că, eventual, va trebui formată o coaliţie guvernamentală, condusă de secretarul de interne, lordul Halifax (un om foarte hotărât) şi nu de Primul Lord al Amiralităţii, Winston Churchill (imprevizibil şi irascibil). În ciuda dezgustului clar al ziarului faţă de Churchill, Harry nu credea că Marea Britanie are nevoie de „un om foarte hotărât” în acest moment istoric, ci de cineva care nu se temea să înfrunte un tiran.

Când Harry a coborât din tren la Paddington, a fost întâmpinat de o mare de uniforme colorate diferit venind spre el din toate direcţiile. El se hotărâse deja

la ce serviciu să se înroleze dacă se va declara războiul. Un gând morbid i-a trecut prin minte când s-a urcat în autobuzul către Piccadilly Circus: dacă va fi ucis servindu-şi ţara, aceasta va rezolva toate problemele familiei Barrington – cu excepţia uneia.

Când a ajuns în Piccadilly, Harry a sărit din maşină şi a început să-şi croiască drum printre clovnii circului din West End, pe terenul teatrului şi dincolo de restaurantele elegante şi cluburile de noapte costisitoare, care păreau hotărâte să ignore posibilitatea unui război. Coada imigranţilor relocaţi care intrau şi ieşeau din clădirea din Soho Square părea chiar şi mai lungă şi mai dezordonată decât la prima sa vizită. Din nou, în timp ce urca spre etajul al treilea, mai mulţi refugiaţi l-au lăsat să treacă, presupunând că face parte din personal. Spera că va face peste o oră.

Când a ajuns la etajul trei, s-a îndreptat direct către biroul domnişoarei Watson. A găsit-o completând formulare, dând permise de călătorie, aranjând cazarea şi dând mici sume de bani unor oameni disperaţi. Faţa ei s-a luminat când l-a văzut pe Harry.

— Spune-mi că domnul căpitan Tarrant e cu tine, a zis ea mai întâi.

— Nu, nu este, i-a spus Harry. M-am gândit că s-a întors la Londra, de aceea am venit şi eu. Mă întrebam dacă n-aveţi nevoie de încă o pereche de mâini.

— Amabil din partea ta, Harry, a zis ea, dar cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să-l găseşti pe căpitanul Tarrant. Locul ăsta se desface în bucăţi fără el.

— Ultima oară când am auzit de el era cu sir Walter Barrington în Gloucester, a spus Harry, dar asta a fost cu cel puţin două săptămâni înainte.

— Nu l-am mai văzut din ziua în care a plecat în Oxford pentru nunta ta, a spus domnişoara Watson în timp ce încerca să liniştească doi imigranţi care nu ştiau englezeşte deloc.

— L-a sunat cineva acasă să vadă dacă nu e acolo? a întrebat Harry.

— Nu are telefon, i-a răspuns domnişoara Watson, iar eu de abia am ajuns acasă la mine în ultimele săptămâni, a mai spus ea, arătând înspre coada care se întindea cât vedeai cu ochii.

— Atunci de ce să nu mă duc mai întâi acolo şi pe urmă să vă anunţ?

— Ai vrea? a spus domnişoara Watson în timp ce două fetiţe începuseră să plângă. Nu plângeţi, totul va fi bine, a asigurat ea copiii, îngenunchind şi îmbrăţişându-le.

— Unde locuieşte? a întrebat-o Harry.

— Prince Edward Mansions, Lambeth Walk, numărul douăzeci şi trei. Ia autobuzul numărul unsprezece până la Lambeth şi pe urmă întreabă şi tu încotro s-o iei. Şi mulţumesc, Harry.

Harry s-a întors şi a luat-o spre scări. Ceva nu era în regulă, s-a gândit el. Moş Jack n-ar fi dezertat niciodată din postul său fără să-i dea domnişoarei Watson o explicaţie.

— Am uitat să te întreb, a strigat domnişoara Watson după el, cum a fost luna de miere?

Harry s-a gândit că era suficient de departe ca ea să creadă că n-o auzise.

Înapoi în Piccadilly Circus, s-a urcat într-un autobuz cu două etaje supraaglomerat cu soldaţi. A ajuns la Whitehall, care era plin de ofiţeri şi a trecut prin Parliament Square, unde mulţi gură-cască aşteptau orice informaţii puteau obţine din Casa Comunelor. Autobuzul şi-a continuat drumul peste Lambeth Bridge şi Harry a coborât la Albert Embankment.

Un băiat cu ziare care ţipa „Britania aşteaptă răspunsul lui Hitler” i-a spus lui Harry s-o ia pe a doua stradă la stânga, apoi pe a treia la dreapta şi a adăugat:

— Credeam că toţi ştiu unde este Lambeth Walk.

Harry a început să fugă ca un posedat şi nu s-a oprit până ce nu a ajuns la un bloc care era atât de ruinat încât s-a întrebat după care prinţ Edward fusese numit. A deschis o uşă care nu părea să mai supravieţuiască mult montată pe balamale şi a fugit

către nişte scări, strecurându-se îndemânatic printre grămezi de gunoi care nu mai fuseseră curăţate de multe zile.

Când a ajuns la etajul al doilea, s-a oprit în faţa apartamentului nr. 23 şi a bătut tare la uşă, dar nu i-a răspuns nimeni. A mai bătut o dată, mai tare, dar tot niciun răspuns. A fugit pe scări în jos căutând pe cineva care lucra în clădire şi, când a ajuns la parter, a găsit un bătrân trântit pe un scaun şi mai bătrân, fumând o ţigară făcută manual şi răsfoind *Daily Mirror*.

— L-aţi văzut pe căpitanul Jack Tarrant de curând? a întrebat iute Harry.

— Nu în ultimele două săptămâni, domnule, a spus omul, sărind în picioare şi aproape salutându-l pe Harry când i-a auzit accentul.

— Aveţi o cheie cu care să putem deschide apartamentul lui? a întrebat Harry.

— Am, domnule, dar nu am voie s-o folosesc decât în cazuri de urgenţă.

— Pot să vă asigur că este o urgenţă, a spus Harry, întorcându-se şi repezindu-se în sus pe scări, fără să aştepte vreun răspuns.

Omul l-a urmat, deşi nu la fel de repede. De îndată ce l-a ajuns din urmă, a deschis uşa. Harry s-a deplasat rapid dintr-o cameră într-alta, dar nu era nici urmă de Moş Jack. Ultima uşă la care a ajuns era închisă. A bătut încet, temându-se de ce era mai rău. Când nu i-a răspuns nimeni, a intrat cu grijă şi a găsit un pat aranjat, dar tot nu era nimeni. Trebuie să fie cu sir Walter, a fost primul gând al lui Harry.

l-a mulţumit portarului, a coborât scările şi a ieşit pe stradă încercând să se lămurească. A chemat un taxi în trecere, nevrând să mai piardă timpul cu autobuzul într-un oraş pe care nu-l ştia bine.

— Gara Paddington. Mă grăbesc.

— Toată lumea pare să se grăbească azi, a comentat şoferul, pornind.

După douăzeci de minute, Harry stătea pe peronul 6, dar mai avea cincizeci de minute până ce pleca

trenul spre Temple Meads. Şi-a folosit timpul liber luând un sandvici şi o cană cu ceai.

— Avem doar cu brânză, domnule.

Şi ca să-i telefoneze domnişoarei Watson s-o anunţe că Moş Jack nu se întorsese în apartamentul său. Dacă era posibil, ea părea şi mai hărţuită decât atunci când o lăsase.

— Plec spre Bristol, i-a spus. Vă sun imediat ce îl găsesc.

Când trenul ieşea din oraş, printre străzile pline de smog, în aerul curat de ţară, Harry s-a decis că nu avea altceva de făcut decât să se ducă la biroul lui sir Walter de pe şantier, chiar dacă asta însemna să dea peste Hugo Barrington. Găsirea lui Moş Jack era mai importantă decât orice altceva.

Când trenul s-a oprit la Temple Meads, Harry ştia ce autobuze îi trebuiau fără să mai întrebe băiatul cu ziarele care stătea în colţ strigând: *„Britania aşteaptă răspunsul lui Hitler”* cât îl ţinea gura. Acelaşi titlu, de data aceasta cu accent de Bristol. După treizeci de minute, Harry era la poarta şantierului.

— Pot să vă ajut? a întrebat un portar care nu-l recunoscuse.

— Am o întâlnire cu sir Walter, a spus Harry, sperând că nu va fi chestionat.

— Desigur, domnule. Ştiţi drumul către biroul Domniei Sale?

— Da, mulţumesc, a zis Harry.

S-a îndreptat încet către o clădire în care nu mai intrase niciodată. A început să se gândească ce va face dacă se va întâlni cu Hugo Barrington înainte de a ajunge la biroul lui sir Walter.

A fost mulţumit când a văzut Rolls-Royce-ul preşedintelui parcat la locul lui şi încă şi mai uşurat când a văzut că nu era nici urmă de Bugatti-ul lui Hugo Barrington. Era gata să intre în Barrington House când a văzut vagonul de cale ferată la distanţă. Era oare posibil? A schimbat direcţia şi s-a îndreptat către *vagon lit* Pullman, cum îl denumea Moş Jack după un al doilea pahar de whisky.

Când Harry a ajuns la vagon, a bătut încet în fereastra din sticlă, de parcă ar fi fost la un conac. Nu a apărut niciun valet, aşa că a deschis uşa şi s-a urcat. S-a dus în lungul coridorului până la prima clasă şi acolo l-a găsit, stând în fotoliul lui preferat.

Era prima dată când Harry îl vedea purtând Victoria Cross.

Harry s-a aşezat în faţa prietenului său şi şi-a amintit prima oară când stătuse acolo. Probabil că avusese cinci sau şase ani şi nici nu atingea pământul cu picioarele. Apoi şi-a amintit cum fugise de la St Bede's şi bătrânul cel iscusit îl convinsese să se întoarcă înainte de micul dejun. Şi-a amintit când Moş Jack venise să-l asculte cântând un solo la biserică, în ziua în care-şi pierduse vocea. Moş Jack nu dăduse importanţă acestui fapt. Mai era şi ziua în care aflase că nu primise bursa la liceul din Bristol, care fusese o problemă majoră. În ciuda eşecului, Moş Jack îi dăduse cadou ceasul Ingersoll pe care-l mai purta şi acum. Probabil că-l costase şi ultimul bănuţ pe care-l avusese. În ultimul an de şcoală al lui Harry, Moş Jack venise de la Londra să-l vadă jucând Romeo şi Harry îl prezentase pentru prima oară Emmei. Şi nu va uita niciodată ziua discursului său final, când Jack fusese pe scenă ca guvernator al şcolii şi-l urmărise pe Harry primind premiul pentru literatura engleză.

Şi acum Harry nu va putea să-i mulţumească niciodată pentru toată prietenia pe care i-o arătase în cursul anilor şi care nu putea fi răsplătită. Se uita fix la un om pe care-l iubise şi care, în închipuirea lui, nu va muri niciodată. În timp ce stăteau împreună la clasa întâi, soarele a apus peste tânăra lui viaţă.

50

Harry a urmărit cum puneau targa în ambulanţă. Un atac de inimă, spusese doctorul înainte să plece ambulanţa.

Harry n-a fost nevoit să meargă să-i spună lui sir Walter că Moş Jack murise pentru că, atunci când s-a trezit în dimineaţa următoare, preşedintele companiei Barrington's stătea lângă el.

— Mi-a spus că nu mai are niciun motiv să mai trăiască, au fost primele cuvinte ale lui sir Walter. Amândoi am pierdut un prieten bun şi apropiat.

Răspunsul lui Harry l-a surprins pe sir Walter.

— Ce veţi face cu vagonul, acum când Moş Jack nu mai trăieşte?

— Nimeni nu va avea voie să se apropie de el, atât timp cât sunt eu preşedinte, a spus sir Walter. Ascunde prea multe amintiri personale ale mele.

— Şi ale mele, a zis Harry. Când eram mic, am petrecut mai mult timp aici decât acasă.

— Sau în clasă, dacă a venit vorba, a spus sir Walter cu un surâs obosit. Obişnuiam să te urmăresc de la fereastra biroului meu. Mă gândeam ce copil interesant eşti dacă Moş Jack dorea să-şi petreacă atâta timp cu tine.

Harry a zâmbit amintindu-şi cum îi dăduse Moş Jack un motiv să meargă la şcoală şi să înveţe să scrie şi să citească.

— Şi acum ce vei face, Harry? Te vei întoarce la Oxford şi-ţi vei continua studiile?

— Nu, domnule. Mă tem că va începe războiul până…

— Până la sfârşitul lunii, aş zice eu, a spus sir Walter.

— Atunci voi pleca imediat de la Oxford şi mă voi înrola în marină. I-am spus deja îndrumătorului meu de la colegiu, domnul Bainbridge, că asta doresc să fac. El m-a asigurat că mă pot întoarce să-mi continui studiile după ce se va termina războiul.

— Tipic pentru Oxford, a comentat sir Walter, întotdeauna au o privire de ansamblu. Deci vei merge la Dartmouth şi vei urma şcoala de ofiţeri?

— Nu, domnule, am stat pe lângă vapoare toată viaţa. Oricum, Moş Jack a început ca simplu soldat şi a avansat, aşa că eu de ce nu pot proceda la fel?

— De ce, într-adevăr? a spus sir Walter. De fapt, acesta a fost unul dintre motivele pentru care el s-a considerat superior nouă, celorlalţi, care ne aflam sub comanda lui.

— Nu ştiam că aţi fost împreună în armată.

— Oh, da. Am luptat sub comanda căpitanului Jack Tarrant în Africa de Sud, a spus sir Walter. Eu eram unul dintre cei douăzeci şi patru de oameni pe care i-a salvat în ziua în care a primit Victoria Cross.

— Asta explică multe lucruri pe care nu le-am înţeles până acum, a zis Harry. Atunci l-a surprins pe sir Walter pentru a doua oară. Îi cunosc cumva şi pe ceilalţi, domnule?

— Pe Frob, a spus sir Walter. Dar atunci se numea locotenentul Frobisher. Pe caporalul Holcombe, tatăl domnului Holcombe. Şi pe tânărul soldat Deakins.

— Tatăl lui Deakins? a întrebat Harry.

— Da. Noi îi spuneam Mutulică. Un soldat foarte bun. Nu spunea prea multe, dar s-a dovedit a fi foarte curajos. A pierdut o mână în acea zi groaznică.

Cei doi au tăcut, fiecare pierdut în amintirile despre Moş Jack, înainte ca sir Walter să întrebe:

— Deci, dacă nu mergi la Dartmouth, băiete, pot să te întreb cum vrei să câştigi războiul de unul singur?

— Voi servi pe oricare navă mă va lua, domnule, atât timp cât sunt dornici să lupte cu inamicii Maiestăţii Sale.

— Atunci s-ar putea să-ţi dau o mână de ajutor.

— Sunteţi amabil, domnule, dar vreau să mă înrolez pe o navă de război, nu pe o linie de pasageri sau pe un cargou.

Sir Walter a zâmbit din nou.

— Şi aşa vei face, dragă băiete. Nu uita, sunt informat despre fiecare navă care intră şi iese din

docuri şi îi cunosc pe majoritatea căpitanilor. Dacă mă gândesc mai bine, îi cunosc şi pe taţii lor de când erau căpitani. Hai să mergem în biroul meu să vedem care nave intră şi ies din port în următoarele zile şi, mai important, să aflăm care ar putea să te ia şi pe tine.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, dar aş putea s-o vizitez mai întâi pe mama? S-ar putea să n-o mai văd un timp.

— Foarte frumos din partea ta, băiete, a spus sir Walter. Şi, după ce ţi-ai văzut mama, vino în biroul meu azi după-masă. Ar trebui să am suficient timp până atunci să verific lista navelor.

— Mulţumesc, domnule. Mă voi întoarce cât de repede voi putea, după ce-i voi spune mamei ce intenţionez să fac.

— Când te întorci, spune-i portarului că ai o întâlnire cu preşedintele, aşa nu vei avea probleme.

— Mulţumesc, domnule, a zis Harry, ascunzându-şi un zâmbet.

— Şi transmite-i complimente mamei tale. O femeie remarcabilă.

Harry şi-a amintit de ce sir Walter era cel mai bun prieten al lui Jack.

***

Harry a intrat în Grand Hotel, o magnifică clădire victoriană din centrul oraşului şi l-a întrebat pe portar unde era sala de mese. A mers pe coridor şi a fost surprins să găsească mai multe persoane la biroul de recepţie, aşteptând să li se repartizeze mesele. S-a aşezat în spatele cozii, amintindu-şi că mama lui nu era de acord să-l vadă la Tilly's sau la Royal în tipul serviciului.

În timp ce aştepta, Harry s-a uitat prin sala care era plină cu oameni care discutau şi care nu se aşteptau la o penurie de alimente sau să se înroleze în forţele armate dacă ţara va intra în război. Mâncarea era purtată încolo şi încoace pe tăvi din argint, în timp ce un bărbat în uniformă de bucătar căra un cărucior de

la o masă la alta tăind felii de carne de vită, în timp ce altul îl urma cu sosurile.

Harry n-a văzut nici urmă de mama lui. Începea chiar să se întrebe dacă nu cumva Giles îi spusese doar ce voia să audă când ea a apărut brusc prin uşile batante, cărând trei platouri. Le-a dus clienţilor atât de îndemânatic încât aceştia abia au observat-o, apoi s-a întors în bucătărie. A revenit după o clipă, transportând un platou cu trei farfurii cu legume. Până când Harry a ajuns în faţa cozii, şi-a dat seama cine îi dăduse energia fără limite, entuziasmul pentru orice şi un spirit care nu accepta înfrângerea. Cum va putea răsplăti această femeie remarcabilă pentru toate sacrificiile pe care le făcuse…

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, domnule, a zis maître d', întrerupându-i gândurile, dar nu avem nicio masă liberă pe moment. Dacă doriţi să reveniţi în douăzeci de minute?

Harry nu i-a spus că, de fapt, nu dorea o masă, şi nu numai pentru că mama lui era una dintre ospătăriţe, ci şi pentru că îi era teamă că nu-şi putea permite altceva din meniu decât, poate, sosul.

— Voi reveni mai târziu, a spus el, încercând să pară dezamăgit.

Cam peste vreo zece ani, s-a gândit el, în care timp bănuia că mama lui va ajunge maître d'. A plecat din hotel zâmbind şi a luat autobuzul spre docuri.

***

A fost condus direct în biroul lui sir Walter de secretara acestuia şi l-a găsit pe preşedinte aplecat peste birou, uitându-se la orarele navelor şi la hărţile oceanelor care-i acopereau toată suprafaţa.

— Ia loc, dragă băiete, a spus sir Walter, înainte de a-şi aranja monoclul la ochiul drept şi a se uita sever la Harry. M-am gândit puţin la conversaţia noastră din această dimineaţă, a spus el, părând foarte serios, şi, înainte de a continua, vreau să mă asigur că iei decizia corectă.

— Sunt absolut sigur, a spus Harry, fără să ezite.

— S-ar putea, dar şi eu sunt sigur că Jack te-ar fi sfătuit să te întorci la Oxford şi să aştepţi până ce eşti chemat să te înrolezi.

— Poate ar fi făcut-o, domnule, dar el nu şi-ar fi urmat sfatul propriu.

— Cât de bine îl cunoşti, a zis sir Walter. Într-adevăr, este exact ce mă aşteptam să răspunzi. Lasă-mă să-ţi spun ce am descoperit, a continuat, întorcându-şi atenţia la hârtiile care-i acopereau biroul. Veştile bune sunt că nava de luptă HMS *Resolution* trebuie să andocheze în Bristol cam peste o lună, iar aici se va realimenta înainte de a aştepta alte ordine.

— O lună? a spus Harry, neîncercând să-şi ascundă frustrarea.

— Răbdare, băiete, a zis sir Walter. Motivul pentru care am ales *Resolution* este că are un căpitan care-mi este prieten şi am încredere că te pot angaja ca mus, atâta vreme cât restul planului merge bine.

— Dar căpitanul de pe *Resolution* va dori să angajeze pe cineva lipsit de experienţă pe mare?

— Probabil că nu, dar, dacă restul se potriveşte, până ce vei ajunge la bordul navei vei fi un lup de mare.

Amintindu-şi una dintre maximele favorite ale lui Moş Jack, *am impresia că nu aflu prea multe dacă vorbesc,* Harry s-a hotărât să nu-l mai întrerupă şi să se mulţumească să asculte.

— Acum, a continuat sir Walter, am găsit trei nave care vor pleca din Bristol în următoarele douăzeci şi patru de ore şi care se vor întoarce peste trei sau patru săptămâni, ceea ce-ţi va oferi timp suficient să te înrolezi ca mus pe *Resolution.*

Harry ar fi dorit să-l întrerupă, dar n-a făcut-o.

— Să începem cu prima mea alegere. *Devonian* trebuie să plece în Cuba, cu rochii din bumbac, cartofi şi biciclete Raleigh Lenton şi să se întoarcă în Bristol peste patru săptămâni cu o încărcătură de tutun, zahăr şi banane.

Al doilea vas de pe lista mea este SS *Kansas Star,* un vas de călători care pleacă spre New York mâine,

la primul flux. A fost rechiziţionat de guvernul Statelor Unite pentru a transporta cetăţenii americani acasă înainte de începerea războiului cu Germania.

Al treilea este un petrolier gol, SS *Princess Beatrice,* care pleacă spre Amsterdam ca să realimenteze şi care se va întoarce încărcat în Bristol la sfârşitul lunii. Toţi trei căpitanii acestor nave sunt conştienţi că trebuie să ajungă în port cât mai curând posibil pentru că, dacă se declară războiul, cele două vase de pasageri vor fi considerate vânat de către nemţi şi doar Kansas Star se va putea apăra de submarinele germane care dau târcoale prin Atlantic aşteptând să scufunde ceva care arborează roşu sau albastru.

— De ce fel de echipaj au nevoie aceste nave? a întrebat Harry. Nu sunt prea calificat.

Sir Walter a căutat iar pe birou şi a scos o altă hârtie.

— *Princess Beatrice* are nevoie de un marinar, *Kansas Star* caută pe cineva pentru bucătărie, ceea ce înseamnă de obicei cineva care spală vasele sau serveşte masa, în timp ce *Devonian* are nevoie de un ofiţer de rangul patru.

— Deci pe acesta îl putem tăia de pe listă.

— În mod ciudat, a zis sir Walter, cred că pentru acest post eşti cel mai bine calificat. *Devonian* are un echipaj de treizeci şi şapte de oameni şi rareori merge pe mare un ofiţer antrenat, aşa că nimeni nu se va aştepta să fii ceva mai mult decât un novice.

— Dar de ce m-ar lua căpitanul?

— Pentru că i-am spus că eşti nepotul meu.

51

Harry se îndrepta pe docuri către *Devonian.* Mica valiză pe care o căra îl făcea să se simtă ca un şcolar în prima zi a trimestrului. Cum va fi directorul? Va dormi în pat lângă Giles sau lângă Deakins? Se va întâlni cu Moş Jack? Va fi un Fisher la bord?

Deşi sir Walter se oferise să-l însoţească şi să-l prezinte căpitanului, Harry simţise că aceasta nu ar fi fost cea mai bună metodă ca să fie simpatizat de colegii lui.

S-a oprit o clipă şi s-a uitat atent la vechea navă pe care-şi va petrece următoarea lună. Sir Walter îi spusese că *Devonian* fusese construită în 1913, când oceanele erau încă dominate de navele cu pânză şi un cargou motorizat era ultima modă. Dar acum, după douăzeci şi şase de ani, nu va mai dura mult până ce vasul va fi scos din uz şi dus în acea zonă a docurilor în care vechile vapoare erau desfăcute şi vândute ca deşeuri.

Sir Walter îi mai dăduse de înţeles că şi căpitanul Havens mai avea doar un an de serviciu până la pensie, proprietarii hotărându-se să-l retragă odată cu nava lui.

Actele navei *Devonian* prezentau un echipaj de treizeci şi şapte, dar, ca pe multe alte nave, numărul nu era chiar exact: bucătarul şi cel care spăla vasele, culeşi din Hong Kong nu apăreau pe statele de plată, nici marinarii ocazionali şi încă alte una sau două persoane care fugeau de justiţie şi nu aveau niciun chef să revină în ţara lor.

Harry şi-a croit drum încet pe pasarelă. A ajuns lângă vas, nu s-a mişcat până ce nu a primit permisiunea de a se urca la bord. După toţi anii în care se învârtise în jurul docurilor, cunoştea prea bine protocolul naval. S-a uitat pe punte şi a presupus că cel care dădea ordine trebuia să fie căpitanul Havens. Sir Walter îi spusese că primul ofiţer al unui cargou era de fapt doar un ofiţer, dar la bord era numit căpitan. Căpitanul Havens avea puţin sub un metru

optzeci şi părea mai aproape de şaizeci de ani decât de cincizeci. Era solid, cu o faţă bronzată şi ridată şi avea o barbă neagră frumos tăiată care, cum era cam chel, îl făcea să semene cu regele George V.

Când l-a zărit pe Harry aşteptând pe pasarelă, căpitanul i-a dat un ordin scurt ofiţerului care stătea lângă el pe punte, înainte de a coborî şi el.

— Sunt căpitanul Havens, a spus el, scurt. Tu trebuie să fii Harry Clifton. I-a strâns mâna lui Harry. Bine ai venit la bordul lui *Devonian.* Ai recomandări foarte bune.

— Trebuie să vă spun, domnule, a început Harry, că aceasta este prima mea…

— Ştiu asta, a spus Havens, coborând vocea, dar eu aş ţine-o pentru mine dacă n-aş dori ca timpul petrecut pe vas să fie un iad. Şi, orice ai face, nu vorbi de Oxford, pentru că majoritatea ăstora, a zis, arătând spre marinarii care se aflau pe punte, vor crede că este numele unui alt vas. Urmează-mă. Îţi voi arăta cabina ofiţerului de rangul patru.

Harry l-a urmat pe căpitan, conştient că o duzină de ochi îi urmăreau fiecare mişcare.

— Sunt doi ofiţeri pe nava mea, a spus căpitanul când Harry l-a ajuns din urmă. Jim Patterson, mecanicul-şef, care-şi petrece majoritatea timpului în camera motoarelor, aşa că-l vei vedea doar la masă şi uneori nici atunci. A servit cu mine în ultimii paisprezece ani şi mă îndoiesc că bătrâna doamnă ar ajunge măcar la jumătatea Canalului, ca să nu mai vorbim de Atlantic, dacă n-ar fi fost el acolo jos. Al treilea ofiţer, Tom Bradshaw, este pe punte. E cu mine doar de trei ani, aşa că încă nu şi-a câştigat biletul. Este cam retras, dar cine l-a instruit ştia ce făcea, pentru că este un ofiţer al naibii de bun.

Havens a început să dispară pe o scară îngustă care ducea la puntea inferioară.

— Asta e cabina mea, a zis el, mergând în continuare pe coridor, şi asta e a lui Patterson. S-a oprit în faţa a ceea ce părea a fi un dulap pentru mături. Asta e cabina ta. A deschis uşa, dar aceasta s-a mişcat doar câţiva centimetri înainte de a se lovi de

un pat îngust. Nu intru şi eu pentru că nu avem loc amândoi. Vei găsi nişte haine pe pat. După ce te schimbi vino la mine pe punte. Vom ridica pânzele într-o oră. Plecarea din port va fi probabil cea mai interesantă parte a drumului nostru până ajungem în Cuba.

Harry s-a strecurat prin uşa pe jumătate deschisă şi a închis-o ca să aibă loc să-şi schimbe hainele. A verificat hainele care-i fuseseră lăsate, frumos împăturite, pe pat: două pulovere groase, albastre, două cămăşi albe, două perechi de pantaloni albaştri, trei perechi de şosete din lână albastră şi o pereche de pantofi din pânză cu tălpi groase din cauciuc. Chiar că era ca şi cum s-ar fi întors la şcoală. Toate hainele aveau ceva în comun: arătau de parcă ar fi fost purtate de mai mulţi oameni înaintea lui Harry. S-a schimbat repede în uniforma de marinar, apoi şi-a desfăcut valiza.

Cum era un singur sertar, Harry a pus valijoara cu hainele lui civile sub pat – singurul loc în care încăpea perfect. A deschis uşa, s-a strecurat afară pe coridor şi a plecat în căutarea scării. După ce a localizat-o, a ieşit iar pe punte. Mai multe perechi de ochi bănuitori îl urmăreau.

— Domnule Clifton, a spus căpitanul când Harry a ieşit pe punte pentru prima oară, acesta este Tom Bradshaw, al treilea ofiţer, care va scoate vasul din port după ce vom primi autorizaţia de la autoritatea portuară. Apropo, domnule Bradshaw, a spus Havens, una dintre îndatoririle tale în această călătorie va fi să-l înveţi pe acest căţeluş tot ce ştim, astfel încât, când ne vom întoarce în Bristol peste o lună, echipajul HMS *Resolution* să-l creadă un lup de mare.

Dacă domnul Bradshaw a comentat, cuvintele lui i-au fost oricum înecate de două sunete de sirenă, pe care Harry le mai auzise de multe ori în timp, care indicau că cele două remorchere erau la locul lor şi aşteptau s-o escorteze pe *Devonian* afară din port. Căpitanul şi-a mai îndesat nişte tutun în pipa sa uzată din spumă de mare, în timp ce domnul Bradshaw

semnala cu sirena vasului că *Devonian* era gata să plece.

— Pregăteşte-te să ridici ancora, domule Bradshaw, a spus căpitanul Havens, aprinzând un chibrit.

Domnul Bradshaw a ridicat un tub din alamă pe care Harry nu-l observase până atunci.

— Motoarele încet înainte, domnule Patterson. Remorcherele sunt în poziţie şi gata să ne escorteze afară din port, a mai spus el, dezvăluind un uşor accent american.

— Motoarele încet înainte, domnule Bradshaw, s-a auzit o voce din camera motoarelor.

Harry s-a uitat peste bord şi a urmărit echipajul îndeplinindu-şi sarcinile repartizate. Patru bărbaţi, doi la pupă şi doi la proră, desfăceau nişte parâme groase de pe cabestanele de pe doc. Alţi doi retrăgeau pasarela.

— Uită-te la pilot, a spus căpitanul, printre două pufăituri din pipă. Este responsabilitatea lui să ne conducă în afara portului, în siguranţa Canalului. După ce va termina, domnul Bradshaw va prelua comanda. Dacă te dovedeşti a fi bun de ceva, domnule Clifton, ţi se va permite să-i iei locul peste vreun an, dar nu înainte ca eu să ies la pensie şi domnul Bradshaw să preia comanda.

Cum Bradshaw nici măcar n-a zâmbit, Harry a rămas tăcut şi a continuat să urmărească tot ce se petrecea în jurul lui.

— Nimeni n-are voie să-mi ia fata noaptea, a continuat căpitanul Havens, dacă eu nu sunt sigur că nu-şi va permite libertăţi cu ea.

Din nou, Bradshaw n-a zâmbit, dar poate mai auzise comentariul şi mai înainte.

Lui Harry i s-a părut fascinant cât de lin se desfăşura toată operaţia. *Devonian* s-a îndepărtat de chei şi, cu ajutorul celor două remorchere, şi-a croit drum încet afară din docuri, în lungul râului Avon şi pe sub podul suspendat.

— Ştii cine a construit acest pod, domnule Clifton? a întrebat căpitanul, scoţându-şi pipa din

gură.

— Isambard Kingdom Brunei, domnule, a zis Harry.

— Şi de ce n-a apucat să-l vadă deschis?

— Pentru că primăria a rămas fără bani şi el a murit înainte de terminarea podului.

Căpitanul s-a îmbufnat.

— Acum poate o să-mi spui că a fost numit după tine, a zis el, punându-şi pipa în gură. Nu a mai spus nimic până ce remorcherele n-au ajuns la Barry Island, unde au mai sunat de două ori din sirenă, au eliberat cablurile şi s-au îndreptat spre port.

Devonian poate era o bătrână doamnă, dar Harry s-a lămurit repede că Havens şi echipajul lui ştiau foarte bine s-o manevreze.

— Preia comanda, domnule Bradshaw, a zis căpitanul când încă o pereche de ochi a apărut pe punte, posesorul lor cărând două căni cu ceai fierbinte.

— Vor fi trei ofiţeri pe punte în timpul traversării, Lu, aşa că asigură-te că şi domnul Clifton primeşte o cană cu ceai.

Chinezul a încuviinţat şi a dispărut sub punte.

După ce luminile portului au dispărut la orizont, valurile au devenit din ce în ce mai mari, făcând ca nava să se încline când într-o parte, când în cealaltă. Havens şi Bradshaw stăteau în picioare, la un metru unul de celălalt, părând să fie lipiţi de punte, în timp ce Harry s-a trezit că trebuie să se agaţe de câte ceva ca să fie sigur că nu cade. Când chinezul a apărut cu o a treia cană cu ceai, Harry s-a gândit că era mai bine să nu-i spună căpitanului că era rece şi că mama lui punea, de obicei, şi o bucată de zahăr.

Tocmai când Harry începuse să se simtă mai încrezător, aproape încântat de experienţă, căpitanul i-a spus:

— Nu mai ai ceva astă-seară, domnule Clifton. De ce nu coborî să tragi un pui de somn. Să fii înapoi pe punte la şapte şi douăzeci ca să preiei schimbul de la micul dejun.

Harry era gata să protesteze, când domnul Bradshaw a zâmbit pentru prima oară.

— Noapte bună, domnule, a zis Harry înainte de a coborî scările înguste, simţind că, la fiecare treaptă, era urmărit din ce în ce de mai mulţi ochi.

O voce a spus, suficient de tare ca să audă şi el:

— Trebuie să fie un pasager.

— Nu, e ofiţer, a spus o a doua voce.

— Şi care-i diferenţa?

Mai mulţi oameni au râs. Întors în cabină, s-a dezbrăcat şi s-a urcat pe priciul din lemn. A încercat să găsească o poziţie confortabilă fără să cadă din pat sau să se rostogolească în timp ce nava avea şi tangaj şi ruliu. Nici măcar nu avea o chiuvetă sau un hublou în care să vomite.

Stând treaz, gândurile lui s-au îndreptat spre Emma. S-a întrebat dacă mai era în Scoţia sau se întorsese la Manor House, sau poate se dusese deja la Oxford. Oare Giles se întreba unde este sau îi spusese sir Walter că plecase pe mare şi că se va alătura echipajului *HMS Resolution* când se va întoarce în Bristol? Oare mama lui se întreba unde era? Poate ar fi trebuit să calce regula de aur şi s-o întrerupă din muncă. În cele din urmă, s-a gândit la Moş Jack şi s-a simţit brusc vinovat când şi-a dat seama că nu se va întoarce la timp pentru funeraliile acestuia.

Ceea ce Harry nu ştia era că funeraliile lui vor avea loc înaintea celor ale lui Moş Jack.

52

Harry a fost trezit de sunetul a patru clopote. A sărit în sus, lovindu-şi capul de tavan, s-a îmbrăcat, s-a strecurat pe coridor, a fugit pe scări, în lungul punţii şi a urcat scările la timonă.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnule, cred că am dormit prea mult.

— Nu trebuie să-mi spui domnule când suntem singuri, a spus Bradshaw, mă cheamă Tom. Şi, fiindcă veni vorba, ai ajuns cu o oră mai devreme. Probabil că domnul căpitan a uitat să-ţi spună că se sună de şapte ori pentru cartul de dimineaţă şi de patru ori pentru cartul de ora şase. Dar, cum tot ai venit, de ce să nu-mi iei locul cât mă duc la toaletă. Harry a fost şocat când şi-a dat seama că Bradshaw nu glumea. Asigură-te doar că busola arată tot timpul sud-sud-vest şi nu vei greşi prea mult, a mai zis el, cu accentul american ceva mai puternic.

Harry a luat timona cu ambele mâini şi s-a uitat la mica săgeată neagră în timp ce încerca să facă vasul să treacă valurile în linie dreaptă. Când s-a uitat în spate a văzut că linia perfect dreaptă pe care o menţinuse Bradshaw cu atâta uşurinţă fusese înlocuită cu genul de curbe asociate de obicei cu Mae West. Deşi Bradshaw a dispărut doar câteva minute, Harry rareori fusese aşa de încântat să vadă întoarcerea cuiva.

Bradshaw a preluat timona şi linia dreaptă a reapărut, deşi ţinea doar o singură mână pe ea.

— Ţine minte, ai în grijă o doamnă, a spus Bradshaw. Nu te agăţa de ea, mângâi-o delicat. Dacă reuşeşti, va merge drept înainte. Acum încearcă din nou, cât pun eu punctele pe hartă.

Când a sunat clopotul după douăzeci şi cinci de minute şi căpitanul a apărut pe punte ca să-l schimbe pe Bradshaw, linia trasată de nava condusă de Harry pe ocean poate nu era chiar complet dreaptă, dar cel puţin nu mai părea că nava era cârmită de un marinar beat.

***

La micul dejun, Harry a fost prezentat unui bărbat care putea să fie doar mecanicul-şef.

Paloarea lui Jim Patterson îl făcea să arate ca un om care stătuse majoritatea vieţii sub punte şi burta arăta că-şi petrecuse restul timpului mâncând. Spre deosebire de Bradshaw, nu se oprea niciodată din vorbă şi Harry s-a lămurit repede că el şi căpitanul erau prieteni vechi.

A apărut şi chinezul cu trei platouri care ar fi putut fi mai curate. Harry a evitat şunca unsuroasă şi roşiile prăjite, alegând doar o bucată de pâine prăjită arsă şi un măr.

— De ce nu-ţi petreci restul dimineţii învăţând cum arată vasul, domnule Clifton, a sugerat căpitanul, după ce au fost curăţate platourile. L-ai putea însoţi chiar pe domnul Patterson în camera motoarelor să vezi câte minute rezişti acolo. Patterson a pufnit în râs, a luat ultimele două bucăţi de pâine prăjită şi a spus:

— Dacă ai impresia că astea sunt arse, aşteaptă până ce-ţi vei petrece câteva minute cu mine.

***

Ca o pisică lăsată singură într-o casă nouă, Harry a început să se plimbe pe punte, încercând să se familiarizeze cu vasul.

Ştia că nava are 123 metri lungime şi o lăţime de 25 de metri, iar viteza maximă era de cincisprezece noduri, dar nu ştia că sunt atâtea colţuri şi nişe care, probabil, serveau la ceva şi, în timp, va afla şi el la ce. Harry a mai observat că nu exista nicio parte a punţii de pe care căpitanul să nu te vadă de la timonă, aşa că un marinar leneş nu avea scăpare.

Harry a coborât pe scară pe puntea din mijloc. În partea de la pupă se aflau camerele ofiţerilor, în mijloc era bucătăria şi în faţă era o zonă plină cu hamacuri strânse. Era de neînţeles cum de putea

cineva să doarmă pe aşa ceva. Apoi a observat o jumătate de duzină de marinari care ieşiseră din cartul de noapte, legănându-se uşor în ritmul vasului şi dormind tun.

O scară îngustă din oţel ducea spre puntea inferioară, unde se aflau lăzile din lemn cu 144 de biciclete Raleigh, o mie de rochii din bumbac şi două tone de cartofi, toate prinse bine şi care nu puteau fi deschise înainte de sosirea navei în Cuba.

În cele din urmă, a coborât pe o scară îngustă care ducea în camera motoarelor şi pe domeniul domnului Patterson. A ridicat trapa grea din metal şi, ca Shadrach, Meshach şi Abednego, a intrat plin de curaj în furnalul fioros. A stat şi a urmărit cum jumătate de duzină de bărbaţi solizi şi musculoşi, cu tricourile murdărite de un praf negru, cu transpiraţia curgându-le pe spinare, împingeau cărbuni în două guri căscate care aveau nevoie de mai mult de patru mese pe zi.

După cum prevăzuse căpitanul Havens, după doar câteva minute Harry s-a împleticit înapoi pe coridor, transpirând şi chinuindu-se să respire. A durat o vreme până ce şi-a revenit suficient ca să se întoarcă pe punte, unde a căzut în genunchi, respirând greu în aerul curat. Se întreba cum rezistau oamenii în acele condiţii şi mai executau şi câte trei ture de două ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

Imediat ce şi-a mai revenit, s-a întors la timonă, plin de întrebări, de la care stea din Ursa Mare este Steaua Polară, până la câte mile marine putea străbate nava pe zi şi câte tone de cărbuni erau necesare pentru… Căpitanul i-a răspuns fericit la toate, fără să pară deloc exasperat de dorinţa nestăpânită de cunoaştere a celui de-al patrulea ofiţer. De fapt, căpitanul Havens i-a spus domnului Bradshaw în timpul pauzei lui Harry că ceea ce-l impresionase mai mult la băiat era că nu pusese aceeaşi întrebare de două ori.

***

În următoarele câteva zile, Harry a învăţat cum să verifice pe compas linia punctată de pe hartă, cum să observe direcţia vântului urmărind pescăruşii şi cum să conducă nava, păstrând un curs constant. La sfârşitul primei săptămâni, i s-a permis să ia timona ori de câte ori un ofiţer era în pauza de masă. Noaptea, căpitanul l-a învăţat numele stelelor care, i-a spus el, erau la fel de sigure ca busola, dar a recunoscut că ştia doar constelaţiile din emisfera nordică, pentru că *Devonian* nu traversase niciodată Ecuatorul în toţi cei douăzeci şi şase de ani ai ei pe mare.

După zece zile, căpitanul aproape spera să vină o furtună, nu numai ca să oprească întrebările fără sfârşit, ci şi să vadă dacă exista ceva care să-l sperie pe tânăr. Jim Patterson îl avertizase deja că domnul Clifton supravieţuise o oră în camera motoarelor în acea dimineaţă şi voia să execute un cart complet înainte de a ajunge în Cuba.

— Cel puţin aici scapi de întrebările lui fără sfârşit, a remarcat căpitanul.

— Săptămâna asta, a răspuns mecanicul-şef.

Căpitanul Havens s-a întrebat dacă va veni o vreme în care el va fi cel care va învăţa de la al patrulea ofiţer. S-a întâmplat în a douăsprezecea zi a călătoriei, chiar după ce Harry terminase prima tură de două ore în camera motoarelor.

— Ştiaţi că domnul Patterson colecţionează timbre? a întrebat Harry.

— Da, ştiam, a spus căpitanul, încrezător.

— Şi că această colecţie numără deja peste patru mii de timbre, inclusiv un Penny negru neperforat şi un Cap al Bunei Speranţe triunghiular din Africa de Sud?

— Da, ştiam, a repetat căpitanul.

— Şi că această colecţie valorează acum mai mult decât casa lui din Mablethorpe?

— E doar o cocioabă, ce naiba, a zis căpitanul, ţinându-se tare şi, înainte ca Harry să pună următoarea întrebare, a adăugat: Aş fi mai interesat dacă ai afla la fel de multe despre Tom Bradshaw ca

despre mecanicul meu şef. Pentru că sincer, Harry, ştiu mai multe despre tine, care n-ai stat decât douăsprezece zile cu noi, decât despre al treilea ofiţer după trei ani şi, până acum, n-am crezut că americanii sunt atât de ascunşi.

Cu cât Harry se gândea mai intens la observaţia căpitanului, cu atât îşi dădea seama cât de puţine ştia despre Tom, în ciuda numeroaselor ore petrecute împreună pe punte. Nu avea idee dacă omul are fraţi sau surori, cu ce se ocupa tatăl lui, unde locuiau părinţii lui sau dacă avea vreo iubită. Şi doar accentul îi dădea de înţeles că ar fi american pentru că Harry nu ştia din ce oraş, sau chiar stat, apăruse el. Clopotul a sunat de şapte ori.

— Vrei să preiei timona, domnule Clifton, cât timp iau eu masa cu domnul Patterson şi domnul Bradshaw? Nu ezita să mă anunţi dacă observi ceva, a mai spus el, în timp ce pleca, mai ales dacă este mai mare ca noi.

— Da, domnule, a răspuns Harry, încântat să fie lăsat la comandă, chiar dacă numai pentru patruzeci de minute, cu toate că aceste patruzeci de minute erau sporite în fiecare zi.

***

Când Harry l-a întrebat câte zile mai aveau până în Cuba, căpitanul Havens şi-a dat seama că tânărul precoce era deja plictisit. Începea să simtă o oarecare simpatie pentru căpitanul HMS Resolution care nu avea idee ce-l aştepta.

Harry preluase de curând timona după cină, astfel încât ofiţerii să se poată bucura de câteva ture de gin rummy înainte de a se întoarce pe punte. Şi, ori de câte ori chinezul îi aducea acum ceaiul lui Harry era întotdeauna fierbinte şi avea o bucată de zahăr în el.

Domnul Patterson a fost auzit într-o zi comentând că dacă domnul Clifton s-ar hotărî să preia comanda vasului înainte de a se întoarce la Bristol, nu era sigur de partea cui ar fi fost.

— Te gândeşti la vreo revoltă, Jim? a întrebat Havens turnându-i mecanicului-şef un pahar cu rom.

— Nu, dar trebuie să te avertizez, căpitane, că tânărul turc a reorganizat deja turele în camera motoarelor. Aşa că ştiu de care parte ar fi băieţii mei.

— Atunci, a comentat Havens, turnându-şi încă un pahar cu rom, cel puţin putem să-i ordonăm transmisionistului să trimită un mesaj către Resolution să-i avertizeze cu ce se vor înfrunta.

— Dar nu avem niciun transmisionist, a spus Patterson.

— Atunci ar trebui să-i punem băiatului cătuşe, a zis căpitanul.

— Bună idee, căpitane. E păcat doar că nu avem nici cătuşe.

— Cu atât mai rău. Aminteşte-mi să iau câteva când ne întoarcem în Bristol.

— Dar cred că ai uitat că Clifton ne părăseşte pentru *Resolution* când ne întoarcem, a spus Patterson.

Căpitanul a înghiţit o gură de rom înainte de a repeta:

— Cu atât mai rău.

53

Harry s-a dus pe punte cu câteva minute înainte de începerea cartului pentru a-l înlocui pe domnul Bradshaw, ca acesta să i se poată alătura căpitanului la masă.

Timpul în care Tom îl lăsa la timonă devenea din ce în ce mai lung cu fiecare cart, dar Harry nu se plângea pentru că îi plăcea ideea că vreme de o oră pe zi, nava se afla sub comanda lui.

A verificat acul compasului şi a schimbat cursul stabilit de căpitan. Îi fusese permis chiar să stabilească poziţia pe hartă şi să scrie în jurnalul de bord înainte de a ieşi din tură.

În timp ce Harry stătea singur la timonă, pe lună plină şi o mare calmă, cu o mie de mile de ocean întinzându-se în faţa lui, gândul i s-a întors în Anglia. S-a întrebat ce făcea Emma atunci.

Emma stătea în camera ei de la colegiul Somerville, din Oxford, şi-l asculta la radio pe domnul Neville Chamberlaine adresându-se naţiunii.

„Aici este Radio BBC din Londra. Veţi auzi în continuam declaraţia prim-ministrului.

Vă vorbesc din Camera Comunelor, Downing Street, numărul 10. În această dimineaţă, ambasadorul britanic a înmânat guvernului german un ultimatum, declarând că dacă nu auzim până la ora zece declaraţia că se voi pregăti să îşi retragă trupele din Polonia, ne vom afla în stare de război. Trebuie să vă spun acum că nu s-a făcut nicio astfel de declaraţie, prin urmare ţara noastră este în război cu Germania."

Dar cum radioul de pe *Devonian* n-a mai reuşit să prindă BBC-ul, toţi cei aflaţi la bord au continuat să-şi vadă de lucru ca şi cum ar fi fost o zi normală.

Harry se mai gândea încă la Emma când prima lovitură a trecut de proră. Nu prea ştia ce să facă. Nu dorea să-şi deranjeze căpitanul în timpul cinei, de frică să nu fie certat că-l face să-şi piardă timpul. Harry era foarte atent când a zărit-o pe a doua şi de

data aceasta şi-a dat seama ce era. Harry a urmărit cum obiectul lunguieţ, subţire şi strălucitor a alunecat sub suprafaţa apei către prora vasului. Instinctiv a cârmit la tribord, dar nava s-a răsucit către babord. N-a fost sigur ce greşise, dar greşeala i-a permis să se pregătească să dea alarma pentru că obiectul s-a îndreptat către proră, ratând vasul doar cu câţiva metri.

De data aceasta n-a mai ezitat şi a lovit cu palma sirena, care a sunat imediat. După câteva clipe, domnul Bradshaw a apărut pe punte şi a început să alerge către timonă, urmat îndeaproape de căpitan, care-şi trăgea haina.

Unul câte unul, au apărut şi ceilalţi membri ai echipajului din măruntaiele vasului, îndreptându-se către posturile lor, bănuind că ar fi un exerciţiu neprogramat de alarmă la incendiu.

— Care e problema, domnule Clifton? a întrebat căpitanul Havens calm, în timp ce se urca la timonă.

— Cred că am văzut o torpilă, domnule, dar cum n-am mai văzut una până acum, nu sunt sigur.

— Nu putea să fi fost un delfin care aleargă după mâncare?

— Nu, domnule, nu era un delfin.

— Nici eu n-am mai văzut o torpilă, a recunoscut Havens, în timp ce prelua comanda. Din ce direcţie venea?

— Nord-nord-est.

— Domnule Bradshaw, a spus căpitanul, tot echipajul la posturile de alarmă şi pregătiţi-vă să coborâţi bărcile de salvare la comanda mea.

— Da, domnule, a spus Bradshaw după care a coborât pe punte şi a început să organizeze echipajul.

— Domnule Clifton, zgâieşte ochii şi anunţă-mă când mai vezi ceva.

Harry a înşfăcat binoclul şi a început să baleieze încet oceanul. În acelaşi timp, căpitanul dădea ordine cu voce tare prin megafon:

— Toate motoarele înapoi, domnule Patterson şi aşteaptă alte ordine.

— Da, domnule, a răcnit speriat mecanicul-şef, care nu mai auzise acest ordin din 1918.

— Încă una, a spus Harry. Nord-nord-est, direct spre noi.

— O văd, a zis căpitanul.

A întors timona la stânga şi torpila i-a ratat cu câţiva centimetri. Ştia că era improbabil să mai reuşească încă o dată această manevră.

— Aveai dreptate, domnule Clifton, nu era un delfin, a spus Havens, calm. A adăugat pe sub mustaţă: Cred că suntem în război. Inamicul are torpile şi noi avem doar patruzeci şi patru de biciclete Raleigh, câţiva saci cu cartofi şi nişte rochii din bumbac.

Harry îşi ţinea în continuare ochii larg deschişi.

— Numărul patru se îndreaptă direct către noi, domnule, a spus. Din nou nord-nord-est.

Havens a încercat să o mişte pe bătrâna doamnă din nou, dar ea nu a răspuns suficient de repede acestor manevre nedorite şi torpila a ras prora navei. După câteva minute, domnul Patterson a raportat că sub apă a izbucnit un incendiu şi oamenii lui nu reuşeau să stăpânească flăcările cu furtunurile de incendiu primitive ale navei. Căpitanul nu avea nevoie să i se spună că înfrunta o luptă lipsită de speranţă.

— Domnule Bradshaw, pregătiţi-vă să abandonaţi nava. Tot echipajul să stea lângă bărcile de salvare şi să aştepte ordine.

— Da, domnule, a strigat Bradshaw de pe punte.

Havens a strigat în tub.

— Domnule Patterson, ia-ţi oamenii şi ieşiţi de acolo imediat, vreau să zic chiar imediat şi duceţi-vă la bărcile de salvare.

— Am plecat, domnule căpitan.

— Încă una, domnule, a spus Harry. Nord-nord-vest, îndreptându-se către tribord, spre mijlocul navei.

Căpitanul a mai rotit timona, dar ştia că de data aceasta nu va reuşi să evite lovitura. După câteva

secunde, torpila a lovit nava, care a început să se aplece într-o parte.

— Abandonaţi nava! a strigat Havens, luând portavocea. Abandonaţi nava! a repetat el înainte de a se întoarce către Harry care încă mai privea oceanul cu binoclul.

— Îndreaptă-te către cea mai apropiată barcă de salvare, domnule Clifton şi cât mai repede. Nu are rost să mai rămână cineva la timonă.

— Da, domnule, a spus Harry.

— Căpitane, s-a auzit o voce din sala motoarelor, tambuchiul numărul patru s-a blocat. Sunt prins sub punte cu patru dintre oamenii mei.

— Venim acum, domnule Patterson. Vă scoatem de acolo imediat. Schimbare de plan, domnule Clifton. Urmează-mă.

Căpitanul a luat-o la fugă pe scări, picioarele abia atingându-i treptele, cu Harry la câţiva centimetri în urma lui.

— Domnule Bradshaw, a strigat căpitanul, în timp ce se ferea de flăcările alimentate de benzină care ajunseseră la puntea superioară, du oamenii în bărcile de salvare repede şi abandonaţi nava.

— Da, domnule, a spus Bradshaw, care se agăţase de bastingajul navei.

— Am nevoie de o vâslă. Şi asigură-te că mai rămâne o barcă liberă pentru domnul Patterson şi oamenii lui din sala motoarelor.

Bradshaw a înşfăcat o vâslă dintr-o barcă de salvare şi, cu ajutorul altui marinar, a reuşit să i-o dea căpitanului. Harry şi căpitanul s-au prins fiecare de un capăt şi s-au împleticit pe navă către cala numărul patru. Harry se întreba la ce-ar putea folosi o vâslă împotriva torpilelor, dar n-avea timp să pună întrebări.

Căpitanul s-a avântat, trecând de chinez, care stătea în genunchi, cu capul aplecat, rugându-se Dumnezeului său.

— Urcă-te acum în barca de salvare, prostule! a strigat Havens.

Domnul Lu s-a ridicat imediat în picioare, dar nu s-a mişcat. Când Harry a trecut pe lângă el, l-a împins în direcţia ofiţerului numărul trei, făcându-l pe domnul Lu să se aplece înainte şi aproape să cadă în braţele domnului Bradshaw.

Când căpitanul a ajuns la tambuchiul aflat deasupra calei numărul patru, a strecurat partea subţire a vâslei într-un cârlig şi s-a aruncat cu toată greutatea asupra ei Harry i s-a alăturat şi, împreună, au reuşit să ridice placa masivă din metal până ce s-a format o deschidere cam de jumătate de metru.

— Tu scoate oamenii afară, domnule Clifton, în timp ce eu încerc să ţin tambuchiul deschis, a spus Havens când două mâini au apărut în deschizătură.

Harry a dat drumul vâslei, a căzut în genunchi şi s-a strecurat către tambuchiul deschis. L-a tras pe marinar afară şi i-a strigat să se prezinte imediat la bărcile de salvare. Al doilea bărbat a fost mai sprinten şi a reuşit să se tragă afară fără ajutorul lui Harry, în timp ce al treilea era atât de speriat încât a ţâşnit prin deschizătură şi s-a lovit cu capul de capac înainte de a porni după camarazii săi. Următorii doi au ieşit repede şi s-au târât în patru labe în direcţia ultimei bărci de salvare rămase. Harry aştepta să apară şi mecanicul-şef, dar nu era nici urmă de el. Nava s-a aplecat şi mai mult, iar Harry a trebuit să se agaţe de punte ca să nu cadă în cală.

S-a uitat cu greu în întunericul de acolo şi a zărit o mână întinsă. Şi-a strecurat capul prin deschizătură şi s-a aplecat cât a reuşit fără să cadă, dar n-a putut să prindă degetele ofiţerului secund. Domnul Patterson a încercat de câteva ori să sară, dar eforturile îi erau zădărnicite de apa care curgea peste el. Căpitanul Havens şi-a dat seama care era problema, dar nu putea să-i ajute, pentru că, dacă ar fi dat drumul vâslei, capacul tambuchiului ar fi căzut şi l-ar fi strivit pe Harry.

Patterson, care era până la genunchi în apă, a strigat:

— Pentru numele Domnului, plecaţi la bărcile de salvare până nu e prea târziu!

— Nicio şansă, a spus căpitanul. Domnule Clifton, du-te acolo şi împinge-l pe ticălosul ăla în sus şi pe urmă poţi veni şi tu.

Harry nu a ezitat. A coborât pe spate, cu picioarele înainte, în cală prinzându-se de marginea capacului cu vârfurile degetelor. Apoi şi-a dat drumul şi a căzut în întuneric. Apa adâncă şi uleioasă i-a amortizat căderea şi, cum şi-a recăpătat echilibrul, s-a prins de margini, a alunecat în apă şi a strigat:

— Agăţaţi-vă de umerii mei, domnule şi veţi putea ieşi!

Mecanicul-şef l-a ascultat, dar când s-a întins, tot mai avea câţiva centimetri până la punte. Harry şi-a folosit şi ultima fărâmă de energie ca să-l împingă pe Patterson şi mai sus până ce acesta a reuşit să atingă marginea tambuchiului şi să se agaţe de ea cu vârfurile degetelor. Apa curgea zdravăn acum în cală în timp ce nava se apleca din ce în ce mai mult. Harry şi-a pus mâinile pe fundul domnului Patterson şi a început să împingă ca un halterofil până ce capul mecanicului-şef a apărut pe punte.

— Mă bucur că te văd, Jim, a mormăit căpitanul, continuând să ţină cu toată puterea de vâslă.

— Şi eu, Arnold, a răspuns mecanicul-şef, în timp ce se trăgea încet afară din cală.

În acel moment, ultima torpilă a lovit nava care se scufunda. Vâsla s-a rupt în două şi trapa metalică l-a lovit pe mecanicul-şef. Ca securea unui călău medieval, dintr-o singură lovitură, i-a tăiat capul şi apoi a căzut. Corpul lui Patterson a căzut înapoi în cală, aterizând în apă lângă Harry.

Harry i-a mulţumit Domnului că nu-l putea vedea pe domnul Patterson în bezna care-i înconjura. Cel puţin apa nu mai curgea, chiar dacă asta însemna că nu mai avea nicio cale liberă.

Când *Devonian* a început să se scufunde, Harry a presupus că şi căpitanul fusese omorât, altfel s-ar fi agăţat încă de trapă încercând să-l scoată cumva afară. În timp ce se scufunda în apă, Harry s-a gândit cât de ironic era faptul că urma să moară ca şi tatăl său, înmormântat în măruntaiele unei nave. S-a

agăţat de marginea tambuchiului într-o ultimă încercare de a înşela moartea, în timp ce urmărea apa care i se ridica centimetru cu centimetru peste umeri, peste gât, peste cap, un milion de figuri i-au trecut prin faţa ochilor. Gânduri stranii te cuprind atunci când nu mai ai decât câteva clipe de trăit.

Cel puţin moartea sa va rezolva problemele pentru cei pe care-i îndrăgea. Emma va fi eliberată de jurământul ei de a-i da uitării pe ceilalţi cât timp va trăi. Sir Walter nu va trebui să se îngrijoreze în legătură cu implicaţiile testamentului tatălui său. Cu timpul, Giles va moşteni titlul familiei şi toate bunurile lumeşti ale tatălui său. Chiar şi Hugo Barrington va putea supravieţui acum când nu mai trebuia să dovedească faptul că nu era tatăl lui Harry. Doar draga lui mamă…

Deodată s-a auzit o explozie puternică. *Devonian* s-a rupt în două şi, după câteva secunde, ambele jumătăţi s-au ridicat ca un cal care se cabrează, înainte ca vasul să se scufunde fără nicio ceremonie pe fundul oceanului.

Căpitanul submarinului a urmărit prin periscop cum dispare *Devonian* printre valuri, lăsând în urmă o mie de rochii din bumbac colorate şi nenumărate cadavre săltând în sus şi în jos pe apă, înconjurate de cartofi.

54

— Poţi să-mi spui cum te cheamă? Harry s-a uitat în sus la soră, dar n-a reuşit să-şi mişte buzele. Mă auzi? l-a întrebat ea.

Harry a reuşit să dea încet din cap, iar ea i-a zâmbit. A auzit o uşă deschizându-se şi, cu toate că nu putea vedea cine a intrat în infirmerie, sora a plecat imediat, deci era o persoană cu autoritate. Nu-i vedea, dar îi auzea vorbind. Se simţea de parcă ar fi tras cu urechea.

— Bună seara, soră Craven, s-a auzit vocea unui om mai în vârstă.

— Bună seara, domnule doctor Wallace, a răspuns ea.

— Cum se simt cei doi pacienţi ai noştri?

— Unul dă semne de ameliorare. Celălalt este încă inconştient.

Deci cel puţin doi am supravieţuit, s-a gândit Harry. Ar fi vrut să-şi manifeste bucuria dar, cu toate că buzele i se mişcau, nu putea rosti niciun cuvânt.

— Şi tot nu ştim cine sunt?

— Nu, dar căpitanul Parker a venit mai devreme să-i vadă şi, când i-am arătat ce a mai rămas din uniformele lor, a fost sigur că sunt ofiţeri.

Inima lui Harry a tresăltat de bucurie la gândul că şi căpitanul Havens putea să fi supravieţuit. L-a auzit pe doctor ducându-se la celălalt pat, dar n-a reuşit să-şi mişte capul ca să vadă cine era acolo. După câteva momente a auzit:

— Săracul de el, m-aş mira dacă trece de noaptea asta.

Deci e clar că nu-l cunoşti pe căpitanul Havens, ar fi vrut să-i spună Harry, pentru că el nu e uşor de ucis.

Doctorul s-a întors către Harry şi a început să-l examineze. Harry a putut să observe doar că era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o figură serioasă, gânditoare. Doctorul Wallace şi-a terminat examinarea, s-a întors şi i-a şoptit surorii:

— În ăsta îmi pun mai multe speranţe, deşi şansele nu sunt mai mari de cincizeci la sută după cele prin care a trecut. Luptă-te în continuare, tinere, a zis el, întorcându-se către Harry, cu toate că nu era sigur dacă pacientul îl putea auzi. Vom face tot ce putem ca să te menţinem în viaţă. Harry ar fi dorit să-i mulţumească, dar n-a reuşit decât să încuviinţeze slab, înainte ca doctorul să se îndepărteze. Dacă unul dintre ei moare în timpul nopţii, l-a auzit pe doctor şoptindu-i surorii, ştii procedura corectă?

— Da, domnule doctor. Căpitanul trebuie anunţat imediat şi corpul trebuie dus la morgă.

Harry ar fi dorit să-l întrebe câţi dintre camarazii lui erau deja acolo.

— Şi aş dori să fiu anunţat şi eu, a adăugat Wallace, chiar dacă dorm.

— Sigur, domnule doctor. Pot întreba ce a hotărât căpitanul să facă cu nefericiţii care erau deja morţi când i-am scos din apă?

— Având în vedere că erau toţi marinari, a dat ordin să fie înmormântaţi în mare, mâine-dimineaţă la prima oră.

— De ce aşa devreme?

— Nu vrea ca pasagerii să-şi dea seama câte vieţi s-au pierdut deja noaptea trecută, a mai spus doctorul în timp ce se îndepărta. Harry a auzit o uşă deschizându-se. Noapte bună, soră.

Sora Craven s-a înapoiat şi s-a aşezat lângă patul lui Harry.

— Nu dau o para chioară pe şanse, a zis ea. Vei trăi.

Harry s-a uitat la sora care era ascunsă în uniforma apretată şi boneta albă, dar, chiar şi aşa, nu a putut să nu vadă convingerea din ochii ei.

***

Când Harry s-a trezit din nou, camera era în întuneric, cu excepţia unei raze de lumină care se zărea într-un colţ, venind probabil din altă cameră. Mai întâi s-a gândit la căpitanul Havens, luptându-se

pentru viaţă în patul alăturat. S-a rugat să supravieţuiască şi să se poată întoarce în Anglia împreună, unde căpitanul va ieşi la pensie iar Harry se va înrola pe orice vas din Royal Navy pe care îl va trimite sir Walter.

Gândurile i-au revenit la Emma şi la felul în care moartea ar fi rezolvat multe probleme ale familiei Barrington, dar care acum se vor întoarce să-l bântuie.

Harry a auzit uşa deschizându-se din nou şi pe cineva cu un mers necunoscut intrând în cameră. Deşi nu putea vedea cine era, sunetul paşilor sugera două lucruri: era un bărbat care ştia unde merge. S-a mai deschis o uşă în partea cealaltă a camerei şi lumina a devenit mai strălucitoare.

— Salut, Kristin, s-a auzit o voce de bărbat.

— Salut, Richard, a spus sora. Ai întârziat, l-a necăjit ea, fără să pară supărată.

— Îmi pare rău, scumpo. Toţi ofiţerii trebuie să rămână pe punte până ce căutarea supravieţuitorilor este abandonată.

Uşa s-a închis şi lumina a pălit. Harry nu-şi dădea seama cât timp a trecut înainte să se deschidă iar – o jumătate de oră, poate o oră – şi a auzit vocile.

— Cravata ta nu e dreaptă, a spus sora.

— Nu merge aşa, a replicat bărbatul. Cineva şi-ar putea închipui cu ce ne-am ocupat. Ea a râs când el s-a îndreptat către uşă. Brusc, el s-a oprit. Cine sunt ăştia doi?

— Domnul A şi domnul B. Singurii supravieţuitori din operaţia de salvare din noaptea trecută.

Eu sunt domnul C, ar fi vrut să-i spună Harry în timp ce ei veneau spre patul lui. Harry a închis ochii; nu voia ca ei să creadă că-i auzise vorbind. Ea i-a luat pulsul.

— Cred că domnul B e din ce în ce mai bine cu fiecare oră care trece. Ştii, nu pot suporta gândul că îi voi pierde pe amândoi.

L-a lăsat pe Harry şi s-a îndreptat spre patul celălalt.

Harry a deschis ochii, a întors încet capul şi a zărit un bărbat într-o uniformă albă, elegantă, cu epoleţi aurii. Deodată, sora Craven a început să plângă. Tânărul şi-a petrecut uşor braţul în jurul umerilor ei şi a încercat s-o liniştească. Nu, nu, ar fi vrut Harry să strige, căpitanul Havens nu poate să moară. Ne vom întoarce în Anglia împreună.

— Care e procedura în aceste cazuri? a întrebat tânărul ofiţer, părând cam oficial.

— Trebuie să-l anunţ imediat pe căpitan şi apoi să-l trezesc pe doctorul Wallace. După semnarea hârtiilor şi a autorizaţiei, corpul va fi dus jos, la morgă, şi pregătit pentru serviciul funerar de mâine.

Nu, nu, nu, a strigat Harry, dar nimeni nu l-a auzit.

— M-aş ruga la oricare Dumnezeu ca America să nu se implice în războiul acesta.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, scumpo, a spus tânărul ofiţer. Roosevelt e mult prea iscusit ca să se implice în alt război european.

— Aşa au spus politicienii ultima oară, i-a amintit Kristin.

— Dar de ce plângi?

El părea îngrijorat.

— Domnul A era de aceeaşi vârstă cu tine, a spus ea. Poate avea o logodnică acasă.

Harry şi-a dat seama că nu fusese căpitanul Havens în celălalt pat, ci Tom Bradshaw. Atunci s-a hotărât.

***

Când Harry s-a trezit din nou, putea auzi voci din cealaltă cameră. După câteva momente, doctorul Wallace şi sora Craven au intrat în infirmerie.

— Cred că a fost sfâşietor, a spus sora.

— Nu a fost deloc plăcut, a recunoscut doctorul. Cumva a fost mai rău că s-au dus la locul de veci fără nume, deşi trebuie să fiu de acord cu căpitanul, acesta este felul în care un marinar ar fi voit să fie înmormântat.

— Alte veşti despre cealaltă navă? a întrebat sora.

— Da, s-au descurcat mai bine decât noi. Unsprezece morţi, dar există trei supravieţuitori: un chinez şi doi englezi.

Harry s-a întrebat dacă era posibil ca unul dintre englezi să fi fost căpitanul Havens.

Doctorul s-a aplecat şi a descheiat pijamaua lui Harry. A pus un stetoscop rece în mai multe locuri şi a ascultat atent. Pe urmă, sora i-a pus un termometru în gură.

— I-a scăzut bine temperatura, domnule doctor, a zis sora, după ce a verificat coloana termometrului.

— Excelent. Atunci poţi să-i dai nişte supă slabă.

— Da, sigur. Aveţi nevoie de ajutorul meu pentru ceilalţi pasageri?

— Nu, mulţumesc, soră, este mai important să te asiguri că acesta supravieţuieşte. Ne mai vedem peste vreo două ore.

După ce uşa s-a închis, sora s-a întors spre patul lui Harry. S-a aşezat şi i-a zâmbit.

— Poţi să mă vezi? l-a întrebat ea. Harry a încuviinţat. Poţi să-mi spui cum te cheamă?

— Tom Bradshaw, a răspuns el.

55

— Tom, a spus doctorul Wallace după ce a terminat examinarea lui Harry, mă întreb dacă mi-ai putea spune numele colegului tău ofiţer care a murit noaptea trecută. Aş vrea să-i scriu mamei sale sau soţiei, dacă avea una.

— Îl chema Harry Clifton, a spus Harry încet. Nu era însurat, dar o cunosc bine pe mama lui. Mă gândeam să-i scriu ei.

— Frumos din partea ta, a spus Wallace, dar tot vreau să-i scriu. Ai adresa ei?

— Da, o am, a spus Harry. Dar ar fi mai bine să-i scriu eu mai întâi, ca să nu audă vestea de la un străin, a sugerat el.

— Dacă aşa crezi, a spus Wallace, nu prea sigur.

— Da, aşa cred, a răspuns Harry, mai hotărât de data aceasta. Puteţi trimite scrisoarea mea când *Kansas Star se* întoarce în Bristol. Asta presupunând că domnul căpitan tot mai vrea să se îndrepte spre Anglia, acum când suntem în război cu Germania.

— *Noi* nu suntem în război cu Germania, a zis Wallace.

— Nu, desigur, a spus Harry, corectându-se repede. Şi să sperăm că nu vom ajunge la asta.

— De acord, a spus Wallace, dar *Kansas Star* se va duce în Anglia. Mai sunt încă sute de americani în Anglia şi nu au cum să ajungă altfel acasă.

— Nu e riscant? a întrebat Harry. Mai ales având în vedere prin ce am trecut.

— Nu, nu cred, i-a răspuns Wallace. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori nemţii ar fi să atace o navă americană de călători, pentru că aşa ne-ar atrage sigur în război. Îţi sugerez să dormi puţin, Tom, pentru că sper ca mâine sora să te plimbe puţin pe punte. Doar câţiva paşi, a subliniat el.

Harry a închis ochii, dar nu a încercat să doarmă, pentru că se gândea la decizia pe care o luase şi la câte vieţi vor fi influenţate. Luând identitatea lui Tom Bradshaw, îşi permisese un timp în care să-şi

analizeze viitorul. De îndată ce va auzi că Harry Clifton murise pe mare, sir Walter şi restul familiei Barrington vor fi eliberaţi de obligaţiile pe care le aveau, iar Emma va fi nestânjenită să înceapă o viaţă nouă. Simţea că această decizie ar fi fost aprobată de Moş Jack, deşi încă nu înţelegea toate implicaţiile.

Totuşi, învierea lui Tom Bradshaw îi va crea alte probleme şi va trebui să fie atent tot timpul. Nu-l ajuta faptul că nu ştia aproape nimic despre Tom, deci tot ce-l întrebase sora Craven despre trecutul lui, inventase sau schimbase subiectul.

Bradshaw fusese foarte priceput să ocolească întrebările la care nu dorea să răspundă şi fusese, în mod evident, un singuratic. Nu mai fusese în ţara lui de vreo trei ani, poate mai mult, deci familia lui nu ştia de întoarcerea lui iminentă. De îndată ce *Kansas Star* va ajunge în New York, Harry plănuia să se întoarcă în Anglia cu primul vas disponibil.

Marea lui dilemă era cum să evite ca mama lui să sufere în mod inutil crezând că şi-a pierdut singurul fiu. Doctorul Wallace rezolvase o parte a acestei probleme când îi promisese că-i va trimite o scrisoare lui Maisie când ajungea în Anglia. Dar lui Harry îi mai rămânea să scrie acea scrisoare.

Şi-a petrecut ore întregi gândindu-se la conţinutul acelei scrisori, astfel că atunci când şi-a revenit suficient ca să poată scrie, ştia textul aproape pe dinafară.

New York
8 septembrie, 1939

Draga mea mamă,

Am făcut tot posibilul să primeşti această scrisoare înainte ca cineva să-ţi spună că am murit pe mare.

După cum se vede din data scrisorii, nu am murit când s-a scufundat Devonian, pe 4 septembrie. De fapt, am fost cules de pe mare de o navă americană şi sunt cât se poate de viu. Totuşi, s-a ivit o ocazie

să-mi asum identitatea altcuiva şi am făcut-o sperând că te va elibera şi pe tine şi familia Barrington de multele probleme pe care le-am cauzat fără să vreau de-a lungul anilor.

Este important să-ţi dai seama că dragostea mea pentru Emma nu a scăzut deloc, departe de asta. Dar nu am dreptul să mă aştept ca ea să-şi petreacă restul vieţii agăţându-se de speranţa vană că în viitor voi fi capabil să dovedesc că Arthur Clifton şi nu Hugo Barrington a fost tatăl meu. Aşa, ea cel puţin va putea contempla un viitor în care să se lege de un alt bărbat. Îl invidiez pe acel om.

Am intenţia să mă întorc în Anglia curând. Dacă vei primi scrisori de la un Tom Bradshaw, să ştii că vor fi de fapt de la mine.

Vom lua legătura îndată ce voi ajunge în Anglia, dar, între timp, trebuie să te rog să păstrezi acest secret la fel de bine cum l-ai păstrat şi pe al tău atâţia ani.

Fiul tău iubitor,

Harry

A citit scrisoarea de mai multe ori înainte de a o pune într-un plic însemnat „Strict confidenţial”. A adresat-o doamnei Arthur Clifton, Still House Lane, nr. 27, Bristol.

În dimineaţa următoare, i-a dat scrisoarea doctorului Wallace.

***

— Crezi că eşti în stare să mergi puţin pe punte? a întrebat Kristin.

— Sunt sigur că da, a replicat Harry, încercând una dintre expresiile folosite de iubitul ei, deşi i s-a părut aiurea să-i spună şi „scumpo”.

În timpul lungilor ore petrecute în pat, Harry îl ascultase cu atenţie pe doctorul Wallace şi, ori de câte ori era singur, încerca să-i imite accentul, despre care o auzise pe Kristin numindu-l accent de pe coasta de est. Harry era recunoscător pentru orele

petrecute cu doctorul Paget învăţând modul în care să imite accente străine, despre care presupusese că-l vor ajuta pe scenă. El chiar se afla pe scenă. Totuşi, mai exista problema modului în care să abordeze curiozitatea inocentă a lui Kristin despre familia sa şi mediul în care crescuse.

A fost ajutat de un roman al lui Horatio Alger şi de altul al lui Thornton Wilder, singurele cărţi existente în infirmerie. Din acestea, a inventat o familie din Bridgeport, Connecticut. Aceasta era formată dintr-un tată care era director de bancă într-un orăşel, o mamă care era casnică şi care ajunsese cândva a doua la un concurs de frumuseţe al oraşului şi o soră mai mare, Sally, bine căsătorită cu Jake, care avea un magazin local de feronerie. A zâmbit când şi-a amintit de remarca domnului Paget că, la imaginaţia lui, era mai probabil să ajungă scriitor decât actor.

Harry şi-a pus încet piciorul pe jos şi, cu ajutorul lui Kristin, s-a ridicat. Şi-a pus halatul, a luat-o de braţ şi s-a îndreptat nesigur către uşă, a urcat nişte scări şi a ieşit pe punte.

— De când n-ai mai fost acasă? a întrebat Kristin când au început să meargă încet pe punte.

Harry încercase tot timpul să se limiteze la puţinul pe care-l ştia despre Bradshaw, adăugând câteva detalii imaginare despre familie.

— Ceva mai mult de trei ani, a zis el. Familia mea nu se plânge, pentru că ştia că vreau să fiu marinar de când eram mic.

— Dar cum ai ajuns pe o navă britanică?

A naibii de bună întrebare, s-a gândit Harry. Ar fi dorit să ştie şi răspunsul. S-a împiedicat ca să aibă mult timp să găsească un răspuns potrivit. Kristin s-a aplecat să-l ajute să se îndrepte.

— Sunt bine, a spus el, prinzându-se iar de braţul Kristinei.

Apoi a început să strănute.

— Poate e timpul să te întorci în pat, i-a sugerat Kristin. Nu ne putem permite să răceşti. Mai încercăm şi mâine.

— Cum vrei, a spus Harry, uşurat că nu-l mai întreba nimic.

După ce l-a învelit ca o mamă care-şi pune bebeluşul în pat, Harry a adormit repede.

***

Harry a reuşit să înconjoare de trei ori puntea cu o zi înainte ca nava *Kansas Star* să intre în New York Harbour. Deşi n-ar fi recunoscut, era foarte încântat să vadă America pentru prima oară.

— Te duci direct în Bridgeport după ce acostăm? a întrebat Kristin când făceau ultimul tur. Sau vrei să mai stai în New York?

— Nu m-am prea gândit, a spus Harry, care de fapt se gândise foarte mult. Cred că depinde la ce oră vom acosta, a mai spus el ca să evite următoarea ei întrebare.

— Doar că, dacă vrei să stai peste noapte în apartamentul lui Richard în East-side, va fi grozav.

— Oh, nu vreau să-l deranjez.

Kristin a râs.

— Ştii, Tom, uneori pari să fii mai mult englez decât american.

— Cred că, după atâţia ani petrecuţi la bordul unor nave britanice, ajungi să te molipseşti.

— De aceea nu eşti în stare să ne spui ce probleme ai? Harry s-a oprit brusc: o căzătură sau un strănut nu-l vor ajuta acum. Dacă ai fi fost puţin mai sincer de la început, am fi fost fericiţi să rezolvăm problema. Dar, în aceste împrejurări, n-am putut decât să-l informăm pe căpitanul Parker şi să-l lăsăm pe el să decidă ce avem de făcut.

Harry s-a prăbuşit pe prima banchetă de pe punte, dar, cum Kristin n-a încercat să-l ajute, ştia că a fost înfrânt.

— E mai complicat decât crezi, a început el. Dar pot explica de ce n-am vrut să implic şi pe altcineva.

— Nu e nevoie, a zis Kristin. Căpitanul a sărit deja în ajutorul nostru. Dar vrea să ştie cum te vei descurca cu problema mai importantă.

Harry a aplecat capul.

— Doresc să răspund tuturor întrebărilor căpitanului, a spus el, simţindu-se aproape uşurat că fusese prins.

— Ca şi noi, ceilalţi, voia să ştie cum ai de gând să pleci de pe vas când nu ai nici haine, nici bani?

Harry a zâmbit.

— Mă gândisem că new-yorkezii ar putea considera uniforma de pe *Kansas Star* foarte elegantă.

— De fapt, majoritatea new-yorkezilor n-ar observa nici dacă ai umbla pe Fifth Avenue în halat de baie, a spus Kristin. Şi cei care ar observa, ar putea să creadă că e ultima modă. Dar dacă nu, Richard îţi oferă câteva cămăşi albe şi o haină de sport. Păcat că e mult mai înalt decât tine, altfel ar fi putut să-ţi dea şi nişte pantaloni. Doctorul Wallace are în plus două hanorace, o pereche de şosete şi o cravată. Mai rămâne problema pantalonilor, dar căpitanul are nişte bermude care i-au rămas mici. Harry a izbucnit în râs. Sper că nu te simţi ofensat, Tom, dar am făcut şi o chetă în rândul echipajului, a adăugat ea, dându-i un plic gros. Cred că-ţi vor ajunge pentru drumul până în Connecticut.

— Cum aş putea să vă mulţumesc? a spus Harry.

— Nu e nevoie, Tom. Suntem foarte fericiţi că ai supravieţuit. Aş fi vrut doar să-ţi salvăm şi colegul, pe Harry Clifton. Totuşi, poţi fi mulţumit că domnul căpitan Parker l-a instruit pe doctorul Wallace să-i dea personal plicul pentru mama lui.

56

Harry a ajuns printre primii pe punte în acea dimineaţă, cam cu două ore înainte ca nava *Kansas Star* să ancoreze în New York Harbour. A mai durat patruzeci de minute până a răsărit soarele, în care timp s-a hotărât cum îşi va petrece prima sa zi în America.

Îşi luase deja rămas-bun de la doctorul Wallace, după ce încercase, fără succes, să-i mulţumească pentru tot ceea ce făcuse. Wallace l-a asigurat că-i va trimite scrisoarea către doamna Clifton cum va ajunge în Bristol şi acceptase şovăielnic că nu ar fi prea înţelept s-o viziteze după ce Harry îi dăduse de înţeles că ea era cam nervoasă.

Harry a fost impresionat când căpitanul Parker venise la infirmerie să-i dea bermudele şi să-i ureze noroc. După ce acesta revenise pe punte, Kristin îi spusese hotărâtă:

— E timpul să te bagi în pat, Tom. Ai nevoie de toate puterile dacă vrei să pleci mâine în Connecticut.

Tom Bradshaw ar fi fost încântat să-şi petreacă o zi sau două cu Richard şi Kristin în Manhattan, dar Harry Clifton nu-şi putea permite să mai piardă timpul acum, când Marea Britanie declarase război Germaniei.

— Când te vei trezi dimineaţa, a continuat Kristin, încearcă să te urci pe puntea pentru pasageri înainte de a se lumina de zi şi atunci vei putea urmări soarele răsărind în timp ce intrăm în port. Ştiu că ai mai văzut asta de mai multe ori, Tom, dar pe mine mă încântă de fiecare dată.

— Şi pe mine, a spus Harry.

— Şi, imediat ce vom ancora, a continuat Kristin, aşteaptă-ne pe mine şi pe Richard să terminăm şi apoi putem coborî împreună.

***

Îmbrăcat cu haina şi cămaşa lui Richard, puţin cam mari, cu bermudele căpitanului, puţin cam lungi, şi cu pantofii şi şosetele doctorului, Harry de abia aştepta să ajungă la mal.

Telegrafistul navei anunţase Departamentul de Imigrare din New York că aveau un pasager suplimentar la bord, un cetăţean american numit Tom Bradshaw. NYID[44] le comunicase că domnul Bradshaw trebuia să se prezinte la un birou de imigrare care-l va îndruma în continuare.

Richard l-a lăsat la Grand Central, dar Harry a vrut să mai rămână în gară un timp înainte de a se întoarce la docuri, unde intenţiona să se prezinte unui ofiţer şi să afle care nave se îndreptau spre Anglia. Nu conta în care port mergeau, atâta timp cât nu era Bristol.

Dacă ar fi găsit o navă corespunzătoare, s-ar fi angajat în orice post aveau liber. Nu-i păsa dacă urma să lucreze pe punte sau în sala motoarelor, sau să cureţe puntea sau cartofii, dacă mergea în Anglia. Dacă nu erau posturi libere, va căuta biletul cel mai ieftin spre casă. Verificase deja conţinutul plicului alb, voluminos, pe care i-l dăduse Kristin şi găsise mai mult decât suficient pentru a-şi plăti o cuşetă nu mai mare decât debaraua în care dormise pe *Devonian.*

Îl întrista gândul că, atunci când se va întoarce în Anglia, nu va putea să ia legătura cu prietenii lui şi va trebui să fie precaut chiar când se va întâlni cu mama lui. Dar în momentul în care va debarca, singurul său scop va fi să se înroleze pe unul dintre vasele Maiestăţii Sale şi să lupte împotriva duşmanilor regelui, cu toate că ştia că, de câte ori nava se va întoarce în port, va fi obligat să rămână la bord, ca un criminal evadat.

Gândurile lui Harry au fost întrerupte de o doamnă. A privit cu admiraţie Statuia Libertăţii care se ridica deasupra lui prin ceaţa dimineţii. Mai văzuse fotografii ale acestui simbol, dar nu-şi dăduse seama de mărimea ei până când aceasta nu se înălţase deasupra *Kansas Star,* întâmpinându-i pe

turişti, imigranţi şi pe concetăţenii ei veniţi în Statele Unite.

În timp ce îşi continua drumul spre port, Harry s-a aplecat peste bastingaj şi s-a uitat către Manhattan, dezamăgit că zgârie-norii nu păreau să fie mai înalţi decât unele clădiri din Bristol. Dar, pe măsură ce trecea timpul, aceştia creşteau şi tot creşteau până ce lui Harry i s-a părut că ating cerul şi a fost nevoit să-şi ferească ochii de soare când se uita la ea.

O şalupă a Autorităţii portuare din New York i-a însoţit conducând-o pe *Kansas Star* în dana numărul şapte. Când Harry a văzut mulţimea care-i aplauda, s-a speriat pentru prima oară, cu toate că tânărul care intra în portul New York în acea dimineaţă era mai în vârstă decât cel de-al patrulea ofiţer care părăsise oraşul Bristol cu doar trei săptămâni înainte.

— Zâmbeşte, Tom.

Harry s-a întors şi l-a văzut pe Richard uitându-se într-un aparat de fotografiat Kodak Brownie Box. Îl fotografia pe Harry pe fundalul oraşului Manhattan.

— Tu eşti pasagerul pe care sunt sigur că nu-l voi uita repede, a spus Kristin alăturându-li-se, astfel încât Richard să-i poată fotografia împreună. Îşi schimbase uniforma cu o rochie elegantă, cu buline, centură albă şi pantofi albi.

— Nici eu pe tine, a spus Harry, sperând că niciunul dintre ei nu-şi va da seama cât de nervos era.

— E timpul să mergem la mal, a spus Richard, închizând obturatorul aparatului.

Cei trei au coborât scara largă pe puntea inferioară, unde mai mulţi pasageri coborau deja de pe vas pentru a se întâlni cu rudele fericite şi prietenii nerăbdători. Când îşi făceau drum spre rampă, inima lui Harry s-a înveselit văzând câţi dintre pasageri şi membri ai echipajului voiau să dea mâna cu el şi să-i ureze noroc.

Ajunşi pe chei, Harry, Richard şi Kristin s-au îndreptat către biroul de imigrare, unde s-au alăturat uneia dintre cele patru cozi lungi. Ochii lui Harry fugeau în toate direcţiile pentru că dorea să pună

multe întrebări, însă oricare ar fi dezvăluit că era prima oară când punea piciorul în America.

Primul lucru care l-a izbit a fost combinaţia de culori din care era format poporul american. Mai văzuse un negru în Bristol şi-şi amintea că se oprise să se holbeze la el. Moş Jack îi spusese că era şi grosolan şi nesimţit, comentând:

— Cum te-ai simţi dacă toată lumea s-ar opri să se holbeze la tine pentru că eşti alb?

Dar mai mult zgomotul şi agitaţia din jurul lui îi atrăgeau atenţia lui Harry şi făcea ca Bristolul să pară că lâncezea într-o eră demult apusă.

Începea deja să-şi dorească să fi acceptat oferta lui Richard de a sta cu el peste noapte şi eventual să-şi petreacă vreo două zile într-un oraş pe care-l găsea atât de interesant chiar înainte de a ieşi din docuri.

— Mai bine trec eu mai întâi, a spus Richard, când au ajuns în faţa cozii. Aşa pot să-mi iau maşina şi să vă aştept la terminal.

— Bună idee, a spus Kristin.

— Următorul! a strigat un ofiţer de la imigrare.

Richard s-a dus în faţa biroului şi a dat paşaportul oficialului, care s-a uitat puţin la fotografie înainte de a-l ştampila.

— Bine aţi venit acasă, domnule locotenent Tibbet.

— Următorul!

Harry a înaintat, conştient că nu avea niciun paşaport, niciun act de identitate şi purta numele altcuiva.

— Mă numesc Tom Bradshaw, a zis el cu o încredere pe care nu o simţea de fapt. Cred că vi s-a telegrafiat de pe SS *Kansas Star* şi v-a anunţat că vin la ţărm.

Ofiţerul de la imigrări s-a uitat atent la Harry, apoi a luat o foaie de hârtie şi a început să studieze o listă lungă de nume. În cele din urmă a bifat unul, după care s-a întors şi a încuviinţat. Pentru prima oară, Harry a observat doi bărbaţi de cealaltă parte a barierei, purtând haine identice gri şi pălării gri. Unul dintre ei i-a zâmbit.

Ofiţerul de imigrări a ştampilat o hârtie şi i-a dat-o lui Harry.

— Bine aţi revenit, domnule Bradshaw. A durat mult timp.

— A durat sigur, a spus Harry.

— Următorul!

— Te aştept, i-a spus Harry lui Kristin când aceasta se îndrepta către birou.

— Durează doar o clipă, i-a promis ea.

Harry a trecut de barieră şi a intrat pentru prima oară în Statele Unite ale Americii.

Cei doi bărbaţi în costume gri au înaintat. Unul dintre ei a spus:

— Bună dimineaţa, domnule. Sunteţi domnul Thomas Bradshaw?

— Eu sunt, a zis Harry.

De abia îi ieşiseră cuvintele din gură când celălalt bărbat l-a înhăţat şi i-a prins mâinile la spate, în timp ce primul îi punea cătuşele. S-a întâmplat atât de repede încât Harry nici n-a avut timp să protesteze.

A rămas aparent calm, deoarece luase deja în considerare posibilitatea ca cineva să-şi fi dat seama că nu este Tom Bradshaw, ci un englez numit Harry Clifton. Chiar şi aşa, bănuia că tot ce putea să fie mai rău era ca ei să-i dea un ordin de deportare şi să-l expedieze înapoi în Marea Britanie. Şi cum asta era exact ceea ce dorea, nu s-a opus.

Harry a zărit două maşini aşteptând pe trotuar. Prima era o maşină neagră de poliţie, cu portiera din spate deschisă de un alt om în costum gri. A doua era o maşină sport roşie, în care stătea Richard, zâmbind.

În momentul în care Richard a văzut că Tom era încătuşat şi luat de acolo, a sărit din maşină şi a început să alerge înspre el. În acelaşi timp, unul dintre ofiţerii de poliţie a început să-i citească domnului Bradshaw drepturile, în timp ce al doilea îl ţinea strâns de cot.

— Ai dreptul să nu spui nimic. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta în tribunal. Ai dreptul la un avocat.

Deodată, Richard era lângă el. S-a uitat chiorâş la ofiţeri şi a spus:

— Ce dracu' credeţi că faceţi?

— Dacă nu-ţi permiţi un avocat, ţi se va numi unul, a continuat un poliţist, în timp ce al doilea îl ignora. Înţelegi aceste drepturi care ţi-au fost citite?

— Da, le înţeleg, a spus Harry, calm.

Richard era clar nedumerit de cât de calm părea Tom, aproape ca şi cum n-ar fi fost surprins că fusese arestat. Dar încă era hotărât să facă orice pentru a-şi ajuta prietenul. A înaintat, aşezându-se în calea poliţiştilor şi a spus hotărât:

— Pentru ce îl acuzaţi pe domnul Bradshaw, domnule poliţist?

Detectivul a ezitat o clipă înainte de a răspunde:

— Pentru crimă de gradul întâi.

Jeffrey ARCHER

DOAR TIMPUL NE VA SPUNE

DOAR TIMPUL NE VA SPUNE este primul roman din istoria **CRONICILE FAMILIEI CLIFTON**, cea mai ambițioasă lucrare a lui **JEFFREY ARCHER** ca autor internațional de bestselleruri.

Povestea lui **HARRY CLIFTON** începe în anul 1919 în orașul Bristol. Crescut în ideea că tatăl său a murit în război, află abia după 20 de ani adevărul despre moartea acestuia. Doar timpul ne va spune dacă este fiul docherului Arthur Clifton sau primul născut al lui Hugo Barrington, proprietarul unei linii de transport maritim.

În mâinile de artist ale lui **JEFFREY ARCHER** veți fi purtați într-o călătorie de neuitat și când veți întoarce ultima pagină a acestui roman, veți fi confruntați cu o dilemă pe care nici dvs., nici Harry Clifton n-ați fi putut s-o anticipați.

DOAR TIMPUL NE VA SPUNE
34,90 lei/buc
Rom Beletristica
YVI00166

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-065-2

[1] *Imn anglican din secolul XVIII.*

[2] Bristol Grammar School.

[3] Regimental Sergent Major

[4] New York Immigration Department – Departamentul de Imigrare din New York.

Cuprins

MAISIE CLIFTON 1919
PRELUDIU
HARRY CLIFTON 1920-1933
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
MAISIE CLIFTON 1920 -1936
11
12
13
14
15
16
17
18
19
HUGO BARRINGTON 1921-1936
20
21
22
23
24
25
26
MOȘ JACK TAR 1925-1936
27
28
29
30
31
32

33
34
GILES BARRINGTON 1936-1938
35
36
37
38
39
40
41
42
43
EMMA BARRINGTON 1932-1939
44
45
46
47
HARRY CLIFTON 1939 -1940
48
49
50
51
52
53
54
55
56

Table of Contents

MAISIE CLIFTON 1919 7
PRELUDIU 8
HARRY CLIFTON 1920-1933 11
1 12
2 19
3 28
4 37
5 45
6 55
7 65
8 73
9 80
10 87
MAISIE CLIFTON 1920 -1936 93
11 94
12 101
13 111
14 119
15 124
16 133
17 139
18 146
19 152
HUGO BARRINGTON 1921-1936 159
20 160
21 169
22 178
23 188
24 194
25 197

26 200
MOŞ JACK TAR 1925-1936 208
27 209
28 216
29 222
30 225
31 229
32 234
33 238
34 243
GILES BARRINGTON 1936-1938 247
35 248
36 253
37 260
38 269
39 274
40 280
41 287
42 291
43 297
EMMA BARRINGTON 1932-1939 302
44 303
45 310
46 316
47 324
HARRY CLIFTON 1939 -1940 333
48 334
49 341
50 348
51 354
52 360
53 366
54 373

55	378
56	384